

Giới thiệu Hôn Nhân Cao Một Trọng

Editor: Á bì

Bản thường: Kiếp trước của Trình Cốc Tâm gặp phải chuyện thật sự rất cầu huyết, kiếp trước? Tạm thời cứ xem như là kiếp trước đi. Cảm giác bị xe cán qua còn chưa cảm nhận triệt để, thì liền nếm phải mùi vị phổi tràn đầy nước, cô đoán rằng chẳng ai có cơ hội được trải qua một cái chết như cô đâu. Vắt và chết rồi sống lại, người ta liền nói với cô kết hôn đi! Vì thế khi còn chưa tìm hiểu kẻ thân phận mới, cô đã bị đẩy đến đám cưới rồi.

Bản xấu: Trình Cốc Tâm leo lên người của Đồng Hàn Thành, "Cho dù anh là thượng tá, địa vị của em vẫn cao hơn anh!"

Đồng Hàn Thành kéo Trình Cốc Tâm đang ngồi trên người mình tới trước mặt, "Khi chúng ta ở trên giường, anh không quan tâm chuyện địa vị của em cao hơn anh."

Bản cải thiện:

"Đám cưới của quân nhân là như vậy, ở trên giường không cần phải nói về kỷ luật quân đội với anh!"

"Mẹ nó! Đồng Hàn Thành, anh có ngon thì đừng có nói kỷ luật ở trên giường với em!!"

Nội dung: Trùng sinh, Quân lữ, Tình yêu và Hôn nhân

Nhân vật chính: Trình Cốc Tâm, Đồng Hàn Thành

Nhân vật phụ: Bành Lâm, Dung Huệ San, Đỗ Tư Tuấn, Khuru Nhĩ

Những nhân vật khác: Đồng Hàn Duệ, Dung Thi, Đồng Phi Phi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Editor: Á bì

"Tiểu yêu tinh, em thật sự mềm mại." Đỗ Tư Tuấn giờ tay lên ngắt lấy ngực của Dung Thi một cái.

"Đáng ghét, so với chị họ của em thì em mềm mại hơn sao?" Lời nói hờn dỗi bật ra từ đôi môi đỏ thắm của Dung Thi.

"Này còn phải so sao, chị họ em làm sao lão luyện như em, thật muốn ăn em bây giờ." Hắn cắn lên đôi môi đỏ mọng của cô ta một cái.

"Ừm...anh thật hư hỏng, không phải là chơi ngán chị em rồi đấy chứ?" Dung Thi đẩy người đang xâm lược ở trên miệng cô ta ra.

"Cũng gần giống vậy, vài năm này anh đã không còn cảm giác gì với cô ta nữa."

"A, vậy sau này chắc anh cũng sẽ không còn cảm giác gì với em nữa rồi." Nghe nói như thế, khuôn mặt của Dung Thi tỏ ra cứng đờ.

"Bảo bối, em với chị em không giống nhau, anh thật sự thích tính hoang dã của em." Đỗ Tư Tuấn lại đè lên lần nữa.

Sau đó hai người lần lượt tiến hành những màn hôn môi điên cuồng. Có lẽ nếu nơi này không phải là hành lang của hội sở, thì những màn mà Dung Huệ San được thấy sẽ không chỉ có nhiều đó thôi đâu. Cô đã không thể tiếp tục nhìn những màn sau đó, nhưng mà muốn cô đi ra ngoài quất mắng đôi cậu nam nữ kia, cô lại không có can đảm.

Hồn bay phách lạc xoay người rời khỏi nơi đó, trong đầu cô luôn quanh quẩn mấy lời nói của Đỗ Tư Tuấn, "Chị em sao có thể lão luyện như em", "Anh rất thích tính hoang dã của em". Cô già rồi sao? Nhưng rõ ràng cô chưa tới hai mươi bốn tuổi mà, nhưng mà nếu so sánh với Dung Thi, người mới hai mươi tuổi thì quả thật cô đã già rồi. Cô thật sự không bao giờ nghĩ Dung Thi và Đỗ Tư Tuấn lại ở cùng nhau. Là Dung Thi quyến rũ? Hay là Đỗ Tư Tuấn dụ dỗ? Nói tóm lại, mặc kệ như thế nào, bọn họ thật sự quá xấu xa.

Tình cảm hơn hai năm, đối với Đỗ Tư Tuấn là chân thật hay vừa mới bắt đầu đã là giả dối? Nếu như giả dối thì hắn ta nhẫn nhịn cũng quá cực khổ rồi. Có lẽ sau này còn có chán ghét nữa? Chuyện này bắt đầu từ khi nào. Thật sự nếu hắn chán ghét Dung Huệ San, cần gì phải vắt và giả dối như vậy, cứ quang minh chính đại nói chia tay, có lẽ đối với cô mà nói là một loại giải thoát rất tốt.

Giờ phút này Dung Huệ San đã hiểu rõ cuộc đời của cô cũng chẳng phải thuận buồm xuôi gió gì. Ông trời cũng chẳng phải thật sự thiên vị cô, cô đã hạnh phúc hơn hai mươi mấy năm, rốt cuộc cũng đến lúc nên phải trả tội rồi. Nghĩ như vậy hình như cô cảm thấy cảm xúc của mình đã trở lại bình thường, cuộc đời chỉ đơn giản như vậy, đầy những con sóng nhấp nhô và gập ghềnh. Nhưng mà tình cảm cố gắng trong hai năm, làm sao cô có thể dễ dàng từ bỏ. Đối với Đỗ Tư Tuấn, cô thật sự yêu hắn, nếu không thì làm sao cô lại dự định kết hôn với hắn chứ.

Cứ dần dần ngây ngô như vậy, Dung Huệ San không biết mình đã đi ra khỏi cửa chính của hội sở, nhưng cô vẫn không có ý dừng lại. Thế cho nên cô cứ tiến lên từng bước, cứ bước từng hồi cho đến khi đi ra ngoài đường lớn, dòng xe chạy qua chạy lại rất nhanh. Thế mà không có ai xung quanh chạy ra nhắc nhở cô.

Lúc cô hồi phục lại tinh thần, thì đã nhìn thấy đèn xe chói mắt đang phóng về phía mình, lúc này thì đã không kịp tránh. Không có cách nào tránh khỏi, cô liền bị xe đụng ngã xuống, trong nháy mắt cô không khỏi nghĩ có phải thân thể của mình sẽ nát vụn hay không.

Dung Huệ San không biết rằng thân thể của cô không hề nát vụn. Không bao lâu sau, cô đã được xe cứu thương đưa tới bệnh viện cấp cứu. Tuy rằng nhìn qua thì thân thể vẫn hoàn chỉnh, không có xuất hiện tình trạng tay chân đứt lìa, nhưng trong thân thể thì đã bị phá hủy rồi. Xương bị nghiền nát, nội tạng trong cơ thể bị đè ép, bác sĩ đang cấp cứu cho cô cũng không chịu được mà nôn mửa.

Dung Huệ San không muốn chết. Quả thật trước đây không lâu cô đã bị đả kích rất lớn, nhưng như vậy không có nghĩa là cô đã mất đi ý chí sinh tồn. Cho nên ý niệm muốn sống của cô vẫn rất mãnh liệt, nhưng thân thể gần như bị huỷ đi của cô đã không thể níu giữ linh hồn. Bởi vì nóng lòng muốn cấp cứu, nên không có chích thuốc tê, lúc bác sĩ động dao trên người cô, nỗi đau đớn thấu xương và kịch liệt đã làm cho linh hồn không thể khống chế của cô nhay ra ngoài.

Nhìn thân thể thê thảm của mình như vậy, Dung Huệ San nhắm nghiền hai mắt lại. Có lẽ cô thật sự muốn chết, nhưng cô vừa lại không muốn chết, cô cố gắng kiềm chế linh hồn mình phiêu tán, chỉ vì muốn ở lâu thêm một lúc nữa.

Đột nhiên có một lực hút mạnh mẽ hút cô đi, cô xuyên qua một bức tường, hình như là đi tới một phòng phẫu thuật khác. Không đợi cô ngẩng nhìn xung quanh, cô đã bị hút vào một thân xác xa lạ. Cô lập tức cảm thấy như phổi tràn đầy nước, làm cho cô không có cách nào hô hấp để sống. Chẳng lẽ cô vì không hít thở được mà chết sao? Nay cũng quá xui xẻo rồi đấy, chết mà còn được chết những hai lần.

"Thành công rồi, cô ấy đã bắt đầu hô hấp rồi!" Một tiếng hét chói vang lên bên tai cô, làm cho cô bị ù cả tai, nhưng hô hấp cũng đã dần trở lại bình thường.

Phổi chứa nước cũng không chảy nữa, nhưng mà hai tay đang đè lên người cô vẫn không thả, cô có cảm giác như nội tạng của mình gần như muốn văng ra ngoài. Khi gần chạm tới sức chịu đựng của cô, thì tay cũng ngừng lại. Thật là tốt, có phải cô đã được sống lại không, cô cảm thấy hô hấp và tim mình đã dần trở lại bình thường nên đã chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn ngủ say cô lại quay về hai năm trước. Khi cô tự nhận mình là một người may mắn, ông trời đã sinh ra một người như cô. Từ nhỏ đến lớn có cha mẹ yêu thương, học tập cũng thuận buồm xuôi gió. Tuy đã học tới năm thứ ba đại học mà vẫn chưa có một mối tình nào, so với vài người ở trong phòng có nhiều kinh nghiệm phong phú về tình yêu, thế giới tình cảm của cô quả thật rất trống rỗng. Nhưng mà cô tuyệt đối không lo lắng về vấn đề đó. Thật ra từ trung học cho tới bây giờ, cô không có thiếu bạn học nam theo đuổi và bày tỏ tình cảm với cô, nhưng sự xuất hiện của bọn họ không có làm cho cô động tâm. Cho nên đối với cô tình yêu là một mơ ước đặc biệt. Cô tưởng chỉ cần cô mãi chờ, thì sẽ có một người đàn ông làm cho tim cô đập mạnh xuất hiện.

Cô không biết lần đầu cô gặp Đỗ Tư Tuấn là lúc nào, nói chung ấn tượng đầu tiên của hắn đối với cô là hắn đang cầm một bó hoa hồng xuất hiện dưới lầu ký túc xá của cô. Cô tưởng hắn là một người không quen nên tính vòng qua thì bị hắn gọi lại.

"Dung Huệ San."

"Hả?" Cô nghe thấy phía sau có người gọi tên cô, cô buồn bực xoay người lại. Xuất hiện trước mắt đầu tiên là bó hoa hồng kia, và một người đàn ông ăn mặc gọn gàng.

"Anh muốn làm bạn trai của em." Nói xong, Đỗ Tư Tuấn đưa bó hồng cho cô.

Không thể không thừa nhận, lúc đó cảm giác đầu tiên của Dung Huệ San là 'tâm thường'. Cách biểu lộ tình cảm như vậy quả thật không có tí sáng tạo nào, một chút thành ý cũng không có. Huống hồ cô cũng chẳng nhận ra hắn, cho nên không thèm nói câu nào mà xoay người đi mất. Lúc đó cô không có để ý đến hoa tươi và người phía sau lớn lên trông như thế nào.

Lần thứ hai gặp mặt, Dung Huệ San bị Đỗ Tư Tuấn ngăn ở trước phòng học. Khi cô mới học xong khoá học yêu thích của mình, đang lễ mễ thu dọn đồ đạc, nên đợi đến khi cô thu dọn xong bước ra khỏi phòng học, thì trong phòng học đã không còn ai nữa.

"Dung Huệ San."

"Anh là?" Trong đầu cô hình như là có chút ấn tượng với người đàn ông có khuôn mặt đẹp ở trước mặt, nhưng mà lại không nhớ rõ là ai.

"Em không nhận ra anh sao? Thật sự là không nhận ra anh." Đỗ Tư Tuấn bị câu hỏi của cô chọc tức không nhẹ, thật ra hắn vốn bị cô xem như không khí rồi.

"Tôi cần phải nhớ anh sao?" Dung Huệ San không hiểu tại sao người xa lạ ở trước mặt này lại hỏi như vậy.

"Cần chứ!" Đỗ Tư Tuấn cực kỳ giận dữ, "Bởi vì mấy hôm trước anh mới biểu lộ tình cảm của mình với em."

Nhờ sự nhắc nhở của hân, Dung Huệ San liền nhớ lại chuyện xảy ra ở dưới lầu ký túc xá hôm đó, "A, tôi nhớ ra rồi."

Đỗ Tư Tuấn đối với biểu hiện bây giờ của cô thật sự rất hài lòng, "Tốt, vậy bây giờ chúng ta đi ăn cơm thôi." Hân làm như chuyện đương nhiên kéo tay cô đi ra ngoài.

Dung Huệ San gạt tay hân ra, "Này, anh làm gì vậy hả, tại sao lại muốn cùng đi ăn cơm với tôi?"

"Tất nhiên là đi hẹn hò rồi." Đỗ Tư Tuấn bất mãn nhíu mày.

"Tôi nói sẽ hẹn hò với anh lúc nào hả, có phải anh có vấn đề gì không đấy?" Dung Huệ San cũng bị hân ta chọc giận, giọng nói cũng đột nhiên to hơn.

Đỗ Tư Tuấn lo lắng cứ như vậy thì sẽ bị cô ép, không biết nên trả lời ra sao. Dung Huệ San thấy hân ta không nói câu nào mà chỉ ngẩn người, liền cảm thấy đầu óc của hân ta có bệnh, nghiêng người vòng qua hân rồi đi.

Đỗ Tư Tuấn nhìn thấy bóng lưng mang cặp của Dung Huệ San dần đi xa, trong lòng cảm thấy cô gái này càng ngày càng thú vị. Lần đầu nhìn thấy cô là ở một giao lộ gần cổng đại học S. Giao lộ này có rất nhiều xe cộ chạy tới chạy lui. Ngày đó xe hân đang chờ đèn xanh ở phía sau, chờ thật lâu cũng không thấy xe đạp ở phía trước có động tĩnh, hân khó hiểu mở cửa xe xuống nhìn ra ngoài, thì phát hiện có một bà cụ đang tìm cái gì đó ở trên đường dành cho người đi bộ, đi tới đi lui. Chỉ có mấy xe đang đứng chờ cảm thấy rất sốt ruột, còi cứ vang lên từng hồi.

Bà cụ vừa đi qua thì đèn xanh cũng sắp chuyển sang đèn đỏ, trong dòng xe cũng có mấy tài xế có tính không tốt, đợi không được nên rất bức mình, kéo cửa kính xuống dùng những lời nói thiếu lễ phép chửi bới bà cụ, cho dù bọn họ biết như vậy cũng chẳng có ích gì.

Đột nhiên có một bóng dáng xinh xắn không quan tâm gì hết chạy vọt tới đường dành cho người đi bộ, cô vội vàng đến bên người bà cụ, nhẹ nhàng đỡ bà cụ và dìu bà qua bên kia đường rất nhanh. Sự xuất hiện của cô làm cho mắt của Đỗ Tư Tuấn sáng lên, chờ đến khi dòng xe lại bắt đầu chuyển động lần nữa, xe của hân tự nhiên chạy dọc bên đường. Lần này thì hân thấy rõ khuôn mặt của cô, bộ dáng học sinh, khuôn mặt xinh đẹp, vóc người nhỏ nhắn, cúi đầu nói cái gì đó vào tai bà cụ.

Không biết vì sao vài ngày sau đó, trong đầu của Đỗ Tư Tuấn luôn hiện lên hình ảnh ngày đó. Hân là một người chưa bao giờ cần kiểm chế tình cảm của mình, nếu bản thân có tình cảm với cô, như vậy thì theo đuổi thôi, dù sao hân đối với bản thân luôn có một sự tự tin tuyệt đối. Phái người đi thăm dò một phen, vừa điều tra miệng vừa có hình ảnh, rốt cuộc đã tra ra được thân phận của cô, quả nhiên là học sinh của đại học S. Nhưng mà nhìn mặt mày trẻ con như vậy mà đã là học sinh năm ba rồi.

Vì thế mới có lần đầu tỏ tình ở dưới ký túc xá. Đỗ Tư Tuấn cho rằng là cô gái nhỏ thì chỉ cần đưa bó hoa hồng là sẽ thu phục được, cũng không cần phải tốn sức, nào biết anh còn chưa bị từ chối thì đã bị cô xem như không khí. Hân về đến nhà suy nghĩ mãi mới đưa ra được kết luận là cô gái nhỏ đang ngượng ngùng, xấu hổ không dám chấp nhận ngay lúc đó, nhưng thật ra trong lòng đã đáp ứng rồi. Vì thế nên mới có chuyện lần này hân kiếm cô đi ăn cơm.

Nhưng sự thật lại không phải như hân suy nghĩ, cô rõ ràng vẫn không nhận ra hân, không phải cô xấu hổ mà là cô không chấp nhận hân. Cô gái này hình như không có giống với mấy cô gái mà hân đã từng tiếp xúc trước đây, cho tới bây giờ những cô gái khác luôn đối với hân ôm ấp yêu thương, ngoại trừ nhìn trộm tiền bạc của hân, cũng coi trọng ngoại hình của hân. Nói tóm lại, mọi nhân tố hội tụ ở trong đầu của Đỗ Tư Tuấn, làm cho hân dâng lên một ý niệm mãnh liệt--hân muốn chiếm lấy cô gái này. Hân không tin dựa vào tư chất và điều kiện của hân mà lại không chiếm được một con bé học sinh ra đời sau hân.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Á bì

Cứ như vậy, Đỗ Tư Tuấn đã bày ra rất nhiều màn theo đuổi Dung Huệ San, có thể nói nó đã náo động một thời ở đại học S. Ngoại trừ những cách đập tiền và xa hoa ra, thì lúc nào hân cũng bày ra vẻ vô lại của mình trước mặt Dung Huệ San. Kỳ thật đối với cách hân vung tiền mua hoa, mua quà, Dung Huệ San đều không có cảm giác gì, tuy nhiên đó lại là niềm ao ước của các bạn học nữ khác, nên trong lòng cô cũng có chút hư vinh. Nhưng điều chân chính hân làm cho cô rung động là tính vô lại của hân. Thử nghĩ xem, ai có thể kháng cự lại một anh đẹp trai lúc nào cũng mặt dày chạy theo sau đuổi mình chứ? Một ngày hay hai ngày thì không nói làm gì, nhưng Đỗ Tư Tuấn lại kiên trì tình trạng đó trong hai tháng, chỉ cần thiếu chút nữa là hân sẽ đi theo Dung Huệ San vào nhà vệ sinh. Có lẽ vì những hành động như vậy, hân thật sự đã làm Dung Huệ San rung động.

Mặc dù người theo đuổi Dung Huệ San cũng rất nhiều, nhưng chỉ có hân, ngoài vẻ bề ngoài, sự kiên trì của hân là dài nhất, chỉ vì điểm này mà hân đã đã động tới tim của Dung Huệ San. Vì lòng của cô cũng không phải cứng như băng, cô chỉ là một cô gái nhỏ đợi chờ một tình yêu chân thành. Cho nên lúc bấy giờ cô nghĩ tình yêu chân thành của cô đã xuất hiện, hơn nữa đó còn là một người đàn ông xuất sắc, đương nhiên là cô muốn bắt chấp hết tất cả để

giữ lấy nó.

Sau hai tháng Đỗ Tư Tuấn không ngừng theo đuổi Dung Huệ San, rốt cuộc cô đã chấp nhận hắn. Khốn khổ và cố gắng trong hai tháng, rốt cuộc Đỗ Tư Tuấn đã thực hiện được mục tiêu của hắn, nhưng điều đó cũng không làm cho sự nhiệt tình của hắn nguội lạnh. Bởi vì hai tháng ở bên nhau này, hắn cũng đã bị sức hút riêng ở trên người cô hấp dẫn, đó chính là sự trẻ trung của cô gái mới lớn, còn có sự thiện lương, cố chấp và sự kiên trì trong học tập của cô. Nói tóm lại có rất nhiều sức hút riêng ở trên người của Dung Huệ San, hắn cảm thấy ở cùng với cô thật sự rất thoải mái.

Sau đó bọn họ chính thức quen nhau, thời gian mới đó mà đã hai năm rồi. Dung Huệ San cảm thấy rất hạnh phúc bởi vì Đỗ Tư Tuấn luôn quan tâm và chăm sóc cô. Theo đó cô cũng trưởng thành, cũng suy nghĩ cho hắn nhiều hơn. Thậm chí cô đã lên một kế hoạch tốt, qua gần ấy thời gian cũng đã đến lúc cô nên kết hôn rồi. Sau đó bọn họ sẽ sinh ra những đứa con chỉ thuộc về bọn họ. Như thế chính là hạnh phúc và mỹ mãn mà con người luôn hướng về. Có đôi khi cô cũng rất cảm ơn ông trời đã quan tâm mình, đã ban tặng cho cô một cuộc sống hoàn mỹ như thế.

Ở trong mơ, cô cảm thấy rất vui cho cuộc đời hạnh phúc đó, nhưng trước mắt bỗng hiện lên một hình ảnh, Đỗ Tư Tuấn đè Dung Thi lên tường, điên cuồng hôn cô ta. Đỗ Tư Tuấn dùng sức xoa nắn mông của Dung Thi, còn tay của Dung Thi thì ôm chặt lấy hắn, thậm chí còn muốn vòng hai chân lên kẹp lấy hắn.

Sau đó hình ảnh nhanh chóng biến thành màn đêm, cô đứng chính giữa màn đêm đó với ánh sáng hắt lên người mình. Sau đó chính là lúc cô bị một chiếc xe đụng ngã dưới bánh xe, thân thể gãy vụn, thậm chí ngay cả nội tạng cũng muốn ói ra.

Những hình ảnh ác mộng đáng sợ này làm cho Dung Huệ San đang nằm trên giường nói mê không ngừng, run rẩy tới mức đổ mồ hôi lạnh. Sau đó cô cảm giác có một đôi tay ấm áp xoa nhẹ trán của cô, truyền thêm sức mạnh cho cô, bên tai cũng vang lên những lời thì thầm làm cho cô ngủ được yên giấc hơn.

Dung Huệ San không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ là cảm thấy thân thể mình rất mệt, không muốn tỉnh lại. Dần dần có ý thức nhưng lại không có sức mở mắt ra. Những lúc này cô cũng thấp thoáng nghe vài cuộc đối thoại.

"Cốc Tâm, sao con còn chưa tỉnh?" Hình như là một người phụ nữ đang khóc, thanh âm rất nghẹn ngào.

"Cốc Tâm, sao con có thể nghĩ quẩn như vậy...cho tới giờ sao con không nói tâm sự của con cho mẹ biết." Thì ra người phụ nữ này là mẹ của Cốc Tâm.

"Cốc Tâm, bây giờ mẹ không có yêu cầu gì khác, chỉ mong con sớm tỉnh lại, mặc dù ba con không có thời gian tới thăm con, nhưng ông ấy cũng rất lo lắng đấy."

Dung Huệ San ngủ đủ rồi, lúc nhắm chán thì sẽ nghe người phụ nữ này nói chuyện để đỡ mệt. Dần dần cô cũng đã ý thức được thân thể hiện tại của cô không phải là thân thể trước kia, mà là của một cô gái tên là Cốc Tâm. Lấy giọng nói của người phụ nữ này thì có thể đoán được, bà là một phụ nữ trung niên, thì thân thể này cũng không phải là người già, tuổi của cô gái này chắc cũng gần giống như thân thể trước kia của cô. Nhiều lúc người phụ nữ này sẽ kể một chút chuyện khi Cốc Tâm còn nhỏ ở bên tai cô, trong hồi ức của bà thì có thể thấy bà rất thương đứa con gái này.

Nhưng mà ba của Cốc Tâm lại chưa bao giờ xuất hiện, có thể nói chính xác là từ lúc ý thức của cô thanh tỉnh thì chưa giờ nghe thấy giọng nói của ông. Cho nên trong lòng cô có chút suy nghĩ hay là có lẽ mẹ thương yêu cô nhiều hơn là ba thương cô.

Dinh dưỡng của cô luôn được truyền từ bình dịch thông qua tay, cô cảm thấy nếu như bản thân mình mà cứ nằm ngủ như vậy hoài, thì một ngày nào đó chắc có lẽ cô sẽ vì bị thiếu dinh dưỡng mà chết quá. Không biết làm sao, cô thật sự rất muốn ăn thịt. Vì thế, cô cố gắng mở hai mắt, nhưng mỗi lần như vậy, cô đều thất bại.

Rốt cuộc sau khi Dung Huệ San dùng toàn bộ sức lực của mình, mí mắt của cô đã có thể nhấc lên tí xíu. Ngay sau đó là một chùm ánh sáng chiếu vào hai mắt, cô theo bản năng khép mắt lại. Có lẽ người phụ nữ kia đã phát hiện ra động tác nhỏ này của cô, cô nghe thấy giọng nói kích động của bà.

"Cốc Tâm, con đã tỉnh rồi sao? Cốc Tâm, Cốc Tâm, mẹ ở chỗ này, mau tỉnh lại đi con." Dung Huệ San có thể cảm giác được bà đang run rẩy nắm tay của cô, truyền cho cô một cỗ sức mạnh ấm áp. Vì thế, cô lại cố gắng mở hai mắt của mình ra một lần nữa.

Có chịu cái cảm giác khó chịu khi ánh sáng chiếu vào mắt, Dung Huệ San nhìn thấy hình dáng của một khuôn mặt mờ ảo hiện ra trước mặt.

"Cốc Tâm, con thật sự đã tỉnh rồi! Con chờ một chút, mẹ lập tức chạy đi gọi bác sĩ ngay."

Hình ảnh trước mắt bắt đầu hiện rõ, cô há miệng ra như muốn nói cái gì đó, nhưng chỉ phát ra được sự khàn khàn ở trong cổ họng. Còn người phụ nữ kia vì quá vui nên chạy ra khỏi phòng bệnh rồi.

Không bao lâu sau, trong phòng bệnh đã có thêm vài bác sĩ và y tá, bây giờ cô đã có thể thấy rõ hình dáng của mỗi người trong bọn họ. Sau khi bác sĩ thay phiên kiểm tra cho cô, cô nghe thấy có một bác sĩ nói, "Chào bà, chúc mừng bà, con gái của bà đã tỉnh hoàn toàn rồi, thân thể của cô ấy cũng không có bất cứ nguy hiểm nào, sau này cứ điều dưỡng thật tốt là khỏe thôi."

"Cảm ơn cậu, bác sĩ." Trên mặt người phụ nữ kia không nhận được sự vui vẻ.

Các bác sĩ và y tá lần lượt đi ra ngoài, sau đó trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Cốc Tâm, con rót cuộc đã tỉnh lại rồi." Người phụ nữ kia xúc động nắm lấy tay cô, trong hốc mắt cũng tràn đầy nước mắt.

Diện mạo của người phụ nữ này so với trong tưởng tượng của cô cũng không kém là bao, mặt mũi dịu dàng, ánh mắt thân thiết, khí chất hiền lành và cao quý, làm cho cô nhớ đến mẹ của mình. Dung Huý San mở miệng cố gắng nói ra một chữ 'nước', tuy cô không đành lòng cắt ngang cảm xúc của người phụ nữ này, nhưng cô thật sự rất khát. Cô chỉ có thể phát ra giọng nói khàn đặc như thế thôi.

"Cốc Tâm, con nói muốn uống nước sao?" Người phụ nữ lau khô nước mắt nói.

Cô gật đầu. Sau khi ừng ực uống vào mấy cốc nước, cô cảm thấy cổ họng mình đã khá rất hơn nhiều rồi. Đối mặt với sự quan tâm và dịu dàng của người phụ nữ này, trong tiềm thức của cô muốn gọi một tiếng "A..." nhưng chữ 'Di' lại không thoát được ra miệng, cô lập tức ý thức được cách gọi này không hợp, lập tức đổi giọng kêu một tiếng "Mẹ".

*A Di có nghĩa là dì, nhưng vì ở Trung Quốc có hai chữ còn Việt Nam mình chỉ có một, nên mình để nguyên văn luôn.

Một tiếng 'mẹ' này làm cho người phụ nữ kia kích động xem chút nữa là rơi nước mắt, nhưng câu nói sau đó lại làm cho bà ngậm ngùi cả người.

"Con muốn ăn thịt." Cái này quả thật là suy nghĩ bây giờ của Dung Huý San, nhưng khi nói ra thì lại cảm thấy mình đang nói bậy.

"Thịt?" Mới nghe câu này làm cho người phụ nữ này cảm thấy rất kỳ quái, nụ cười trên mặt cũng có chút thu lại. Làm cho Dung Huý San cảm thấy không ổn, chỉ sợ bà phát hiện ra mình. Người phụ nữ kia suy nghĩ trong chốc lát, sau khi tỉnh ngộ thì nụ cười lại nở trên mặt, "Con nói muốn ăn thịt à, nhưng mà bây giờ con không thể ăn được. Bác sĩ có dặn con mới tỉnh lại nên ăn đồ thanh đạm một chút sẽ tốt hơn."

Hoàn hảo, làm trong lòng Dung Huý San lo sợ một lúc, về sau khi nói chuyện thì nên cẩn thận một chút.

"Chờ con bình phục, mẹ nhất định sẽ làm một bàn toàn đồ ăn con thích, cho con bù lại." Người phụ nữ kia vui vẻ nói lên, sự vui mừng của bà cũng lây sang Dung Huý San.

"Cảm ơn mẹ."

Bà vuốt má Dung Huý San, "Con bé ngoan, với mẹ thì cần gì phải nói cảm ơn, mẹ chỉ muốn con sống thật tốt, đừng có giống như bây giờ..." Nói tới đây bà lại không kiềm chế được mà có chút nghẹn ngào.

"Mẹ thật xin lỗi, về sau con sẽ không như vậy nữa." Không đành lòng nhìn người phụ nữ này đau lòng, Dung Huý San nắm tay bà, an ủi bà. Cô thật sự không rõ chủ nhân của cái thân thể này đã vì chuyện gì mà suy nghĩ quẩn tới mức phải tự sát như vậy, có một người mẹ tốt như vậy cô ấy nên cảm thấy mình hạnh phúc chứ. Nếu cô ấy đã chết thì sau này sẽ do cô hiểu thảo với người phụ nữ này thật tốt.

Lời nói của cô thật sự làm cho người phụ nữ này xúc động và chảy nước mắt thêm lần nữa. Sờ mặt mình, cô đột nhiên nghĩ đến không biết bộ dáng của thân thể lớn lên như thế nào, nếu lớn lên thành người quái dị thì chẳng phải cô sẽ kết thúc sao. Nhưng mà chỉ cần nhìn mặt mày đoan trang của người phụ nữ này, chắc khuôn mặt của khối thân thể này sẽ không khó nhìn lắm đâu.

"Mẹ, con muốn soi gương."

"Đang tốt đẹp như vậy thì soi gương làm gì."

"À..." Cô không biết nên trả lời làm sao nên đành viện cớ, "Do bị ngâm trong nước lâu, con chỉ muốn nhìn xem mặt mình có bị sưng không thôi."

"Con hôn mê đã nhiều ngày như vậy, thì những chỗ bị sưng cũng đã tan hết rồi." Ý tứ trong lời nói của người phụ nữ này là không giúp cô lấy cái gương.

"Nhưng mà mẹ, con chỉ muốn soi chút xíu thôi mà." Không có biện pháp gì, cô chỉ có thể sử dụng chiêu làm nũng luôn được đánh giá cao, như một cô con gái bình thường làm nũng với mẹ mình.

Người phụ nữ này nhìn thấy con gái mình như vậy, thì lại càng ngẩn người. Cô không còn làm nũng với bà đã hơn mười năm rồi, vì thế bà bị cô làm xúc động không nói ra lời một lần nữa. Xem ra lần bị chìm này, đã làm cho cô trở nên thân thiết hơn.

Dung Huý San nhìn thấy bà không có phản ứng, cứ tiếp tục làm nũng, ôm cánh tay bà nói, "Đi mà mẹ."

"Được rồi, mẹ đi lấy cho con."

Một giây khi cô nhận lấy cái gương, Dung Huý San có chút do dự, sau này cô muốn dùng cái thân thể này để sống tiếp, nó sẽ đi theo cô suốt cả cuộc đời này, nhưng mà bây giờ đối với cô mà nói nó chỉ là một thân thể xa lạ.

"Làm sao vậy, chẳng phải con nói muốn soi gương sao?"

Lời nói của người phụ nữ kia kéo suy nghĩ của Dung Huý San lại, quyết tâm giờ cái gương lên trước mặt mình. Nhưng mà sau đó cô đã giật mình. Trên con mắt tối đen và sáng ngời là một hàng lông mi dày và dài, chiếc mũi thẳng và cao, cái miệng nhỏ hơi vênh lên, rất hợp với một làn da trắng mịn và mềm mại. Không sai đây chính là gương mặt phản chiếu ở trong gương. Khuôn mặt như vậy so với khuôn mặt trước kia của Dung Huý San thì đẹp hơn nhiều, cô tin rằng nếu để hai gương mặt ở cùng một chỗ thì gương mặt trước kia của cô sẽ cảm thấy rất tự ti.

Nhưng mà bây giờ gương mặt này là của cô. Lại nhìn gương mặt mới của mình ở trong gương, cẩn thận tỉ mỉ ngắm nhìn thì có thể thấy bóng dáng của người phụ nữ kia ở trên mặt mình.

"Được rồi, soi gương cũng đã lâu rồi, bộ bản thân mình mà cũng nhìn chưa đủ hay sao?"

"Xem xong rồi mẹ." Dung Huy San nhanh chóng đưa cái gương cho bà.

"Đúng rồi, chuyện con tình lại mẹ còn chưa nói cho ba con biết đâu, mẹ phải nhanh chóng gọi điện thoại cho ông ấy mới được. Mấy ngày con hôn mê, ông ấy rất lo lắng cho con."

Xem ra người ba này cũng không quá thân thiết, con gái hôn mê mấy ngày mà cũng không có tới thăm, Dung Huy San nghĩ như vậy ở trong lòng.

Thấy cô không nói chuyện, người phụ nữ vội vàng giải thích, "Con đừng trách ba con, con cũng biết chuyện ở trong quân đội của ông ấy rất nhiều, chỉ là không thể bỏ chút thời gian tới thăm con."

Thì ra là quân nhân, "Con hiểu rồi." Dung Huy San lạnh nhạt trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Editor: Á bì

Mấy ngày sau đó, cũng chỉ có người phụ nữ kia chăm sóc cho Dung Huy San, không phải, chắc giờ cô nên đổi tên lại là Trình Cốc Tâm rồi. Trong thời gian mấy ngày qua, cô thông qua mấy cuộc nói chuyện với mẹ, cũng đã moi ra được chút tin tức. Chẳng hạn như năm nay cô hai mươi bảy tuổi, so với tuổi trước kia của cô thì lớn hơn vài tuổi, nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Còn có mẹ cô tên là Hà Tổ Mẫn, bố cô tên là Trình Bác Hải. Bố cô là Phó tư lệnh của quân khu B, cho nên thời gian ở nhà hàng năm cũng rất ít. Có điều bối cảnh như vậy cũng có chút dọa cho cô sợ, nếu bố cô là Phó tư lệnh như lời nói, vậy thì cô chẳng phải là con của cán bộ sao. Đây là điều cô chưa từng nghĩ tới, nhưng khuôn mặt này, sinh ra trong gia đình như vậy, cô đã ý thức được cuộc sống sau này của cô chắc chắn sẽ không đơn giản. Cô thà rằng kiếp này của cô vẫn giống như kiếp trước, sinh hoạt trong một gia đình vô cùng bình thường.

Rốt cuộc Trình Cốc Tâm cũng đã gặp được bố bây giờ của cô. Đó là không bao lâu sau khi cô và Hà Tổ Mẫn ăn cơm xong, một thân quân phục, Trình Bác Hải xuất hiện ở trong phòng bệnh. Dáng người uy vũ, lông mày anh tuấn, đôi môi vênh lên, không có chỗ nào là không phát ra đặc trưng của quân nhân, chỉ có trên trán và khoé mắt là có vài nếp nhăn do năm tháng để lại. Cẩn thận quan sát một lúc, Trình Cốc Tâm cảm thấy gương mặt cô giống bố cô nhiều hơn.

"Khụ khụ." Trình Bác Hải mất tự nhiên ho khan hai tiếng, nhưng Trình Cốc Tâm vẫn nhìn chăm chăm vào ông như cũ.

"Cốc Tâm, có phải lâu rồi không gặp bố nên đã quên gọi bố như thế nào rồi phải không?" Hà Tổ Mẫn nhắc nhở làm cho cô ý thức được mình đã quá thất lễ.

"Bố."

"Ừ, thân thể của con bé đã hồi phục chưa?" Ông chuyển qua hỏi Hà Tổ Mẫn.

"Cũng tốt rồi, bác sĩ nói qua vài ngày nữa thì có thể xuất viện."

Nghe được thân thể của con gái đã hồi phục, Trình Bác Hải cũng lập tức trở nên nghiêm túc, "Hừ, không biết con đã nghĩ như thế nào mà nhảy xuống hồ nước hả? Con không biết làm loại chuyện như vậy rất dễ dọa người khác sao?"

Thanh âm lạnh nhạt xông vào tai của Trình Cốc Tâm, làm cho cô chấn động một phen, vừa rồi không phải còn tốt sao, sao giờ lại thay đổi bất thường rồi?

"Con..." Trình Cốc Tâm không nói ra lời, có trời mới biết người nhảy hồ không phải là cô mà.

"Cốc Tâm chỉ là nhất thời nghĩ luẩn quẩn trong lòng, ông cũng đừng trách con bé nữa." Hà Tổ Mẫn giúp cô giải thích.

"Luẩn quẩn trong lòng? Nó lớn như vậy rồi thì còn luẩn quẩn gì trong lòng, nói ra còn không phải để cho người ta cười sao."

Đây thật sự là bố ruột của cô sao, cô vẫn còn nằm trên giường bệnh đấy, một câu quan tâm vẫn chưa có mà toàn tới đây trách mắng cô. Trình Cốc Tâm dứt khoát chôn ở trong chăn quyết không hé răng, không thêm quan tâm tới ông.

Trình Bác Hải căn bản cũng chẳng nghĩ tới chuyện Trình Cốc Tâm sẽ trả lời ông. "Mỗi lần nói con hai câu thì sẽ thành bộ dạng như vậy, hừ."

"Bác Hải, ông cũng bớt nóng đi, lần này Cốc Tâm cũng biết sai rồi, đúng không?" Hà Tổ Mẫn cố ý nâng giọng ra hiệu cho Trình Cốc Tâm, cô đành phải ở trong chốn hù một tiếng.

"Chuyện lần này coi như cho qua, về sau đừng để cho tôi biết mấy cái chuyện nào lệch như vậy nữa, an phận mà làm việc cho tổ chức đi." Tư lệnh Trình nói xong những lời này thì cũng rời khỏi phòng bệnh, cho đến khi Trình Cốc Tâm xuất viện cũng chẳng xuất hiện lấy một lần.

Thời gian sau này có hai nhóm khách tới thăm Trình Cốc Tâm.

Ngày đó Trình Cốc Tâm đang ngủ trưa, lại bị Hà Tổ Mẫn đánh thức dậy, khó hiểu mờ mắt ra, một màu xanh biếc hết cả phòng làm cho cô giật mình đến hết cả ngủ.

"Cốc Tâm, nhóm học trò của con tới thăm con đó." Hà Tổ Mẫn dịu dàng nhìn những học sinh đứng trước giường.

"Học trò?" Trình Cốc Tâm có chút khó hiểu, nhìn thấy mấy đứa học sinh mặc đồng phục xanh quân đội đứng trước giường, chẳng lẽ trước kia cô là giáo viên sao?

"Báo cáo cô giáo Trình, ban máy tính 113 đại diện cho các bạn tới thăm cô, chúng em chào cô!" Tiếp theo một đám cùng nhau làm một cái quân lễ, cảnh tượng trước mắt làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy rất trang nghiêm, loại tình huống này trước kia cô chỉ được thấy ở trên ti vi thôi.

"Chào xong!" Bạn học sinh nam dẫn đầu cất cao giọng nói, "Cô giáo Trình, chúng em mong cô sớm hồi phục, mau trở lại trường."

Nói xong, còn có một học sinh nam khác đưa một bó hoa tới.

"Cảm ơn." Tuy Trình Cốc Tâm còn chưa nắm rõ lắm về tình huống bây giờ, nhưng dù sao cô cũng nên biểu đạt sự cảm ơn của mình.

Sau khi tiễn nhóm học sinh đi khỏi, Trình Cốc Tâm mới biết được nghề nghiệp của cô rất giống với kiếp trước, đều là giáo sư của trường đại học, mà rất khỏe bọn cô đều dạy khoa máy tính. Có điều thân phận bây giờ của cô so với trước kia thì lớn hơn nhiều, đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh, hơn nữa còn dạy học trong trường quân đội, bản thân cô cũng là quân nhân.

Thân phận và bối cảnh hiện tại làm cho cô cảm thấy rất áp lực, nhưng mà những vị khách sau đó đã làm cho áp lực của cô tăng cao.

Người tới là một nhóm quân nhân, nhưng mới nhìn qua thì nhóm này so với nhóm trước già hơn nhiều, hơn nữa Trình Cốc Tâm cũng đã nhìn quân hàm trên vai bọn họ, đều là thượng tá thượng cấp, lòng của cô không khỏi lạnh run.

"Cốc Tâm, thấy chú Đồng và bác Viên tại sao còn không chào hả?" Hà Tổ Mẫn đẩy Trình Cốc Tâm đang ngẩn người.

"A? Chào chú Đồng, chào bác Viên." Cô vội vàng mở miệng.

"Không sao, không sao, Cốc Tâm à, chúng ta chỉ là thay mặt cho tổ chức tới thăm cháu, thân thể đã thấy khoẻ chưa?" Trong đó có một người lớn tuổi với khuôn mặt hoà ái lên tiếng nói.

"Đã khoẻ rồi ạ." Tạm thời Trình Cốc Tâm không suy nghĩ được gì nên chỉ có thể mơ hồ trả lời lại.

"Khỏe là tốt rồi, cho tới bây giờ tổ chức vẫn luôn coi trọng cháu, một người tuổi trẻ như cháu xem như là rất xuất sắc. Tuy lần này...dù sao Tư lệnh Trình cũng đã ra mặt giải thích rồi, cho nên chúng ta chỉ có thể chờ cháu hồi phục rồi xuất viện, trở lại tổ chức một lần nữa." Nghe thấy câu trả lời của Trình Cốc Tâm, trên mặt ông cũng vui vẻ tươi cười.

"Đúng vậy, chúng ta không thể thiếu cô giáo Trình là cháu đâu, mỗi ngày học sinh đều nhắc tới cháu." Người ngồi bên cạnh ông cũng mở miệng nói.

"Ha ha." Được rồi, Trình Cốc Tâm cũng chỉ có thể cười, xem ra đây chỉ là lãnh đạo tới hỏi thăm thôi.

"Thật ra tổ chức cũng hiểu một cô gái lớn ở trong trường làm việc cũng rất cực khổ, bởi vì mỗi ngày đối mặt toàn là học sinh nam, quả thật đã làm chậm trễ chuyện tình cảm yêu đương của cháu. Cho nên lần này...tổ chức cũng có một phần trách nhiệm vì đã không quan tâm tới cháu." Vị lớn tuổi lại mở miệng, nhưng nói xong những lời này, ông lại ngừng lại, mặt lộ vẻ khó xử, như là muốn biểu đạt sự áy náy của ông. "Cho nên lần này sau khi chúng ta đã bàn bạc tỉ mỉ với tổ chức, nhất trí an bài cho cháu một đối tượng để làm người yêu."

"Cái gì?" Trình Cốc Tâm cho rằng bản thân mình nghe lầm.

"Đúng vậy, chờ sau khi cháu hồi phục, thì sẽ chuẩn bị cho cháu một cái đám cưới, người yêu của cháu chính là Đồng Hàn Thành, thiếu tướng trẻ tuổi nhất ở trong quân khu của chúng ta."

"Không thể nào." Cô vẫn nghĩ vị lãnh đạo này đang nói đùa với cô.

"Tên Đồng Hàn Thành này là một nhân vật rất nổi tiếng ở trong khu của chúng ta, chắc chắn cháu cũng đã nghe về sự tích trước đó của cậu ấy, cho nên giao cháu cho cậu ấy, tổ chức cũng rất yên tâm." Ông vỗ ngực cam đoan, tự nhận đó chính là một biện pháp cực kỳ thông minh.

Trình Cốc Tâm vẫn còn thất thần, những lời nói vừa nãy cô vẫn còn chưa tiêu hoá kịp.

"Ha ha, Cốc Tâm à, cháu cứ yên tâm, chuyện này chúng ta đã nói chuyện với Tư lệnh Trình rồi, ông ấy cũng rất yên tâm giao cháu cho Đồng Hàn Thành, cháu thấy sao cháu đâu?"

"Cốc Tâm, chuyện này ba người bọn họ đã nhắc qua với mẹ, chúng ta biết con đã đến tuổi lập gia đình, huống hồ nghe ba con nói, Đồng Hàn Thành quả thật là một người rất ưu tú." Hà Tổ Mẫn cũng ở một bên khuyên cô.

Người nọ lại nói xen vào, "Chỉ ưu tú thôi hả, Đồng Hàn Thành ở quân khu của chúng ta biểu hiện không phải chữ xuất sắc có thể diễn tả được, thậm chí cả nước cũng chẳng có vài người được như cậu ta."

Giọng nói kiêu ngạo của ông làm cho Trình Cốc Tâm sau khi nghe xong liền cảm thấy gả được cho Đồng Hàn Thành là phúc phận của cô vậy, chẳng lẽ cô không xứng với anh như vậy sao. Ở trong khái niệm của cô, nếu một người ở trong quân đội biểu hiện xuất sắc như vậy, làm được tới chức thiếu tướng, vậy thì sẽ rất giàu hay là rất xấu. Cô nhất định phải nghĩ biện pháp đẩy cuộc hôn nhân này ra xa, làm sao cô có thể giao tương lai của mình cho một người không quen, huống hồ diện mạo của người đó còn có thể là rất già nữa.

"Thôi được, hôm nay chúng tôi đến đây ngoại trừ muốn hỏi thăm sức khỏe của Cốc Tâm, chính là đến thông báo chuyện này cho Cốc Tâm. Trong khoảng thời gian này trước hết cháu cứ ở trong bệnh viện bồi dưỡng sức khỏe cho tốt, chờ cháu xuất viện là có thể kết hôn rồi." Sau khi người nọ vui vẻ đưa ra quyết định, thì đã đi ra ngoài với Hà Tổ Mẫn.

Trình Cốc Tâm không có cách nào tưởng tượng tin tức này mang đến cho cô bao nhiêu chấn động và tuyệt vọng. Thật vất vả cô mới được trọng sinh, tại sao bây giờ lại chạy ra một cái đám cưới chứ?

Một người đàn ông mặc trên mình bộ quân phục xanh biếc bước ra từ trong xe việt dã, dưới mày kiếm là đôi mắt như chim ưng, đôi mắt có chứa sức hấp dẫn rất lớn, làn da như màu lúa mì làm cho người ta cảm thấy có một cô hơi thờ cuồng dã, đáng người hoàn mỹ đến mức không ai có thể soi mói.

"Thùng thùng thùng..."

"Vào đi." Trong phòng truyền tới tiếng mời.

"Báo cáo thủ trưởng, Đồng Hàn Thành đến báo cáo." Giọng nói trầm ổn và mạnh mẽ phát ra từ trong cổ họng anh, thân người đứng thẳng tắp, làm một cái quân lễ đầy tiêu chuẩn.

"Là Hàn Thành à, lại đây ngồi đi." Một sư trưởng lớn tuổi hiền lành tiếp đoán anh.

"Dạ, thủ trưởng." Khi Đồng Hàn Thành mở miệng cũng không quên quy củ ở trong quân đội.

"Hàn Thành, năm nay cậu cũng chỉ có hơn ba mươi thôi."

"Báo cáo thủ trưởng, năm nay tôi đã 34 tuổi."

"À, hồi tôi bằng cỡ cậu bây giờ thì cũng đã có con gần hai tuổi rồi." Nói tới đây, sư trưởng già lại nhớ về khoảng thời gian ngày xưa.

Đồng Hàn Thành im lặng không nói chuyện.

Đột nhiên, sư trưởng lại nghiêm mặt nói, "Hàn Thành à, là tổ chức làm chậm chuyện hôn nhân của cậu, tôi đối với chuyện này cũng cảm thấy vô cùng áy náy."

"Thủ trưởng, báo đáp quốc gia là trách nhiệm mà tôi phải làm, tổ chức cũng chưa từng bạc đãi tôi."

"Ài, cậu có thể nghĩ như vậy tôi thật sự rất vui, nhưng tôi cũng biết rõ Bí thư Đồng cũng đã lớn tuổi, cũng muốn ôm cháu trai đã lâu, tôi thật sự cảm thấy rất áy náy với ông ấy." Nói tới đây, trong lòng sư trưởng lại cảm thấy rất hổ thẹn, cũng ngừng nói chuyện lại. Đồng Hàn Thành đang muốn trả lời, sư trưởng lại nói tiếp, "Cậu là lực lượng nòng cốt thể hệ mới của quân đội, tổ chức hết sức coi trọng cậu. Đối với vấn đề hôn nhân của cậu, tổ chức đã mở một cuộc họp riêng, cuối cùng quyết định gả con gái của Tư lệnh Trình cho cậu."

"Cái gì?"

Sư trưởng đi tới bên cạnh vỗ nhẹ vai anh, "Đúng vậy, con gái của Tư lệnh Trình là một cô gái tốt, cậu nên đối xử tốt với người ta."

"Báo cáo thủ trưởng, bây giờ tôi tạm thời vẫn chưa cần phải lo lắng về vấn đề này."

"Nói vậy không, cái gì gọi là chưa cần phải lo lắng về vấn đề này hả? Tôi nói cho cậu hay, thành gia lập nghiệp là một chuyện rất quan trọng đối với con cháu Trung Quốc của chúng ta. Bây giờ sự nghiệp của cậu rất tốt, vậy còn gia đình đâu? Có phải cậu cũng nên lo lắng cho ba mẹ mình hay không. Hơn nữa cậu cũng biết tôi sẽ mau chóng bị điều đến tổng bộ quân khu, lệnh bổ nhiệm cậu làm sư trưởng mới cũng sắp được đưa xuống. So với cậu nhỏ hơn hai tuổi mà Tham mưu Lý đã có con rồi, chẳng lẽ cậu còn muốn đánh đá suốt cả đời sao?" Sư trưởng bị câu trả lời của Đồng Hàn Thành chọc tức không nhẹ.

"Thủ trưởng..." Đồng Hàn Thành còn muốn cãi lại, nhưng lại nhìn thấy sư trưởng khoát tay với anh.

“Con gái của Tư lệnh Trình có chỗ nào không xứng với cậu chứ, người ta dù sao cũng là giáo viên ở trường quân đội, là giới trí thức, Tư lệnh Trình chịu gả con gái cho cậu thì đó chính là phúc phận đã cậu đã tu luyện được.”

“Thủ trưởng, tôi không phải có ý này.” Anh bị sư trưởng hiểu lầm.

“Không có ý này là tốt rồi, chuyện này chỉ là muốn thông báo cho cậu một tiếng thôi, không được phép cãi lại nữa. Đúng rồi, nghe nói khoảng thời gian trước con gái nhà người ta gần chết đuối, hình như bây giờ vẫn còn ở trong bệnh viện quân khu đó, ngày mai cậu bớt chút thời gian đi thăm đi, cũng coi như đó là lần đầu tiên gặp mặt của hai người.”

“Chết đuối?” Nghe thấy từ này, Đồng Hàn Thành cảm thấy rất quái dị, nhưng lại không nói được là lạ chỗ nào.

“Thôi được rồi, đừng có đứng ở đây nữa, đi mau đi.” Đã nói xong chuyện sư trưởng liền muốn đuổi người.

“Dạ thủ trưởng.”

Ngồi ở trên xe việt dã, Đồng Hàn Thành từ từ tiêu hóa chuyện này. Kết hôn? Từ trước tới nay anh chưa từng nghĩ tới chuyện này. Loại tình yêu kia anh đã sớm từ bỏ, bởi vì trong quan niệm của anh thứ kia chẳng có ý nghĩa gì, còn không bằng chạy mười kilomet việt dã còn hữu dụng hơn. Nếu tổ chức đã ra lệnh cho anh phải kết hôn, anh chỉ còn cách phục tùng, với anh mà nói dù sao cũng chẳng ảnh hưởng lớn gì cho mấy.

Nghĩ như vậy thì thoải mái hơn, đột nhiên chữ ‘chết đuối’ nhảy lên trong đầu anh. “Khuru Nhĩ.”

“Vâng.” Khuru Nhĩ đang ngồi phía trước bỗng quay đầu lại.

“Cậu giúp tôi đi điều tra tư liệu về con gái của Tư lệnh Trình đi.”

“Vâng.” Tuy là không tên không họ mà đi điều tra thì có chút khó khăn, nhưng mà mệnh lệnh của thủ trưởng anh không thể cự tuyệt.

“Đúng rồi hình như cô ấy dạy học ở trường quân đội.” Đồng Hàn Thành đột nhiên nhớ tới điểm này.

“Dạ thủ trưởng.” Phạm vi cũng đã được rút ngắn đi chút ít, vấn đề cũng dễ hơn một chút.

“Phải đưa báo cáo cho tôi trước trưa mai.”

“Dạ...” Khuru Nhĩ chảy mồ hôi, thời gian một ngày thì quá nhanh, đang tốt lành tại sao Phó sư trưởng lại muốn điều tra về một người phụ nữ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Editor: Á bì

Buổi sáng hôm sau, Khuru Nhĩ cầm tài liệu đứng giờ tới văn phòng của Đồng Hàn Thành báo cáo.

“Báo cáo thủ trưởng, anh kêu tôi đi điều tra tư liệu đã có rồi.” Khuru Nhĩ thuận tay chuyển mấy tờ giấy tới.

Đồng Hàn Thành vừa nhận xong liền lật ra xem, vừa hỏi, “Ừ, hiệu suất rất tốt, đã tra ra được gì?”

Hỏi đến chuyện này, Khuru Nhĩ có hơi khó xử gật đầu, “Tôi...”

“Đừng có ấp úng nữa, mau báo cáo đi.”

“Dạ, thủ trưởng. Tôi đã xâm nhập vào hệ thống công trình học của quân đội, sau đó đã tìm được những tài liệu này.”

“Làm vậy!” Đồng Hàn Thành vỗ bàn, “Tôi kêu cậu làm như vậy sao?”

“Thủ trưởng, tôi sai rồi, nhưng nếu không làm như vậy thì việc tra ra tài liệu là chuyện rất khó.” Lợi dụng phương pháp tối cao của trang thiết bị tin học, tất nhiên đây cũng chính là sở trường của Khuru Nhĩ.

“Không đúng, sai chính là sai.”

“Dạ thủ trưởng, tôi thừa nhận sai lầm này.”

“Một trăm cái hít đất kèm theo một bản kiểm điểm một ngàn chữ.” Đồng Hàn Thành không lưu tình chút nào.

“Hà?” Khuru Nhĩ khó mà tin được.

“Hà cái gì, nghe không hiểu lời nói của tôi sao, tôi nay nhớ giao lại cho tôi.”

“Dạ thủ trưởng.” Khuru Nhĩ đành gãi đầu, bước ra khỏi phòng, sớm biết vậy thì đã không làm rồi.

Sau khi Khuru Nhĩ đi khỏi, Đồng Hàn Thành lật tài liệu ở trên tay ra xem. Trình Cốc Tâm, sinh năm 1985, là nghiên cứu sinh đã tốt nghiệp thạc sĩ của ngành công trình học máy tính khoa học và kỹ thuật của quân đội Trung Quốc, hiện được giữ lại dạy chuyên khoa cho các học sinh ở trường đại học. Những mục khác đều viết những kinh nghiệm học tập và trưởng thành từ nhỏ tới lớn của Trình Cốc Tâm, bao gồm cả những giải thưởng mà cô đã từng nhận trước kia. Nhưng mà trong đó có hai mục đã hấp dẫn sự chú ý của Đồng Hàn Thành. Thời đại học, cô đã từng được nhận giải quán quân của cuộc thi đấu vật giành cho học sinh nữ toàn quốc. Nhìn đến đây trong lòng Đồng Hàn Thành đã cảm thấy ngứa ngáy, rất muốn đấu với cô một phen. Mục thứ hai là lúc cô học tiểu học, đã từng đạt giải ba ở môn bơi lội tự do. Cho nên người như vậy mà chết đuối sao? Đồng Hàn Thành càng ngày càng hiếu kỳ về người con gái này, một bức ảnh thanh tú ở trên tài liệu, ước chừng đó chính là lúc cô còn là học sinh, một mái tóc ngắn hoạt bát, mắt to trong veo, làm cho anh lần đầu tiên cảm thấy cùng kết hôn với người con gái như vậy cũng có thể chấp nhận được, nhưng không biết tính cách của cô thế nào.

Buổi chiều Đồng Hàn Thành liền cầm theo bó hoa tươi tới bệnh viện quân khu, thân là đàn ông cần phải chủ động một chút, điều này thì anh biết.

Sau khi gõ cửa, anh liền thấy hình ảnh một già một trẻ đang nói chuyện vui vẻ.

“Xin hỏi cậu là?” Hà Tổ Mẫn đứng dậy trước, hỏi người con trai xa lạ mặc quân trang ở trước mặt.

“Chào bác gái, cháu là Đồng Hàn Thành.” Đồng Hàn Thành cung kính nói tên và họ của mình.

Nghe thấy tên này, Hà Tổ Mẫn không nhận được đánh giá anh lần nữa. Nói thật trước đó bà cũng chưa gặp qua người đàn ông sẽ kết hôn với cô gái bà. Vóc người cứng rắn, khuôn mặt chính trực, thái độ lễ phép, cùng với hoa văn quân hàm ở trên vai anh, đều làm bà cảm thấy rất vừa lòng, ấn tượng lần đầu gặp mặt cũng rất tốt. Cùng lúc đó Trình Cốc Tâm cũng trốn ở phía sau Hà Tổ Mẫn lén nhìn anh, nếu vừa rồi cô không có nghe lầm thì đây chính là người mà tổ chức sắp xếp kết hôn với cô. Nhìn bề ngoài thì không phải là một ông già.

“Là Hàn Thành à, mau tới đây ngồi đi, cháu đến thăm Cốc Tâm à.” Hà Tổ Mẫn vội vàng tiến lên chào đón anh.

“Dạ, cháu có bó hoa tặng cho Cốc Tâm, cũng không biết là cô ấy có thích không?” Đồng Hàn Thành có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Trình Cốc Tâm nhìn chăm chú bó hoa nằm trong tay anh, dứt khoát trả lời, “Không thích.”

“Cốc Tâm, con nói cái gì vậy?” Khi nào thì mẹ cô đã đứng về phía anh rồi, còn nữa vừa rồi anh còn xưng hô với cô là ‘Cốc Tâm’ sao? Thật là buồn nôn, bọn họ mới gặp mặt lần đầu tiên. Trình Cốc Tâm không phục hừ hừ hai cái.

“Không sao ạ, bây giờ thân thể của Cốc Tâm đã đỡ hơn chưa ạ?” Đồng Hàn Thành biểu hiện rất rộng lượng.

Gọi Cốc Tâm đến nghiệm luận rồi sao, bộ tôi với anh quen thân lắm sao? Trình Cốc Tâm đứng ở sau lưng Hà Tổ Mẫn vút cho Đồng Hàn Thành một cái ánh mắt xem thường, nhưng mà Đồng Hàn Thành chỉ cười tiếp nhận tín hiệu của cô.

“Đã khá hơn nhiều, qua hai ngày nữa thì có thể xuất viện, hai người các con trò chuyện trước đi, mẹ đi tìm bác sĩ nói chuyện chút đã.” Hà Tổ Mẫn cảm thấy mình nên cho hai đứa trẻ một chút không gian, dù sao đây cũng là lần gặp mặt đầu tiên, cảm thấy bản thân mình không thể ở đây làm bóng đèn được.

Sau khi Hà Tổ Mẫn đi rồi, Trình Cốc Tâm dứt khoát vùi đầu vào trong chăn không thèm nhìn anh, kỳ thật trong lòng cô cũng rất xấu hổ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp người đàn ông như vậy, lại còn là vị hôn phu của cô.

“Khụ khụ, Cốc Tâm?” Đồng Hàn Thành không thấy có tiếng động gì ở trong chăn.

“Kêu thân thiết như vậy để làm gì, tôi với anh cũng chẳng quen biết.” Thanh âm rầu rĩ truyền ra từ trong chăn.

“A, về sau sẽ quen thôi.” Xem ra tính cách của cô gái này cũng rất ngang bướng, điều này lại làm anh thấy có cảm tình.

Trình Cốc Tâm xốc chăn lên, “Ai muốn quen với anh chứ?”

“Chẳng lẽ về sau khi làm vợ chồng thì không quen sao?”

“Tôi nói muốn kết hôn với anh sao?”

“Vậy em cảm thấy em có thể không phục tùng mệnh lệnh của tổ chức sao?” Điểm này Đồng Hàn Thành rất rõ ràng.

“Tôi...” Hai ngày này Trình Cốc Tâm cũng đã lén suy nghĩ về vấn đề này, cho dù trước kia cô không hiểu nhiều về quân nhân, nhưng cô cũng biết rõ mệnh lệnh của thượng cấp là không thể không phục tùng. Mặc dù việc này có liên quan tới quan hệ tình cảm của cô, nhưng loại chuyện hôn nhân ở trong

quân đội cũng không phải là hiếm gặp, huống chi cô còn có một người cha không muốn gặp làm Tư lệnh nữa. Cho nên muốn từ chối cuộc hôn nhân này thì khả năng là không thể.

Đồng Hàn Thành nhìn thấy mắt mũi của cô nhăn lại thành một chỗ, đối mặt với khuôn mặt đáng yêu và trắng nõn như vậy, anh nở nụ cười rất hài lòng.

“Đồng Hàn Thành?”

“Ừ.” Tên của mình được kêu lên từ miệng của cô hình như đặc biệt dễ nghe hơn.

“Tôi có thể thương lượng với anh một chuyện không?” Lần này giọng điệu của Trình Cốc Tâm có chút cứng ngắt và gượng gạo.

“Em nói đi.”

“Tôi biết anh không nguyện ý muốn kết hôn với một người anh chưa từng gặp, chưa từng biết như tôi, vì đó lại là mệnh lệnh của tổ chức nên không thể không theo. Cho nên tôi muốn chúng ta có thể bình tĩnh thỏa thuận một lần, sau khi kết hôn thì không thể can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, một năm sau chúng ta sẽ ly hôn. Nói chính xác thì cuộc hôn nhân này là giả.” Đây là biện pháp duy nhất mà Trình Cốc Tâm có thể nghĩ tới, nhưng lại muốn xem anh có bằng lòng hay không.

“Đây chính là hành động lừa gạt tổ chức của em!” Sau khi nghe cô nói như vậy, Đồng Hàn Thành rất tức giận, kết hôn giả với anh, làm sao cô có thể nghĩ tới chuyện này.

“Ai nói là lừa tổ chức chứ, tôi cũng không phải là không kết hôn, chuyện chúng ta kết hôn như thế nào chẳng lẽ tổ chức còn muốn quản nữa sao.” Tại sao người đàn ông này lại cố chấp như vậy, sao lại không chịu động não một chút, quả thật đàn ông tham gia quân ngũ thì tứ chi đầu óc phát triển cũng đơn giản hơn.

“Vậy em cũng là đang gián tiếp lừa gạt tổ chức rồi.”

“Anh không cần phải cứng nhắc mãi như vậy có được không, chẳng lẽ anh nguyện ý cưới tôi sao?”

Đồng Hàn Thành vừa muốn trả lời cô ‘Cái đó thì cũng không phải không thể thử’, nhưng Trình Cốc Tâm lại cười rồi cướp lời, “Tôi chắc trong lòng anh cũng không muốn, cho nên đây là cách tốt nhất, hơn nữa tôi bảo đảm chuyện này chỉ có tôi và anh biết.”

“Chỉ có em biết? Anh biết?” Những lời này gọi lên hứng thú cho anh.

“Đúng vậy.” Trình Cốc Tâm dùng sức gạt đầu, nếu như hai người đứng cùng một trận thì sẽ làm tốt thôi.

“Được, anh đồng ý.”

Câu trả lời của Đồng Hàn Thành làm cho cô giật mình, cô vốn tưởng rằng thân là quân nhân, tư tưởng cố chấp sẽ rất khó thay đổi. Không nghĩ tới anh sẽ đáp ứng nhanh như vậy, nhưng cô lại không hề biết suy nghĩ phía sau của Đồng Hàn Thành, “Anh... còn có câu hỏi nào nữa không?”

Anh đột nhiên bước tới trước mặt cô, “Đột nhiên anh rất tò mò, một người đã từng đạt giải ở cuộc thi bơi lội thì tại sao lại xem chết đuối hả?”

Câu hỏi sắc bén của Đồng Hàn Thành đã hỏi về sơ hở của cô, xem ra anh không hề biết chuyện cô tự tử. Chắc là Tư lệnh Trình đã giấu đi vụ tai tiếng này, chỉ nói với bên ngoài là xem chết đuối, ông không muốn mất mặt về chuyện con gái của mình đi tìm chết như vậy. Nhưng làm sao người đàn ông này lại biết được chuyện Trình Cốc Tâm đã từng đạt giải thưởng ở cuộc thi bơi lội.

“Lúc đó đầu óc của tôi trống rỗng, đã quên rồi.” Giả bộ mất trí nhớ là biện pháp tốt nhất.

“Đã quên rồi?” Đồng Hàn Thành nhìn chăm chú vào cô để xem biểu hiện của cô như thế nào, mắt di chuyển qua lại rất nhanh, chắc chắn là đang nói dối. Cô gái này thật sự là càng ngày càng cảm thấy có hứng thú.

“Không được sao, nước lạnh như vậy, tôi đã xem bị đông lạnh tới chết rồi.” Trình Cốc Tâm sợ anh không tin, còn cố ý giải thích thêm vài câu. Nhưng có vẻ là cô đã quên bây giờ là mùa thu, ở bên ngoài nhiệt độ rất ấm, cho nên càng chill càng đen.

Nói cho cùng nguyên nhân là gì thì cũng đã làm cho Đồng Hàn Thành rất tò mò, nếu cô không muốn nói, về sau anh sẽ từ từ tìm hiểu sau.

“Đúng rồi, nghe nói trước đó em đã từng đạt giải quán quân của môn đấu vật?”

“Ừ...a.” Tại sao người đàn ông này lại điều tra gốc gác của cô hả, cô không biết chuyện trước kia của Trình Cốc Tâm. Nếu quả thật chính xác như lời anh ta nói, người con gái này trước đây cũng quá mạnh mẽ rồi, quán quân đấu vật sao? Không hổ xuất thân từ quân nhân.

“Có cơ hội chúng ta bàn luận một chút.”

“Cái gì?” Trình Cốc Tâm trước đây làm được thì không có nghĩa cô bây giờ cũng sẽ làm được, tuy là thân thể vẫn như trước, nhưng dựa vào năng lực của cô thì làm sao có thể làm được. “Này đã lâu rồi tôi chưa có đánh lại.”

“Cho nên trong quá trình thân thiết của chúng ta, chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau.” Đồng Hàn Thành rất muốn biết thân thủ của cô.

“Không... mẹ, mẹ đã về rồi à.” Nhìn thấy Hà Tổ Mẫn xuất hiện ở cửa, Trình Cốc Tâm làm như thấy được cứu tinh của mình.

“Mẹ không làm ảnh hưởng tới hai đứa chứ?”

“Dạ không có đâu bác gái.” Đồng Hàn Thành chuyển chiều bài của anh thành gương mặt tươi cười, làn da màu lúa mì tôn lên hai hàm răng trắng, làm cho người ta lập tức cảm thấy trẻ ra rất nhiều, thành công lấy được hảo cảm của mẹ vợ tương lai.

“Không có đâu mẹ, sao mẹ đi lâu giờ mới về.” Giọng nói oán trách của Trình Cốc Tâm làm cho bà cảm thấy mình bỏ cô lại một mình để Đồng Hàn Thành ức hiếp cô vậy. Anh nhìn thấy bộ dáng cô làm nũng với mẹ cảm thấy vô cùng hứng thú. Kỳ thật có cảm giác như vậy là vì hơn phân nửa thời gian của anh đều ở trong quân đội, không tiếp xúc với phụ nữ nhiều. Lần này đột nhiên tiếp xúc với Trình Cốc Tâm nhiều như vậy, khó trách anh có ấn tượng tốt.

“Mẹ chỉ muốn cho hai đứa có chút không gian để nói chuyện mà thôi, về sau hai đứa sẽ sinh hoạt cùng với nhau mà.” Hà Tổ Mẫn cười nói.

Khỏe miệng của Trình Cốc Tâm vì xấu hổ mà co rút, mẹ của cô nghĩ thật sự quá chu đáo, “Mẹ, vậy khi nào thì con có thể xuất viện?” Cô không muốn nằm ở đề tài đó quá lâu.

“Cuối tuần này, chắc đến lúc đó hôn lễ của hai đứa cũng đã chuẩn bị xong rồi. Mẹ nghe ba con nó, báo cáo kết hôn của hai đứa cũng đã được thượng cấp đưa xuống rồi.”

Tại sao lại quay ngược về đề tài này nữa rồi, cô thật sự hi vọng không có cuộc hôn nhân này hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Editor: Á bì

Vài ngày sau, rốt cuộc cũng tới ngày Trình Cốc Tâm xuất viện. Trong khoảng thời gian này cô đợi ở trong bệnh viện tới sắp mốc meo luôn rồi, tuy là Hà Tổ Mẫn chăm sóc cô rất chu đáo, nhưng mỗi lần nhàm chán cô cũng chỉ có thể nhìn trần nhà đến ngẩn người. Cho nên cô rất mong đợi đến ngày xuất viện, nhưng về một phương diện khác cô lại không muốn xuất viện. Nguyên nhân chỉ có hai, sau khi xuất viện, tất nhiên sẽ đối mặt với rất nhiều người, dù sao cô cũng không phải là Trình Cốc Tâm trước kia, không biết những người đó có vì biểu hiện bây giờ của cô mà vạch ra sơ hở của cô hay không. Còn có chuyện làm cho cô nhức đầu nhất là cô phải kết hôn với người đàn ông mà cô chỉ mới gặp qua có một lần.

Mặc dù kiếp trước cô cũng đã từng có một đoạn tình cảm, tạm xem như là kiếp trước đi, thua vô cùng cầu huyết, người đàn ông mà cô cho là hoàn hảo nhất thì ra là kẻ bắt cả hai tay, dẫm qua lại với em họ cô. Mà bây giờ cô trọng sinh có thân phận mới, cô vốn tưởng rằng mình có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng không nghĩ tới khi cô mới tỉnh lại thì người ta đã an bài xong chuyện kết hôn của cô. Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, không phải là trước giải phóng nữa, quân nhân thì cũng có tự do yêu đương chứ, Trình Cốc Tâm đang im lặng gào hét ở trong lòng. Được rồi, cô thừa nhận mình đã từng tự do yêu đương và cũng đã thất bại thảm hại, nhưng đó cũng không có nghĩa là về sau cô sẽ không gặp được tình yêu đích thực của mình.

Vì thế hiệp nghị trước khi kết hôn với Đồng Hàn thành là phải làm. Tính cách kiếp trước của Trình Cốc Tâm cũng là loại càng áp chế lại càng mạnh mẽ, cho nên trải qua một lần thất bại cũng không có nghĩa tiếp theo sẽ như vậy. Thậm chí ông trời đã giúp đại nạn cô không chết, có lẽ cũng bởi vì điều này, ở một phương diện khác, Trình Cốc Tâm bây giờ có vẻ vui vẻ hơn Trình Cốc Tâm trước kia.

Một anh lính đã đưa Trình Cốc Tâm và Hà Tổ Mẫn về nhà. Nhà của nhà họ Trình nằm trong khu gia thuộc của quân khu, hoàn cảnh nơi này cũng bình yên như nhà bình dân thôi, nhưng có điều người bình thường lại khó có thể đi đến nơi này.

“Cốc Tâm, con trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, mẹ dọn dẹp một chút rồi sẽ nấu cơm cho con.” Hà Tổ Mẫn để hành lý xuống, quay đầu lại nói với Trình Cốc Tâm đang do dự.

“Dạ được.” Sau khi trả lời thì mới giật mình, cô không biết phòng của Trình Cốc Tâm ở đâu. Kiên trì đi lên cầu thang, cùng lắm thì tìm đại một phòng, dù sao nơi này cũng là nhà của mình.

Nhìn trang trí trong nhà họ Trình thì có thể biết được phong cách của Hà Tổ Mẫn và Trình Bác Hải, ngay ngắn chỉnh tề nhưng không có mất đi phần ấm áp. Đây cửa gỗ của một phòng, tiến vào thì thấy không phải là phòng ngủ mà là thư phòng. Đây chính là của Trình Bác Hải, sách trên giá có hơn phân nửa là sách quân sự, trên giá đồ ở góc phòng cũng có treo một bộ quân phục màu xanh. Cô đối với Trình Bác Hải cũng không có tính hứng thú nào, mặc dù chỉ chạm mặt ông có một lần, nhưng cô cảm thấy người ba này không hề yêu thương con gái của mình.

Đẩy ra cánh cửa kế bên, cô liền nhận ra đây chính là căn phòng của Trình Cốc Tâm trước kia. Khăn trải giường là kiểu có những bông hoa nhỏ ở phía trên, trên đầu giường cũng bày ra bức ảnh hồi nhỏ của Trình Cốc Tâm, cô bé mặc một bộ váy hoa có tất chân tròn ở trong vườn hoa, cười cực kỳ rực rỡ. Ngoại trừ khung hình này, trong phòng cũng chỉ có một bàn trống trơn. Trình Cốc Tâm im lặng cảm khái, cuộc sống của nữ quân nhân không khỏi có

chút quá qua loa rồi.

Đột nhiên cô rất hiếu kỳ, ngoại trừ mặc quân trang thì cô ấy còn thích mặc kiểu quần áo như thế nào, theo góc độ nữ tính mà xem, đó cũng là một cách để biết rõ tính cách của một con người. Nhưng sau khi kéo tủ quần áo ra, cảnh tượng bên trong làm cho cô sợ ngây người, tủ quần áo ở trong phòng của Trình Cốc Tâm không nhỏ, sau đó có tới mấy cánh cửa, chất liệu gỗ cũng làm bằng loại tốt nhất, tuổi của nó chắc cũng đã lâu rồi. Nhưng điều làm cho cô giật mình là cái tủ gần như là trống trơn. Bên trong chỉ treo có vài cái áo sơ mi trắng, còn một phía khác thì có mấy bộ quần áo nhưng có lẽ là của Trình Cốc Tâm khi còn bé. Nhưng tại sao trong tủ lại như vậy, vậy trước kia Trình Cốc Tâm mặc cái gì? Chẳng lẽ chỉ mặc quân trang thôi sao? Nhưng bộ quân trang đó ở đâu chứ? Giờ chỉ có một bộ duy nhất đó chính là bộ cô mặc hồi nhẩy xuống hồ nước.

“Trước đây con rất ít khi ở nhà, con xem, phòng của con trống rỗng.” Đột nhiên có một giọng phát ra ở cửa làm cho cô giật cả mình, sững sốt vài giây rồi mới phản ứng kịp ý ở trong lời nói của Hà Tổ Mẫn.

“Khoảng thời gian này con cứ ở nhà đi, quần áo thì có thể nhờ người đi tới trường học lấy về.” Hà Tổ Mẫn nhìn thấy cô muốn nói lại thôi, cho rằng cô muốn từ chối, “Đừng có nói không được, trước đây con luôn nói bận, thỉnh thoảng trở về một chuyến thì chẳng ở lại ngủ qua đêm. Đợi đến sau khi con lấy chồng rồi, thì sẽ không có cơ hội về nhà nữa. Căn phòng này lúc nào cũng lạnh, ba con đã ít về nhà nên giờ chỉ có mình mẹ ở nhà chờ mọi người thôi.”

Thì nơi này không có quần áo của Trình Cốc Tâm là vì cô ấy đã mang đi hết. Nghe đến đó, Trình Cốc Tâm thật sự thông cảm cho Hà Tổ Mẫn. Từ lúc cô tỉnh dậy cho tới nay, chỉ có mình bà cẩn thận chăm sóc cho cô. Bởi vậy có thể thấy, bà thật sự yêu thương đứa con gái này. Nhưng cô không hiểu tại sao trước đây Trình Cốc Tâm lại lạnh lùng như vậy, cũng không có ở nhà, cũng không thường ở bên cạnh mẹ, thậm chí không suy nghĩ cho mẹ mà nhẫn tâm nhẩy hồ tự tử.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, về sau con chắc chắn sẽ bỏ ra thật nhiều thời gian để ở bên cạnh mẹ, sau khi kết hôn thì cũng giống như vậy thôi.”

“Không sao, có con ở với mẹ trong khoảng thời gian này là đủ rồi, sau này có rảnh thì về thăm mẹ là được, sau khi kết hôn thì nên ở bên cạnh Hàn Thành nhiều hơn đi.”

Lời nói vừa nói ra liền đánh tan toàn bộ những cảm xúc thương cảm của Trình Cốc Tâm.

Đêm hôm đó, Trình Bác Hải ở trong điện thoại kêu Hà Tổ Mẫn chuyển lời lại cho Trình Cốc Tâm rằng hôn lễ của cô đã được định ngày rồi, chính là thứ sáu tuần sau, hơn nữa tổ chức đã chuẩn bị thỏa đáng hết tất cả rồi, chỉ cần cô tham gia đúng ngày là được. Lời này nói ra giống như nói Trình Cốc Tâm không phải là cô dâu vậy, mà chỉ chung chung như người được mời tới tham gia hôn lễ, một chút cũng không phải là chuyện của cô.

Trình Cốc Tâm cảm thấy trước khi kết hôn nên đi tìm Đồng Hàn Thành ký thỏa thuận của hai người trước, nhưng sau khi lập xong bản thỏa thuận thì lại không biết tìm Đồng Hàn Thành ở đâu. May mà bên cạnh cô còn một người có thể biết đó chính là mẹ cô, Hà Tổ Mẫn.

Đồng Hàn Thành ở đâu Hà Tổ Mẫn biết rất rõ, bởi vì Trình Bác Hải từng đề cập qua với bà. Hơn nữa Đồng Hàn Thành lại ở sư đoàn bộ binh 139, đó chính là át chủ bài của quân khu, bà thân là vợ của Tư lệnh đương nhiên là cũng hiểu biết những chỗ đó. Chỉ có điều khi Trình Cốc Tâm hỏi bà thì bà vẫn không nhin được mà treu chọc vài câu. Trong quan niệm của bà, con gái trước khi lấy chồng đều tràn ngập ước mong đối với chồng tương lai của mình, cũng giống như lúc bà được sắp xếp để cưới Trình Bác Hải vậy.

Trình Cốc Tâm ngượng ngừng nghe xong lời nói của bà, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng lên. Hà Tổ Mẫn nhìn thấy bộ dáng của con gái mình như vậy, càng cảm thấy rằng con gái trước khi lấy chồng nên ngượng ngừng.

Sáng ngày hôm sau, Trình Cốc Tâm mặc một bộ quân trang, đọc lại bản thỏa thuận mà mình đã viết lần nữa rồi mới lên đường, mục đích chính là tổng bộ của sư đoàn bộ binh 139. Vì sao cô lại mặc quân trang, vì cô cảm thấy mặc như vậy khi đi tới quân đội thì sẽ có phần thân thiết hơn, hơn nữa còn có ba ngôi sao ở trên vai, nhóm lính nhỏ cũng có thể khách khí với cô một chút.

“Khuu Nhĩ, cậu cảm thấy nhóm binh nhì mới tuyển đến tổng bộ của sư đoàn như thế nào, nói ra quan điểm của cậu một chút đi.” Dưới ánh nắng gay gắt, Đồng Hàn Thành và Khuu Nhĩ đứng ở một bên của một mảnh đất, nghe thấy tiếng hô một hai ba bốn của nhóm lính chạy đằng xa.

Có kinh nghiệm từ chuyện lần trước, Khuu Nhĩ cũng không dám nói bậy, một trăm cái hít đất thì còn được, nhưng nửa ngày ngán ngùng mà bắt anh phải kiểm đủ một ngàn chữ thì làm anh ghen muốn chết. “Báo cáo Phó sư trưởng, tôi cảm thấy tổ chức của bọn họ cũng được, chỉ là còn thiếu chút rèn luyện.”

“Ừm, ánh mắt rất tốt. Biết luyện như thế nào chưa?”

“Tăng thêm số lượng.” Khuu Nhĩ nhớ ngày đó cũng là như vậy, cho nên đối với anh chuyện này không thành vấn đề.

“Cái gì? Mẹ nó cậu còn tưởng bây giờ là sáu bảy năm trước sao, chẳng lẽ mỗi người đều giống như cậu vậy?” Đồng Hàn Thành không nhin được mà nói tục, theo anh nhiều năm như vậy, làm sao lại không hiểu được ý tứ của anh chứ.

Khuu Nhĩ nhăn mặt nghiêm lại, nét mặt đầy vẻ khó xử, anh thật sự không biết, tại sao những người này lại không giống anh chứ.

“Có biết cái gì gọi là vấn đề phân tích riêng không? Bọn họ là một đám người được lấy ra từ trường cao đẳng giáo dục thì làm sao giống như cậu, khi đó cậu chỉ là một thằng nhóc lỗ mãng, không hiểu cái gì hết, chỉ biết làm liều là giỏi.”

“Phó sư trưởng, cái này... tôi quả thật không biết.” Khuu Nhĩ gãi đầu.

“Kêu cậu bình thường xem nhiều sách chính trị vào, cậu có xem không? Đừng có không có việc gì thì lại ôm cái máy tính nghiên cứu mấy cái phương trình của cậu.” Khuru Nhĩ là người mà anh một tay đề bạt, đương nhiên là anh hi vọng cậu ta có thể phát triển toàn diện.

Đúng vậy, chuyện này Đồng Hàn Thành đã sớm nói qua với anh, nhưng đối với anh ngoại trừ huấn luyện và máy tính, anh không có hứng thú với những vấn đề khác, nhất là sách, vừa thấy đã nhức đầu.

“Đi thôi, bảo với lớp trưởng dừng lại đi, nguyên tắc huấn luyện cơ bản nhất cũng không có.”

“Dạ, Phó sư trưởng.” Khuru Nhĩ chạy chậm qua đó, ở trước mặt Đồng Hàn Thành, anh không có một chút khí thế, chỉ có phục tùng mệnh lệnh. Nhưng dù sao cũng là Phó đoàn trưởng, trước mặt cấp dưới của anh, anh vẫn là người truyền lại mệnh lệnh cho nên khuôn cách của thủ trưởng vẫn uy nghiêm mười phần.

Các tân binh đang huấn luyện bỗng bị Phó đoàn trưởng Khuru kêu ngừng.

“Báo cáo Phó đoàn trưởng, anh có cần dặn gì sao?” Lớp trưởng phụ trách huấn luyện tân binh chạy đến trước mặt Khuru Nhĩ, chào một cái quân lễ.

“Bây giờ Phó sư trưởng có chuyện muốn nói.”

“Dạ thủ trưởng.” Lớp trưởng làm một cái quân lễ nữa, sau đó quay người ra lệnh, “Nghiêm, tất cả nhìn qua phải, nghì.”

Đồng Hàn Thành mới vừa bình tĩnh đứng ở trước mặt tân binh, còn chưa bắt đầu nói thì đã có một anh lính nhỏ chạy từ xa tới.

“Báo cáo Phó sư trưởng.” Anh lính nhỏ thở gấp làm một cái quân lễ. “Phòng trực ban nói, có một nữ quân nhân tìm anh.”

“Nữ quân nhân?” Đồng Hàn Thành buồn bực, anh có biết nữ quân nhân nào đâu.

“Dạ, Phó sư trưởng. Phòng trực ban còn nói, nữ quân nhân kia hình như tìm anh có việc gấp.”

“Lớp trưởng, tiếp tục huấn luyện.”

“Dạ Phó sư trưởng.” Lớp trưởng nhận được mệnh lệnh, lập tức phát lệnh bắt đầu tiếp tục huấn luyện.

Theo sau đó còn có nhiều tiếng khẩu lệnh, Đồng Hàn Thành vừa đi vừa buồn bực, anh nhập ngũ nhiều năm, hình như cho tới giờ cũng chưa bao giờ biết nữ quân nhân nào.

Đợi đến khi anh mở cửa phòng khách, khi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp và rất khí khái kia, khóe miệng không tự chủ được cong lên.

“Đồng Hàn Thành, anh bận cái gì mà để tôi ở đây đợi lâu quá vậy.” Rốt cuộc cũng chờ đến khi gặp được người muốn gặp, Trình Cốc Tâm thở nhẹ ra. Thời tiết hôm nay không phải quá nóng, nhưng mà cô lại đang mặc quân trang đỏ. Quần áo này trước kia cô có thấy người ta mặc, cảm thấy rất khí khái và nho nhã, nhưng giờ mặc lên người thì lại cảm thấy kín không khe hở, vải rất kín gió, mồ hôi cũng chảy ra ở bên trong.

“Anh đi từ sân huấn luyện qua đây.” Anh trầm giọng trả lời.

“Vậy mà lâu như vậy sao?” Cô giơ tay sờ trán đã thấm ra mồ hôi của mình.

“Ừ, đoán chắc cũng hai kilomet.” Đồng Hàn Thành đột nhiên cảm thấy Trình Cốc Tâm rất đáng yêu khi cô đang oán giận với anh. Nếu như sau khi cô trở thành vợ mình, lâu lâu cũng giống như vậy, thì cuộc sống chắc chắn sẽ rất vui và hạnh phúc.

Hai kilomet? “Vậy sao anh đi chậm vậy?”

“Thì anh cũng đã đi tới rồi.”

Kỳ thật Trình Cốc Tâm không tin anh đi bộ tới, cô tình nguyện nghĩ anh chạy xe tới đây. Bởi vì bên ngoài mặt trời nắng như vậy, trên người cũng chỉ mặc một bộ đồ tác chiến, tính chất thông thoáng cũng không tốt, nhưng trên mặt lại không chảy ra một giọt mồ hôi. Hơn nữa nếu đúng là hai kilomet như anh nói, tốc độ như vậy cũng quá nhanh rồi, quả nhiên sự hiểu biết của cô đối với quân nhân không phải là thiếu bình thường. Không có cách nào bày tỏ tâm tình bây giờ của mình, Trình Cốc Tâm cứ lạnh lùng nhìn Đồng Hàn Thành, mà Đồng Hàn Thành cũng chăm chú nhìn lại cô.

Trình Cốc Tâm đột nhiên cảm thấy không khí bây giờ có chút quái dị, đúng rồi, xem chút nữa là cô đã quên việc chính khi tới đây.

“Hôm nay tôi tìm anh là có chuyện.”

“Chuyện gì?”

Cô à một tiếng rồi móc từ trong túi ra hai tờ giấy, bày ra trước mặt anh, “Ký thỏa thuận.”

“Thỏa thuận trước khi kết hôn”, sáu chữ to rõ ràng đập vào mắt anh, nhưng anh lại hồn nhiên cho rằng cô đặc biệt tới đây là vì thăm anh, chỉ có điều chuyện này sao có thể, “A, để anh cẩn thận xem nó trước đã.”

“Anh có điều kiện gì thì có thể thêm vào, đây là những điều mà tôi có thể nghĩ tới.” Trình Cốc Tâm nắm trong tay một phần khác, do dự nói, trong lòng cô lại không nắm chắc lắm, chỉ sợ Đồng Hàn Thành sẽ đổi ý.

“Không cần, anh ký.” Biểu hiện sáng khoái của Đồng Hàn Thành làm cho cô giật mình, làm cho cô có chút trở tay không kịp.

“Anh thật sự không muốn thêm cái gì sao?”

“Không có.”

Trình Cốc Tâm không biết sự sáng khoái của anh là vì anh tin rằng trong cuộc sống tương lai sau này của hai người, bản thỏa thuận này sẽ mất hiệu lực, Đồng Hàn Thành anh cưới cô dâu thì làm sao có chuyện ly hôn chứ.

Tiền Trình Cốc Tâm đi, Đồng Hàn Thành lại quay về sân huấn luyện.

“Phó sư trưởng.” Khuru Nhĩ chào anh.

“Ừ.”

“Vị nữ quân nhân vừa rồi là ai vậy?” Đàn ông cũng có tính thích nhiều chuyện, hống chi đó còn là một vị nữ quân nhân đột nhiên tới tìm Phó sư trưởng người luôn nhiều năm không gần phụ nữ. Điểm quan trọng hơn đó là trước đó anh có điều tra tài liệu của một nữ quân nhân dùm cho Phó sư trưởng.

“Ồ đâu mà nhiều vấn đề như vậy.” Sau khi gặp Trình Cốc Tâm, tâm tình của Đồng Hàn Thành cũng không tệ, cũng không có trách mắng gì Khuru Nhĩ nữa. Cái này mà là bình thường thì nói không chừng Khuru Nhĩ đã bị phạt rồi.

“Dạ thủ trưởng.” Khuru Nhĩ vội vàng tát vào miệng mình để mình không hỏi tiếp.

“Bà xã tương lai của Phó sư trưởng của cậu.” Đồng Hàn Thành đi đến mảnh đất ở đằng xa kia.

Cuối cùng những lời nói này cũng đã bay vào trong tai của Khuru Nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Á bì

Bản thỏa thuận trước khi kết hôn được ký thuận lợi làm cho Trình Cốc Tâm có chút hoài nghi, nhưng nghĩ đến giấy trắng mực đen ở trong tay mình, mà nhìn Đồng Hàn Thành cũng không phải là loại người gian trá gì.

Trước khi kết hôn cô trở về trường một chuyến, cũng là lúc cô phát hiện ra được bí mật được Trình Cốc Tâm trước đây giấu ở trong lòng.

Ký túc xá của trường học là một nhà trọ rất đơn giản, đại khái thì cũng là phòng của quân nhân, trong phòng được trang trí gọn gàng và ngăn nắp. Từ lúc lái xe tới phòng, Trình Cốc Tâm đã có cảm giác muốn thăm nhập vào nơi riêng tư của người khác. Nhưng cô lại yên lặng nói với mình, bây giờ cô chính là Trình Cốc Tâm, nơi này toàn bộ là đồ của cô thì bản thân cô mới thấy có chút thoải mái.

Mặc dù tủ quần áo của Trình Cốc Tâm không có trống rỗng như ở nhà, nhưng mà nó cũng chỉ có vài bộ đồ. Ngoại trừ quân phục cho bốn mùa, quần áo ở bên trong ít tới mức có chút đáng thương. Cô nhớ rất nhiều quân nhân đều có thói quen viết nhật ký, cho nên có phải Trình Cốc Tâm cũng có hay không, nếu nói như vậy, có lẽ cô có thể tìm nó để tìm ra chút đầu mối gì đó.

Rốt cuộc sau khi lục tung ngăn bàn học, cô đã tìm thấy một quyển sổ da màu xanh da trời nằm ở trong góc. Lật quyển sổ ra, quả nhiên nó là nhật ký, cô lập tức tìm ngày gần đây nhất, ngày viết là ngày 7 tháng 3, nếu cẩn thận tính lại thì chắc là ngày cô ấy nhảy hồ. Sau khi xem xong trang đó, cô lại cảm thấy rất hoang mang.

Cô ấy nói mỗi ngày cô ấy sợ nhất là lúc mặt trời mọc lên, cô ấy không thấy hi vọng, mà ngày qua ngày đều là tuyệt vọng. Cô ấy nói cô ấy rất ghét phải về nhà, chán ghét phải đối mặt với mẹ mình luôn dịu dàng và thân thiết với mình, và người bố luôn cứng ngắt và nghiêm túc. Cô ấy nói cô ấy chán ghét phải soạn bài cho phương trình máy tính, và dạy kiến thức mà mình biết cho học sinh của mình. Cô ấy còn nói chỉ có chết thì cô ấy mới được giải thoát, như vậy cô ấy mới có được một cơ hội khác để sống tiếp.

Nói thật cô đã bị những gì mà Trình Cốc Tâm dọa cho sợ, tâm lý này có phải quá mức cực đoan rồi hay không, giống như cô ấy đã đi vào ngõ cụt vậy. Tại sao cô ấy lại ghét Hà Tổ Mẫn, đây rõ ràng là một người mẹ hết mực yêu thương con gái của mình. Vì sao lại cảm thấy bản thân làm giáo sư thì lại thấp hèn, cái này rõ ràng là một ngành thuộc bộ giáo dục mà. Vì sao nói chết là cách giải thoát duy nhất, cô ấy chỉ mới hai mươi bảy thôi, không phải là

còn quá trẻ sao.

Sau đó Trình Cốc Tâm dùng một buổi chiều đọc hết quyển nhật ký đó, thì đã có thể lý giải được thế giới nội tâm của cô ấy. Tuy quyển nhật ký này có tuổi đời không lâu, nhưng bắt đầu từ khi viết tới giờ cũng đã năm năm rồi, nhưng cô đọc vẫn có thể hiểu được một số chuyện lúc nhỏ của cô ấy.

Trình Bác Hải là một người bố nghiêm khắc, từ bé đã có yêu cầu rất cao đối với Trình Cốc Tâm. Trong các cuộc thi mà không lấy được thứ hạng thì không chấp nhận được, cô ấy cần học cái gì, cần chạm vào cái gì thì ông đã lên kế hoạch rõ ràng hết rồi. Chính bởi vì có bố là quân nhân, từ nhỏ cô ấy đã rất sợ ông, lời nói của bố, cô ấy không dám không nghe. Cho nên càng về sau cô ấy sống tới năm 27 tuổi mà chưa từng làm lấy một chuyện mà cô ấy nguyện ý. Khi cô ấy lựa chọn nhập ngũ, đều là dựa theo mệnh lệnh của bố cô ấy. Bối cảnh của cô ấy làm cho cô ấy rất cô đơn, hồi nhỏ không có bạn chơi, lớn lên cũng chẳng có bạn bè.

Trong quá trình trưởng thành của cô ấy, Hà Tổ Mẫn cũng đóng vai một người rất quan trọng. Có lẽ Hà Tổ Mẫn là một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống, mà ông xã thì quá mức cường thế, hầu như ở mọi phương diện bà đều nghe ý kiến của ông xã, nhất là việc giáo dục con gái. Tuy là bà cũng rất yêu thương con gái, nhưng những điều bà có thể làm là nấu vài món ngon cho con gái mình, nhưng lại không thể thay đổi cuộc sống của cô ấy. Từ nhỏ Cốc Tâm luôn nói những nỗi khổ của mình cho mẹ biết, nói chuyện học hành quá nặng, nhưng sau này cô ấy lại phát hiện, cho dù cô ấy có nói bao nhiêu lần, mẹ cũng chỉ biết cười an ủi cô ấy, kêu cô ấy cố gắng lên. Dần dần cô ấy cảm thấy mẹ mình rất giả dối. Thậm chí cô ấy còn có ý nghĩ chán ghét khuôn mặt luôn giả bộ tươi cười của mẹ mình.

Cảm xúc của cô ấy không có chỗ phát tiết, ngày qua ngày lại sống một cuộc sống vô cùng tẻ nhạt, Trình Cốc Tâm đoán rằng đây có thể là nguyên nhân dẫn tới chứng uất ức của cô ấy, sau đó mới đi trên con đường không có lối về.

Đóng quyển nhật ký lại, lòng của Trình Cốc Tâm đặc biệt nặng nề. Có thể là do nguyên nhân của cổ thân thể này, cô đặc biệt dễ dàng đi vào thế giới nội tâm của quyển nhật ký hơn, cảm nhận được tâm tình trước kia của cô ấy. Cô ấy đã đạt được sự giải thoát mà cô ấy muốn, hi vọng cô ấy ở thế giới bên kia, có thể có được cuộc sống mà cô ấy mơ ước.

Hôn lễ của Đồng Hàn Thành và Trình Cốc Tâm được cử hành đúng ngày. Mặc dù đối với Trình Cốc Tâm mà nói, nói chỉ là một hôn lễ mang tính chất hình thức, nhưng khi cô mặc vào bộ váy của cô dâu, thì vẫn hi vọng vào giờ phút này mình là người đẹp nhất. Tất nhiên cô cũng biết, hơn phân nửa thời gian trong buổi hôn lễ bọn họ đều phải mặc quân trang. Cô dâu và chú rể phải mặc quân trang đứng ở trên đài tuyên thệ muốn thành vợ chồng, hình ảnh vốn nên đẹp như vậy đã không còn lãng mạn tí nào. Mà nó chỉ giống như một lời tuyên thệ bọn họ sẽ trung thành đối với đảng và quốc gia thôi.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên Trình Cốc Tâm được gặp bố mẹ của Đồng Hàn Thành, trước đó cô cũng có nghe Hà Tổ Mẫn nói qua, bố của Đồng Hàn Thành là Bí thư chính ủy của tỉnh, chức vị không nhỏ, cô cảm thấy người này cũng không phải người có thể thân thiết. Còn mẹ của Đồng Hàn Thành thì cô đã sớm liệt bà vào danh sách những người khó sống chung rồi.

Sau khi chính thức gặp mặt, cô thật sự bị hai người già này làm cho xúc động. Ba Đồng không có chút kiêu ngạo của một bí thư, hoàn toàn khác với Trình Bác Hải, nụ cười hòa nhã cực kỳ giống Đồng Hàn Thành. Về phần mẹ của Đồng Hàn Thành, đối với cô cực kỳ thân thiện, không có lời chê nào, cầm tay cô cứ trái một câu Cốc Tâm, phải một câu Cốc Tâm, làm như kêu không đủ, nhìn không đủ vậy.

Thật ra ba mẹ Đồng trông mong ngày này đã rất nhiều năm rồi. Đồng Hàn Thành lại một lòng một dạ ở suốt trong quân đội, chẳng có thời gian đâu mà yêu đương. Hai người già cũng rất tôn trọng ý kiến của con trai, không thúc giục anh mau kết hôn, bọn họ thiếu chút nữa là đoán rằng sau này sẽ không có ai thêm cưới con trai của hai người. Còn bây giờ có một cô gái đẹp như hoa đang ở ngay trước mặt bọn họ, bàn về ngoại hình, học vấn, điều kiện đều ngoài sự mong đợi của bọn họ, thì làm sao có thể không vừa lòng được cơ chứ, càng nhìn lại càng thấy vui.

“Cốc Tâm à, sau này chúng ta giao Hàn Thành lại cho con rồi.” Trong lòng mẹ Đồng thật sự rất vui.

“Bác gái...con.”

“Còn gọi bác gái gì nữa, từ giờ nên gọi là mẹ rồi.” Mẹ Đồng vỗ tay cô.

“Dạ...mẹ.” Trình Cốc Tâm cảm thấy có chút xấu hổ khi kêu như vậy.

Sau đó, ba Đồng lại đứng ở bên cạnh tha thiết nhìn cô.

Sau khi cô nhìn thấy, trong lòng lại không nhịn được mà xì cười, đành phải kêu một tiếng “Ba”, để làm cho hai ông bà vui vẻ.

“Cốc Tâm à, con yên tâm đi, sau này Hàn Thành mà có đối xử không tốt với con, con cứ việc nói cho mẹ biết, chúng ta sẽ chạy đến dạy dỗ nó một trận.”

“Mẹ...” Trong lòng của Trình Cốc Tâm cảm thấy rất phức tạp không biết phải nói gì, hai người thật sự đối đãi với cô như con gái trong nhà, nhưng cô lại có phụ tâm ý của hai người, nỗi áy náy này lại trào dâng ở trong lòng.

Mẹ Đồng cứ tưởng mình nói trắng ra quá nhiều, “Được rồi, bây giờ con ở đây nghỉ ngơi một chút đi, đợi hôn lễ bắt đầu, chúng ta ra ngoài trước.”

Trình Cốc Tâm lại cảm thấy có chút không biết làm sao trong từng phần ở trong hôn lễ. Đầu tiên là phần phát biểu của Đồng Hàn Thành, ngoại trừ một đồng cảm ơn lớn, thì sẽ nói tới câu kia, “Tôi sẽ dùng cả sinh mệnh của mình để biến cô ấy thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời”. Cô không nghĩ tới Đồng Hàn Thành còn nhập vai hơn cả cô, bài phát biểu chỉ có năm phút, nhưng anh đã làm cho toàn hội trường xúc động, chỉ sợ người có cảm xúc bình thường cũng chỉ có cô dâu là cô mà thôi.

Sau khi trao đổi nhẵn xong, người chủ hôn đặc biệt xúc động nói, “Bây giờ chủ rể có thể hôn cô dâu.”

Sau đó là những tiếng vỗ tay vang lên toàn hội trường, tất cả mọi người đều mong chờ tới giây phút ngọt ngào này. Trình Cốc Tâm hoàn toàn không biết còn có màn này, nên trong lòng còn chưa có chuẩn bị. Khi cô phát hiện Đồng Hàn Thành đang đưa khuôn mặt màu lúa mạch tới, lòng mày anh tuấn đang phóng to ở trước mắt, khi mũi anh chỉ cách vài centimet so với mũi cô, cô theo bản năng lùi ra sau một bước. Nhất thời lòng mày của người trước mặt nhướn lên, còn toàn hội trường là một mảnh kinh hô, cô ngẩn người, biết được mình đã phạm phải một sai lầm lớn, nhưng cô lại không biết kết thúc như thế nào. Ngay sau đó có một bàn tay đặt ở sau lưng cô, mặt của Đồng Hàn Thành lại phóng to ở trước mặt cô lần nữa. Lúc này cô hồi hộp nên đã nhắm nghiền mắt lại, một cảm xúc lạnh chạm nhẹ môi mình, hít phải hơi thở của một người khác, trong lúc bất tri bất giác tim của cô đập rất nhanh.

Nụ hôn kết thúc, toàn hội trường vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt, lòng của Trình Cốc Tâm vẫn còn chưa hết dao động, còn Đồng Hàn Thành thì đã có chút hiểu được mùi vị mới vừa rồi.

Vốn tưởng rằng sau khi kết thúc hôn lễ, cô có thể buông lỏng, nhưng Trình Cốc Tâm phát hiện tình huống lại không phải như vậy. Cấp dưới của Đồng Hàn Thành muốn nào động phòng. Vì muốn để cho đôi trẻ được nghỉ ngơi thật tốt, tổ chức đã cố ý lấy một phòng ở trên lầu của khách sạn này, dùng để làm phòng tân hôn của hai người. Cứ như vậy rất thuận tiện cho nhóm lính này.

Bộ dáng một đám người hùng hổ, đoán chừng trước kia ở trong quân đội đã bị Đồng Hàn Thành ép và dày vò rất ác, hôm nay dù nói cái gì thì cũng phải dày vò lại Phó sư trưởng Đồng một phen.

Đồng Hàn Thành cũng rất vui vẻ và rộng rãi, vui vẻ tiếp tất cả chiêu trò của bọn họ, nhưng Trình Cốc Tâm thì lại không ngừng kêu khổ. Ví dụ như bây giờ, bọn họ được yêu cầu lấy một đôi đĩa ở trong bình rượu ra, chỉ có thể dùng miệng.

Trong lòng của Trình Cốc Tâm thầm mắng, chơi cái trò này không bằng kêu bọn họ hôn môi luôn đi.

Đồng Hàn Thành nói ở bên tai cô, “Em chỉ cần để miệng em gần miệng bình là được, để anh cắn cái đĩa ra.” Hơi thở hơi nóng thổi vào tai làm cho cô ngứa.

Trình Cốc Tâm dựa theo lời anh nói, từ từ đưa miệng mình tới gần miệng bình, cùng lúc đó anh cũng đưa miệng của anh lại gần. Mọi người thấy một màn này, đã có người huyết sáo. Cảm giác được hơi thở của Đồng Hàn Thành gần mũi mình một lần nữa, gương mặt cô không thể không đỏ bừng lên. Anh và cô dựa vào quá gần nhau, thậm chí cô có thể ngắm nhìn rõ khuôn mặt anh như thế nào.

Phát hiện hai người bọn họ vẫn chưa có chạm môi nhau, cấp dưới rất không vừa ý, “Hôn môi, hôn môi, hôn môi.” Tiếng kêu la sóng sau cao hơn sóng trước.

Khuôn mặt trắng hồng ở ngay trước mắt, lông mi chớp chớp làm cho tâm anh ngứa ngáy không chịu được. Thật ra Đồng Hàn Thành đã cắn được chiếc đĩa ra rồi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đổi hướng hôn lên đôi môi đỏ sẫm của cô, rồi cảm thấy rất thích thú.

Trình Cốc Tâm không nghĩ anh sẽ hôn mình, hôn làm cho cô bất ngờ chẳng kịp phòng bị được gì.

Điều khiến cho Trình Cốc Tâm cảm thấy biến thái là cách chơi hít đất. Nếu chỉ là hít đất bình thường thì đối với cô chẳng có chuyện gì, nhưng đám lính kia không biết tìm ở đâu ra một cách, kêu cô nằm ở trên giường, sau đó Đồng Hàn Thành sẽ hít đất ở phía trên người cô. Hơn nữa mỗi lần làm thì phải hôn cô một cái. Cô lập tức có loại cảm giác, tại sao cách chơi hôm nay đều không thoát cái miệng vậy.

Trò vừa rồi đã làm cho mặt của Trình Cốc Tâm đỏ không chịu được, anh cũng không đành lòng để cho người phụ nữ của mình phải đỏ mặt cho người khác xem, “Được rồi, hôm nay đến đây thôi.”

“Không được Phó sư trưởng.” Doanh trưởng tiểu đoàn hai Quách Dương vừa rồi chơi náo nhiệt nhất nên giờ phản đối kịch liệt.

“Tại sao không được?” Phạm sư trưởng đi lên.

Nhưng lá gan của Quách Dương cũng không chịu thua, anh phải vì anh em bất chấp tất cả, “Bình thường đều là anh phạt chúng tôi phải hít đất, hôm nay dù sao anh cũng phải làm 20 cái cho chúng tôi thấy chứ.”

Lời vừa nói ra thì đã nói lên nỗi lòng của mấy anh em, tác phong huấn luyện của Đồng Hàn Thành chính là làm bằng sắt bằng thép, trước kia bọn họ đã chịu nhiều đau khổ rồi. Ôn ào hưởng ứng với Doanh trưởng Quách, không khí lại nóng lên lần nữa.

Đồng Hàn Thành cũng hiểu được uy tín của mình đã không còn hữu hiệu, nhưng anh cần phải hỏi ý kiến của Trình Cốc Tâm một chút, “Em được không?”

Trình Cốc Tâm ngượng ngùng gật đầu, đêm nay xem ra là chạy không thoát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Á bì

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, cô bước tới giường nằm xuống, cô cảm thấy mặt mình đã đỏ lên, nhưng đỏ như thế nào thì cô lại không thấy. Dưới bóng đèn vàng bắn vào mắt làm cho cô thấy choáng váng, Trình Cốc Tâm dứt khoát nhắm mắt lại giả chết, như vậy tâm trạng xấu hổ cũng có thể giảm bớt.

Cô nằm xuống không bao lâu, Đồng Hàn Thành cũng đi đến bên giường. Vốn ánh sáng có thể xuyên qua mí mắt mỏng manh mà vào, nhưng lại bị thân hình của người đi tới che mất. Lòng của Trình Cốc Tâm dần cảm thấy khản trương hơn, nệm mềm ở hai bên vai của cô có chút lún xuống, giờ phút này đối với cô quả thật là một sự dày vò.

Thời gian tích tắc trôi qua, nhưng cô lại cảm thấy một giờ như một năm, chờ mãi mà vẫn chưa có người hôn xuống. Con người chuyển động không ngừng, lòng mi cũng run lên, nói rõ người ở dưới thân rất là khản trương, Đồng Hàn Thành đang nằm ở bên trên không biết có muốn tiếp tục nữa hay không.

Trình Cốc Tâm thật sự nhịn không được, không đợi được, bắt đầu lên mở mắt ra nhìn tình hình hiện tại. Đôi mắt tối đen sáng như đuốc, dưới sóng mũi thẳng là đôi môi mỏng, đôi lông mày rậm như kiếm nhấn lại ở một chỗ. Lần này nhìn rất chuẩn xác, cô cũng hiểu rõ hơn, thậm chí dưới cằm anh có một nhúm râu nhỏ mới mọc mà cô cũng thấy. Sau khi nhìn vào mắt anh, cô nhanh chóng né tránh, nhắm mắt lại ngay.

Sau khi phát hiện động tác nhỏ của cô, Đồng Hàn Thành bình tĩnh trở lại. Một giây sau, nụ hôn vừa dừng ở trên môi cô. Mỗi lần dừng trên môi cô như là đang trêu chọc lòng anh vậy, mấy chục cái hít đất đối với anh chỉ như giải ngứa, cho nên anh rất hưởng thụ cả quá trình này.

Cảm giác được môi mình rất mát, cô im lặng ở trong lòng đếm số. Tần suất của anh rất ổn định, nụ hôn của anh luôn rơi xuống đúng thời gian, góc độ và cảm xúc đều giống nhau như đúc. Hơn nữa hơi thở của anh cũng rất bình ổn, vẫn chưa có triệu chứng thờ đốc. Xem ra thể lực của anh cũng không phải là khỏe bình thường, quả nhiên thể chất của quân nhân nhập ngũ là như vậy. Nghĩ đến đây Trình Cốc Tâm cũng mắng chửi bản thân mình một lần, bây giờ mà cô còn có tâm tư suy nghĩ về vấn đề này.

Làm xong hai mươi cái hít đất, bên tai của cô tiếng la hét và tiếng huyết gió không dứt.

“Phó sư trưởng, giỏi lắm!” Doanh trưởng Quách lại lần nữa dẫn đầu reo hò, mọi người cũng ồn ào theo.

“Vậy được rồi, hôm nay dừng ở đây thôi, các người cũng rút về quân đội cho tôi đi.” Phó sư trưởng bắt đầu phát uy.

Nháo động phòng đủ rồi, mọi người cũng đã rất vui vẻ. Quách Dương ngẩng đầu lên nói, “Đi thôi, Phó sư trưởng muốn động phòng, chúng ta không thể ở chỗ này quấy rối được.” Trước khi chạy còn không quên trêu chọc Đồng Hàn Thành một câu.

Làm ầm cả đêm, trong phòng rốt cuộc cũng được yên tĩnh. Đồng Hàn Thành đi ra cửa đưa tiễn cấp dưới của anh, một mình Trình Cốc Tâm ngồi trên giường đảo ngón tay, cô không biết tiếp theo mình nên làm gì.

“Xấu hổ sao, khi nãy đùa có chút quá trớn.” Đồng Hàn Thành bày tỏ sự áy náy đối với cô.

“Hả? À không sao.” Trình Cốc Tâm cũng không biết Đồng Hàn Thành quay lại hỏi nào.

Đội lát nữa bọn họ phải ngủ như thế nào, cô ngủ ở trên giường hay là trên sô pha, muốn cô đưa ra đề nghị anh ngủ ở trên sô pha thì cô lại có chút ngượng ngùng, nhưng cô không muốn ngủ ở trên sô pha, rất không thoải mái. Đang rối rắm về vấn đề này, nên cô im lặng một lúc.

“Khụ khụ, em ngủ ở trên giường đi, đêm nay anh sẽ ngủ ở trên sô pha.” Thấy cô không nói chuyện, anh liền mở miệng nói.

“Này...anh ngủ trên sô pha có được không?” Thật ra Trình Cốc Tâm đang đợi anh nói những lời đó, nhưng nghĩ đến mặt mũi, cô cần phải khách khí một chút.

“Không được cũng phải được, bằng không em muốn ngủ trên sô pha sao?” Nghe câu hỏi khách khí của cô, Đồng Hàn Thành nhịn không được muốn trêu cô một chút.

“À...” Trình Cốc Tâm không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, lập tức cảm thấy cô không giữ được mặt mũi rồi.

“Được rồi, anh đùa chút thôi, làm sao anh có thể để em ngủ trên ghế sô pha được chứ.” Đồng Hàn Thành cười nói, “Em nhanh đi tắm đi rồi còn đi ngủ, em cũng mệt cả ngày hôm nay rồi.”

Trình Cốc Tâm cảm thấy mình bị anh đùa giỡn, “Mẹ nó”, trong lòng tức giận mắng anh vài lần.

Tổ chức thả cho đôi tân nhân ba ngày nghỉ phép, chính sách cũng đã có chút tình người hơn. Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại, bọn họ liền rời khỏi khách sạn rồi đi về nhà của bọn họ.

Trước kia phần lớn thời gian của Đồng Hàn Thành đều ở trong quân đội, bởi vì ở nơi đó làm việc có vẻ thuận tiện hơn. Nhưng anh cũng có riêng một căn nhà ở trong quân khu, tuy không lớn nhưng cũng có ba căn phòng và một phòng khách, có đầy đủ mọi tiện nghi cho vợ chồng son bọn họ. Cho nên bây

giờ bọn họ liền lái ô tô đi về nhà.

Rất lâu rồi Đồng Hàn Thành chưa trở về ngôi nhà này, bình thường mẹ Đồng rảnh thì tới đây quét dọn một chút. Vừa mở cửa ra, mọi thứ ở trong phòng làm cho anh chấn động. Cả phòng đỏ chói, rất nhiều đồ dùng trong nhà đều đổi mới hết, không khí cũng ấm áp hơn nhiều, anh đoán chắc đây là tác phẩm của mẹ anh.

Trình Cốc Tâm cũng bị màu đỏ chói này làm cho giật mình, tân phòng cũng được bố trí rất có không khí hi sinh. Cô khó tin quay đầu lại nhìn Đồng Hàn Thành, bày tỏ sự thắc mắc của cô. Đồng Hàn Thành trả lại cho cô một cái biểu cảm từ chối cho ý kiến.

Cuối cùng cô vẫn bước vào phòng, sau đó liền gặp phải một vấn đề, vẫn là chuyện phòng ngủ. Nếu đã là kết hôn giả, tất nhiên hai người bọn họ phải phân phòng ngủ, người nào ngủ ở phòng chính, người nào ngủ ở phòng khách thì phải phân rõ ràng. Trình Cốc Tâm nghĩ đây vốn là nhà anh thì không thể chiếm phòng ngủ chính được, cho nên cô vẫn cảm thấy cô ngủ ở phòng khách vẫn là tốt nhất. Dù sao chuyện này cô cũng không để ý cho lắm, ở đâu cũng đều là giường.

Nhưng mà cô lại thấy Đồng Hàn Thành xách hành lý của cô vào phòng ngủ chính.

“Tôi ngủ ở phòng khách là được rồi.”

“Không sao, em cứ ngủ ở phòng ngủ chính đi, bên trong phòng ngủ chính có nhà vệ sinh, em cũng có thể dùng tiện hơn, anh ngủ ở đâu cũng giống nhau thôi.” Cô phải thừa nhận, người đàn ông này suy nghĩ rất chu đáo.

“Đồng Hàn Thành, hay là... anh ngủ ở phòng ngủ chính đi.” Trình Cốc Tâm cảm thấy rất ngại ngùng khi phải nói như vậy.

“Đừng có cãi nhau với anh nữa, kêu em ngủ ở phòng ngủ chính thì em cứ ở đó ngủ đi, đừng đẩy tới đẩy lui nữa.”

Đồng Hàn Thành là người không thích lè nhè.

Vừa rồi cô còn cảm thấy người đàn ông này không tệ, bây giờ toàn bộ hảo cảm đều bay mất tiêu rồi, tính khí của anh nói đến là đến.

Từ trước đến nay Đồng Hàn Thành ở trong quân đội nói một không nói hai, không có ai dám cãi lại mệnh lệnh của anh. Hơn nữa đã nhiều năm rồi anh không có tiếp xúc nhiều với phụ nữ, làm sao có thể hiểu được tâm tư nhỏ của phụ nữ sẽ như thế nào.

Hai người cứ dựa theo cách bố trí như vậy mà sống. Đồng Hàn Thành nghĩ như thế nào, cho dù anh và Trình Cốc Tâm đã kết hôn, nhưng hai người vẫn còn nhiều thứ phải hiểu nhau nhiều hơn, trên nhiều khía cạnh, cho nên bây giờ hai người vẫn còn quá xa lạ, anh muốn bọn họ bước từng bước về phía nhau. Bây giờ anh tạm thời ngủ ở phòng khách, nhưng đó không có nghĩa là sau này anh sẽ không về lại phòng ngủ chính để ngủ.

Ba ngày nghỉ phép, hai người đều ở trong nhà không có đi ra ngoài đường. Thứ nhất đối với Trình Cốc Tâm mà nói, cô quả thật không có chuyện gì để đi ra ngoài, với thân phận mới, cô vẫn cảm thấy xa lạ với rất nhiều thứ. Thứ hai đối với Đồng Hàn Thành mà nói, nếu Trình Cốc Tâm đã ở nhà, vậy anh cũng chẳng có chỗ nào để đi. Cuối cùng đối với bọn họ mà nói, hai người cũng chẳng muốn đi ra ngoài chơi.

Cũng tốt, hai ngày trước lúc mẹ Đồng tới dọn dẹp lại nhà cửa, bà có mua rất nhiều thức ăn để đầy ở trong tủ lạnh, đều còn rất tươi mới. Đến giữa trưa, Trình Cốc Tâm chủ động đi làm cơm. Dù sao ăn của anh ngủ cũng của anh, ít nhất cô cũng phải làm chút chuyện.

“Anh có kiêng ăn gì không?” Trước khi nấu cơm, cô đặc biệt hỏi anh một chút.

“Ừm, anh không ăn chua được, những cái khác thì được hết.” Đồng Hàn Thành cầm sách ngồi ở ban công, mấy ngày nay anh luôn luôn đọc sách.

Không ăn chua à, vốn Trình Cốc Tâm muốn làm trứng chiên cà chua, món cô biết nấu cũng không nhiều lắm, nên cái này cũng là sở trường của cô. Sớm biết đã chẳng hỏi anh làm gì, trực tiếp nấu luôn đi để khỏi làm cho cô nhức đầu.

Nhìn đồ ăn ở trong tủ lạnh, cô thật sự không tìm được món gì mình nên nấu. Cá? Quá khó, cô không biết cách. Củ khoai? Nó dính dính, cô không muốn đụng vào. Cải bông xanh? Cô chỉ biết dùng nó làm salad thôi. Cuối cùng cô đành cầm mấy quả trứng gà mà trước đó cô đã luộc trước làm một món mặn, cho tào biển và đậu phụ vào nấu canh luôn. Xào thêm một đĩa rau chân vịt, trộn hai quả dưa chuột.

Đồng Hàn Thành nhìn đồ ăn trên bàn cùng một màu, ngoại trừ xanh thì chính là trắng, anh không thể tin vào mắt mình, chẳng lẽ cô ăn thanh đạm tới vậy sao?

Phát hiện thấy vẻ mặt nhăn mày của anh, đối với bàn đồ ăn mà cô làm, cô thật sự cảm thấy rất xấu hổ.

“Nếu anh không ăn được, vậy chúng ta kêu đồ ăn bên ngoài cũng được.”

“Không sao, anh ăn được những món này.” Đồng Hàn Thành bưng bát com lên, chọc chọc com, liền cảm thấy hối hận. Com này nấu cũng quá nát rồi, mấy năm nay anh ở trong quân đội cũng đã quen ăn com cứng rồi. Những lời muốn nói ra miệng anh đành phải thu về, xem ra anh đã đánh giá quá cao năng lực nấu cơm của cô, về sau cứ để tự anh nấu là được.

Trình Cốc Tâm khó tin khi nhìn thấy Đồng Hàn Thành ăn đồ ăn cô nấu rất ngon lành, xong còn xin cô cho anh thêm một bát com nữa. Thật ra, com này cô đã ăn thử rồi, thật sự rất nát. Hình như nước cô cho vào không phải chỉ nhiều có một chút, toàn bộ đều trách cô đã lâu rồi không có nấu com, làm hại hôm nay cô nấu mà chẳng nhớ gì. Nếu anh đã không ghét bỏ, thì chính cô cũng phải ăn chứ.

Theo lý thuyết, Trình Cốc Tâm nấu cơm, thì đến phiên Đồng Hàn Thành rửa chén, nhưng vì cô nấu bữa cơm này xong quá áy náy, nên ăn cơm xong cô cứ luôn việc rửa chén, hi vọng có thể bù đắp lại.

Ngoại trừ ăn và ngủ, Trình Cốc Tâm không có chuyện gì để làm, đa số thời gian của cô đều dành để coi ti vi. Cô đã đổi mấy kênh rồi nhưng vẫn không tìm được thứ gì để coi. Ngáp, thật sự rất nhàm chán, trong lúc lơ đãng ánh mắt quăng qua bóng lưng đang ngồi ở trên ban công. Hình như bộ dáng cả ngày của Đồng Hàn Thành đều như vậy, ngồi đó đọc sách, có đôi khi duy trì một tư thế trong mấy tiếng đồng hồ. Nhìn qua thì hình như anh rất thích đọc sách, Trình Cốc Tâm rất tò mò không biết người như anh thì thích xem loại sách gì, chẳng lẽ anh không cảm thấy nhàm chán sao, muốn cô tự ngồi xem ti vi mấy tiếng đồng hồ thì cô đã cảm thấy rất mệt mỏi, rất buồn ngủ rồi.

Sau đó thừa dịp Đồng Hàn Thành đi vào nhà vệ sinh, cô lén chạy ra ban công nhìn quyển sách đó, ‘Chiến lược’, bị hai chữ này đã kích không nhỏ, anh có thể xem một quyển sách như vậy một cách ngon lành trong thời gian dài như vậy sao.

Ba ngày này hai người sống với nhau rất hài hòa, nhưng trao đổi qua lại cũng rất ít, đa số đều là ở trong một không gian nhưng không có nói gì. Kết thúc kỳ nghỉ kết hôn, Đồng Hàn Thành liền trở về quân đội, sau đó thời gian hai người chung sống với nhau cũng không nhiều nữa, kết quả như vậy làm lòng của Trình Cốc Tâm cảm thấy rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Editor: Á bì

Sáng sớm hôm nay sau khi rời giường, Trình Cốc Tâm không thấy bóng dáng của Đồng Hàn Thành đâu cả. Trước kia lúc cô rời giường sau chín giờ, cô vẫn có thể nhìn thấy Đồng Hàn Thành ở ngoài ban công, nhưng bây giờ đồng hồ mới chỉ có bảy giờ rưỡi sáng à.

Trong đầu mơ hồ nhớ hình như trước khi đi ngủ anh có nói “Ngày mai anh phải trở về quân đội rồi”, cô mới bừng tỉnh nhớ ra. Thật ra hôm nay hơn năm giờ sáng thì Đồng Hàn Thành đã đi rồi, từ nhà anh tới quân đội phải mất hai tiếng đi xe, tất nhiên anh phải dậy sớm một chút mới có thể kịp chạy về quân đội để giám sát huấn luyện. Bởi vì sau đó không bao lâu, các sư đoàn ở trong quân đội sẽ bắt đầu một buổi diễn tập. Theo độ dài của buổi diễn tập thì đây chính là một buổi diễn tập rất quan trọng, theo như dự tính thì giữa năm nay quân khu sẽ tổ chức buổi diễn tập này. Vì thành tích của sư đoàn 139 ở trong quân đội là con át chủ bài, trận diễn tập này chỉ được thắng chứ không được thua. Mặc dù sức mạnh vẫn không đổi, sư đoàn có ưu thế tất thắng, với tính cách của Đồng Hàn Thành, anh sẽ không cho phép bản thân khinh địch. Bởi vì nghỉ kết hôn ba ngày nên anh đã vắng mặt trong buổi họp tập huấn, đêm trước ngày diễn tập, anh đã phải cùng nhau huấn luyện với lính của anh.

Đồng Hàn Thành không ở nhà, Trình Cốc Tâm càng cảm thấy được tự nhiên hơn. Bởi vì cô cảm thấy dù sao nơi này cũng là nhà của anh, cô chỉ ở tạm một năm mà thôi, sau đó sẽ chuyển đi. Hơn nữa tuy cô và Đồng Hàn Thành đã kết hôn, nhưng trên thực tế bọn họ chỉ là hai người xa lạ giúp đỡ lẫn nhau mà thôi.

Hôm nay cô phải trở về trường quân đội bắt đầu công tác của cô, trường quân đội hoàn toàn khác xa với những trường đại học bình thường khác. Nghĩ như vậy làm cho cô cảm thấy có phần khẩn trương hơn. Từ khi cô ở trong ký túc xá lật những trang giáo án và sách vở của Trình Cốc Tâm, nội dung dạy học của cô và cô ấy cũng không khác là bao, đối với những kiến thức cô ấy sẽ dạy cô cũng không cảm thấy quá khó đối với mình. Nhưng điều cô không biết là ở trong trường quân đội ngoại trừ chuyện dạy học thì cô còn làm gì nữa không.

Mới đến văn phòng thì đã có người tới nhắc cô nên tới báo cáo với thượng cấp của cô. Người mà bọn họ nói là thượng cấp chính là người chủ hôm đó tới bệnh viện thăm cô, chú Đồng. Trên bàn có tám bản viết tên của ông, ông tên của Đồng Phương, chức vị là chủ nhiệm khoa máy tính.

“Cốc Tâm, chúc mừng cháu.” Chủ nhiệm Đồng một thân quân trang nhìn cũng có vẻ rất khỏe mạnh, vừa thấy cô liền vui vẻ nói cười, ngày Trình Cốc Tâm kết hôn ông cũng có mặt.

“Cảm ơn chủ nhiệm.”

“Ha ha, đừng có gọi chủ nhiệm, nghe có vẻ quá xa lạ, cháu cứ gọi chú là chú Đồng đi.” Thật ra là ông cũng nhìn mặt mũi của Tư lệnh Trình nên mới khách khí với Trình Cốc Tâm nhiều như vậy.

“À...chú Đồng.”

Sau khi nghe thấy tiếng gọi, trên mặt ông liền bày ra nụ cười tươi, mấy cái nếp nhăn liền kéo tới khóe mắt, làm cho Trình Cốc Tâm thấy rất mắc cười.

“Hôm nay tìm cháu tới là muốn phân công công việc cho cháu, trong khoảng thời gian cháu nằm viện, công việc trước đó đã giao hết cho giáo sư Trương phụ trách, giữa đường lại đổi giáo sư thì sẽ không tốt cho học sinh. Cho nên...” Ông nói những lời này là muốn nói công việc trước kia của cô không thể tiếp tục nữa.

Trình Cốc Tâm không biết là cuối cùng ông muốn cô làm gì, ông cứ do dự như vậy làm cho cô cảm thấy không được tốt cho lắm, “Chủ Đồng, chú muốn cháu làm gì thì cứ nói thẳng, cái gì cháu cũng sẽ chấp nhận.”

“Cháu cũng biết, trước kia trường quân đội của chúng ta thường đưa huấn luyện viên quân sự qua đại học S, qua hai ngày nữa bọn họ sẽ bắt đầu tuyển học sinh mới để huấn luyện, bây giờ chỉ còn một chỗ, cho nên tổ chức đã quyết định phái cháu đi.”

Đại học S? Đại học S là nơi mà cô hoàn toàn cảm thấy quen thuộc, nên phần công việc này cô có thể đảm nhận. Nhưng nơi đó là quá khứ của cô, là nơi mà cô đã từng chịu những tổn thương, trong lòng cô lại cảm thấy không muốn. Sau khi cô sống lại, chưa từng nghĩ mình sẽ tiếp xúc lại với những chuyện tình có liên quan tới kiếp trước của mình, không phải là cô bạc tình bạc nghĩa, mà căn bản cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày này.

Có lẽ đối với cái chết của cô, thương tâm nhất vẫn là ba mẹ cô, nỗi đau xót phải mất đi con gái, cô không muốn bọn họ phải thừa nhận nó, nhưng dù sao chuyện cũng đã xảy ra. Nếu bây giờ cô còn sống đứng sờ sờ ở trước mặt bọn họ, nói cho bọn họ biết con gái của bọn họ còn chưa chết, mà chỉ thay đổi bằng gương mặt của một người con gái khác, thử hỏi bọn họ sẽ có suy nghĩ như thế nào. Với tính tình của mẹ cô, nhất định sẽ ngắt xiù ngay tại chỗ. Hơn nữa chuyện cô xảy ra tai nạn đã là chuyện một tháng trước, chắc nỗi đau xót của bọn họ đã vơi đi chút nào đó rồi. Cho nên tạm thời cô không nên đi tìm bọn họ.

Đại học S đã từng là nơi chứng kiến mỗi tình đầu tốt đẹp của cô, nhưng cũng là nơi tạo ra sự thất bại của cô. Thời gian cũng đã qua lâu, cô cũng không biết cảm giác cô đối với Đỗ Tư Tuấn là như thế nào nữa. Hắn đã sai, hắn lừa gạt cô, hắn bắt cả hai tay với em họ cô. Nhưng tất cả mọi chuyện này cô có thể ngăn cản được sao? Tất cả mọi chuyện xảy ra thành cái dạng này nên cô mới nhận ra được bộ mặt thật của người sắp làm chồng mình. Có lẽ cô từng oán hận Đỗ Tư Tuấn, oán hận hắn giấu diếm chuyện tình dơ bẩn của mình, cũng oán hận hắn làm cho mình gặp phải bất hạnh này.

Lâu sau vẫn không nghe thấy câu trả lời của Trình Cốc Tâm, Chủ nhiệm Đồng cảm thấy có chút kỳ quái, cho rằng cô không thích, “Cốc Tâm, cháu không muốn đi sao?”

“A... không phải, cháu sẽ đi.” Trong lúc nhất thời cô nghĩ quá nhiều, cô thiếu chút nữa là quên cô vẫn còn đang ngồi trong văn phòng của người khác. Mặc kệ thế nào, cô vẫn nên chấp nhận phần công việc này thôi.

“Tốt, còn có một việc nữa muốn báo cho cháu.” Chủ nhiệm Đồng lại nghĩ tới một chuyện khác. “Trước kia cháu độc thân thì sống một phòng ở trong ký túc xá, giờ cháu đã kết hôn rồi, đương nhiên là sẽ ở chung một chỗ với chồng của cháu. Cho nên trường học muốn thu phòng của cháu lại, dù sao tài nguyên của trường học cũng có chút hạn hẹp, chúng ta muốn sử dụng tất cả mọi thứ tốt nhất có thể.”

Này... Vốn Trình Cốc Tâm tính sau này lúc Đồng Hàn Thành ở nhà, có thể trở về trường học ở, tránh hai người tiếp xúc với nhau quá nhiều. Nhưng bây giờ trường học muốn đuổi tận giết tuyệt. Nhưng cô có thể nói không sao, đương nhiên là không thể rồi, ở trong lòng thì rộng rãi nhưng ngoài mặt lại biểu hiện sẵn lòng, cô cảm thấy bản thân mình cũng già rồi muốn chết.

Đi ra khỏi phòng của Chủ nhiệm Đồng, cô trực tiếp trở về ký túc xá, một ngày nữa huấn luyện quân sự của đại học S mới bắt đầu, bây giờ cô chẳng có công việc gì cả. Vì thế cô quyết định tới ký túc xá dọn dẹp một chút, lấy hết đồ đạc của Trình Cốc Tâm trước kia ra, căn phòng này không lâu nữa sẽ đổi chủ mới.

“Báo cáo thủ trưởng, toàn bộ đoàn binh nhì đã tập hợp đầy đủ.” Doanh trưởng Quách Dương chạy đến đứng nghiêm trước mặt của Đồng Hàn Thành, cúi chào rồi báo cáo.

“Toàn thể hướng mặt về phía đỉnh núi, xuất phát.” Về mặt của anh nghiêm túc, lớn tiếng ra lệnh xuất phát.

Ra lệnh một tiếng, toàn bộ binh lính có cùng một mục tiêu bắt đầu xuất phát.

“Khuru Nhĩ, cậu còn đứng xuất thần ở chỗ này làm gì hả?” Trên bãi đất đã không còn ai hết, chỉ còn lại hai người là anh và Khuru Nhĩ.

“Thủ trưởng, cũng muốn tôi gia nhập nữa sao?” Khuru Nhĩ không hiểu được ý tứ của anh.

“Vô nghĩa, cậu thân là Phó đoàn trưởng, không phải cậu nên có trách nhiệm dẫn đầu sao? Chạy nhanh lên, chạy thẳng tới thì trưa tôi thưởng thịt cho cậu.” Đồng Hàn Thành nói xong vỗ vai anh, cũng chạy về phía trước.

Đội anh chạy trước mấy mét, Khuru Nhĩ mới vội vàng đuổi theo.

Sức mạnh của Đồng Hàn Thành hoàn toàn không có ai có thể địch nổi, cho dù mấy binh lính kia đã chạy một khoảng xa rồi, nhưng cuối cùng anh vẫn vượt xa bọn họ một đoạn, là người đầu tiên chạy tới trước đỉnh núi. Khuru Nhĩ cũng không quá kém, nhưng mà anh lại không được ăn thịt, bởi vì có Đồng Hàn Thành ở đây, anh chỉ có thể theo sát ở phía sau thôi.

“Phó sư trưởng, anh thật lợi hại.” Còn cách đỉnh núi chừng 10 km, Doanh trưởng Quách thở hổn hển đứng nghỉ ngơi ở bên cạnh Đồng Hàn Thành.

“Không phải tôi lợi hại, mà là cậu luyện còn chưa đủ.” Đồng Hàn Thành khinh bỉ liếc nhìn cậu ta, chẳng thấy anh thở gấp gì cả.

Quách Dương cho rằng Đồng Hàn Thành vẫn còn giận cậu chuyện kết hôn của anh, xem ra cậu đã đùa hơi quá mức rồi, bây giờ cậu liền tóm lấy Đồng Hàn Thành xin tha, “Phó sư trưởng, ngày đó tôi...”

“Ngày đó là ngày nào? Cậu đã làm gì?” Kỳ thật Đồng Hàn Thành chẳng để trong lòng chuyện ngày đó.

“Thì là ngày anh kết hôn tôi dẫn đầu vào nháo động phòng của anh đấy, Phó sư trưởng, xin lỗi mà, tôi đùa có chút hơi quá.” Bây giờ việc cậu cần làm chỉ có thể thành khẩn xin lỗi thôi, hi vọng Đồng Hàn Thành đại nhân không trách tiểu nhân.

Nếu cậu ta không đề cập tới, Đồng Hàn Thành đã sớm quên rồi. Chuyện ai dẫn đầu nháo động phòng của anh thì làm sao anh nhớ rõ ràng được chứ, vừa nhắc tới việc này, trong đầu anh chỉ có ấn tượng cảm xúc về đôi môi mềm mại và bộ dáng thẹn thùng của Trình Cốc Tâm mà thôi.

Chỉ có điều bây giờ có cơ hội có thể hành hạ cậu ta chắc chắn Đồng Hàn Thành sẽ không bỏ qua, “Cậu biết là tốt, sau này đừng để cho tôi biết cậu phạm phải sai lầm nào, nếu thật sự có, tôi nhất định sẽ phạt nặng.”

“Dạ thủ trưởng.” Một tiếng nói trả lời của cậu vang lên rất to.

Ngày đầu tiên đại học S tổ chức đại hội chào đón huấn luyện tân sinh, tuy là một lãnh đạo nhỏ nhưng Trình Cốc Tâm cũng phải tham dự. Mà lần này cô là nữ huấn luyện tân sinh duy nhất, cấp bậc là Liên Trường, tự nhiên cũng thu hút chút ánh mắt của mọi người. Quan trọng hơn là cô dựa vào khuôn mặt nổi bật, thành công thu hút nhiều học sinh nam. Huấn luyện viên là cô gái đẹp, Liên trường cũng là cô gái đẹp, đại khái đây là lần đầu bọn họ gặp trường hợp như vậy.

Trình Cốc Tâm bẩm sinh đã có một ưu điểm riêng, đó chính là cô phơi nắng như thế nào cũng không đen. Trước kia khi còn trong trường quân sự, huấn luyện dầm mưa dãi nắng ở bên ngoài cả ngày, nhưng khuôn mặt cô vẫn có thể bảo trì trắng nõn như cũ, vì vậy mà trong trường cô thường tạo ra hình ảnh có một người da trắng đứng ở trong đội ngũ của người da đen.

Nhiệm vụ của Liên trường là mỗi ngày nhận báo cáo của lớp trưởng về đợt tập huấn đó, sau đó sẽ báo cáo với Doanh trưởng. Một ngày phải làm ba lần, ngoài ra cô còn phải kiểm tra tiến độ huấn luyện của học sinh. Cứ như vậy, công việc của cô cũng rất nhẹ nhàng, nhưng cũng có sự thay đổi rất lớn.

Ngoài ra cô còn có một công việc lớn nhất, đó là cô là nữ huấn luyện viên duy nhất nên cô được tự do ra vào ký túc xá nữ. Như vậy cuộc sống ở trong ký túc xá của các học sinh nữ đều bị cô quản thúc. Dù sao đây cũng là huấn luyện quân sự, yêu cầu của phòng ốc cũng phải theo quy định của đội, cho nên nó cũng tương đối khá nghiêm khắc. Mà ngày đầu tiên cô đi kiểm tra, tất cả mọi căn phòng đều không có căn nào đạt yêu cầu.

Cô chỉ phụ trách báo cáo tình huống, mặt có đen cũng chẳng tới phiên cô làm. Cô luôn hiểu rõ, làm mặt đen luôn là chuyện không tốt, ở trong trường đại học đa số các học sinh nữ cũng không dễ sống chung, được nuông chiều từ bé nên không bao giờ chấp nhận lời phê bình, ví dụ cô nói các cô ấy, các cô ấy còn có thể ghi hận cô, về sau sẽ tìm cơ hội trả thù cô. Hai năm qua cô ở đại học S đã được dạy dỗ quá rõ, nhất là học sinh khoa văn, tích cách và nguyên tắc có chút hào phóng, có thể ít cãi nhau với người khác hơn. Lúc bình thường, cô cũng không nhắm vào người khác, lúc nào cũng muốn hình tượng của mình được tốt nhất.

Trình Cốc Tâm không nghĩ tới, rất nhiều người cô không muốn gặp nhưng cô lại gặp rất nhanh, rất nhiều chuyện cô không muốn nhớ tới nhưng nó đang chờ cô quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Editor: Á bì

Trình Cốc Tâm vốn tưởng rằng chỉ cần tuần tra ký túc xá một lần vào ban đêm thì có thể về nhà ngủ, nào ngờ lại có học sinh gây chuyện.

Đi tới đi lui, trong lúc mọi thứ đều tối đen bỗng hiện lên một tia sáng. Trình Cốc Tâm liền chạy về phía bên đó. Càng tới gần thì tiếng động càng lớn, đợi cho cô tìm được căn phòng ở trong ký túc xá thì quả nhiên ở trên giường có một cái điện thoại di động đang sáng đèn nằm ở đó. Còn có vài hình dáng lác lác với vài tiếng chửi mắng.

“Thùng thùng thùng” cô gõ cửa sổ, tình huống ở bên trong hình như có chút không ổn.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, trong phòng lập tức yên lặng trở lại.

“Mở cửa ra.” Trình Cốc Tâm đoán chắc người ở trong phòng đã nghe thấy được tiếng gõ cửa.

Không bao lâu sau cửa phòng đã được mở ra. Trình Cốc Tâm vừa vào phòng liền mở đèn sáng lên.

“Bá” ánh sáng được bật lên, người ở trong phòng hình như không thích ứng được với ánh đèn mới bật, vội nâng tay lên che mắt lại.

Đập vào mắt cô có bốn học sinh nữ, ngoại trừ người mới vừa mở cửa cho cô, ba người khác đang đứng ở trong phòng, cánh tay của ba người đang nắm chặt lấy nhau. Cảnh tượng giờ phút này quả thật rất khó coi, có hai người áo ngủ đã bị lôi kéo mà hơi mở rộng ra, quần áo không chỉnh tề, còn có một người tuy quần áo của cô ấy vẫn chỉnh tề nhưng mái tóc dài có chút bù xù như cỏ dại đủ để có thể che dấu toàn bộ khuôn mặt của cô ấy.

“Mấy em làm gì ở đây?” Thân là huấn luyện viên nữ, cô cần phải biết rõ mấy người này đêm khuya không ngủ, mà ở trong này tranh cãi chuyện gì.

“Bảo cáo huấn luyện viên...” Học sinh nữ mở cửa cho cô liền mở miệng nói, nhưng lại không biết giải thích như thế nào.

“Tình Như, cậu câm miệng lại cho tôi.” Giữa ba người còn lại có một học sinh nữ tóc ngắn lên tiếng ngăn cô ấy lại.

Nghe thấy cô học sinh kia nói thế, Trình Cốc Tâm rất không vừa lòng, “Thế nào, chẳng lẽ chuyện này không thể nói sao? Mấy em đêm khuya không ngủ, chẳng lẽ còn có điều gì khó nói sao?”

“Không phải đâu huấn luyện viên, chúng em...” Học sinh nữ tên là Tình Như kia lại vội vàng giải thích.

“Đừng có áp úng nữa, nói đi.” Trình Cốc Tâm nghiêm giọng.

“Dạ.” Tình Như khó xử nhìn ba cô bạn cùng phòng của mình, “Sau khi tắt đèn, Dung Thi nói chuyện điện thoại có chút ảm ỉ, cho nên Tiểu Mẫn nói cô ấy đã đánh thức mình dậy. Rồi sau đó... chúng em liền cãi nhau.”

Dung Thi, có phải là em họ của cô Dung Thi không? Trình Cốc Tâm khó tin nghe Tình Như nói hết, lúc đầu vào phòng cô cũng không thấy mặt của Dung Thi. Sau đó cô liền chú ý tới cô nữ sinh đang che mặt nằm ở trên giường, “Em kia, sửa mái tóc lại một chút đi.” Cô chỉ vào cô gái ấy nói.

Đợi đến sau khi người nọ vén mái tóc dài lên, quả nhiên cô liền nhìn thấy một khuôn mặt rất quen thuộc, đó chính là Dung Thi, em họ kiếp trước của cô. Tự nhiên cô lại có cảm giác mình bị lộ nguyên hình, cô muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống, không nghĩ tới cô lại gặp người em họ trước kia cũng là kẻ thù ba phá hoại tình cảm của cô.

Bàn tay nắm chặt của cô đỏ đầy mồ hôi, không biết mình nên đứng trên lập trường nào.

“Huấn luyện viên?” Chờ thật lâu mà không thấy cô nói chuyện, Dung Thi có chút nghi hoặc.

Thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai, cô lại càng khấn trương hơn nữa. Nhưng mà ba chữ ‘Huấn luyện viên’ đã nhắc nhở cô, bây giờ cô chính là Trình Cốc Tâm, bây giờ cô chính là huấn luyện viên của bọn họ, mà Dung Thi vốn cũng chẳng nhận ra cô.

“Khụ khụ, em là Dung Thi?”

“Dạ.” Dung Thi gật đầu.

“Em đang nói chuyện điện thoại với ai, không biết sau khi tắt đèn thì không được gọi điện thoại à?” Tim lại được sức lực của mình, cô bắt đầu dạy bảo.

Dung Thi cúi đầu không nói chuyện.

“Thế nào? Chẳng lẽ gọi điện thoại với ai mà không thể nói ra sao?” Trình Cốc Tâm có ý nói như vậy.

Lúc này có người nói xen vào, “Cậu ấy còn có thể nói chuyện với ai nữa chứ, trừ người bạn trai có nhiều tiền của cậu ấy thì còn ai vào đây. Cả ngày cứ anh anh em em, làm như sợ người khác không biết đấy.”

“Cậu... Cậu chính là ghen tị!” Nghe người khác nói vậy, Dung Thi lập tức ầm ục phản bác lại.

“Được rồi, có tôi đứng ở đây mà các em còn muốn cãi nhau à.” Thấy cũng chẳng có chuyện gì, Trình Cốc Tâm lên tiếng ngăn lại, nhưng lời nói của hai người cũng đã được Trình Cốc Tâm nhớ kỹ. Bạn trai có tiền? Chẳng lẽ là Đỗ Tư Tuấn. Sau khi cô chết, hai người bọn họ có thể quang minh chính đại ở cùng nhau rồi, đâu cần phải cố kỵ chướng ngại vật là cô nữa.

“Leng keng, leng keng.” Lúc này cái điện thoại nằm ở trên giường đúng lúc kêu lên hai tiếng, kéo lực chú ý của mọi người lên nó.

“Huấn luyện viên, cô xem đi, chắc chắn đó là tin nhắn của bạn trai của cậu ấy. Cô nói xem cậu ấy cứ như vậy thì làm sao bọn em ngủ được chứ.” Người kia dường như cho rằng mình đã nắm được nhược điểm của Dung Thi nên càng hăng nói hơn.

Dung Thi hung hăng lườm cô ấy, quay đầu lại không biết làm sao nhìn điện thoại của mình, dường như rất muốn biết nội dung tin nhắn của người mới nhắn tới.

“Cầm điện thoại đưa qua đây.” Không biết vì sao, tuy biết mình đang lạm dụng chức quyền, nhưng Trình Cốc Tâm thật sự rất muốn biết người kia có phải là Đỗ Tư Tuấn hay không.

Nghe thấy thế Dung Thi sùng sốt, không tin nhìn Trình Cốc Tâm. Ngược lại hai người đứng đối diện cô ấy lại rất đắc ý. “Cô dựa vào cái gì mà xem điện thoại của em, cái này là chuyện riêng tư của em.”

Thừa lúc cô ấy không chú ý, đã có người lấy điện thoại ở trên giường đưa cho Trình Cốc Tâm, “Làm thì cũng đã làm rồi, có cái gì sợ mà không cho người khác xem.” Cướp được điện thoại rồi mà không quên nói móc Dung Thi một câu.

Trình Cốc Tâm cầm điện thoại ở trong tay, thật ra cô vừa nói xong câu kia thì đã hối hận. Dung Thi muốn cướp lại nhưng đã không kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn điện thoại của mình bị người khác lấy đi. Cô ấy căn môi không cam lòng nhìn điện thoại nằm ở trong tay của Trình Cốc Tâm, nước mắt đã

muốn tràn ra hốc mắt. Trình Cốc Tâm nhìn qua thấy bộ dạng như vậy của cô ấy, nên đành phải trả điện thoại lại.

Dung Thi nhận được điện thoại, vội vàng mở tin nhắn ra xem. Sau khi nhìn thấy nội dung tin nhắn, bộ mặt khản trương của cô ấy đã dễ chịu hơn ít nhiều.

Trình Cốc Tâm đã nhìn thấy người gửi tin nhắn tới hiển thị ở trên mặt điện thoại, người đó chính là ‘Tur Tuấn’, nhìn vậy thì đã hiểu rõ rồi. Trong tin nhắn Đỗ Tur Tuấn nói ngày mai hẳn ta sẽ tới đây gặp cô ấy, nên muốn cô ấy ngoan ngoãn đi ngủ đi. Trong lòng của Trình Cốc Tâm có một loại khó chịu không nói được nên lời, bọn họ vẫn ở cùng với nhau, hơn nữa còn đặc biệt rất hạnh phúc.

“Các em có biết hành vi bây giờ của các em rất nghiêm trọng không, bây giờ là thời gian huấn luyện, toàn bộ thời gian nghỉ ngơi đều phải dựa theo quy định của quân đội. Còn các em đã tắt đèn rồi mà còn nói chuyện điện thoại, không lo đi ngủ, còn ở trong ký túc xá âm ỉ tới giờ này. Thấy bộ dạng của các em như vậy, có phải là đã đánh nhau rồi hay không?” Trình Cốc Tâm đi từng bước tới trước mặt nhìn thẳng vào bọn họ.

“Tôi gọi điện thoại là chuyện của tôi, các người dựa vào cái gì mà quản tôi.” Dung Thi đột nhiên nói lên một câu, Trình Cốc Tâm cũng không nghĩ tới cô ấy sẽ nói như vậy, trong ấn tượng của cô Dung Thi là một cô bé rất ngoan hiền. Hay là vừa rồi bọn họ cướp đi động của cô ấy nên cô ấy giận.

“Dung Thi, lời này cậu nói là có ý gì, cậu có còn để cho người khác ngủ nữa hay không?”

“Các người thích ngủ quá rồi phải không?”

“Mày! Có bản lĩnh mày đánh tiếp đi, xem tao không tát vào cái mặt mày...” Bọn học nữ kia muốn tiến lên đánh Dung Thi nữa, nhưng lại bị Trình Cốc Tâm giữ tay ngăn lại.

“Các em xem tôi là không khí à! Còn muốn đánh nhau tiếp nữa sao, bây giờ tôi ra lệnh cho nhóm của các em lên giường đi ngủ ngay, về phần xử lý hành vi tới hôm nay của các em như thế nào, ngày mai tổ chức sẽ có quyết định thích hợp.”

Nghe thấy Trình Cốc Tâm nói như vậy, bốn người bọn họ vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, hình như không nghe thấy lời nói của cô.

Hành động này đã chọc giận Trình Cốc Tâm, lập tức giọng nói liền la to lên mấy độ, “Các em điếc rồi à, có nghe hiểu lời nói của tôi không? Nếu các em không muốn đi ngủ cũng được, lập tức chạy tới sân huấn luyện đứng tấn cho tôi, đứng tới khi trời sáng luôn.”

“Dạ huấn luyện viên, chúng em lập tức đi ngủ ngay.” Cô học sinh tên là Tĩnh Như lập tức thỏa hiệp trước. Sau đó vài người khác tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn chậm chạp lên giường.

Trình Cốc Tâm nghiêm mặt đứng ở trước cửa, cho đến sau khi các cô ấy lên giường nằm xuống, mới tắt đèn rồi khỏi đó. Đêm hôm nay gặp Dung Thi quá đột ngột, thậm chí cô còn chưa chuẩn bị tâm lý. Cho dù bây giờ cô vẫn chưa bộc lộ sơ hở gì, nhưng cô vẫn có một cảm giác như bị nhìn thấu. Ngoại trừ cái này, đối mặt với Dung Thi, cô còn có một loại cảm giác khó chịu.

Hơn nữa ngày mai Đỗ Tur Tuấn sẽ đến, cô không thể bảo đảm mình sẽ không gặp hắn, tạm thời cô vẫn chưa muốn gặp lại hắn nhanh như vậy. Với những suy nghĩ quanh quẩn ở trong đầu, cô đi lên giường của Đồng Hàn Thành ngủ.

Ngày hôm sau cô liền báo cáo lại chi tiết chuyện xảy ra ngày hôm qua ở ký túc xá với cấp trên, bởi vì cô cảm thấy cô không có năng lực đưa ra hình phạt cho chuyện này. Nhưng mà Doanh trưởng lại giáo huấn cô một phen, “Học trò mà cô quản thì là lính của cô, giờ lính của cô xảy ra chuyện như vậy mà cũng chạy tới hỏi tôi, thân là một Liên Trường, không phải bản thân cô nên đi xử lý hay sao?”

Những lời này nói ra làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy có chút xấu hổ, đối với quân đội có nhiều chuyện cô chỉ mới hiểu sơ qua. Vốn cô cũng muốn đi xử lý như lời nói của Doanh trưởng nhưng lại cảm thấy nó không được chu toàn, nên cô mới muốn sau khi báo cáo lại Doanh trưởng thì để Doanh trưởng đi xử lý sẽ hợp hơn. Nhưng cô nào biết đây cũng là một phần cho trách nhiệm của cô.

Nếu bây giờ cô là Liên Trường, cô nên sử dụng quyền lực Liên Trường của mình cho tốt. Cô gọi huấn luyện của nhóm ba, để cho cậu ta truyền thông báo quyết định hình phạt xuống. Cách trừng phạt của cô là mỗi người viết một bản kiểm điểm một ngàn chữ, phạt đứng tấn trong hai tiếng. Khi cô nói lời này biểu cảm trên mặt của cậu huấn luyện viên kia rất kỳ quái, làm cho cô cảm thấy mình làm sai chuyện gì đó, “Thế nào, có vấn đề gì sao?”

“Báo cáo Liên Trường, không... không có.” Cậu huấn luyện viên kia ấp úng trả lời.

“Có ý kiến gì thì cứ nói thẳng.” Lúc này cô làm bộ hỏi, đứng trước mặt cô dù sao cũng là một anh lính nhỏ chừng hai mươi tuổi, bàn về tuổi tác hay lý lịch thì dù sao cô cũng cao hơn cậu ta.

“Dạ Liên Trường. Tôi cảm thấy hình phạt này hơi nhẹ.” Cậu ta gãi đầu ngượng ngùng nói.

“Nhẹ? Vậy thì lúc đứng tấn, cậu cứ tự mình định thời gian là được.” Cô dứt khoát vứt chuyện này cho người khác, dù sao cô cũng không biết phạt vậy là nhẹ hay nặng, lỡ nói nửa thì sẽ lộ ra sơ hở.

“Dạ, Liên Trường.” Quyết định này làm cho cậu ta cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, vốn cứ nghĩ rằng bản thân mình nói thẳng quá sẽ bị phạt.

“Ừ, cậu đi đi.” Mấy cái chuyện này làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy mình có lòng mà không đủ lực, xem ra cô cần phải mua vài cuốn kiến thức quân sự về học tập mới được, bằng không sớm muộn gì cô cũng bị phát hiện.

Nguyên nhân cô tìm huấn luyện viên dưới trường của cô chỉ có hai. Thứ nhất là cô không muốn gặp Dung Thi, tạm thời cô còn chưa có cảm giác vô cảm

khi đối mặt với Dung Thi. Điều thứ hai là tốt xấu gì cô cũng là một Liên Trường, chuyện nhỏ như vậy cô có thể giao cho cấp dưới của mình đi làm, đâu cần cô phải ra mặt, phải giữ lại một chút thể diện cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Editor: Á bì

Trưa hôm nay mặt trời vẫn rất độc, Trình Cốc Tâm ngẩng đầu nhìn ánh sáng chói mắt, rồi vẫn quyết định đi tới sân huấn luyện đạo hai vòng.

Ở trên sân huấn luyện, từng đội đang tiến hành huấn luyện những cách đi nghiêm khác nhau. Cô đi tới đội mà mình phụ trách, nhìn tiến độ huấn luyện mà đội mình đang tập. Đi tới nhóm ba, cô không tự chủ được mà tìm hình ảnh của bốn cô gái tới qua, nhưng lại không thấy bóng dáng của các cô ấy.

“Người ở ký túc xá hôm qua đâu rồi?” Cô gọi cậu huấn luyện viên tới hỏi.

“Báo cáo Liên Trường, các cô ấy đang đứng tán ở bên kia.” Cậu huấn luyện viên chỉ tới góc cây đằng xa.

Trình Cốc Tâm chăm chú nhìn, nhưng lại chỉ phát hiện có ba người, “Còn một người nữa đâu?”

Cậu huấn luyện viên hình như cũng không để ý, giờ mới phát hiện bị thiếu một người, “Báo cáo Liên Trường, để tôi đi hỏi một chút.” Cậu ta chạy chậm qua đó, sau khi nói được hai ba câu lại chạy chậm ngược về.

“Báo cáo Liên Trường, mấy cô kia nói sau khi Dung Thi nghe điện thoại thì đã đi mất.” Sau khi nói xong nguyên nhân, cậu ta liền xin lỗi, “Thật xin lỗi, Liên Trường. Đây là tôi làm việc có chút sai sót, tôi không trông coi bọn họ, để bạn học sinh kia tự ý rời khỏi, xin Liên Trường phạt tôi.”

Ở trong mắt bọn họ, ý thức kỷ luật rất quan trọng. Cho dù Trình Cốc Tâm đã từng nghĩ chuyện này cũng không phải lỗi của cậu ta, nhưng cậu ta vẫn nguyện ý chấp nhận hình phạt. “Được rồi, chuyện có phạt hay không thì để sau hãy nói, bây giờ nên tìm cô học sinh kia về trước đã.”

“Vâng Liên Trường.” Cậu huấn luyện viên chào Trình Cốc Tâm một cái, liền chạy đi tìm.

Nguyên nhân Dung Thi không thấy đâu, ở trong lòng cô đã có đáp án rồi, tám chính phần nó có liên quan tới chuyện Đỗ Tư Tuấn muốn tới đây. Trong lòng của Trình Cốc Tâm đã biết rõ, hành vi của Dung Thi đã làm trái với quy định quản lý của huấn luyện quân sự một cách nghiêm trọng, huống hồ cô ta còn mang tội ở trên mình nữa, bây giờ còn đang bị phạt. Nhưng mà bây giờ cô và cô ta cũng chả có quan hệ gì với nhau. Dù cô ta có bị tìm về, thì cũng sẽ có người xử lý cô ta hợp lý thôi.

Sau khi tuần tra xong hoạt động huấn luyện của các đội, Trình Cốc Tâm đi theo con đường nhỏ rời khỏi sân huấn luyện đi về văn phòng. Sở dĩ cô chọn con đường nhỏ này là vì hai bên trái phải đều có cây xanh, bóng cây xanh có thể giúp cô che đi cái nắng chói chang.

Không khéo thay lúc cô đi qua một cái cây đại thụ lại thấy được hai bóng người được cái cây che khuất. Cái áo màu hồng trốn vào trong cây xanh hình như rất nổi bật, cũng thuận tiện lắm cho mình bị người khác nhận ra. Đi từ xa đến gần, cô có thể lờ mờ nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

“Tiểu bảo bối, anh nhớ em muốn chết rồi.” Hắn chôn đầu sâu vào trong cổ cô ta.

“Em cũng nhớ anh, em thật sự rất ghét phải huấn luyện quân sự, hôm qua gọi điện với anh còn không được phép nữa là.” Cô ta dựa vào trước ngực hắn ta oán trách.

“Thế nào, ai không cho phép em?”

“Tất nhiên là huấn luyện viên rồi.” Dung Thi cảm thấy nên đổ hết tội cho Trình Cốc Tâm.

“Nam sao?” Hắn cau mày lại hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi, là một huấn luyện viên nữ.”

“Huấn luyện viên nữ?”

“Ừ, cô ta chính là Liên Trường, hôm nay em còn bị cô ta phạt đứng nữa. Anh xem, phoi nắng tới mức cánh tay cũng đỏ luôn rồi.” Cô ta còn đặc biệt vén tay áo của mình lên, giọng điệu rất ảm ức.

“Đưa đây để anh nhìn xem.” Vuốt ve cánh tay trắng nõn, hắn ta còn thổi mấy hơi lên cánh tay đó.

“Em mặc kệ đấy, em không muốn huấn luyện nữa đâu, anh giúp em đi nói đi.” Cô ta phe phẩy cánh tay làm nũng với hắn.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, Trình Cốc Tâm cảm thấy rất buồn cười. Loại hình ảnh này cứ rành rành trước mắt, chẳng lẽ muốn biểu diễn tiếp sao? Hai người như vậy chính là yêu đương vụng trộm có biết không?

Cuối cùng cô cười lạnh rời khỏi đó, không biết là cậu huấn luyện viên kia có tìm được Dung Thi hay không, cô có cần nên nhắc nhở cậu ta tới đây tìm một chút hay không đây. Tự ý rời khỏi đội, cùng bạn trai ở trong rừng cây làm chuyện mờ ám, lỗi sai này hình như không nhỏ chút nào, Dung Thi thật sự cho rằng Đỗ Tư Tuấn là chỗ dựa cho cô ta thật sao.

Trình Cốc Tâm thôi quạu má, ngồi ở trước bàn làm việc chăm chú xem quyển ‘Quản lý quân đội’ mới mượn ở thư viện.

“Thùng thùng thùng.”

“Vào đi.” Cô đang suy nghĩ ý trong quyển sách này, nên căn bản cũng chẳng để tâm ai đang tới.

Đỗ Tư Tuấn vừa vào cửa liền nhìn thấy người ngồi ở đằng kia đang chăm chú xem sách, điều này làm cho hắn càng tò mò thêm về nữ huấn luyện viên này. Vì hắn không chịu nổi Dung Thi làm nũng, nên mới đến tìm huấn luyện viên nữ này. Hắn cảm thấy dựa vào sức quyến rũ của hắn, mới có thể thuyết phục được cô buông tha cho Dung Thi. Huống hồ hắn vẫn cho rằng đã làm huấn luyện viên thì bộ dáng của người phụ nữ này chắc là đen thui, hoặc là đã già rồi, đoán chừng cũng chẳng có sắc đẹp gì đâu. Nhưng mà bây giờ hắn đã đi vào một lúc rồi, nhưng người kia vẫn đang đọc sách, không cho anh chút mặt mũi nào.

“Khụ khụ.” Hắn che miệng lại ho hai tiếng, “Huấn luyện viên.”

“Hả?” Nghe thấy trong phòng có thanh âm của người khác, Trình Cốc Tâm cảm thấy rất kỳ quái, nhưng không hiểu sao giọng nói này lại có cảm giác quen thuộc như vậy.

Lúc buông sách xuống, cô sợ đến ngây người, mà hắn cũng sợ tới ngây người.

Cô thật không ngờ Đỗ Tư Tuấn dám chạy tới phòng làm việc của cô, mà hắn cũng thật không ngờ diện mạo thật của huấn luyện viên lại có bộ dáng như thế này, làn da trắng nõn hoàn toàn khác xa với màu đen, mũi xinh xắn, mắt to trong veo, tóc ngắn rất trưởng thành, cuối cùng làm cho hắn có chút động tâm.

Giờ phút này có chút kỳ lạ, hai người đều nhìn nhau không chớp mắt, Trình Cốc Tâm là người đầu tiên phát hiện không khí này có chút kỳ lạ. Cô ở trong lòng tự nhắc nhở bản thân mình, bây giờ cô chính là Trình Cốc Tâm, bây giờ hắn chẳng nhận ra cô.

“Xin hỏi, anh là?”

Trình Cốc Tâm lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hắn, Đỗ Tư Tuấn đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, “Khụ khụ, thật ngại quá, tôi tên là Đỗ Tư Tuấn.”

“À, Đỗ Tư Tuấn, tôi biết anh sao?” Bây giờ người để ý lại là cô, cô thật sự rất tò mò không biết hắn ta tìm cô có chuyện gì.

“Trước đó thì không phải, nhưng giờ thì đã biết rồi.” Hắn nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

“Không có gì, chào huấn luyện viên, tôi tới đây là vì chuyện của em họ tôi.” Lúc bấy giờ suy nghĩ của Đỗ Tư Tuấn trải qua cảm xúc phức tạp đã biến đổi.

“Em họ?” Lúc nào thì Đỗ Tư Tuấn đã có em họ rồi, trước đây sao cô không biết cơ chứ.

“Đúng vậy, em họ của tôi là Dung Thi học trong lớp của cô.” Hắn trưng ra khuôn mặt tươi cười như trước.

Trình Cốc Tâm chắc chắn rằng bản thân mình không có nghe lầm, lúc nào thì Dung Thi đã trở thành em họ của hắn rồi. Cô cảm thấy khá buồn cười, có phải bọn họ rất thích cái cảm giác không muốn cho ai biết như thế này phải không, trước mặt người ngoài thì không thừa nhận quan hệ, ở phía sau thì lén lút làm việc. Bây giờ thì lại nói thành quan hệ là anh em họ, có phải yêu đương vụng trộm thì có thể hưởng thụ cảm giác tình yêu loạn luân cấm kỵ có phải không.

“Hả? Anh Đỗ cuối cùng là anh muốn nói cái gì?”

“A, cũng không có gì, chỉ là muốn huấn luyện viên chiếu cố chăm sóc em ấy một chút, em ấy chỉ là một cô gái nhỏ thật sự không chịu nổi chút khổ.”

Mấy câu nói này làm cho Trình Cốc Tâm muốn bốc hỏa, dựa vào cái gì mà muốn cô chăm sóc cho Dung Thi, “Anh Đỗ, tôi thấy anh hình như có chút không rõ thì phải. Chúng tôi đối xử với tất cả học sinh đều rất bình đẳng, không có chăm sóc ai hơn hay ai thiếu một thứ gì, đối với bọn họ chúng tôi quan tâm như nhau. Hơn nữa huấn luyện quân sự là muốn bồi dưỡng tin thần chịu khổ của bọn họ, bây giờ người trẻ tuổi đều được nuông chiều cho tới lớn, chịu một chút khổ cũng không được, sau này sống trong xã hội thì làm sao có chỗ đứng chứ, làm sao làm việc cho quốc gia.” Nói tới đây cảm xúc của Trình Cốc Tâm càng dâng trào, về điểm này là vừa rồi cô có xem qua sách có nói, trong sách muốn truyền đạt tính chất kỷ luật thiêng liêng kích động mạnh quan niệm quân đội của cô.

Những lời này tới tai của Đỗ Tư Tuấn thì lại mang theo ý nghĩa khác, “Huấn luyện viên, cô cứ yên tâm, đêm nay tôi sẽ mời cô ăn cơm.”

“Bộ anh nghe không hiểu ý của tôi sao, ai nói muốn ăn cơm của anh.” Đối với sự hiểu lầm của Đỗ Tur Tuấn, cô thật sự đã phát giận, làm sao hắn ta có thể bôi nhọ trách nhiệm chức vụ trong sạch của cô như vậy chứ.

“Hiểu rõ, tôi nghe hiểu mà, huấn luyện viên. Tôi chính là mời cô ăn cơm, an ủi chút công tác của cô.” Xem ra Đỗ Tur Tuấn đã cho rằng bộ dạng tức giận của nữ huấn luyện viên rất đáng yêu.

“Không cần, tôi không cần.”

“Sao lại không cần, tôi lại cảm thấy rất cần thiết.” Hắn ta sẽ không buông tha bất cứ cơ hội nào.

“Anh Đỗ, tôi muốn anh hiểu rõ chúng ta hoàn toàn không quen biết.” Đối với hắn, Trình Cốc Tâm kiên quyết cự tuyệt.

“Huấn luyện viên, thân là phụ huynh, tôi rất cảm ơn cô đã làm việc vất vả, muốn mời cô một bữa cơm coi như là bày tỏ sự cảm ơn thôi.” Thái độ của Đỗ Tur Tuấn trước sau vẫn rất thành khẩn, hình như Trình Cốc Tâm không đồng ý thì hắn sẽ không bỏ qua.

“Cái này là trách nhiệm của tôi, anh không cần phải cảm ơn.”

“Không được, cần phải cảm ơn.”

“Không cần.”

“Cần.”

...

“Rốt cuộc anh có im miệng lại hay không đây!” Trình Cốc Tâm thật sự đã phát điên, nếu như không phải cố kỵ thân phận bây giờ của mình, cô thật sự đã mắng hắn tới mức bùng nổ nhà rồi, người như Đỗ Tur Tuấn thật sự là muốn bị mắng mà.

“Không được, nếu cô không đi ăn cơm với tôi thì tôi sẽ không buông tha cô đâu.” Hình như hắn cho rằng hắn rất thân với cô vậy.

“Anh Đỗ, nếu anh còn nói như vậy, tôi sẽ kêu người đến đây.”

Hắn liền giơ tay lên như không sao cả, “Giờ này chắc tất cả mọi người đều tan ca hết rồi, huấn luyện viên chắc cũng đi ăn cơm rồi, không bằng cô cứ hãnh diện để tôi mời cô đi ăn một bữa, thật ra chuyện này cũng chẳng có ý gì hết. Huấn luyện viên luôn từ chối lời mời của tôi, chẳng lẽ là cô sợ tôi?”

“Ai nói tôi sợ anh! Tôi có gì phải sợ anh, anh có chỗ nào đáng để tôi sợ sao.” Câu nói cuối cùng đã thành công đạt được mục đích.

“Vậy thì được rồi, dù sao nó chỉ là một bữa cơm mà thôi, huấn luyện viên không cần phải để ý.” Vốn Đỗ Tur Tuấn đã có bản chất thương nhân, giờ gian kế đã đạt được.

Vậy mà Trình Cốc Tâm đã bị hắn ta khiêu khích tới mức giờ đã ngồi trong xe của Đỗ Tur Tuấn, cô thật sự rất hối hận. Xe của hắn vẫn là chiếc Land Rover trước kia, bài trí ở bên trong vẫn không có gì thay đổi, hoàn cảnh vô cùng quen thuộc làm cho cô ngồi rất không thoải mái, càng hối hận là mình đã đáp ứng hắn.

Cũng may lúc ăn cơm, cô cứ ăn rồi lại ăn. Đỗ Tur Tuấn cố gắng tìm đề tài để nói, nhưng thái độ trước và sau của cô vẫn lạnh nhạt.

Lúc này Dung Thi có gọi điện thoại tới, nhưng đã bị Đỗ Tur Tuấn ứng phó được. Xem ra lý do của hắn rất nhiều, và biểu cảm cũng rất phong phú, lúc này Trình Cốc Tâm mới hiểu được, những trò chơi như vậy trước kia hắn ta cũng chơi nhiều lần với cô rồi. Bây giờ phong thủy xoay chuyển, hắn lại đối phó với Dung Thi, hoặc có thể nói, đây chắc là bản tính của hắn.

Sau khi ăn xong, Trình Cốc Tâm muốn kêu xe về nhà, kết quả vẫn là bị hắn ngăn lại, lý do có thể nghĩ cũng biết. Đại khái là cô về nhà một mình không an toàn, hắn thân là một người đàn ông lịch sự, đưa cô về nhà an toàn là trách nhiệm của hắn.

Xe vừa mới dừng ở dưới lầu tiểu khu, Trình Cốc Tâm đã vội vàng mở cửa xuống xe, Đỗ Tur Tuấn cũng vội vàng mở cửa đuổi theo.

“Chờ đã huấn luyện viên Trình.” Bữa cơm vừa rồi, hắn vất vả lắm mới hỏi được họ của cô.

“Có chuyện gì?” Trình Cốc Tâm quay đầu lại.

Đỗ Tur Tuấn bước từng bước dựa sát vào cô, còn Trình Cốc Tâm thì bước từng bước lùi lại, nhưng không có ai trong bọn họ phát hiện ở một chỗ tối khác, Đồng Hàn Thành đang muốn xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Á bì

Đồng Hàn Thành mới vừa tắt máy xe thì liền nhìn thấy có một chiếc xe dừng lại bên cạnh xe anh, dừng lại ở dưới lầu nhà anh. Ngay sau đó có một người phụ nữ chạy ra khỏi xe, thân hình nhỏ bé thật sự rất giống với vợ của anh. Mà theo sát ở phía sau còn có một người đàn ông. Cho nên lúc này, tay anh đang muốn mở cửa xe bỗng dừng lại.[dien.dan.le.quy.don@abi](#)

“Hôm nay thật sự rất vinh hạnh khi cô đã đi ăn tối với tôi.” Đỗ Tur Tuấn nói chuyện như một người đàn ông lịch sự.

Nhưng Trình Cốc Tâm đã nói, “Nhưng tôi thật sự không thấy vinh hạnh.” Cách Đỗ Tur Tuấn theo đuổi phụ nữ cô đã sớm được miễn dịch rồi, “Không cần phải cảm ơn đâu.”

“Cô Trình, tính cách của cô thật sự rất thẳng thắn.” Thái độ lạnh nhạt của Trình Cốc Tâm không hề đánh tan đi sự nhiệt huyết của [hắn.dien.dan.le.quy.don@abi](#)

“Rốt cuộc là anh muốn nói cái gì?”

“A, không biết lần sau còn có cơ hội được đi ăn tối với cô Trình hay không đây.”

“Tôi nghĩ hẳn là không có đâu.” Cô cũng chẳng muốn gặp lại hắn một chút nào.

“Cô Trình cự tuyệt rất thẳng thắn, nhưng có rất nhiều chuyện cô không thể dự đoán trước được.” Xem ra Đỗ Tur Tuấn đã định trước tất cả mọi chuyện rồi, lòng tin của hắn ta tràn đầy.[dien.dan.le.quy.don@abi](#)

Nhưng mà Trình Cốc Tâm thì lại không có chút nhẫn nại, “Rốt cuộc anh đã có thể im lặng chưa, tôi muốn đi lên lầu.”

Đỗ Tur Tuấn mỉm cười làm ra bộ dáng xin mời.[dien.dan.le.quy.don@abi](#)

Đồng Hàn Thành trốn ở trong xe nhìn hai người từ xa, anh không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng dựa vào sự nhạy bén của quân nhân, anh có thể xuyên qua ánh sáng mờ nhạt thấy rõ biểu cảm của bọn họ. Về mặt vợ của anh có vẻ không có tính nhẫn nại và có chút cứng nhắc, còn người đàn ông đứng trước mặt cô thì vẫn luôn treo một nụ cười.

Không bao lâu sau vợ anh liền xoay người đi lên lầu, còn người đàn ông kia thì vẫn đứng tại chỗ, chờ cho đến khi vợ anh bước lên hành lang, rồi mới trở lên xe rồi khởi động.

Anh thật sự rất tò mò về thân phận của người đàn ông đó, anh không hề nghi ngờ vợ mình có quan hệ với hắn ta, nhưng với trực giác của đàn ông, anh vẫn cảm thấy người đàn ông đó không phải là người lương thiện gì. Chờ đến khi xung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh, Đồng Hàn Thành lợi dụng bóng tối, bước từ trong xe ra. Sau khi hết kỳ nghỉ kết hôn, anh đã lâu rồi chưa có về nhà, rốt cuộc trong buổi diễn tập đã chuẩn bị từ lâu, sư đoàn 139 chiếm được bãi đất 425 trước đã được hạ màn, còn chưa kịp chúc mừng, anh ngựa không ngừng vó chạy vội về nhà. Trong khoảng thời gian này, anh có vẻ hơi lạnh nhạt với vợ mình, trong lòng cũng có chút áy náy, nhưng từ trước đến nay nhiệm vụ ở quân đội luôn cao hơn tất cả mọi chuyện khác. Cho nên hai ngày nghỉ sau đó anh sẽ chuẩn bị lễ bù đắp lại thật tốt, nhân tiện lợi dụng cơ hội này bồi dưỡng tình cảm giữa bọn họ.

Sau khi Trình Cốc Tâm về nhà, trở về phòng bỏ xuống hết tất cả đồ đạc, cầm áo ngủ chuẩn bị đi vào phòng tắm. Nhưng đột nhiên cô lơ mơ nghe được âm thanh của chiếc ổ khóa chuyển động, ý nghĩ đầu tiên của cô là có ẩn trộm đột nhập vào nhà, nhất thời vì quá khẩn trương mà đứng bật dậy.

Cô im lặng chuyển động tay cầm cửa phòng, mở ra một khe hở để coi tình hình ở bên ngoài, bóng dáng của ẩn trộm như cô dự đoán vẫn chưa xuất hiện, ngược lại thì thấy có một bộ quần áo tác chiến màu xanh có dính bụi. Cô lập tức thờ nhẹ ra, mở cửa đi ra, vừa vỗ ngực để hồn mình bình tĩnh lại.

“Sao anh lại quay về?” Mũi cô ngửi thấy có chút bụi.

“Diễn tập vừa mới kết thúc, anh có hai ngày nghỉ phép.” Nhìn khuôn mặt nhẵn lại của vợ mình, anh mới để ý trên người của mình thật sự rất bẩn, trước đó anh chỉ một lòng muốn về nhà gấp nên không chú ý điểm này.

“À...” Trình Cốc Tâm đột nhiên không biết sau đó cô nên nói cái gì, bất luận từ góc độ nào mà nói, đối với cô Đồng Hàn Thành vẫn là một người không quen, nghĩ đến mấy ngày sau này phải sống cùng một chỗ với anh, cô lại có chút xấu hổ không biết làm sao.

“Anh đi tắm trước.” Bỏ xuống những lời này Đồng Hàn Thành liền đi vào phòng tắm.

Trình Cốc Tâm ôm quần áo của mình, cũng về lại phòng tắm ở trong phòng mình, vốn cô cũng đang muốn đi tắm.

Sau khi tắm rửa xong, cô liền nán lại ở trong phòng, do dự không biết có nên đi ra ngoài hay không, vì dù sao hai người gặp nhau, cô cảm thấy không được tự nhiên và có chút thận trọng. Đối với hoàn cảnh chung sống như vậy, cô cũng rất lo lắng, nhưng lại không biết làm sao để đối phó, cho nên chỉ có thể nghiêm lại như vậy thôi.

“Thùng thùng thùng.” Đột nhiên có tiếng gõ cửa dọa cho cô nhảy dựng lên.

“Em ra đây một chút, anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng nói rầu rĩ cách một cánh cửa truyền vào trong.

Có việc gì sao? Giữa bọn họ thì có chuyện gì để nói chứ, vì sao Trình Cốc Tâm lại có dự cảm không được tốt. Cô trở mình ở trên giường rồi đứng dậy, sửa sang lại áo ngủ của mình, chậm chạp đi ra khỏi phòng.

Đồng Hàn Thành đã ngồi trong phòng khách rồi, đối mặt với cái ti vi đang chiếu bộ phim cung đình mà hai ngày nay cô đang xem. Cô dụi mắt, cô không nhìn lắm chứ, rõ ràng là Đồng Hàn Thành đang xem phim cung đình. Chân nhỏ của cô có chút run rẩy tìm cái ghế sofa ngồi xuống, “Có chuyện gì sao?”

“Mẹ anh mấy ngày trước có hỏi anh khi nào rảnh thì về nhà ăn cơm, anh đã nói rõ ngày rảnh rồi.” Giọng nói không nặng không nhẹ truyền vào trong tai cô, thanh âm trầm truyền theo một chút từ tính, hấp dẫn tâm hồn nhỏ bé của cô. Sau khi tắm rửa xong Đồng Hàn Thành đã mặc một bộ đồ ngủ, làm cho cô cảm thấy rất quen thuộc. Cúi đầu nhìn quần áo của mình, lập tức mặt hồng đến tai, bọn họ... đang mặc chính là một bộ quần áo giống nhau, có lẽ có thể nói là ‘quần áo của vợ chồng’. Trước đó khi phát hiện bộ đồ này ở trong phòng, cô còn rất cảm ơn mẹ chồng thân thiện, bây giờ sau khi phát hiện ra bí mật ở đằng sau nó, cô hận không thể cời ra ngay tại chỗ.

“Hả? A...”

“Ừ.” Anh tiếp tục chăm chú xem ti vi.

Câu trả lời của Đồng Hàn Thành làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy rất hồ hững, sau khi nói dứt lời với cô xong anh liền chăm chú nhìn màn hình ti vi. Nhưng trên ti vi lại đang chiếu đến đoạn một người phụ nữ đang sinh em bé đó? Anh cũng cảm thấy rất hứng thú.

“Vậy anh còn có việc gì cần nói không?”

“Hết rồi.”

Hết rồi? Anh kêu cô từ trong phòng ra chỉ có vậy thôi sao, nhưng chuyện này thì có nửa điểm quan hệ gì tới cô chứ? Trình Cốc Tâm thật sự bị người đàn ông này đánh bại rồi.

“Vậy em trở về ngủ đây.”

“Ừ.” Anh vẫn chăm chú nhìn vào ti vi như cũ.

Trình Cốc Tâm yếu ớt đứng lên, đi trở về phòng. Bởi vì Đồng Hàn Thành nhìn rất chuyên tâm, cô bước ba bước lại quay đầu nhìn anh. Trên ti vi đã chuyển tới màn người phụ nữ kia khó sinh, la khóc cả cổ, nghe xong làm cho cô cảm thấy bước chân có chút không có sức. Mà anh vẫn ngồi thẳng lưng ở chỗ đó, mắt không chớp nhìn chăm chú vào cái ti vi.

Hôm nay là thứ sáu, sau khi đồng hồ vang lên, Trình Cốc Tâm thống khổ đứng dậy chuẩn bị đi làm. Mặc dù nói công việc bây giờ rất thoải mái, nhưng phải dậy sớm mỗi ngày để tập thể dục làm cho cô rất thống khổ, thân là Liên Trường cô nhất định phải có mặt. Nếu như vẫn còn phòng ở trong ký túc xá, cô vẫn có thể ở lại trường, vậy thì sẽ gần hơn rất nhiều, cô không cần phải dậy sớm như vậy.

Sau khi đánh răng thay đồ xong, cô nhìn thấy Đồng Hàn Thành đã ngồi vào bàn ăn bữa sáng rồi. Cô nhìn thấy cháo quẩy ở trên bàn, nuốt nước miếng ừng ực.

“Sao dậy sớm vậy?” Đồng Hàn Thành vừa húp xong một bát cháo.

“Ừ, trong khoảng thời gian này tôi có tham gia một buổi huấn luyện quân sự, giờ muốn đi tới đó tham gia tập thể dục buổi sáng với học sinh.” Nói tới đây, giọng điệu của cô nhịn không được có chút ỉu xiu.

“Sao? Huấn luyện quân sự, công việc này hẳn là thoải mái lắm chứ.”

Chỉ mới là một buổi sáng thôi mà đã nhìn thấy được khuôn mặt không được thoải mái của cô rồi, Trình Cốc Tâm ngáp vài cái, “Cũng tạm được.”

“Muốn ăn sáng không?”

Thật sự cô đang chờ câu này, đêm qua đi ăn cơm với Đỗ Tư Tuấn, căn bản cũng chẳng ăn được bao nhiêu, hôm nay vừa rời giường đã đói bụng rồi. Nhìn đến cháo trắng ở trên bàn, bụng cô đã kêu lên rất lợi hại.

“Được thôi, anh làm những món này há?”

“Không phải, sáng nay anh đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng, thuận tiện đi mua luôn.”

Trình Cốc Tâm ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, mới có sáu giờ rưỡi, người mà dậy sớm tập thể dục buổi sáng đều đã ăn xong điểm tâm rồi, biết được điều này quả thật là đáng sợ.

Không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng húp xong bát cháo, cắn một cái bánh quẩy, Trình Cốc Tâm liền cầm theo túi xách chạy ra cửa.

Nhìn thấy bóng lưng vội vàng rời đi của vợ mình, ý cười ở trên môi của Đồng Hàn Thành càng tươi.

Hơn bốn giờ chiều, Trình Cốc Tâm lại theo lịch công việc của mình đi tới sân huấn luyện đạo hai vòng. Từng đội đang chuẩn bị tập luyện, huấn luyện quân sự đã được một thời gian rồi, lòng hăng hái của học sinh đã bị mài sạch, đối với khẩu lệnh và yêu cầu của huấn luyện viên đều thuộc dạng nói gì nghe nấy.

“Liên Trường, Liên Trường.” Ở đằng xa có một cậu huấn luyện viên chạy tới kéo lực chú ý của Trình Cốc Tâm đang đứng ở dưới bóng cây.

“Có chuyện gì sao?”

“Báo cáo Liên Trường, có người tìm.”

“Ai tìm tôi vậy?”

“À... hình như là người nhà của cô.”

“Người nhà của tôi?” Người nhà của cô tới tìm cô? Tạm thời Trình Cốc Tâm không thể nghĩ ra là ai tới tìm cô.

“Đúng rồi, anh ta đang ở văn phòng chờ cô đấy.” Cậu huấn luyện viên liếc mình gật đầu.

Trong lòng cảm thấy rất nghi ngờ, Trình Cốc Tâm vẫn đi tới văn phòng. Làm cho cô khiếp sợ là mới mở cửa ra người mà cô thấy là Đồng Hàn Thành, hơn nữa anh đang đứng trước cửa.

“Anh... anh làm sao biết tôi đang đứng ở ngoài cửa?” Điều trùng hợp này làm cho cô cảm thấy rất kỳ quái, tròng lớn mắt đen, mở miệng hỏi anh.

Không nghĩ tới vừa mở cửa lại thấy biểu cảm này của cô, Đồng Hàn Thành không tự giác được mà nở nụ cười, trong lúc cô lơ đãng luôn mang lại kinh ngạc cho anh, “Ừ, anh nghe được tiếng bước chân của em.”

“Tiếng bước chân của tôi?” Cô có vẻ không tin lời giải thích này, cô tình nguyện cho rằng chuyện này là điều kỳ lạ và chung quanh cũng trở nên lạnh buốt.

“Ừ.”

Nhưng mà người đàn ông này cũng không giải thích dư thừa câu nào.

“Sao anh lại tới đây?”

“Anh tới đón em.”

“Đón tôi? Đón tôi làm gì?” Hành vi như vậy làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy rất kỳ lạ, mắt lại tròng lớn hơn.

“Em đã quên rồi sao? Hôm qua anh đã nói với em rồi mà.” Đồng Hàn Thành lập tức nghi ngờ trí nhớ của cô, chuyện này không phải hôm qua anh mới nói với cô sao.

“Ngày hôm qua anh... anh có nói anh sẽ về nhà mẹ anh ăn cơm mà.” Trình Cốc Tâm dùng sức moi lại trí nhớ của cô, mới nhớ tới chuyện này, có vẻ đây là chuyện duy nhất mà ngày hôm qua anh có nói với cô.

“Đúng vậy, cho nên anh tới đón em.” Cuối cùng thì cô vẫn chưa quên.

“Ý của anh là... tôi cũng phải đi?” Từ trong lời nói của anh, Trình Cốc Tâm đã lọc ra được ý này.

“Ừ.”

Trời ạ, anh trở về nhà mẹ ăn cơm thì có liên quan gì tới cô chứ, bọn họ vốn là vợ chồng giả mà, với bộ dạng này của cô mà tới nhà mẹ anh lừa gạt, cô không bảo đảm là mình sẽ không bị họ phát hiện sơ hở, trong lòng của Trình Cốc Tâm cũng rất rối rắm. “Tôi có thể không đi được không?” Cô cẩn thận hỏi.

“Không được, mẹ anh gọi về ăn cơm chính là mẹ đặc biệt muốn gặp em.” Đồng Hàn Thành không lưu tình chút nào bác bỏ, người phụ nữ này, rõ ràng hôm qua cô đã đáp ứng rồi, giờ gần tới giờ thì lại thay đổi.

Bị từ chối, mặt của Trình Cốc Tâm lập tức nhả lại thành một đoàn, “Nhưng chuyện chúng ta giả kết hôn rất có thể sẽ bị phát hiện.”

“Không cần lo lắng, em chỉ cần đóng vai một nàng dâu ngoan hiền là được, việc khác cứ để anh lo.” Điểm này Đồng Hàn Thành rất rõ, anh cũng biết nên làm thế nào. Trước khi hai người trở thành vợ chồng thật, anh cần phải chịu trách nhiệm một chút trong những trường hợp đột xuất như vậy, huống hồ anh còn là một người đàn ông.

Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng rất khó từ chối. Hơn nữa mấu chốt trong chuyện này là mẹ chồng của cô muốn gặp cô. Cô cũng biết nếu cô không đi, thì mọi chuyện sẽ rất rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Á bì

Trên đường đi tới nhà Đồng Hàn Thành hai người cũng không có nói chuyện. Chỗ này cũng là đại viện của quân khu, nhưng cùng với nhà cô đang ở vừa vặn là hai hướng ngược nhau ở trong thành phố. Có lẽ đại viện cũng gần giống như nhau, xe lái vào đại viện nhưng cô vẫn chưa cảm thấy có gì đó quá xa lạ. Quả thật loại nhà ở đây cũng có phong cách như vậy, đơn giản mang theo chút chặt chẽ và cẩn thận.[diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì](#)

Xe chạy tới trước cổng tòa nhà, sau khi nhân viên bảo vệ nhìn thấy biển số xe liền nhanh chóng cúi chào rồi mở cửa. Đồng Hàn Thành chỉ gật đầu rồi cho xe chạy nhanh vào, động tác rất liền mạch. Trình Cốc Tâm ngồi ở bên cạnh trong lòng im lặng thổn thức, mặc dù là động tác đơn giản nhưng trên người anh lại tản ra một loại khí khái cường đại, huân chương ở trên vai anh quả nhiên không phải chỉ để khoác lác, loại đàn ông này sau này cô tuyệt đối không thể đắc tội.

“Đến rồi.” Đồng Hàn Thành dừng xe lại ở trong sân nhỏ một hồi lâu, nhưng cô vợ ở bên cạnh hình như cũng chẳng có động tĩnh gì, cho nên anh không nhìn được mà nhắc nhở.

Trình Cốc Tâm âm thầm đưa ra quyết định, không có chú ý đến xe đã ngừng lại, “Hả, cái gì?”

“Tới nhà rồi.” Xem ra vợ anh có chút khản trương.[diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì](#)

Cô nhìn quanh một vòng, quả nhiên xe đã dừng lại, đậu ngay trong một sân nhỏ.

“Không cần quá lo lắng, lúc kết hôn em đã gặp qua ba mẹ, bọn họ thật sự rất thích em.” Thân là chồng, anh cần phải làm cho vợ của anh thoải mái một chút.

Thật ra vừa rồi Trình Cốc Tâm cũng không nghĩ nhiều như vậy, suy nghĩ đều bị Đồng Hàn Thành chiếm hết, bây giờ thấy anh nhắc chủ đề này, cô mới thấy khản trương.

Không đợi cô trả lời, mẹ Đồng đã đi từ trong nhà ra đón.[diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì](#)

Trình Cốc Tâm lập tức mở cửa xuống xe, vì thế mẹ Đồng rất kích động đi tới cầm lấy hai tay của cô.

“Cốc Tâm, các con tới rồi.”[diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì](#)

“Dạ mẹ.” Cách gọi này Trình Cốc Tâm thật sự không muốn kêu, nhưng bây giờ trên danh nghĩa cô là con dâu của bọn họ, cô vẫn phải diễn cho tròn vai. Nhưng trong lòng cô lại thật sự thấy rất áy náy, đối với mẹ Đồng ba Đồng, cô đã lừa gạt tình cảm của bọn họ, đây cũng là một trong những nguyên nhân cô không muốn gặp bọn họ, lúc không phải đối mặt với bọn họ, cô sẽ không cảm thấy áy náy như vậy. Đối với vợ sau này của Đồng Hàn Thành, cô cảm thấy cô đang chiếm sự quan tâm của ba Đồng và mẹ Đồng, chiếm mọi thứ thuộc về cô ấy.

“Ôi chào, mau vào nhà đi.” Một tiếng mẹ này gọi lên làm cho mẹ Đồng thấy rất vui, làm cho bà cảm thấy bà đã thật sự có được một cô con dâu như vậy. Một đường đi vào bà cứ nắm lấy tay Trình Cốc Tâm, thậm chí đã quên luôn đứa con trai đang đứng ở đằng sau.

Nhà họ Đồng không cho Trình Cốc Tâm cảm giác cứng nhắc như ở nhà họ Trình, nhìn nó có sức sống hơn. Mặc dù trang trí ở trong nhà cũng không khác là bao, nhưng Trình Cốc Tâm có thể cảm nhận được cảm giác rất thoải mái, có lẽ người sống trong nhà này là người khác nên cảm giác nó khác nhau.

“Thím, là chị dâu tới sao?” Đứng ở trước mặt bọn họ là một cô gái nhỏ rất hoạt bát và đáng yêu, nhìn thấy mẹ Đồng nắm tay của Trình Cốc Tâm, làm như cô ấy đang nhìn thấy một thứ gì rất ngạc nhiên.

“Phi Phi, sao lúc nào cháu cũng luôn ồn ào như vậy, muốn làm cho chị dâu sợ sao.” Mẹ Đồng oán giận nói, nhưng trong giọng nói thì không có che giấu sự sung nịch của bà.

“Ôi chào thím” Cô gái nhỏ Phi Phi nắm lấy cánh tay bên kia của mẹ Đồng làm nũng, “Người ta chỉ là vội muốn gặp chị dâu thôi mà.”

“Được rồi, chị dâu cháu đang đứng ở trước mặt cháu, bây giờ là thấy rồi.” Mẹ Đồng gạt bàn tay của cô ấy đang nắm tay bà, không có bị sự làm nũng của cô ấy đánh lừa.

Nhưng tình huống bất ngờ này xảy ra làm cho Trình Cốc Tâm không hiểu ra làm sao, “Nó là Phi Phi, là em họ của anh, lúc chúng ta kết hôn thì nó đang học ở Úc, nên không kịp về.” Đồng Hàn Thành đi theo ở phía sau cô hình như đọc được sự nghi ngờ của cô nên kịp thời giải thích.

“Anh hai, sao anh lại đi cướp lời nói của em, tự em cũng có thể giới thiệu cho chị dâu biết mà.” Phi Phi chu miệng lên tỏ ra sự bất mãn của cô ấy.

“Đợi cho em mở miệng, chị dâu đã sớm bị em dọa chạy rồi.” Đồng Hàn Thành chế nhạo, mặc dù tuy có hơi khoa trương nhưng căn bản cũng là sự thật.

“Anh nói vậy, chị dâu sẽ không làm như vậy đâu.” Phi Phi ngẩng đầu tròn mắt nhìn Đồng Hàn Thành, sau đó lại chuyển ánh mắt nói với Trình Cốc Tâm, “Chị nói gì đi chị dâu.”

Thật ra cô cũng có chút bị hù dọa, Đồng Hàn Thành nói tuyệt đối không khoa trương tí nào, đối mặt với cô gái nhỏ này cô cảm thấy có chút toát mồ hôi. Nhưng cô gái nhỏ này có cặp mắt đen to long lanh đang mong mỏi chờ cô, hi vọng cô có thể đứng cùng một trận tuyến với cô ấy, cô làm sao có thể không hợp tác với sự nhiệt tình của cô ấy chứ, “Cũng tốt lắm.”

“Hừ, em đã nói mà, chị dâu nhất định sẽ thích em, làm sao lại bị em dọa sợ chạy mất chứ.” Phi Phi tranh cãi với Đồng Hàn Thành cuối cùng đã giành được thắng lợi, khí thế lại càng cao, càng đắc ý.

Dù sao Đồng Hàn Thành cũng không muốn tiếp tục tranh cãi với cô ấy nữa, vốn ban đầu anh chỉ có ý muốn giải vây cho Trình Cốc Tâm mà thôi. Huống hồ Đồng Phi Phi chính là tiểu bảo bối của cả nhà họ Đồng, anh cũng không dám trêu chọc.

“Đừng có đứng ở ngoài cửa nữa, mau vào nhà thôi, làm sao hai người vừa thấy mặt đã đấu võ mồm rồi.” Mẹ Đồng vẫn như cũ nắm tay Trình Cốc Tâm dẫn vào phòng khách, bây giờ cô con dâu này chính là bảo bối ở trong tay của bà.

Đồng Hàn Thành và Đồng Phi Phi ỉu xiu đứng tại chỗ, liếc mắt nhìn nhau, cảm giác cô đơn thất sủng cứ tuôn ra.

Sau khi mẹ Đồng an bài thỏa đáng cho Trình Cốc Tâm, liền vội vàng đi vào bếp. Vì thế trong phòng khách chỉ còn lại ba người bọn họ ngồi ở ba góc, Đồng Phi Phi nắm lấy cơ hội, tiến từng bước lại gần Trình Cốc Tâm.

Đồng Phi Phi có tâm tư gì, tự nhiên Đồng Hàn Thành cũng hiểu rõ, cho nên anh mở một con mắt nhắm một con mắt, không có lên tiếng ngăn cản. Nhưng mà vốn vì bầu không khí có chút lúng túng nên Trình Cốc Tâm đã đặt toàn bộ sự chú ý của cô lên ti vi, không nghĩ tới thanh âm ‘xẹt xẹt’ ngày càng rõ, chờ cô quay đầu lại, Đồng Phi Phi đã ngồi ngay bên cạnh cô, vẻ mặt tươi cười nhìn cô, lập tức dọa cho cô sợ.

“Hắc hắc, chị dâu.”

“Hả?”

“Coi ti vi hay không?” Trên mặt Đồng Phi Phi treo một nụ cười làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy nó không có ý tốt.

“A...cũng được.”

“Giờ thật là lúng túng, hay là mình nói chuyện phiếm đi chị dâu.” Phi Phi nhanh nhẹn tắt ti vi, Trình Cốc Tâm ai oán nhìn vào cái màn hình màu đen của ti vi.

“Chị dâu, chị và anh hai làm sao yêu nhau, nói cách khác thì anh hai theo đuổi chị như thế nào?” Đây là câu hỏi lớn nhất ở trong lòng của Đồng Phi Phi, bởi vì từ nhỏ đến lớn, theo suy nghĩ của cô, anh hai cô luôn là người cứng nhắc không hiểu phong tình là gì, lúc còn đi học thì học bù đầu bù cổ, chưa bao giờ thả lỏng, sau đó trong lòng luôn tràn đầy ý định nhập ngũ. Nhưng bây giờ anh ấy lại lấy được một người chị dâu xinh đẹp và dịu dàng cho cô, cô thật sự rất tò mò.

“Anh hai của em không có theo đuổi chị, bọn chị là được tổ chức an bài kết hôn.” Trình Cốc Tâm thành thật trả lời.

Câu trả lời thành thật này cô nói ra làm cho Đồng Hàn Thành ngồi đối diện thấy rất khó chịu, nhướn mày.

“Hả?” Đồng Phi Phi có chút không hiểu, “À, em biết rồi, các người là cưới trước yêu sau có phải không? Loại chuyện này bây giờ đang rất thịnh hành.” Sau khi bừng tỉnh hiểu ra, cô không nhận được mà có chút sùng bái anh hai.

Trình Cốc Tâm nghe cô ấy nói thế không nhận được, không biết làm sao, suy nghĩ bây giờ của cô ấy, cưới trước yêu sau mà cũng rất thịnh hành sao? Nhưng mà lời này bay tới tai của Đồng Hàn Thành, làm cho anh cảm thấy rất kỳ lạ, có lẽ trong tương lai đây chính là con đường của bọn họ. Coi như chạy theo mốt thì đã sao? Nghĩ như vậy, anh không nhận được nở nụ cười.

“Anh hai, anh cười cái gì, em nói đúng quá mà, các người cũng đừng có mắc cỡ nữa.” Đồng Phi Phi làm ra bộ dáng như cô đã biết bọn họ nghĩ gì.

Không bao lâu sau, ba Đồng cũng đã về nhà, nhìn thấy Trình Cốc Tâm, ông thật sự rất vui. Người một nhà vui vẻ quay quần ăn cơm với nhau, mẹ Đồng ngồi bên cạnh Trình Cốc Tâm, liên tục gấp thức ăn cho cô.

Không thể không nói, tay nghề của mẹ Đồng thật sự không phải tuyệt vời bình thường. Cô lén nghĩ, từ nhỏ Đồng Hàn Thành đã có phúc khí như vậy, có thể ăn những món ngon như vậy mà lớn lên.

“Cốc Tâm à, hai đứa khó có lúc rảnh được về nhà, đêm nay cứ ở lại nhà một đêm đi.” Ba Đồng ngồi ở chủ vị đột nhiên nghĩ tới điều này, vừa mới nói xong đã được mẹ Đồng hưởng ứng theo.

“Đúng rồi, mẹ đã dọn xong phòng của Hàn Thành rồi, các con cứ yên tâm ở lại đây ngủ.”

Trình Cốc Tâm hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, nếu ngủ lại như lời họ nói, chẳng phải cô sẽ ngủ cùng một phòng với Đồng Hàn Thành sao. Không biết tìm lý do gì để từ chối, cô chỉ đành dùng ánh mắt cầu xin nhìn Đồng Hàn Thành, hi vọng anh có thể cứu một màn này.

“Khụ khụ mẹ, ngày mai chúng con còn có công việc.” Đồng Hàn Thành đành phải mở miệng.

“Ngày mai là chủ nhật, các con thì có chuyện gì chứ.” Lý do này bị mẹ Đồng bác bỏ.

Cái cớ này chỉ là Đồng Hàn Thành tùy tiện tìm thôi, căn bản không có nghĩ tới ngày mai là chủ nhật, lần này thì á khẩu không biết nói lại.

Ba Đồng thừa thắng truy kích, bắt đầu dạy dỗ Đồng Hàn Thành, “Con đã bao lâu rồi không ở nhà, lần này dẫn Cốc Tâm về, tất nhiên phải ở lại một đêm, nói thế nào thì đây cũng là nhà của các con.”

Trình Cốc Tâm đối với Đồng Hàn Thành đã hết hi vọng, lý do thì bị lật tẩy còn tự đưa mình vào rọ. “Thôi chúng ta cứ ở lại đây một đêm đi.”

Đồng Hàn Thành không thể tin nhìn Trình Cốc Tâm, không phải mới vừa rồi cô còn không tình nguyện sao. Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Đồng Hàn Thành, cô chỉ đành nhìn trần nhà, có trời mới biết cô chỉ vì mặt mũi của hai ông bà mới đồng ý mà thôi. Anh làm con trai nhưng cũng quá bất hiếu rồi, nếu không phải cô vì áy náy với hai ông bà, cô còn phải làm tới mức này sao.

“À, chị dâu, bọn chị muốn ở lại sao, vậy em cũng muốn ở lại.” Đồng Phi Phi hoàn toàn không biết mạch nước ngầm ở giữa bọn họ đã bắt đầu kích động, cô vui vẻ vỗ tay theo.

Sau khi com nước xong không bao lâu, Trình Cốc Tâm đã bị Đồng Hàn Thành kéo lên phòng.

“Sao em lại đáp ứng mẹ của anh?” Cô gái này đôi khi cô nghĩ như thế nào anh hoàn toàn không thể hiểu được.

Giọng điệu ghét bỏ này của anh làm cho cô cảm thấy hình như cô đang làm chuyện thừa, “Anh còn hỏi tôi? Nếu không phải anh không làm tròn trách nhiệm của một đứa con trai, thì sao tôi phải làm như vậy.”

Vậy mà cô lại suy nghĩ cho anh, người phụ nữ có lối suy nghĩ làm cho anh không theo kịp. Nhưng làm sao dưới tình huống không hiểu đầu đuôi thì cô đã đồng ý người ta như vậy, “Vậy em tự đi xem phòng của chúng ta đi.” Xem ra sau này phải dạy bảo vợ anh tốt một chút mới được, bằng không cô cứ như vậy thì chẳng phải là chịu thiệt thòi sao, may lần này người ở bên cạnh cô là anh.

Nghe anh nói như vậy, Trình Cốc Tâm mới quay đầu nhìn phòng ngủ của anh, một cái tủ quần áo, một tủ sách, một cái bàn học, trên giá sách để không ít sách vở. Phòng trang trí như vậy trần đầy khí chất kiêu ngạo, ở cái tủ kính bên cạnh cũng để đầy huân chương và cúp lớn nhỏ. Xem ra lúc nhỏ anh và Trình Cốc Tâm đều xuất sắc như nhau. Sau đó là đến giường, tuổi của nó hình như cũng rất lâu rồi, nhìn mọi thứ xung quanh ở trong phòng, “Tôi xem xong rồi.”

Anh muốn cô nhìn những thứ này sao? Không phải chỉ là một cái phòng ngủ bình thường thôi sao.

“Em chắc là em có thể chấp nhận sao?”

“Chấp nhận gì chứ?”

Anh chỉ cái giường.

Cái giường này thì làm sao. Không phải chỉ là một cái giường sao. Hình như không thích hợp! Chỉ có một cái giường, vậy hai người bọn họ làm sao ngủ đây.

Trình Cốc Tâm thật sự đã hối hận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Á bì

“Phòng của anh chỉ có một cái giường, tuy là không nhỏ, nhưng em có chắc là em muốn ngủ với anh hay không?” Nếu cô đã hòa phóng như vậy, đương nhiên là Đồng Hàn Thành cũng không ngại diễn đàn.lê.quý.đơn@ábì

“Tôi tôi... ai nói tôi muốn ngủ với anh, làm sao tôi biết được phòng anh chỉ có mỗi cái giường, ngay cả sofa cũng không có.” Cô không biết sao mà nãy mình nóng tới mức đồng ý mẹ Đồng để giải vây cho anh, sớm biết như vậy thì cứ im lặng để Đồng Hàn Thành tự trả lời. Bây giờ thì tốt rồi, cô tự đẩy mình vào rọ, thật sự là tìm không ra cách giải.

“Anh cần sofa để làm gì, cũng không phải là phòng khách.”

“Thùng thùng thùng.” Ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh.

“Anh hai, em có thể vào không?” Thì ra là Đồng Phi Phi đang gõ cửa.

“Vào đi.”

“Ha ha, anh và chị dâu đang lén lút nói chuyện gì đấy, không nói ở dưới lầu mà còn chạy vào đây nói.” Đồng Phi Phi bước hai ba bước tới trước mặt Đồng Hàn Thành, chỉ vào mũi anh hỏi: [diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì](#)

Đồng Hàn Thành phát tay đẩy ngón tay đang chỉ vào mình ra, “Không có chuyện gì cả.”

Nhìn thấy bộ dáng Đồng Hàn Thành bị chỉ tay vào mũi hỏi, Trình Cốc Tâm nhin không được cười khế, không ngờ Đồng Phi Phi lại không sợ anh chút nào, rất có khí thế khi dễ anh. Nếu cô cũng có can đảm như Đồng Phi Phi, về sau sống chung với Đồng Hàn Thành chắc rất tốt.

Chỉ là cười nhẹ, nhưng hai anh em vẫn nghe được. Vì thế Đồng Phi Phi không vừa lòng chống nạnh nói, “Anh hai anh xem đi, chị dâu đã cười rồi, chắc chắn là anh có chuyện gạt em.” [diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì](#)

Đồng Hàn Thành đâu có biết Trình Cốc Tâm cười vì chuyện gì, anh chỉ biết cô em họ này mà quần lầy là không tốt, hễ là chuyện cô ấy muốn biết, mặc dù là dùng cách nào, chắc chắn cũng sẽ tìm ra. Anh vốn nghĩ chỉ cần nói qua loa cho qua chuyện với cô em họ này, dù sao bọn họ nói chuyện gì thì là bí mật giữa hai người, sao Trình Cốc Tâm lại không phối hợp với anh một chút.

Nhìn thấy vẻ mặt chau mày của Đồng Hàn Thành, Trình Cốc Tâm đã biết mình cười sai rồi, “Phi Phi, anh hai của em không có lừa gì em đâu.” [diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì](#)

“Vậy sao hai người chạy lên lầu sớm để làm gì?” Phi Phi dùng ánh mắt đầy nghi ngờ do dự nhìn giữa hai người, bọn họ ngủ cùng với nhau nên cô rất khó tin lời nói của hai người.

“Ừ thì...chị muốn anh hai em dẫn chị lên lầu xem thử phòng lúc trước của anh ấy.” Cô gái nhỏ này thật sự là muốn hỏi tới cùng, Trình Cốc Tâm cảm thấy có chút chống đỡ không nổi.

“À, chị dâu, chị muốn biết thêm nhiều chuyện lúc còn nhỏ của anh ấy phải không?” Đồng Phi Phi lúc nào cũng có thể lý giải một câu bình thường của cô thành một góc độ rất mờ ám.

Lần này thì Đồng Hàn Thành đang không vui cũng nở một nụ cười.

Đối mặt với hai gương mặt tươi cười giống nhau của hai anh em họ, mặt Trình Cốc Tâm đỏ từ cổ lên tới tai.

“Chị dâu, em lên nói cho chị biết...” Đồng Phi Phi còn cố ý để miệng cô kề sát tai Trình Cốc Tâm, “Phòng này không có gì hay để xem đâu, muốn biết chuyện hồi nhỏ của anh hai thì cứ hỏi em, chuyện gì em cũng biết cả.”

Lời này thật sự làm cho Trình Cốc Tâm từ đỏ tai chuyển sang đỏ mặt. Hai người che miệng nói nhỏ ở trước mặt anh, mặt vợ thì cứ đỏ bừng, Đồng Hàn Thành thật sự rất tò mò không biết em họ đã nói gì với vợ mình, “Phi Phi em đang nói cái gì vậy?”

“À, anh hai, việc này không nói cho anh biết đâu, đây là chuyện bí mật phụ nữ giữa chị dâu và em” Đồng Phi Phi đắc ý nói, “Đi thôi chị dâu, chúng ta xuống lầu nói chuyện tiếp, em thật sự có rất nhiều chuyện muốn nói với chị.” Cô thuận thể kéo tay của Trình Cốc Tâm, lúc đi qua Đồng Hàn Thành, cô hào khí vỗ vai anh.

Đồng Phi Phi đã nói rất chuyện hồi nhỏ và chuyện xấu của Đồng Hàn Thành cho Trình Cốc Tâm nghe. Ví dụ như, lúc anh đi nhà trẻ, không nghe lời cô giáo bảo nắm tay một bạn nữ, cô bé gái đó thấy những bé gái khác đều có một bé trai nắm tay, nhưng chỉ có bé là không có ai nắm tay, liền cho rằng bộ dáng mình lớn lên không xinh đẹp, nên mở miệng khóc to, mặc kệ cô giáo dỗ thế nào cũng không được. Sau đó cậu bé Đồng Hàn Thành đành phải thuận theo yêu cầu của cô giáo nói với bé gái kia ‘Bộ dáng của cậu rất đẹp’, thì cô bé kia mới nín.

“Chị dâu, chị xem đi, ngay từ nhỏ anh của em đã không biết lừa bé gái là như thế nào.” Đồng Phi Phi còn không quên khinh thường một câu.

Nói thêm một ví dụ nữa, lúc anh học tiểu học, nguyên nhân vì hôm đó là chủ nhật mà anh không đồng ý tham gia cuộc thi toán học hạng nhất. Nhưng cô giáo đã báo danh cho anh rồi, cũng gửi kèm kỳ vọng rất lớn đối với anh. Cuối cùng thậm chí cô giáo tới nhà mời mọc anh, anh cũng vẫn không đồng ý. Vào ngày thi đó, anh lại ở nhà làm bài tập toán. Sau này cô giáo biết chuyện này đã xem chút nữa là tức muốn học máu.

“Anh trai em thật sự cũng quá đáng rồi.”

Trình Cốc Tâm cũng cảm thấy như vậy, tính quá đáng của Đồng Hàn Thành đã có khi anh còn học tiểu học, không nể mặt cô giáo, xem ra tính khí này cũng rất ngang ngược.

Còn một ví dụ khác như, lúc anh lên trung học, anh rất cao, khuôn mặt cũng bắt đầu có chút anh tuấn và khí khái anh hùng, trở ra toàn bộ tài năng ở trong đám con trai. Hơn nữa thành tích học tập cũng rất nổi bật, tự nhiên cũng có nhiều bạn học nữ theo đuổi. Lúc đó những bạn nữ còn tương đối khá

rút rè e ngại, cách thổ lộ cũng rất khó nhận biết. Phần lớn đều là tặng quà tặng thư, nhưng Đồng Hàn Thành cũng chưa từng nhận, tất cả đều bị từ chối thẳng thừng ngay trước mặt, nói mấy câu như “tôi không cần mấy thứ này”.

“Chị dâu, anh em một chút cũng không hiểu phong tình, thật là ngốc...” Thật ra Đồng Phi Phi kém Đồng Hàn Thành tới mười tuổi, lúc Đồng Hàn Thành lên tiểu học là cô cũng vừa mới sinh ra, còn lúc anh lên trung học, thì cô vẫn còn chưa hiểu chuyện. Cho nên những chuyện này đều là cô nghe nói. Nhưng mà nghe nói thì cũng không có trở ngại về tính chân thật của nó, bởi vì những chuyện xưa này là cô nghe từ nhỏ nên mưa dầm thấm đất. Lúc rảnh rồi mẹ cô và thím của cô, thậm chí còn có cả bà nội cô, trong lúc vô ý đã kể những chuyện lý thú này.

Nhưng sau này anh tốt nghiệp liền vào trường quân đội, sau đó thì lúc nào cũng ở trong quân đội. Có rất nhiều chuyện ngay cả người trong nhà cũng không biết. Huống hồ một năm bọn họ gặp mặt anh không tới mấy lần.

Nghe cô kể những chuyện này, Trình Cốc Tâm có một ý nghĩ khác, hình như Đồng Hàn Thành cũng là một người rất thú vị. Hơn nữa trong đầu cô lại hiện lên vài cảnh tượng, một bé trai nghiêng đầu không muốn nắm tay bé gái, một cậu học sinh ngồi trước bàn làm bài tập, một cậu học sinh mặt không có biểu cảm từ chối tất cả các món quà của các bạn học nữ... “Phốc”, Trình Cốc Tâm nghĩ đi nghĩ lại, cô không kiềm được lại cười khẽ ra tiếng.

“Chị dâu, có phải chị cũng cảm thấy anh hai rất ngốc hay không?” Đồng Phi Phi rốt cuộc cũng cảm thấy cô đã tìm được bạn tri âm.

Ngốc sao? Đồng Hàn Thành như vậy một chút cũng không ngốc, chỉ có điều đối với chuyện tình cảm anh có chút chậm chạp, “Không có, chị chỉ cảm thấy hơi nhỏ anh ấy rất đáng yêu.” Ý cười ở trên mặt của Trình Cốc Tâm vẫn không giảm.

“Đáng yêu? Sao em không thấy như vậy, rõ ràng là ngốc mà... À em hiểu rồi, chị dâu cái này người ta gọi là yêu ai thì yêu cả đường đi.” Cô nhướn mày đưa mặt tới trước mặt Trình Cốc Tâm, cẩn thận nhìn Trình Cốc Tâm, chờ cô ấy thừa nhận đây là sự thật.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, Trình Cốc Tâm nổi cả da gà, cô em họ này không phải là người lương thiện gì, về sau có nói chuyện trước mặt cô ấy thì phải uốn lười trước, bằng không chỉ một câu cũng bị cô ấy hiểu sai.

“Phi Phi, sao dẫn chị dâu ra sân làm gì, muốn nói gì thì cứ nói ở trong phòng khách đi.” Mẹ Đồng kịp thời xuất hiện.

“Thím, con chỉ muốn nói chuyện riêng với chị dâu một chút thôi, trong phòng khách có anh hai, còn có chú nữa.” Đối với đại nhân, cô luôn tự giác biết mình nên làm nũng.

“Nói chuyện riêng gì chứ, ta đoán chắc con đang nói xấu anh hai con chứ gì.” Quả nhiên mẹ Đồng cũng là người hiểu chuyện.

“Thôi được rồi, vậy chờ đi, thím có chuyện muốn nói với chị dâu con.” Bây giờ mẹ Đồng cũng không bị cô làm nũng nữa, “Cốc Tâm à, con và Hàn Thành kết hôn có chút vội vàng, đối với chuyện này chúng ta cảm thấy rất áy náy.”

“Mẹ, mẹ không cần phải nghĩ như vậy.” Lời nói này làm cho lòng của Trình Cốc Tâm có chút hoảng sợ.

“Thật ra là như thế này, lúc các con kết hôn ngay cả một tấm ảnh cưới cũng không có. Cho nên mẹ và ba con đã thương lượng, cho chúng con đi chụp ảnh cưới bù.”

“Mẹ, con không cần mấy thứ này đâu.” Bọn họ chẳng qua chỉ là kết hôn giả, chụp ảnh cưới thì quá lãng phí, sau này sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

Ý tứ của mẹ Đồng rất kiên quyết, “Không được, chúng ta không thể để con chịu tội thân vì chuyện này được. Vừa hay ngày mai con và Hàn Thành đều rảnh, mẹ đã giúp bọn con liên hệ với studio áo cưới rồi.”

“Thím, ngày mai anh hai và chị dâu đi chụp ảnh cưới sao, con có thể đi theo không?” Nghe được tin tức này, Phi Phi lập tức rất hưng phấn.

“Con đừng có đi, con đi chỉ thêm rắc rối thôi.”

“Thím”, Phi Phi quần lấy bên cạnh mẹ Đồng, “Làm sao con lại thêm rắc rối chứ, con có thể giúp chị dâu thay quần áo, xách cái này cái nọ. Dù sao có cái gì nặng thì cứ để cho con, hơn nữa người ta chưa bao giờ thấy người khác chụp ảnh cưới là như thế nào, nên rất muốn đi xem.” Vì muốn đạt được mục đích, Phi Phi thật sự dốc hết sức mình.

“Được rồi, vậy con đi đi, nhưng con phải bảo đảm con không được gây thêm rắc rối đó.” Chồng không nổi sự đeo bám dai dẳng của Phi Phi, mẹ Đồng chỉ còn cách đáp ứng.

Hai người một hỏi một đáp, Trình Cốc Tâm không tìm thấy cơ hội để xen vào nói không.

“Phòng của anh có phòng tắm, em đi tắm rửa trước đi, đây là đồ của em.” Trình Cốc Tâm mới vào phòng thì thấy Đồng Hàn Thành đưa quần áo cho cô, một bộ đồ ngủ và một bộ nội y, bày ra trước mắt cô, quan trọng hơn là, bộ đồ ngủ này và bộ anh đang mặc là cùng một bộ, mà nội y rõ ràng là màu hồng.

Cô bị làm khiếp sợ nói năng có chút lộn xộn, “Này... bộ quần áo này anh ở đâu mà có?” Cô rất khó tưởng tượng Đồng Hàn Thành tự biến ra những thứ xấu hổ này.

“Ừm... là mẹ chuẩn bị đấy, đoán chắc là bà đã chuẩn bị để chúng ta ở lại đó.”

Hồ, Trình Cốc Tâm thờ dài nhẹ nhõm, mấy thứ này hoàn toàn không có quan hệ với Đồng Hàn Thành. Nhưng mấy thứ này lại bày ra rất chói mắt, cô đành phải nhận nó, rồi chạy nhanh vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa xong, vấn đề lại xuất hiện, bọn họ nên sắp xếp chuyện ngủ như thế nào đây, tới giờ vẫn không có cách. Trình Cốc Tâm đứng ở trước cửa phòng tắm, nhìn Đồng Hàn Thành đang ở trên giường lật sách, bước chân lại không di chuyển được.

Đã sớm nghe thấy tiếng mở cửa nhưng sau đó vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, Đồng Hàn Thành nghỉ hoặc ngược mắt lên nhìn. Phát hiện vợ anh lại đứng im lặng ở chỗ không xa, về mặt rồi rầm không biết đang nghĩ cái gì.

“Khụ khụ.” Anh ho hai tiếng, “Em không tới đây ngủ sao?”

“Đồng Hàn Thành, anh còn chăn gối khác không, tôi muốn ngủ ở dưới đất.” Đây là cách duy nhất mà cô có thể nghĩ tới.

“Trong phòng anh chỉ có một cái chăn thôi, những cái chăn khác thì đi hỏi mẹ đấy.”

Cách duy nhất đã tuyên bố mất hiệu lực.

“Em qua đây ngủ đi, đợi lát nữa anh sẽ ngủ dưới đất.” Đồng Hàn Thành vỗ giường.

“Nhưng chẳng phải anh bảo chỉ có mỗi cái chăn sao, vậy anh ngủ như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Á bì

“Không sao, anh là một người đàn ông trưởng thành thì không có chăn vẫn ngủ được, trước kia khi diễn tập, trong lều của anh cũng không có chăn, anh vẫn phải ngủ dã ngoại.” Vì không muốn cô lo lắng, nên Đồng Hàn Thành gấp sách lại, lấy gối ở trên giường xuống dưới đất ngủ. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

Trình Cốc Tâm nắm góc áo, mới đi hai ba bước tới giường, vuốt chăn không tự nhiên nằm xuống. Đối với Đồng Hàn Thành đang nằm trên đất, cảm giác áy náy của cô lại trở dậy, vài lần muốn lên tiếng như lại thôi.

“Em ngủ rồi sao?”

“Ừ.” Thật ra cô nằm ngửa nhìn trần nhà đến xuất thần, căn bản không có chút buồn ngủ nào.

“Vậy anh tắt đèn đây.”

“Được.”

Nghe thấy tiếng Đồng Hàn Thành bò dậy từ trên đất, cô nhanh chóng nhắm hai mắt lại. Mãi cho đến khi anh nằm xuống lần nữa, cô mới từ từ mở mắt ra. Nhưng mà bây giờ xung quanh cô chỉ còn màu đen. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

Mất đi thị giác, thính lực của cô lại càng nhạy bén hơn, tiếng hít thở trầm ổn của Đồng Hàn Thành ở bên cạnh lại đặc biệt nghe rất rõ ràng, làm cho cô cảm thấy sự hiện diện của anh rõ ràng hơn. Sàn nhà ở trên lầu đều là làm bằng gỗ, mặc dù bây giờ đã gần hè rồi, nhưng nhiệt độ trên sàn vẫn rất thấp so với nhiệt độ cơ thể con người. Hơn nữa chất liệu gỗ còn cứng như vậy, ngủ trên đó sẽ làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu. Cô nghĩ càng nhiều, trong lòng lại càng không yên, cảm giác áy náy lại càng mãnh liệt.

Cho đến nay Đồng Hàn Thành luôn đối với cô rất khách khí và tôn trọng, thậm chí có thể nói là quan tâm chăm sóc. Trải qua một khoảng thời gian sống chung, cô hoàn toàn có thể tin tưởng nhân phẩm của anh. Cho nên bây giờ cô làm sao có thể nằm trên giường êm ái để ngủ chứ?

“Đồng Hàn Thành.” Cô nổi lên chút dũng khí kêu nhỏ tên anh.

“Ừm?”

“Anh... ngủ trên đất có lạnh không?” Nhưng lời nói tới bên miệng lại khác, hoàn toàn không phải theo dự tính của cô. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

“Cũng được.”

“Trên sàn cứng không?” Cô cảm thấy hỏi những lời này thật là vô nghĩa.

“Cũng được.” Đồng Hàn Thành cảm thấy rất kỳ quái, sau khi tắt đèn nhưng cô vẫn chưa ngủ, lại đi hỏi anh những vấn đề này, “Sao vậy, e muốn nói cái gì?”

Trình Cốc Tâm thật sự rất oán hận bản thân tới mức muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình, cuối cùng hạ quyết tâm, dứt khoát nói, “Anh lên giường ngủ đi, tôi không ngại đâu.”

“Hả?” Thật không ngờ Trình Cốc Tâm sẽ nói như vậy, Đồng Hàn Thành mới từ từ phản ứng kịp, thì ra vừa rồi cô hỏi anh hai câu hỏi kỳ quái này là vì muốn anh lên giường ngủ. “Không sao đâu, anh ngủ trên đất cũng được mà.”

“Cho anh lên đây ngủ thì lên đi, tôi không biết ngủ trên sàn có gì tốt mà anh từ chối.” Trình Cốc Tâm không tin còn có người thích ngủ trên sàn nhà cứng hơn là giường, giờ cô đã mở miệng, người đàn ông này còn muốn đẩy tới đẩy lui.

Xem ra vợ anh giận thật rồi, nếu cô đã nói đến mức này, anh còn từ chối thì có vẻ quá khác người. Đồng Hàn Thành cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp cầm lấy gối nằm lên giường.

Rõ ràng cảm thấy chân đã bị ai đó vén lên và nệm thì lún xuống, Trình Cốc Tâm không hiểu sao mình lại có chút khản trương. Đây là lần đầu tiên cô ngủ cùng một giường với một người đàn ông, lại còn dùng chung một cái chăn, nói không sợ thì là giả. Trái tim nhỏ cứ ‘bùm bùm’, bàn tay theo bản năng nắm chặt cái chăn, thân thể thì im lặng di chuyển ra mép giường.

“Anh sẽ không làm gì em đâu, em cứ yên tâm ngủ đi.” Động tác lén lút của Trình Cốc Tâm đã bị Đồng Hàn Thành dựa trên tính cảnh giác của anh biết được.

“Ai, ai lo lắng chứ, tôi không sợ anh chút nào hết.” Trình Cốc Tâm mạnh miệng cãi lại, là cô tự cho anh lên giường ngủ thì không thể bị mất mặt được.

“Không sợ là tốt, vậy thì ngủ đi.” Nói xong những lời này, Đồng Hàn Thành liền im lặng, hình như là đã xoay người ngủ rồi, chỉ chừa cái lưng lại đối mặt với cô. Anh làm như vậy cũng vì muốn giúp cô đỡ căng thẳng. Mặc dù ngoài miệng nói không sợ, nhưng tâm tư của phụ nữ đã biểu hiện toàn bộ dựa trên phản ứng của cô, anh không cần nhìn cũng hiểu.

Sau đó trong lúc cảnh giác vì mệt quá mà Trình Cốc Tâm cũng đã bất tri bất giác tiến vào mộng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, lúc Trình Cốc Tâm tỉnh lại thì bên cạnh đã không có bóng dáng của Đồng Hàn Thành, thật giống như tối qua chỉ có một mình cô ngủ vậy.

“Em tỉnh rồi sao?” Không biết từ lúc nào Đồng Hàn Thành đã xuất hiện ở trước giường.

Cô xoa hai mắt gật đầu.

“Vậy mau rời giường đi, mẹ anh đã sớm làm cơm rồi, đang chờ em đó.”

Lúc anh nói những lời này thì rất bình tĩnh, nhưng không có nghĩa khi Trình Cốc Tâm nghe thì cũng có phản ứng như vậy, “Cái gì, đang chờ một mình tôi sao?”

“Đúng vậy, do em còn chưa dậy mà.” Ba anh đang ở phòng khách xem báo, mẹ anh lại vội vàng làm bếp, em họ anh thì đang ôm máy tính ngồi ở trên ghế sofa tán gẫu.

“Đồng Hàn Thành, sao anh không gọi tôi dậy sớm hơn, nhiều người như vậy mà chỉ chờ có mình tôi ăn sáng, anh làm cho tôi không biết tính sao đây này.” Cô hỏi hận muốn chết, thân là con dâu nói thế nào thì cũng không nên là người dậy trễ nhất.

“Anh thấy em ngủ rất ngon, hơn nữa ngủ thêm cũng đâu có sao.” Đồng Hàn Thành có chút buồn bực, cho cô ngủ thêm cũng không tốt sao, hôm nay dù sao cũng là chủ nhật mà.

“Ai ôi, thôi bỏ đi, bây giờ nói thì có tác dụng gì, anh xuống nói với mẹ tôi lập tức xuống ngay.” Nói xong cô liền xốc chăn lên, lao ngay vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Đồng Hàn Thành đứng sững sờ tại chỗ, sao cô lại gấp gáp như vậy, cũng chưa có ai thúc giục mà. Thật ra anh làm sao mà biết tâm tư của Trình Cốc Tâm. Trong tư tưởng của cô, với tư cách là một con dâu nhỏ mới vào cửa, nhất định phải chăm chỉ và thật thà, biết hiếu kính, thì mới không để lại ấn tượng xấu đối với ba mẹ chồng. Cho nên cho tới nay bọn họ vẫn biểu hiện rất cẩn thận và dè dặt. Nhưng bây giờ lại bị chuyện dậy trễ phá hoại, chỉ sợ dù trước mặt, mẹ chồng cô không nói gì, nhưng trong lòng sẽ có chút khó chịu.

Vội vàng vệ sinh xong, Trình Cốc Tâm liền chạy nước đại xuống lầu. Quả nhiên trừ cô ra mọi người đã ngồi trước bàn ăn, giống như đang chờ cô ngồi xuống rồi mới bắt đầu, “Thật xin lỗi, con hơi chậm.”

“Mẹ có nói Hàn Thành để cho con ngủ thêm chút nữa, ai dè nó lại lên kêu con dậy, thật là không hiểu chuyện, không biết quan tâm chăm sóc vợ mình.” Mẹ Đồng không hề để ý tới Trình Cốc Tâm đang áy náy mà chỉ chuyện tâm oán trách con trai.

“Hả? Không phải anh ấy kêu con dậy đâu, là tự con tỉnh dậy thôi.” Cô cảm thấy có phải mẹ Đồng đã nghĩ sai rồi không.

“Thôi được rồi, con đừng nói giúp nó nữa, mau tới đây ăn sáng đi, không biết mấy thứ mẹ chuẩn bị có hợp khẩu vị của con hay không.”

Lúc này cô mới để ý thấy mấy món ở trên bàn, cháo trắng đưa cái là món cô thích nhất, mới sáng mà ăn món này thật sự rất thích hợp. “Mẹ, mấy món này đều là món con thích.”

Nghe thấy lời này mẹ Đồng vui ra mặt, “Thích thì ăn nhiều một chút, mẹ nấu rất nhiều.”

“Không được, chị dâu không thể ăn quá nhiều.” Vừa chúi đầu ăn cơm Đồng Phi Phi bỗng nói chen vào.

“Con nói gì đấy Phi Phi.” Mẹ Đồng cho rằng đây chỉ là lời nói con nít không hiểu chuyện.

Phi Phi nhét một miếng bánh quẩy vào miệng, hàm hồ nói, “Không được, hôm nay...chị dâu còn chụp...ảnh cưới, không thể...không thể ăn quá nhiều.”

Nghe thấy cô nói như vậy, mẹ Đồng lập tức hiểu ngay, “Cũng đúng, ăn nhiều quá mặc áo cưới sẽ không được đẹp, ngộ nhờ lại mặc không được. Cốc Tâm, con hãy ăn một chén cháo đi.”

Lý do như vậy giúp cô thoát được sự nhiệt tình của mẹ Đồng, cô không biết bản thân nên vừa mừng hay vừa lo đây. Nhất là bữa sáng còn chưa ăn xong, điện thoại nhà đã vang lên vì nhân viên bảo vệ trực ban gọi tới, nói là xe chuẩn bị đi chụp ảnh đã tới. Lời này truyền vào tai mẹ Đồng, bà vừa kích động, vừa vội vàng thúc giục bọn họ mau sửa soạn xuất phát, không thể làm chậm trễ buổi chụp hình vào hôm nay được, thậm chí cuối cùng vẫn không để Trình Cốc Tâm uống xong bát cháo.

Xe chụp ảnh chở ba người bọn họ chạy về phía ngoại ô, xuyên qua nội thành, chạy trên đường cao tốc gần một tiếng đồng hồ mới tới nơi. Trên đường xóc nảy làm cho dạ dày của Trình Cốc Tâm cảm thấy vô cùng khó chịu, vừa xuống xe đập vào mắt là một vườn hoa to màu tím, đẹp không sao tả xiết. Mũi hít vào chính là không khí trong xanh ở vùng ngoại ô, lập tức tâm trạng không khỏe mới vừa rồi của cô không hiểu sao mà trở nên tốt hơn.

“Oa, nơi này đẹp quá.” Sau khi Đồng Phi Phi bật nhảy xuống xe nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp như vậy, lập tức kích động, “Trước kia tại sao em không biết có một nơi như thế này.”

Quả thật Trình Cốc Tâm cũng rất tò mò, trước kia cô cũng chưa từng nghe nói ở ngoại ô cũng có một chỗ như thế này.

“Trang viên này mới xây dựng vài năm trở lại đây thôi, bỏ vốn đầu tư cũng không bao lâu đâu.” Xuống xe cùng với bọn họ còn có anh thợ chụp hình, anh ấy giải thích.

“Thì ra là vậy, nhưng sao em lại cảm thấy nơi này hình như rất quen mắt.”

“Đúng vậy, trang viên này mô phỏng theo kiến trúc Provence, ở bên này thì là vườn hoa Lavender theo kiểu xưa, còn ở bên kia là khu vườn trồng nho. Các người cứ nhìn đi, từ cánh cửa này đi vào chính là trang viên mang phong cách cổ xưa, cái này cũng là mô phỏng theo kiến trúc cổ xưa của Châu Âu, dưới tòa kiến trúc này còn có hầm rượu.” Anh thợ chụp hình rất nhiệt tình giới thiệu nơi này cho bọn họ biết.

Nghe anh thợ chụp hình giới thiệu như vậy, Đồng Phi Phi lại nhìn xung quanh lần nữa, “Nơi này quả thật chính là phiên bản Provence.”

“Đúng vậy, Provence chính là giấc mộng và cũng là nơi mà rất nhiều người đều muốn tới, nhưng bởi vì hạn chế về tiền bạc và thời gian mà phần đông mọi người không thể đi tới nước Pháp. Cho nên tôi nghĩ, nhà đầu tư nơi này đã nắm được tâm lý của người tiêu thụ. Hơn nữa đối với những thợ chụp hình như chúng tôi mà nói, hoàn cảnh nơi này rất thích hợp cho việc chụp ngoại cảnh.” Đối với trang viên mới xây này, nó tồn tại một giá trị không thể xem thường. “Thật ngại quá, tôi nói hơi nhiều. Chúng ta đi thôi, xe chỉ có thể đưa chúng ta tới đây thôi, còn con đường còn lại thì chúng ta phải đi bộ. Nhưng mà phong cảnh ven đường cũng rất đẹp.”

Ba người đi ở phía sau anh thợ chụp hình có biểu hiện hoàn toàn khác nhau, Đồng Phi Phi thì nhìn đông nhìn tây, nhìn trái ngó phải, lúc nào cũng biểu hiện tò mò. Trình Cốc Tâm đi ở phía sau, cũng say mê cảnh sắc xinh đẹp ở nơi này, nhưng không phải vì say mê mà quên đi tất cả, tâm tình như thế nào thì đều biểu hiện hết ra ngoài. Mà Đồng Hàn Thành đi cuối cùng đối với nơi này anh chẳng cảm thấy có gì đặc biệt, ở trong mắt anh, một gốc cây Lavender và gốc cây cỏ đuôi chó nhìn chẳng khác gì nhau, nếu như diễn tập của quân đội diễn ra tại đây như cấp trên nói, như vậy thì đã mở rộng hoàn cảnh cho hai đội, nhìn cũng không có lợi. Cho nên cần phải tác chiến như thế nào, làm sao bù đắp khuyết điểm, đây là vấn đề anh cần phải suy xét.

Tòa thành tọa lạc ở chỗ xa kia càng ngày càng thấy rõ, hình dáng của nó cũng dần được hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Editor: Á bì

Sáng sớm ở vùng ngoại ô được bao phủ đầy sương mù, bao phủ quanh tòa thành. Ánh mặt trời mới lên xuyên qua hơi nước mỏng hắt lên tường thành màu xám, lơ mơ có thể thấy được những sợi dây leo ở trên tường. Tòa thành có phong cách Gothic điển hình ở Châu Âu, tường màu trắng tro kết hợp với ngói mỏng đỏ, tháp nhọn cao vút chọc lên tận mây, tháp tự giả nhìn rất trang nghiêm. Xung quanh có đầy những chiếc cửa sổ thủy tinh, đá cẩm thạch chạm nổi ở trên đó nhìn rất sống động, càng làm tôn lên sự lãng mạn và tinh tế của tòa thành.

Mặc dù tòa thành được xây chưa được bao lâu, nhưng trong quá trình kiến tạo nó bằng kỹ thuật hiện đại, đã tạo cho nó một phong cách cổ xưa và huyền bí, tràn ngập cảm giác u buồn. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

“Bây giờ em cảm thấy hình như mình bị lạc vào thế kỷ 19 ở nước pháp, tòa thành mô phỏng cũng quá giống rồi.” Đối mặt với cảnh tượng này, cũng chỉ có Đồng Phi Phi không hề có kỳ bầy tỏ cảm tưởng của bản thân mình.

“Chờ cô vào tòa thành, thì cảm giác đó còn mãnh liệt hơn.” Lời nói của anh thợ chụp hình làm cho hai người Trình Cốc Tâm và Đồng Phi Phi càng hiểu kỳ hơn.

Dọc theo thềm đá xám trắng, xuyên qua cửa lớn khí thế, cột đá cao lớn đứng vững ở trong sảnh gần cửa, ngay chính giữa còn bày ra một vôi sỏi phun nhỏ, hình như là muốn phối hợp với pho tượng ở trước cửa tòa thành. Trên vách tường cũng treo rất nhiều tranh sơn dầu và những bức họa điêu khắc nổi, trên trần nhà còn treo đèn thủy tinh nhìn rất lộng lẫy và đẹp mắt, ánh sáng phát ra say động lòng người. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

“Cô dâu và chú rể tới phòng nghỉ hóa trang và thay đồ trước đi, sau đó chúng ta sẽ đi chụp hình ngoại cảnh.” Anh thợ chụp hình dẫn dò hai người trợ lý đi theo dẫn bọn họ vào một căn phòng, còn anh ta thì ôm mấy ảnh đi ra khỏi tòa thành.

Studio áo cưới có mấy gian phòng nghỉ đã được đặt trước ở trong tòa thành, vừa vào cửa Đồng Phi Phi đã bị những chiếc áo cưới treo ở trên giá hấp dẫn. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

“Chào cô dâu, tôi là Tiểu Mạnh, hôm nay tôi sẽ là thợ trang điểm cho cô.” Ở trong phòng có một người phụ nữ, vừa thấy bọn họ bước vào, lập tức nghênh đón Đồng Phi Phi.

Có lẽ Đồng Phi Phi biểu hiện kinh ngạc và kích động của một cô dâu thật, hoặc có lẽ biểu hiện của Trình Cốc Tâm rất bình thản, nên làm cho cô thợ trang điểm nghĩ sai, cứ tưởng Đồng Phi Phi là cô dâu.

“Cô dâu không phải là tôi, chị dâu tôi mới là cô dâu.” Phi Phi che miệng cười, chỉ Trình Cốc Tâm đang đứng ở trước cửa.

Cô thợ trang điểm lộ vẻ khó xử, vội vàng nói xin lỗi, “Thật ngại quá, tôi nhận sai người.”

Nhưng tính cách vội tùy tiện của Đồng Phi Phi lại không coi chuyện đó ra gì, cho nên lúc này cô vẫn còn che miệng cười như cũ. Cô thợ trang điểm chỉ có thể bất đắc dĩ liếc cô một cái, cười ha ha nói, “Cô dâu mau lại đây ngồi nhanh lên, chúng tôi sẽ nhanh chóng tạo hình cho cô.”

Trải qua một tiếng đồng hồ, cuối cùng tạo hình của Trình Cốc Tâm cũng đã hoàn thành. Trước khi muốn chụp hình thì phải có hình tượng mẫu, cho nên trang điểm hôm nay và áo cưới đều rất trang nhã, lộ ra một vẻ đẹp tự nhiên. Tà váy màu kem, cùng với viền váy cánh hoa cùng màu được may trước ngực, uyển chuyển như ánh trăng bao trùm lên dáng người nhỏ nhắn và mềm mại của cô.

Lúc Đồng Hàn Thành nhìn thấy cô, trong mắt không hề che giấu được sự kinh ngạc, vợ đang đứng ở trước mắt anh, giữa không khí mang đậm chất Châu Âu, cảm thấy cao quý như vương hậu.

“Anh hai, có phải chị dâu đẹp quá nên anh nhìn đến ngây người hay không, em thấy nước miếng của anh cũng sắp chảy xuống rồi.” Đồng Phi Phi nhin không được trêu anh một phen.

Đồng Hàn Thành cũng rất phối hợp sờ cằm, hồn nhiên hỏi, “Không được sao?”

“A...ha ha ha.” Lần đầu nhìn thấy dáng vẻ khờ khạo ngốc nghếch của anh hai, Phi Phi ôm bụng cười điên cuồng. Vốn Trình Cốc Tâm đã đánh má hồng nên giờ má lại càng hồng hơn, thẹn đến mức muốn chui luôn xuống đất.

“Mỗi chú rể khi nhìn thấy cô dâu của mình thì đều có biểu hiện như vậy, cô bé nhỏ, em phải hiểu cho anh của em.” Cô thợ trang điểm bước lên giải thích dùm cho bọn họ, đồng thời cũng cảm thấy rất vừa lòng với tác phẩm của mình, “Tốt lắm, thời gian không đợi người, mọi người nhanh đi chụp hình đi, hành trình hôm nay cũng rất nhanh đấy.”

Trước tiên bọn họ đi tới vườn hoa oải hương, anh thợ chụp hình và trợ lý của anh ta đã sớm dựng xong thiết bị ở chỗ đó. Có rất nhiều những bông hoa nhỏ màu tím, mấy vạn đóa hoa dính vào nhau như trái dài ra, hình thành một biển hoa tràn ngập màu sắc mơ mộng. Ảnh bình minh bao phủ cả biển hoa nhìn như tiên cảnh.

“Cuối cùng thì mọi người cũng đã đến rồi, Hạnh Hạnh, mau dẫn cô dâu đi tạo dáng đi, nếu như sương mù mà tan thì chắc là không chụp hình được.” Vừa nãy thời gian trang điểm thật lâu làm cho anh thợ chụp hình chờ có chút sốt ruột.

Trình Cốc Tâm được yêu cầu cầm một bó hoa màu tím, làn váy như gọn sóng trải ra xung quanh thân cô. Còn Đồng Hàn Thành được yêu cầu cầm một cái rương hành lý gỗ màu tím, cúi người dắt tay cô. Tạo dáng thì không có vấn đề gì, nhưng lúc hai ánh mắt trao đổi với nhau thì có chút cứng nhắc, anh thợ chụp hình yêu cầu bọn họ phải nhìn nhau đầy thâm tình, và nở nụ cười tươi. Trình Cốc Tâm kéo cơ mặt của cô, làm sao cũng cười không được tự nhiên, lại còn phải nhìn đầy thâm tình vào mắt của Đồng Hàn Thành. Ngược lại, Đồng Hàn Thành có biểu hiện tự nhiên hơn, lúc anh cười lộ ra hai hàm răng trắng, khoe mắt cong lên chăm chú nhìn vào mắt cô. Bộ dáng giờ phút này của vợ anh thật đẹp, làm cho tận đáy lòng anh cảm thấy rất vui mừng và

thỏa mãn.

“Không được.” Anh thợ chụp hình giờ máy ảnh lên rồi lại để xuống, “Cô dâu, nụ cười của cô thật sự quá cứng, tôi không chụp được tình cảm của cô.”

Một câu nói phù nhận của anh thợ chụp hình làm cho Trình Cốc Tâm rất nản lòng, cô đối với Đồng Hàn Thành vốn cũng đâu có tình cảm. Cô nhếch khóe môi, nói nhỏ, “Thật xin lỗi...”

Phi Phi tốt bụng chạy đến bên cạnh cô, “Chị dâu, đứng trước mặt nhiều người nên chị cảm thấy xấu hổ có phải không? Chị không cần để ý đến bọn em, cứ xem chúng em như không khí là được.”

“Chị chị...” Trình Cốc Tâm không biết nên giải thích thế nào.

“Phi Phi, em quay trở về đi, đừng có đứng đây gây thêm rắc rối nữa.” Sau khi Đồng Hàn Thành đuổi Phi Phi, nhẹ nhàng tới bên tai cô, “Không cần phải căng thẳng, lát nữa em đừng chú ý tới anh, cứ nhìn những đóa hoa ở phía sau tai của anh là được.”

Lời nói của anh ở bên tai cô, như ánh nắng ban mai giữa gió nhẹ, cảm giác có chút lành lạnh, thấm vào tim gan làm cho cô bình tĩnh. Hóa ra anh luôn biết tâm tư của cô. Không khổng chế được quay đầu gật đầu với anh, ánh mắt lại nhìn về những cánh hoa trải dài trong khí trời mờ mịt, mênh mông như vậy, ý cười lãng mạn nhẹ nở lên môi và hai gò má cũng đỏ lên. Chỉ có đứng ở góc Đồng Hàn Thành thì mới biết thật ra cô không có nhìn anh. Mà dưới góc độ của những người khác lại nhìn thấy cô dâu đang thẹn thùng dưới sự thi thảm của chú rể, trong nháy mắt xoa dịu sự khó chịu của cô, hòa nhập rất nhanh vào cảnh chụp.

Có Đồng Hàn Thành chỉ điểm, những màn chụp hình sau đó cũng rất thuận lợi, còn Trình Cốc Tâm cũng rất yên lòng giao cô cho anh. Theo ánh ban mai dần biến mất, bọn họ cũng đã đổi thêm mấy bộ đồ, từ vườn hoa cũng đã chuyển tới bãi cỏ và bờ sông. Buổi chụp hình vào buổi sáng cũng đã kết thúc.

“Ok, kết thúc, nội dung chụp ảnh buổi sáng đã kết thúc, các anh chị mau đi ăn và nghỉ ngơi trước đi, buổi chiều chúng ta sẽ chụp tiếp.” Tiếng vỗ tay của anh thợ chụp hình vang lên, ý bảo mọi người mau thu dọn dụng cụ.

“Còn phải chụp buổi chiều nữa sao?” Trình Cốc Tâm không nhịn được hỏi, mặc dù vào buổi sáng có đi qua mấy trang viên, tận hưởng phong cảnh, tâm tình cũng rất tốt, nhưng quá trình chụp hình cũng làm cho cô rất đau đầu.

“Đúng vậy, buổi chiều còn chụp nữa.”

“Nhưng chúng ta cũng đã chụp rất nhiều mà.”

“Anh chị đã bao trọn một buổi chụp hình ở trang viên này, hơn nữa những bức hình đã chụp, chúng ta cũng sẽ không sử dụng hết tất cả.” Đây cũng là lần đầu tiên anh thợ chụp hình gặp được những người khách như vậy, có cảm giác hình như bọn họ không tình nguyện chụp ảnh.

Phi Phi chỉ đơn giản cho rằng cô chụp ảnh nên có chút mệt mỏi, “Chị dâu, có phải là chị mệt rồi không, không sao đâu, giờ chúng ta đi ăn rồi nghỉ ngơi, bảo đảm buổi chiều tinh thần sẽ rất sáng khoái.” Cả buổi sáng Phi Phi cũng không được rảnh, xách quần áo rồi tham gia bày đạo cụ, bản thân cô ấy cũng rất mệt, nhưng cô ấy lại nghĩ rất đơn giản, xí nữa có đồ ăn ngon thì cô ấy lại thấy rất thoải mái.

“Đúng vậy, nhà hàng Tây ở trong trang viên này cũng rất ngon, các người nên đi nếm thử một chút đi.” Anh thợ chụp hình giờ đã hiểu được chút ít.

Đồng Hàn Thành biết được suy nghĩ của Trình Cốc Tâm, cũng biết có những nguyên nhân cô đành phải giấu trong lòng, không thể nói ra, trong lòng anh cũng có chút áy náy. Về áo cưới và món ăn có lẽ mẹ anh đã chuẩn bị, những chuyện khác thì không biết. Nhưng nếu đã đặt thì không nên đổi làm gì, bước lên nắm tay cô, lặng lẽ nói với cô một câu, “Thật xin lỗi”, nhưng vẫn không có buông tay ra.

Tay mình bị tay anh nắm, từ trong lòng bàn tay dày rộng và thô ráp truyền tới sự ấm áp, làm cho cô không thừa nhận là mình đã an tâm hơn. Câu nói ‘xin lỗi’ của anh làm cho cô rất ngạc nhiên, cô không hề có ý trách anh, nhưng anh lại nói xin lỗi với cô. Không hiểu vì sao như có một dòng nước ấm chảy vào lòng cô, làm tính nóng nảy của cô biến mất. Hơn nữa, cô cũng để tùy ý anh nắm tay mình, đi một đường trở về tòa thành.

Người ngoài nhìn vào thì chỉ cho rằng cô dâu tính tình hơi cáu một chút, chú rể thì nhẹ nhàng an ủi cô dâu. Anh thợ chụp hình dựa vào khứu giác nhạy cảm của mình, tùy tiện cầm máy ảnh lên, chụp liên tiếp vào cái. Rồi sau đó anh ta cũng đi sau đôi tân nhân đó, tiếp tục chụp ảnh của mình. Biểu hiện tự nhiên và tạo hình đã sắp xếp sẵn hoàn toàn mang cảm giác khác nhau, có thể cầm máy ảnh bắt được những điều tự nhiên nhất luôn mà mơ ước mà mỗi thợ chụp hình nào cũng theo đuổi.

Sau khi ăn uống no nê, Trình Cốc Tâm đề nghị muốn đi tham quan, Đồng Phi Phi đối với mọi thứ luôn hiếu kỳ đương nhiên là giờ hai tay đồng ý, còn Đồng Hàn Thành thấy hiếm khi vợ được vui vẻ nên cũng gật đầu đồng ý.

Ở trong lòng cô rượu nho là thứ cô muốn thấy, có thể là có liên quan tới sức khỏe của kiếp trước, từ lượng của cô rất tốt, uống bao nhiêu cũng không say. Cho nên so với người thường cô càng hiểu về rượu nho hơn. Vừa nãy khi đi ăn cơm, cô uống một chút rượu nho được để trong hầm rượu, hương vị khi cho vào miệng cũng không tệ, nên có chút hứng thú đối với rượu nho đang ở trong hầm rượu. Thật ra mà nói đối với cách ủ rượu cô cũng biết rất rõ, nhưng chưa bao giờ thấy một hầm rượu thật sự.

Vừa bước vào hầm rượu, biểu hiện của Trình Cốc Tâm đặc biệt kích động. Thông qua tiếp xúc về da, cô có thể cảm nhận độ ẩm và độ ẩm ở trong hầm rượu duy nhất này. Những thùng gỗ được xếp chồng lên nhau rất ngay ngắn, không khí lại bay toàn là mùi rượu làm say lòng người. Cô hít sâu một hơi, hình như các tế bào cũng bắt đầu duy chuyển.

Biến hóa giờ phút này, chỉ có Đồng Hàn Thành đang đứng ở bên cạnh mới phát hiện. Nhìn bộ dáng nhắm mắt hít sâu của cô, tâm tình của anh cũng bị cô lây nhiễm, khóe miệng ảm áp cũng về lên vòng cung.

Trình Cốc Tâm vốn có ý muốn nhắm một chút rượu, nhất là giờ cô đang ở trong hầm rượu, tự mình mở mấy thùng gỗ ra, cảm nhận sự khác biệt của những chiếc bình rượu thủy tinh đổ ra. Nhưng lo về hành trình chụp ảnh vào buổi chiều, nên cô không có nói ra yêu cầu này.

Sau đó cô bị kéo tới phòng hóa trang để trang điểm lại, thay đổi một phong cách hoàn toàn khác với buổi sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Editor: Á bì

Cơ bản hành trình chụp hình vào buổi chiều đều được thực hiện ở bên trong tòa thành, đến khi mặt trời ngã về tây thì mới quay trở về vườn hoa để chụp tiếp ngoại cảnh. Nếu nói chụp hình vào buổi sáng mang theo phong cách lãng mạn xinh đẹp, thì phong cách vào buổi chiều rất sống động và thật, nhưng cách tạo dáng lại là vấn đề nan giải đối với Trình Cốc Tâm. Nói ví dụ như, muốn cô mặc lễ phục ngang gối, híp mắt hạnh phúc đón nhận nụ hôn của Đồng Hàn Thành; hay là cô phải mặc một bộ lễ phục đuôi cá đầy màu sắc và hoa văn bày ra trạng thái kéo tay Đồng Hàn Thành chạy trong vườn hoa, biểu cảm còn phải cười cực kỳ thoải mái. Trong lúc đó cô cảm thấy bản thân mình như đang diễn kịch, những yêu cầu biểu diễn này rõ ràng chính là tiêu chuẩn dành cho diễn viên.

Chụp hình cuối trong một ngày cuối cùng màn đêm cũng buông xuống, xe của đoàn chụp hình trực tiếp đưa bọn họ về nhà. Tất nhiên nhà ở đây cũng chính là nhà của ba mẹ Đồng, chẳng qua khi Đồng Phi Phi đề nghị bọn họ nên ngủ lại ở đó một đêm, lần này Trình Cốc Tâm quyết tâm không đáp ứng. Lý do lần này của cô cũng rất thuyết phục, ngày mai là ngày đi làm, đơn vị lại ở xa nên không tiện. Đồng Hàn Thành cũng nói, ngày mai anh phải trở về quân đội. Như vậy mẹ Đồng cũng không có bắt ép bọn họ phải ở lại nữa. diendan.le.quy.don@abi

Trình Cốc Tâm nhìn lại một ngày, thật sự rất mệt, vừa về tới nhà là bay ngay vào phòng tắm, cô nghĩ muốn thư giãn một chút khi ngâm bồn. Ngồi ở trong bồn tắm được đổ đầy nước ấm, cô hít sâu một hơi, sức khỏe vốn hao tổn thì giờ đầu óc đã hoạt động trở lại rồi. Không biết hôm nay Đồng Hàn Thành bị dày vò như vậy thì giờ như thế nào rồi, nhưng mà nếu anh đã có thể lái xe từ nhà họ Đồng xuyên qua nửa thành phố để đi về nhà thì chắc là cũng không mệt lắm.

Vừa nãy ở trong xe, Trình Cốc Tâm đã mờ mờ ngủ thiếp đi, lần đó làm cho Đồng Hàn Thành có chút khó hiểu. Theo lý mà nói Trình Cốc Tâm cũng xuất thân là quân nhân, thể chất thân thể chắc cũng không kém, hôm nay cũng chỉ mới chụp có mấy bức hình, cô không đến mức phải mệt thành bộ dạng này chứ. Ngày hôm nay so với vận động ở trong quân đội trước kia của anh, chắc cũng chưa tới mười phần trăm. diendan.le.quy.don@abi

Cũng có thể là do tối hôm qua cô và anh ngủ cùng một giường, bởi vì còn căng thẳng, cho nên nghỉ ngơi không được tốt. Cũng có thể là do cô bệnh mới khỏi, thân thể còn chưa có khôi phục lại. Nghĩ đến những điểm này, anh liền nghĩ thông suốt. Kỳ nghỉ hai ngày kết thúc rất nhanh, so với cảm thụ ở trong kỷ ức của anh hoàn toàn khác nhau. Trước kia anh cảm thấy loại chuyện nghỉ phép này rất lãng phí thời gian, ở nhà chơi hai ngày thì sẽ quá rảnh rồi đến nỗi khó chịu. Nhưng bây giờ lại không như thế, lần trước nghỉ kết hôn thoáng cái đã qua, còn lần nghỉ phép này, anh cảm thấy nó qua còn nhanh hơn. diendan.le.quy.don@abi Anh vốn cũng không phải cho rằng mình sẽ sống chung rất tốt với vợ mình, bởi dưỡng tình cảm, nhưng mới đó mà giờ anh phải trở lại quân đội rồi. Anh không thể phủ nhận được ý thức đó, sau khi có Trình Cốc Tâm, cuộc sống của anh không hề buồn tẻ như trước nữa.

Trình Cốc Tâm dự đoán, qua ngày hôm sau sau khi rời giường, trong nhà chắc hẳn chỉ còn lại có mình cô, chắc là Đồng Hàn Thành đã rời khỏi đây trước khi cô tỉnh lại. Nhưng lần này thì không phải như vậy, khi cô còn mặc áo ngủ, kéo lê đôi dép đi ra khỏi phòng, đột nhiên nhìn thấy Đồng Hàn Thành đang ngồi ở trên ghế sofa ở trong phòng khách lật sách. Dụi mắt, cô muốn xác định một lần nữa, không sai, đó chính là Đồng Hàn Thành.

“Đồng Hàn Thành, sao anh còn ở đây?”

“Ừm, bây giờ còn sớm.” Anh gấp sách lại, nghiêng đầu trả lời cô.

Đối với ánh mắt nhìn chằm chằm của anh, Trình Cốc Tâm lập tức phản ứng về một tin tức rất kinh hoàng, cô... cô còn chưa có thay quần áo, trong áo ngủ cũng trông không. Phản ứng đầu tiên của cô là giờ hai tay lên che lại, che ngực, phản ứng thứ hai của cô chính là não của cô đã nói cho cô biết—cô lộ rồi, cô đã lộ ra toàn bộ trước mặt một người đàn ông không quen.

Sau khi che kín bộ ngực, cô mới giật mình cảm thấy hành vi của mình hình như là muốn hấp dẫn lực chú ý của anh lên bộ ngực của mình, vì thế nửa giây sau cô liền phồng trở về phòng ngủ.

Thật ra lúc đó Đồng Hàn Thành cũng không có nhìn vào ngực cô, chỉ là liếc mắt nhìn thấy mái tóc như ổ gà của cô thì thấy có chút kinh ngạc. Nhưng cô lại chuyển bé xé ra to tự che ngực rồi bỏ chạy, làm cho anh bật cười. Ngực của cô lại không có như dự đoán, làm cho anh mới liếc mắt thì liền chú ý tới. Nhưng áo ngủ rộng thùng thình như vậy cũng đã che đi rất nhiều điểm, tình hình thực tế như thế nào thì cũng phải chờ sau này anh từ từ nghiên cứu. Đương nhiên đây là chuyện của sau này.

Lại nói sau khi Trình Cốc Tâm trở về phòng ngủ, khóa cửa hai ba lần, ngồi ngốc ở trên giường không biết làm sao cho tốt. Đối với bầu không khí có chút ngốc nghếch này, đột nhiên phát hiện mình còn chưa có rửa mặt, không thời thì sẽ muộn giờ. Vỗ vào hai má, sau khi nhanh chóng sửa soạn cho bản thân, vịn chốt cửa, rồi do dự đứng trước cửa phòng.

Một lúc sau lại nhìn thoáng qua thời gian, cô vẫn cần ráng đi ra khỏi phòng. Quả nhiên Đồng Hàn Thành vẫn ngồi ở trên ghế sofa đọc sách. Cô nhón chân, hi vọng anh không phát hiện ra cô, như vậy sẽ không cần đối mặt với anh vào lúc này.

“Không ăn sáng sao?” Đối mặt với người phụ nữ đeo một cái túi nhỏ nhô lên đang cất bước đi đây hèn mọn, anh ngẩng đầu lên hỏi. Cô cho rằng sự nhay bén của anh chỉ có thể thôi sao, tiếng động trong vài trăm mét anh đều có thể phân biệt rất rõ ràng, huống chi giờ chỉ là một cái phòng khách nhỏ này.

Trình Cốc Tâm buồn phiền vuốt trán, vậy mà anh cũng phát hiện, “Không... không cần đâu, tôi đang vội.”

“Như vậy đi, để anh đưa em đi, mang theo bữa sáng ăn trên xe cũng được.”

Cứ như vậy, Trình Cốc Tâm cứ hợp theo lý ngồi trên xe việt dã của Đồng Hàn Thành, cắn bánh quẩy, uống sữa đậu nành. Đưa cô đi làm là quyết định anh muốn làm vào sáng nay, trước giờ anh vẫn luôn dậy sớm trở về quân đội, nhưng lần này anh lại muốn ở bên cạnh cô nhiều một chút. Anh không thể không thừa nhận, cô gái này là vợ anh, sau khi sống cùng với anh một khoảng thời gian, đã nảy sinh chút ảnh hưởng đối với anh. Mà loại ảnh hưởng này, anh lại không cảm thấy có gì không tốt.

Huấn luyện quân sự ở đại học S cũng gần kết thúc, bây giờ cô đã biến thành một người ngồi không ăn lương rồi. Mỗi ngày ngồi ở trong văn phòng rảnh rỗi đến phát khùng. Sau lần trước gặp qua Dung Thi và Đỗ Tư Tuấn, cô vẫn chưa gặp lại bọn họ, mà đây cũng chính là kết thúc mà cô mong muốn. Nhưng mọi chuyện lại không đi theo mong muốn của cô.

Ngày đó, cô không muốn ngồi ở trong văn phòng nữa, nên lén trốn ra khỏi trường. Dù sao cô cũng là một cô gái luôn hiểu phép tắc, ngay cả lãnh đạo cũng kính cô vài phần. Cô ở trên mạng có tra ra được những vùng lân cận của trường quân đội, có một cái hầm rượu rất có tiếng, cô muốn tới đó xem.

Bởi vì đường không xa, nên cô tính đi bộ tới đó. Nhưng mà không nghĩ mới ra khỏi trường không xa, liền nhìn thấy một chiếc Land Rover, trong nháy mắt khi thấy chiếc xe kia, cô muốn trợn mắt lên. Đúng vậy, chủ của chiếc xe kia chính là Đỗ Tư Tuấn, mà lúc này hắn ta đang ngồi ở trong xe của mình. Hơn nữa hắn cũng đã thấy Trình Cốc Tâm đang đi trên đường dành cho người đi bộ, kích động đến mức ấn còi không ngừng.

Trình Cốc Tâm nghĩ rằng lần này xong rồi, nơi này là khu quản lý của trường, bộ hắn ta không biết không thể bóp còi ở trong phạm vi này sao, thật không có phép tắc. Lần này rất kích động, hắn ở một bên vừa đuổi theo cô, một bên vừa bóp còi.

Đội đến khi hắn chạy lại gần cô, hắn mới quay cửa kính xuống.

“Cô Trình, thật trùng hợp.”

“Có sao?” Không phải trùng hợp, mà là cô xui xẻo, Trình Cốc Tâm cười khổ ở trong lòng.

“Đúng vậy, tôi định tới tìm cô, ai ngờ lại gặp cô ngay ở cổng.” Ngay cả một chút tự giác mà anh Đỗ này cũng không có.

Cô cứng đờ giật khóe miệng, “Tôi có gì tốt mà tìm.” Hắn hắn là nên đi tìm em gái họ Dung kia chứ.

“Lần trước ăn một bữa cơm với cô Trình, cảm thấy còn chưa đủ, cho nên muốn gặp lại cô lần nữa.”

Con mẹ nó còn chưa thỏa mãn, sao trước đây cô không thấy bản tính này của hắn chứ, ăn trong bát xem trong nồi, “Haha, anh cứ nói đùa.”

“Tôi nghiêm túc đấy, không biết giờ cô Trình muốn đi đâu?” Hắn lễ phép nói.

Cô muốn đi đâu thì liên quan gì tới hắn, cô nắn nắn ở trong lòng, “Chỉ tùy tiện đi xung quanh thôi.”

“Không bằng cô Trình lên xe của tôi đi, tôi chở cô đi?”

“Không cần đâu.” Cô tuyệt đối sẽ không lên xe của người đàn ông này lần nữa, lên thì sẽ thỏa mãn hắn, cũng sẽ gặp nhiều thiệt thòi sau này, bản thân cô giờ đã thấy rõ bộ mặt của hắn rồi.

“Vậy nếu không tôi xuống đi bộ với cô?”

Người đàn ông này đeo dính như keo bôi trên da chó, thiếu chút nữa là cô đã quên, ba năm trước, hắn chính là sử dụng cách này mới theo đuổi được cô. Xem ra cách hắn lừa gạt phụ nữ vẫn như trước không thay đổi, cô đột nhiên cảm thấy rất châm chọc. Đúng lúc này cô nhìn thấy tấm bảng của hầm rượu, xem ra cũng rất gần với trường học. “Thật không cần, anh không cần phải đi theo tôi.” Nói xong cô liền bước nhanh hơn, ý muốn thoát khỏi hắn.

Đỗ Tư Tuấn cũng không có buông tha, vẫn như trước chạy theo phía sau cô. Sau khi nhìn thấy cô chạy vào hầm rượu, hắn cũng lập tức dừng xe đuổi theo vào.

“Anh Đỗ, anh đi theo tôi làm gì?” Sau khi phát hiện Đỗ Tư Tuấn đi theo cô vào hầm rượu, trong lòng Trình Cốc Tâm rất bức mình.

“Cô Trình, cô hiểu lầm rồi, tôi không có đi theo cô, tôi cũng như cô, muốn đi tới chỗ này thưởng thức rượu thôi.” Giọng điệu của hắn rất tự nhiên, thu lại

bộ dáng hoa hoa công tử của mình.

“Tốt lắm, tôi ngồi bên này, anh ngồi bên kia, cách tôi xa một chút!”

“Cô Trinh, vì sao cô phải tức giận như vậy, cô và tôi đều là bạn, vì sao không cùng thưởng thức rượu?”

“Ai nói tôi là bạn anh! Tôi có hẹn với bạn ở đây.” Bị hấn chọc giận, Trình Cốc Tâm tùy tiện tìm một cái cớ.

“Ok, vậy tôi ngồi ở bên này chờ bạn cùng với cô.” Đỗ Tư Tuấn cũng không có nổi giận, ngược lại cô càng hung ác thì hấn càng khách khí.

Trình Cốc Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, chịu đựng cơn giận, phun ra từng chữ, “Cảm ơn ý tốt của anh, thật sự không cần.”

“Không sao...”

“Thật xin lỗi anh này, tôi chính là bạn mà cô ấy đang chờ, bây giờ anh có thể rời khỏi được rồi.” Đỗ Tư Tuấn định nói đừng ngại, hấn không có để ý, nhưng đột nhiên có giọng nói bay tới che đi lời hấn muốn nói. Hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua, một thân áo sơ mi màu xám, quần vải ka ki, một người đàn ông mở vài nút áo trước ngực đứng trước mặt hấn.

Trình Cốc Tâm có chút ngạc nhiên, cô căn bản không quen người đàn ông đang đứng ở trước mặt. Cô ngu ngơ không biết trả lời ra sao, lại đột nhiên phát hiện người nọ đang nháy mắt với cô, thế này mới hiểu là anh ta muốn ra tay giúp đỡ cô.

“Khụ khụ, anh Đỗ, bạn tôi đã đến rồi, cho nên anh có thể rời khỏi.”

Khuôn mặt của người nọ ửng đỏ, cười, tao nhã làm bộ dáng xin mời đối với Đỗ Tư Tuấn. Sau mấy lần dùng ánh mắt hoài nghi và chần chừ nhìn hai người bọn họ, cuối cùng hấn cũng không thể không biết nhường rồi rời khỏi đó.

Đợi đến sau khi Đỗ Tư Tuấn biến mất ở trong tầm mắt, Trình Cốc Tâm mới thở ra một hơi thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Editor: Á bì

“Cảm ơn anh.” Lúc này cô mới có tâm tư cẩn thận nhìn kỹ người đàn ông đang đứng ở trước mặt. Bề ngoài cao tới một mét tám, màu da trắng nõn, cộng với áo sơ mi làm cho anh có một dáng người rất hoàn mỹ, lông mi thon dài phủ lên đôi mắt đen như mực, môi mỏng hơi cong lên, mang theo ý cười, có một loại cảm giác ấm áp. diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì

“Không cần khách khí, chỉ là tiện tay thôi.”

Giọng nói dịu dàng của anh rất hợp với vẻ bề ngoài của anh, làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy rất thân thiết. “Nhưng thật sự cũng phải cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi. Vậy anh cũng tới nơi này để thưởng thức rượu hả? Nếu không thì tôi mời anh một ly?”

“Ha ha, thật ra tôi là chủ nơi này.” Anh cười tươi.

“Hả? Anh là chủ nơi này sao?” Tin tức này ngoài dự kiến của cô, sau mấy giây im lặng cô lại nói tiếp, “Dù anh là ông chủ, nhưng chắc anh cũng không ngại khi tôi mời anh một ly chứ, tôi mua rượu thì là rượu của tôi, tôi có thể mời anh.” diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì

Anh không nhận được mà bật cười vì câu giải thích của cô, anh cũng là lần đầu gặp phải logic như vậy, hình như cô gái này rất có ý tứ. Bình thường chuyện người khác anh sẽ không đi qua giúp, vừa rồi đi vào hầm rượu, đúng lúc nhìn thấy có một nam một nữ đang đứng ở trước cửa hầm rượu. Vẻ ngoài của cô gái đặc biệt thu hút ánh mắt của anh, không phải vì tướng mạo xinh xắn và bề ngoài hoàn mỹ, mà là vì cái khí chất khi cô lườm, cùng với quần áo đơn giản và tùy ý làm nổi bật vẻ thân nhiên và dịu dàng của cô. Càng đi vào thì mới phát hiện cô đang nhăn mày, khuôn mặt giận dữ, anh rất không lễ phép mà muốn thăm dò cuộc nói chuyện của bọn họ, lại càng khác thường khi xen vào chuyện đó, “Được thôi, cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Đi thôi, mau dẫn tôi đi xem hầm rượu nhỏ này của anh thử, tôi muốn ném thử tất cả các loại rượu ở đây.” Nghĩ đến đây, mấy tế bào hưng phấn của cô đã xuất hiện.

“Nghe qua thì hình như cô là người trong nghề?” diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì

“Cũng có thể nói là như vậy, tôi có hiểu một chút.” Cô vừa nói vừa dùng tay ra hiệu cho anh, anh bị biểu cảm của cô làm bật cười.

“Ha ha, vậy thì đi thôi, xem ra hôm nay tôi phải lấy ra bảo bối của mình rồi.”

Dọc theo cầu thang đi xuống hầm đất, từng bước xuống cô có thể cảm giác nhiệt độ thấp kích thích làn da của cô. Dưới cầu thang có treo một cái nhiệt kế, 12 độ C là nhiệt độ ở trong đây. Toàn bộ những thùng gỗ rượu chiếm hết chỗ quanh tường, ánh sáng đèn màu vàng làm cho người ta cảm thấy rất tráng lệ, đủ những loại rượu được treo trên giá rất ngăn nắp. Ngay chính giữa hầm rượu có bày một cái bàn để thưởng thức rượu, những chùm đèn màu vàng vừa hay hắt lên cái bàn, vừa mang cảm giác huyền bí và mờ ảo. Tóm lại nó mang cho cô một cảm giác không tệ.

“Không tệ lắm, máy điều hòa ở đây của anh là sản phẩm ở trong nước sao?”

“Không phải, máy điều hòa là tôi mang từ bên Pháp về đây.”

Vì cô hiểu rõ trái tim của hầm rượu chính là máy điều hòa, một khi lựa chọn sai máy điều hòa, toàn bộ rượu được cất ở trong này đều bị hủy. Trên nhiều khía cạnh những sản phẩm điều hòa ở trong nước đều kém hơn nước ngoài, cho dù tính năng bề ngoài thì cũng như nhau. Huống hồ rượu đồ là được xuất xứ từ Châu Âu, cho nên lấy góc độ này mà nói, thiết kế và kỹ thuật ở bên trong của bọn họ tất nhiên là dẫn đầu mấy nước khác.

“Ừ, tôi đã chờ không được rồi, anh mau lấy rượu ra đi.”

“Anh cười nhẹ, tiện tay lấy một chai rượu ở trên giá, cầm lấy tấm vải trắng ở trên bàn cẩn thận lau sạch sẽ thân bình, dùng dụng cụ mở nắp đâm vào giữa miệng chai, chậm rãi để nó xuống. Sau đó lại lần nữa lấy tấm vải trắng lau sạch miệng bình, cầm dụng cụ mở nắp đâm xuyên lớp vỏ, dọc theo kim đồng hồ, chậm rãi xoay tròn nắp chai. Cuối cùng thuận lợi rút được nắp chai từ miệng bình ra.

Sau đó anh nhẹ nhàng nâng miệng bình lên, cách một độ cao thích hợp với cái ly, chậm rãi đổ rượu nho vào ly, xoay tròn bình rồi thu tay lại. Cả quá trình anh làm rất tao nhã và không mất đi sự chuyên nghiệp, làm cho Trình Cốc Tâm thật sự bội phục một phen.

“Mời, thử xem rượu này như thế nào.”

Cô cầm ly lên, mượn ánh đèn cẩn thận quan sát màu sắc của nó, ứng đồ trong suốt, nhẹ nhàng đựng đưa ly rượu, còn sót lại một chút rượu trên vách ly một cách rõ ràng, “Độ chín muộn của rượu này rất tốt, hơn nữa độ đường và độ cồn của nó cũng không thấp.”

Anh mỉm cười gật đầu ra hiệu cô cứ tiếp tục. Cô cũng không khách khí đưa mũi tới gần miệng ly, yên lặng ngửi mùi rượu. Sau đó hơi xoay tròn ly rượu, rượu tỏa hương thơm trong không khí, lại lấy cái ly để gần trước mũi, hít thật sâu. Hai mắt khép hờ, tựa như đang say bởi mùi rượu, “Ừ, trong veo nhưng mang theo một tia nồng đậm.”

Không đợi anh trả lời, cô giơ ly lên trước, trong lúc đưa miệng ly lên môi mình, môi dưới cũng áp lại, đầu hơi ngửa ra sau, cái miệng nhỏ hép một chút như đang thưởng thức rượu. Rượu đồ vào trong miệng, dùng lưỡi đảo qua đảo lại, làm cho mỗi vị giác đều được thưởng thức đầy đủ, thỏa mãn hưởng thụ độ chua ngọt của nó.

Cẩn thận nhìn chằm chằm biểu cảm của cô, bộ dáng tập trung và say mê hấp dẫn anh, dường như bình phẩm một hương rượu chính là niềm thỏa mãn của cô. Lại một lần nữa anh sinh ra hảo cảm đối với cô.

Bình tĩnh từ trong rượu, Trình Cốc Tâm vội nói, “Rượu của anh quả thật rất ngon. Màu sắc đậm đà, hương vị thì nồng đậm hương trái cây, cảm giác rất đậm đà và dịu nhẹ. Hơn nữa vừa uống vào cảm thấy rất ấm áp, xem ra độ cồn không thấp, vừa uống vào liền có cảm giác.”

“Đánh giá của cô rất chuyên nghiệp, một chút cũng không sai.” Anh tán thưởng từ tận đáy lòng.

“Cũng tạm được, vì tôi rất thích rượu, cho nên mới tìm hiểu một chút.” Được khích lệ, Trình Cốc Tâm có chút ngượng ngùng, “Còn nữa không, tôi muốn nếm thử cái khác.”

“Được thôi.” Không nói thêm nữa, anh liền lấy thêm một chai. Không biết tại sao, đối với một người con gái như vậy, anh không tìm được lý do để cự tuyệt, hơn nữa, nhìn cô say mê thưởng thức như vậy, tâm tình của anh cũng có chút thay đổi.

“Ừ... màu sắc của rượu này rất đẹp, giống như hồng bảo thạch, thị giác đã kích thích sự mới mẻ và tuổi trẻ, thậm chí trong không khí còn bay tới mùi trái anh đào.”

“Rượu này...”

“Rượu này...”

“Rượu này...”

Thoáng cái Trình Cốc Tâm đã uống tới gần bảy tám loại rượu, từ lượng tốt đến mấy thì đầu óc của cô bây giờ đã có chút xoay tròn.

“Cô còn muốn nếm thử nữa không?”

“Không cần đâu.” Trình Cốc Tâm khoát tay, “Mới đó mà đã uống nhiều rượu trộn với nhau, dù từ lượng của tôi vô cùng tốt thì giờ cũng gánh không nổi. Ngược lại còn anh, tôi vốn muốn mời anh uống rượu, sao anh chẳng uống một ly nào vậy, thật sự không nể mặt tôi rồi.” Bị cồn kích thích, cô nói chuyện có chút lớn gan hơn.

“Ha ha ha, không phải mới vừa rồi đã cho cô bình phẩm rượu rồi sao, nên tôi mới không rảnh.” Vì say mà bộ dáng của cô có chút đáng yêu, ít đi một phần kín đáo, nhiều hơn một chút thẳng thắn.

“Được rồi, vậy giờ anh uống đi.” Cô mở chai rượu ra, rót một ly đưa đến bên miệng anh, giống như cô phải nhìn thấy anh uống thì mới bỏ qua. “Rượu của anh ở nơi này có cảm giác không giống rượu ở chỗ khác, nhưng tôi lại không biết khác ở chỗ nào.” Cô lắc lắc ly rượu ở trong tay, nói ra nghi vấn ở trong lòng. Híp mắt lại hình như là đang tự hỏi.

“À! Tôi nhớ rồi, vẫn có một chỗ có hương vị rất giống của anh, hình như là ở trong một trang viên, hai hôm trước tôi mới tới đó.”

“Cô nói chắc là trang viên đó, rượu ở chỗ tôi đều được chở tới từ nơi đó.”

“Vậy chẳng lẽ rượu ở chỗ này của anh đều được chuyển từ đó qua đây bán?”

“Nói như vậy cũng không sai, bởi vì trang viên đó là của tôi.”

“Cái gì? Trang viên đó là do anh thiết kế sao?” Tin tức này còn khiếp sợ hơn cả chuyện anh là chủ hầm rượu này.

Anh gật đầu nhẹ, “Sao vậy?” Sao sau khi cô biết tin tức này thì phản ứng lại như vậy, tròn tròn hai mắt, bàn tay trắng ôm lấy miệng.

Ý thức thấy bản thân hơi luống cuống, Trình Cốc Tâm nhanh chóng thu lại biểu cảm của mình, “Không có gì, chỉ có chút hơi ngoài sự tưởng tượng của tôi mà thôi.”

Vốn cảm xúc của cô đều thể hiện ở trên mặt, “Ha ha, chúng ta như vậy xem như cũng đã quen biết nhau. Tôi tên là Bành Lâm, cô tên là gì?” Loại chuyện hỏi tên con gái nhà người ta như vậy cũng là chuyện lần đầu tiên anh làm, khó trách có chút lo lắng, sợ cô không nói.

“Trình Cốc Tâm.”

“Tên rất đẹp.”

“Cảm ơn.” Thật sự tên ‘Dung Hủy San’ trước kia của cô cũng rất đẹp, ít nhất cô cũng đã dùng nó hơi hai mươi mấy năm, chỉ có điều về sau chắc sẽ không dùng nữa. Nhìn thoáng qua đồng hồ, cô phát hiện đã gần tới giờ tan làm rồi, cẩn thận tính lại, cô trốn việc cũng gần ba tiếng rồi. Dù cô có gan lớn cỡ nào thì giờ cũng nên quay về rồi. “À, thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đi đây, anh tính đi, hết chỗ này bao nhiêu tiền.”

“Không cần đâu, coi như là tôi mời cô uống, hiếm khi tôi gặp được một người hiểu về rượu như vậy.”

“Không được, đâu dám để anh mời tôi uống.” Tính khí của Trình Cốc Tâm cũng rất ngang ngược, hễ là chuyện cô đã nhận định thì rất khó thay đổi, hơn nữa người này đã giúp cô một chuyện không hề nhỏ.

Cuối cùng Bành Lâm cũng không thể thuyết phục được cô, cô vẫn kiên quyết đặt tiền xuống rồi quay người rời khỏi đó. Nhưng đợi sau khi cô đi khỏi, anh mới phát hiện bản thân anh cũng muốn tìm cách để lấy cách liên lạc với cô, người con gái như vậy khó lắm mới có một người có chút hảo cảm. Lúc này khó trách anh có chút tiếc nuối.

Trên đường Trình Cốc Tâm bước nhỏ đi về trường học, hôm nay thu hoạch cũng không tệ lắm. Ngoại trừ lúc đầu Đỗ Tư Tuấn có khuấy đảo chút tâm tình của cô, sau này gặp được người khác, bình phẩm mọi loại rượu thì giờ tâm tình của cô cũng rất thỏa mãn. Người đàn ông tên là Bành Lâm kia, tiếp xúc thì thấy là một người nho nhã hiểu lễ nghĩa, một bộ tác phong thân sĩ, quan trọng là ở những phương diện cất rượu, bình phẩm rượu cũng là người trong nghề. Hôm nay mặc dù uống có chút nhiều, nhưng cũng có nhiều loại rượu ngon còn chưa nếm hết, dù sao hầm rượu này cũng gần trường học, sau này cô chắc chắn sẽ tìm nhiều cơ hội tới chỗ này uống nhiều hơn nữa.

Vừa đi vào phòng làm việc, điện thoại liền vang lên, hiện thị trên màn hình là tên của Đồng Hàn Thành. Không phải hôm nay anh mới trở về quân đội sao, anh tìm cô có chuyện gì chứ?

“A lô?”

“Ừ.”

“Hà?” Trình Cốc Tâm nghi hoặc, người đàn ông này sao kỳ lạ vậy, rõ ràng là anh gọi điện tới, vậy anh ‘ừ’ cái gì chứ.

“Em sắp tan làm chưa?” Giọng điệu của anh có chút lười biếng, không hiểu sao làm cho lòng cô có chút quen thuộc không rõ.

“Gần rồi, tôi sắp xếp một chút là có thể rời khỏi.”

“Ừ.”

Đầu bên kia bỗng im lặng, vậy là anh muốn nói gì, điện thoại tới đây chỉ muốn cho cô nghe ‘ừ’ thôi sao? “Anh có chuyện gì sao?”

“Không có.” Thật sao chỉ là đột nhiên anh muốn nghe giọng nói của cô, cú điện thoại này là anh đã muốn gọi cho cô thật lâu sau khi trở về quân đội.

“Vậy tôi cúp máy đây.” Trình Cốc Tâm cảm thấy câu trả lời thật thà của Đồng Hàn Thành rất nhàm chán, chắc công việc thủ trưởng của anh rảnh rồi

lắm

“Ừ.”

Nghe thấy chữ đó, Trình Cốc Tâm như muốn phát điên. Bộ anh không thể nói chữ khác sao? Khó chịu thu tay lại, dè xuống nút kết thúc cuộc gọi. Thật ra lúc cô để điện thoại xuống, Đồng Hàn Thành đã nói một câu, “Đi đường cẩn thận.” Chẳng qua là cô không có nghe thấy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Á bì

Không nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm gì, lòng của Đồng Hàn Thành có chút cô đơn. Rõ ràng anh mới xa cô sáng nay, nhưng vừa về quân đội là anh đã thấy nhớ cô. Gọi điện qua, nghe thấy giọng nói của cô, cầm điện thoại, lại không biết phải nói gì. Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác tay chân luống cuống. Trước kia dù quân địch có chạy tới ngoài nơi đóng quân của bọn họ, anh đều rất tỉnh táo và bình tĩnh chỉ huy. Vậy từ lúc nào thì cô đã chiếm một vị trí không nhỏ ở trong lòng anh? Chắc có lẽ vừa mới bắt đầu anh đã đặt cô vào một vị trí quan trọng ở trong lòng anh. Nhìn chăm chăm vào cái màn hình một lúc lâu, anh lâm vào trầm mặc, không nghe thấy có tiếng gõ cửa. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

Khuru Nhĩ gõ thật lâu mà bên trong vẫn không có tiếng động. Cho nên anh mới cả gan đẩy cửa bước vào, nhưng lại phát hiện Đồng Hàn Thành đang ngủ người trước bàn làm việc, nhìn điện thoại đến gần ngủ. Tình huống bây giờ thật sự rất kỳ lạ, đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

“Báo cáo thủ trưởng.”

Đột nhiên có giọng nói cất lên làm cho anh giật cả mình, “Làm sao cậu vào được?”

“Báo cáo thủ trưởng, tự tôi đẩy cửa vào.” Khuru Nhĩ cúi đầu, biểu hiện lo lắng cũng rất ít, xem ra chuyện phạt là trốn không được, vừa rồi anh hẳn không nên lớn gan như vậy. diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

“À...” Phản ứng của Đồng Hàn Thành bình tĩnh đến ngạc nhiên, làm cho Khuru Nhĩ có chút khó tin ngẩng đầu nhìn anh, nhưng anh lại nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, “Thủ trưởng, anh đang chờ điện thoại sao?” diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

“Không phải, vừa mới gọi xong.”

“À, là chị dâu sao?”

“Ừ.”

Giờ Khuru Nhĩ đã hiểu rõ, thì ra chuyện thủ trưởng không yên lòng là vì liên quan tới chị dâu. “Thủ trưởng... có phải anh nhớ chị dâu rồi không?”

“Hả? Cậu nói cái gì?”

Vừa rồi Đồng Hàn Thành nhìn rất hiền, hình như không vì chuyện anh tự xông vào mà tức giận, cũng làm lá gan của Khuru Nhĩ lớn hơn. Nhưng tình huống bây giờ lại không giống như anh suy nghĩ, thủ trưởng của anh mới vừa thất thần nên không nghe thấy anh nói gì hết. “Không không, tôi không nói gì hết.”

“Cho cậu nói thì cậu nói đi, có gì mà không thể nói.” Đồng Hàn Thành khó chịu, rõ ràng cậu ta có chuyện để nói, nhưng giờ thì lại che giấu.

“Dạ Thủ trưởng.” Giọng điệu giận dữ và giọng nói to hơn làm cho Khuru Nhĩ nghe lời, “Tôi nói, có phải anh nhớ chị dâu rồi không?” Nhưng anh biết sau khi anh nói ra những lời này, thì chuyện phạt là chuyện chắc chắn rồi.

“Ngược lại giờ cậu nói đi, làm sao cậu thấy được.” Không nghĩ tới Khuru Nhĩ mới liếc mắt liếc nhìn ra được tâm tư của anh, nhưng anh rất hiểu kỳ, làm sao cậu ta nhìn thấy được, ngược lại còn muốn đi tám chuyện của anh.

Lời của thủ trưởng lại lần nữa làm cho anh cảm thấy rất lạ lùng, vốn khuôn mặt luôn bình tĩnh giờ nhìn lại rất tò mò, “Tôi vừa hỏi anh có phải anh đang chờ điện thoại hay không, anh nói là vừa mới gọi xong, sau đó tôi lại hỏi anh có phải là điện thoại của chị dâu hay không, anh nói đúng vậy. Hơn nữa, thủ trưởng, anh... từ lúc tôi vào tới giờ anh luôn ngăn người, cho nên... tôi liền đoán được.”

“Hả? Xem ra khả năng suy luận của cậu không tệ, sao trước kia tôi lại không phát hiện ra chứ.”

“Ha ha, thủ trưởng quá khen rồi.” Sau khi được khen, Khuru Nhĩ ngượng ngùng gãi đầu, trong lòng rất đắc ý. “Thủ trưởng vừa mới kết hôn không bao lâu, lại còn không gặp chị dâu trong một thời gian dài, nhất định là rất nhớ ôn hương nhuyễn ngọc, những cái này tôi đều hiểu được.” Sau đó anh ta cảm

thấy rất đặc ý với những suy đoán của mình.

“Ôn hương nhuyển ngọc mà cậu cũng biết dùng, bây giờ trông cậu rất giống trai thành thị rồi đấy.”

Khuru Nhĩ không nghĩ tới những lời anh nói đã chạm vào địa lôi của Đồng Hàn Thành, lại càng muốn thể hiện nhiều hơn, thậm chí còn có nhiều chiêu nữa. “Thủ trưởng, anh đã nói nhớ chị dâu, vậy sao không dẫn chị dâu vào quân doanh luôn, như vậy sẽ không phải chịu sự dầy vò nhớ thương, bây giờ cũng sẽ không buồn lo nữa. Hi hi.”

“Buồn lo? Bản lĩnh bây giờ của cậu mở miệng một chữ liền nhả thành văn. Đúng vậy Khuru Nhĩ, có phải cậu muốn tôi phạt cậu chạy năm kilomet, viết bản kiểm điểm nữa phải không?”

Lời này vừa nói ra, làm cho Khuru Nhĩ khiếp sợ triệt để, “Không không không, Thủ trưởng, tôi làm sao dám.” Đồng thời trong lúc đó anh cũng ý thức được mình đã hiểu sai ý tứ của thủ trưởng, anh không nên giẫm lên bức tường này.

“Hừ, không dám, tôi xem hình như gan cậu gần bay lên tới tận trời rồi. Nói đi, tôi tìm tôi có chuyện gì.” Sắc mặt Đồng Hàn Thành nghiêm lại, giọng nói vang lên làm cho Khuru Nhĩ sợ đến mức muốn ỉu xiu.

“Báo cáo Thủ trưởng. . . diễn tập trước kia của chúng ta không phải là toàn thắng sao, khoảng thời gian trước huấn luyện có chút vất vả, nên. . . cho nên các anh em muốn liên hoan một chút.” Lần này, ngay cả nói chuyện mà Khuru Nhĩ cũng không thể nói lưu loát, có thể nhìn ra quả nhiên năng lực lãnh đạo của Đồng Hàn Thành rất cao.

“Liên hoan, đây chỉ mới là diễn tập nhỏ, nếu muốn chúc mừng thì để thắng đợt diễn tập giữa năm của quân khu rồi nói sau. Tôi nói nhóm các người mà không dành tâm tư cho chuyện huấn luyện, cả ngày chỉ suy nghĩ tới chuyện liên hoan, là vì sao vậy hả!” Tâm tình của Đồng Hàn Thành vốn không tốt, nghe thấy yêu cầu này, lại càng giận dữ hơn, giọng nói sau đó cũng đề cao lên quãng tám, “Đừng tưởng rằng các người là át chủ bài của những con át chủ bài ở trong quân đoàn thì đặc ý, muốn đánh bại đoàn của các người thì chỉ cần chút sức, mỗi ngày luyện tập nhiều hơn, cường độ phải cao hơn.”

“Dạ thủ trưởng.” Khuru Nhĩ nhanh chóng gật đầu, chuyện này cũng không phải là chủ ý của anh, mà là kết quả sau khi mấy anh em bàn bạc được, bây giờ đành đầu gối mặt lại là anh.

“Nếu không muốn bị đánh bại, thì tăng thêm độ huấn luyện.”

“Dạ thủ trưởng.” Lần này Khuru Nhĩ ưỡn thẳng lưng chào một cái quân lễ.

“Tối nay, mọi người ăn cơm trễ hai tiếng.”

“Hả?” Khuru Nhĩ vừa định la lên khiếp sợ, thì anh đã tự lấy tay che miệng, “Dạ thủ trưởng.” Giờ phút này anh không thể lo chuyện bao đồng được, bằng không người gặp họa sẽ là anh. Chỉ có điều ăn cơm trễ hai tiếng, tìm anh muốn chết cũng có nữa. Cái gì gọi là ăn cơm trễ hai tiếng, đó chính là thêm huấn luyện, dựa theo thường lệ, bọn họ huấn luyện tới mười một giờ, thêm hai tiếng chẳng phải là muốn mệt rã người sao, quan trọng là thời gian đi ngủ cũng bị giảm bớt.

“Đi ra ngoài đi.”

Khuru Nhĩ nản chí đi ra khỏi văn phòng. Mặc dù đề nghị vừa rồi của Khuru Nhĩ có hơi nhiều chuyện, nhưng cũng không phải không có lý. Nếu anh đã nhớ Trình Cốc Tâm, vậy sao không dẫn cô vào quân doanh. Như vậy không phải mỗi ngày anh đều gặp được cô sao. Nhưng mà bên này thì là toàn đồng phục nam, cô là con gái thì làm sao tự xử được. Huống hồ, cô còn có nhiệm vụ của mình, theo như quan hệ của bọn họ bây giờ, chắc cũng chưa tới lúc cô sẽ bỏ xuống công việc đi tới quân doanh ở với anh đâu. Nghĩ tới đây anh không nhịn được lắc đầu tiếc nuối, Khuru Nhĩ đề nghị một chuyện không mang tính thực tế chút nào.

Khi huấn luyện trễ, Đồng Hàn Thành đi tới bên cạnh Khuru Nhĩ, “Khuru Nhĩ.”

“Dạ thủ trưởng.” Nhìn thấy Đồng Hàn Thành đứng sau lưng anh, anh lập tức thẳng lưng đầy cảnh giác. Giờ phút này Khuru Nhĩ đáng thương có một dự cảm không được tốt, có phải buổi chiều trừng phạt còn chưa đủ hay không.

“Cậu nói xem phải làm cách nào mới đưa được chị dâu cậu tới đây? Cậu cũng biết, cô ấy cũng có công việc của mình.” Trước nghĩ sau nghĩ, Đồng Hàn Thành vẫn quyết định đi tới hỏi Khuru Nhĩ.

“Hả?” Khuru Nhĩ thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nghe thấy anh nói như vậy, kỳ thật trong lòng anh ta đã cười trộm, nhưng tuyệt đối không được bộc lộ ra mặt để thủ trưởng biết được. Vì thế anh ta vẫn làm mặt nghiêm như cũ, báo cáo, “Tôi nhớ chị dâu là giáo viên dạy máy tính, cho nên chúng ta có thể mở một lớp huấn luyện chuyên về máy tính. Đến lúc đó, trường học cứ để tôi lo, thủ trưởng không cần phải động vào chuyện này.”

Khuru Nhĩ nói mấy câu làm cho Đồng Hàn Thành được thông suốt, “Không sai, chủ ý này của cậu được.” Vô vai Khuru Nhĩ, anh liền quay người rồi đi, chuẩn bị mọi thứ để làm chuyện này.

Lưu lại một mình Khuru Nhĩ đứng thần thờ tại chỗ, cho nên vừa rồi thủ trưởng thật sự khen ngợi anh sao, là khen anh thật sao. Anh kích động nhảy dựng lên, cho dù lúc này Đồng Hàn Thành muốn nói anh quá đặc ý cũng chẳng sao.

Trình Cốc Tâm về đến nhà thì nhận được điện thoại của Đồng Phi Phi. Cô thầm cảm thấy người nhà họ Đồng không dễ sống chung, một người hai người đều là những bông hoa đơn lẻ, tuyệt đối không có bao nhiêu điểm tương đồng với cô. Đương nhiên trong đó không có ba mẹ Đồng, thật ra ý cô đang nói

chính là anh em nhà họ Đồng.

Đồng Phi Phi tìm cô là muốn cô đi ra ngoài chơi, thời gian là ngày mai sau khi cô tan làm. Cô vốn muốn dùng lý do quá mệt để từ chối, nhưng thật sự không chịu được sự đeo bám dai dẳng của cô ấy ở trong điện thoại. Sau khi cô đáp ứng, thì cô ấy đã chọn xong địa điểm, bởi vì chỗ đó chính là một ngôi nhà ma trong khi vui chơi. Đồng Phi Phi có giải thích, cô ấy nói lúc cô ấy còn nhỏ vẫn luôn muốn đi nhưng vì nhát gan nên không dám đi. Trong khoảng thời gian gần đây, cô ấy thường xem những loại tiểu thuyết kinh dị, rèn luyện khả năng bị dọa của mình, cô ấy cảm thấy bản thân đã đủ mạnh. Nhưng mà tự mình đi thì vẫn không dám, nên muốn kéo cô đi theo. Giọng nói dễ thương này muốn Trình Cốc Tâm không đáp ứng thì cũng khó.

Sau đó khi nhận được sự đồng ý của Trình Cốc Tâm, Đồng Phi Phi thiếu chút nữa là nhảy dựng ở đầu dây bên kia, trước kia cúp máy, Trình Cốc Tâm nghe được có một giọng trách nặng của một người phụ nữ trung niên.

Thời gian một ngày làm việc nhanh chóng trôi qua, Trình Cốc Tâm như cảm thấy cô đang sống lãng phí từng ngày. Sắp xếp xong mọi thứ, liền bắt đầu đi tới chỗ hẹn của cô và Đồng Phi Phi.

Đến lúc hẹn nhưng Đồng Phi Phi vẫn còn chưa xuất hiện, nhưng đây cũng là điều mà cô đã dự đoán trước. Nhưng mà khi đi tới đứng ở trước ngôi nhà ma này, cô khó tránh có chút không thoải mái, trước cửa trên vách tường có treo một cái ti vi tuyên truyền, trên màn hình liên tục phát lên những tình huống ở bên trong ngôi nhà ma, từng tiếng lại từng tiếng thét chói tai bay vào trong màng nhĩ của cô.

Rốt cuộc Đồng Phi Phi cũng đã xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

“Xin lỗi chị dâu, em đến muộn. Rõ ràng em đã đến đây sớm, nhưng không biết làm sao lại đi lạc đường.”

“Không sao đâu.” Nguyên nhân như vậy tuyệt đối không làm cho cô giật mình, “Chúng ta mau vào mua vé thôi.”

“Chờ một chút.” Lúc cô xoay người muốn đi, lại bị Đồng Phi Phi ở phía sau kéo lại.

“Sao vậy?”

“Em còn chưa chuẩn bị, để em chuẩn bị một chút đã.” Cô gái nhỏ có chút ấp úng, tự nhiên có thể thấy cô rất nhát gan.

“Được, vậy chị vào mua vé trước.”

Sau đó, làm công tác chuẩn bị, mười lăm phút trôi qua.

Trình Cốc Tâm hỏi, “Em xong chưa?”

Cô ấy lắc đầu, nói còn chẳng nên lời.

Thời gian lại trôi qua thêm mười lăm phút nữa, bụng của Trình Cốc Tâm cũng sắp kêu, cô nghĩ sớm chơi xong thì cô có thể được ăn uống no nê rồi. Cô hỏi lại, “Vậy bây giờ có thể vào chưa?”

Rốt cuộc cô gái nhỏ cũng sợ hãi gật đầu, bộ dáng như thấy chết không sờn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Editor: Á bì

Nhân viên làm việc tại nhà ma cứ trở mắt kỳ lạ nhìn hai người bọn họ, hình như muốn nói ‘Hai người các cô rốt cuộc có được không vậy?’. Anh ta cũng rất tốt phái hẳn một người dẫn đường cho bọn họ, hơn nữa còn dẫn dò các cô, lúc đi vào trong nhớ nắm chặt tay người ở trước mặt, bằng không người đi ở phía sau có thể đột nhiên sẽ bị ma bắt lấy.

Lúc Đồng Phi Phi nghe được lời này, cả người run lên, Trình Cốc Tâm nhìn mà cảm thấy rất đau lòng, “Phi Phi, nếu không thì chúng ta không chơi nữa.”

“Hả, tại sao?” diễn.đàn.lê.quý.đôn@abi

“Nhìn em hình như rất sợ.”

“Không sao, hôm nay em cũng đã đến đây rồi, thì nhất định phải chơi.” Cô cắn răng ngoan cố bỏ xuống một câu.

Trình Cốc Tâm vốn muốn nói với cô nếu cô ấy thấy sợ, thì cần gì phải miễn cưỡng bản thân mình, cũng không có ai bắt ép cô ấy. Nhưng cô gái nhỏ vẫn

không thỏa hiệp, tính tình làm cho cô rất khó hiểu. Nhưng mà cô cũng muốn chơi, cô cũng không tốt tới mức khuyên cô ấy đừng chơi nữa, “Nếu em đã sợ thì đợi lát bước vào, đừng mở mắt.”

Cô gái nhỏ lại ngoan ngoãn gật đầu.

Bởi vì nhà ma này kết cấu rất đặc biệt, hành lang chỉ cho phép có một người đi qua, cho nên bọn họ phải nắm tay xếp hàng. Trình Cốc Tâm vì muốn để cô ấy cảm thấy an toàn một chút, cố ý đi ở phía sau. Cô có thể nhìn ra được khi cô gái nhỏ này đổi mặt bước vào cánh cửa, còn có chút do dự, chỉ có điều tay cô ấy bị nhân viên nắm lấy, không để cho cô ấy chần chừ.

Khi mới vừa vào cửa đã có một trận gió lạnh thổi tới, Trình Cốc Tâm có thể cảm giác tay cô ấy run lên, trong hoàn cảnh tối đen như vậy, càng làm cho độ nhạy cảm của thính giác tăng lên. Con gió lạnh như có như không thổi tới, có chút âm u nhập vào người, đi qua một góc rẽ, một linh đường hiện ra ngay trước mắt, chữ ‘Điện’ màu trắng thật to phát sáng làm cho người ta cảm thấy có chút chói mắt, ở bên cạnh lại treo hai cái đầu của con cương thi lưỡi dài như thời xưa, Đồng Phi Phi đột nhiên thét chói tai, nhân viên đi ở phía trước lập tức nhắc nhở, “Đừng kêu, không thôi cương thi nhảy ra đó.”

Anh ta nói như vậy, chẳng những Đồng Phi Phi không ngừng, mà càng kêu kịch liệt hơn. Tóm lại, nhân viên đưa các cô vào trong có chút nhanh, bước chân của Trình Cốc Tâm có chút theo không kịp. Trong lúc đó, ở hai bên có vuron ra mấy cánh tay hoặc người nào đó đột ngột nhảy ra, nhưng mấy người bọn họ căn bản chỉ có thể nắm tay được người cuối cùng, đó chính là Trình Cốc Tâm. Đương nhiên cô không cho rằng đó thật sự là cương thi thật hay là ma thật, bởi vì cô cảm giác được độ ẩm ở trên tay bọn họ, rất rõ ràng bọn họ đều là người hóa trang cả, cho nên cô tuyệt đối không sợ.

Mơ hồ truyền tới thanh âm khóc cười u oán quanh quẩn ở trong bóng đêm, Đồng Phi Phi chạy có chút khó khăn, thường hay kinh sợ, đến cuối cùng lại khóc hỏi, “Chú ơi, khi nào thì chúng ta có thể ra ngoài, cháu không muốn chơi nữa.”

Nhân viên cũng không hỏi đầu quẩn mấy chuyện đó, hướng hồ kết cấu của nhà ma này chỉ có một lối ra, bây giờ đi qua gần phân nửa, cho nên cách duy nhất là đi tới tận cuối cùng.

Lúc đi ra khỏi nhà ma, trên mặt Đồng Phi Phi đầy nước mắt, lúc thấy ánh sáng cô liền ôm cổ Trình Cốc Tâm, “Hu hu hu, chị dâu, làm em sợ muốn chết, sau này em không chơi cái này nữa.”

Bộ dáng hoa lệ đầm mưa này vừa thấy đã thương thật sự làm cho người thương tiếc, “Được rồi được rồi, ra ngoài rồi thì không sao nữa, chúng ta đi ăn thôi.”

Đồng Phi Phi vẫn chưa hoàn hồn từ nỗi kinh sợ, đi ra khỏi nơi đó mà bước chân cảm thấy không thật.

Một đường đều gút gao cảm chặt lấy tay của cô, giống như sợ ma hay cương thi ở trong nhà ma bám theo cô ấy. Trình Cốc Tâm không nhớ đã bao lâu rồi cô không cùng nắm tay với học sinh nữ đi giữa mọi người như thế này, lần mà cô nhớ nhất chắc là học tiểu học. Hoàn cảnh như vậy làm cho cô có chút xấu hổ, nhưng vẫn nhin xuống.

Tùy tiện chọn một nhà hàng, cô đoán chắc vì sợ quá nên Đồng Phi Phi không có khẩu vị nữa. Còn cô bây giờ cũng quá đói rồi, cái gì thuận tiện thì cứ ăn.

Vừa vào cửa cô liền cảm thấy có chút bất thường, một nhà hàng bình thường thì làm gì khoa trương như vậy, hai nhóm nhân viên hai bên đồng loạt cúi người chào các cô. Mà trang trí đèn ở trong phòng cũng rất lộng lẫy, vô cùng tráng lệ, trực giác nói cho cô biết, đây nhất định là một hội sở nhà hàng xa hoa nào đó, còn ở bên này chiều dài khách hàng tất nhiên là không được phạm sai lầm và nhiệt tình với khách. Lúc này nếu muốn xoay người rời khỏi đó thì không được, các cô cũng đã vào rồi.

“Xin chào, xin hỏi các cô có đặt hẹn trước không?” Một người phục vụ nghênh đón thân thiết hỏi bọn họ.

“A, không có.”

“Thật ngại quá, nếu không có đặt trước thì không được ngồi trong phòng, chỉ được ngồi ngoài sảnh thôi.” Vẻ mặt của người phục vụ áy náy.

“Không sao, đại sảnh thì đại sảnh đi.”

Mơ hồ tùy tiện vào một nhà hàng hội sở như vậy, thì cứ tùy tiện tìm một cái bàn rồi cô bắt đầu đại chiến thôi. Chỗ này xưng là hội sở cao cấp, sau khi cô thấy thực đơn thì đã hiểu, là vì nguyên liệu nấu ăn ở chỗ này tương đối quý hiếm, Bảo Tham Cách Đồ gì đó. Khó có khi ăn được một bữa như vậy nên cô cũng chấp nhận, sau khi kết hôn với Đồng Hàn Thành, mẹ Đồng đã lặng lẽ mở cho cô một cái thẻ, lúc đó cô nghĩ mình sẽ trả lại cho Đồng Hàn Thành, nhưng lại bị anh cự tuyệt. Anh kêu cô cứ nhận, cứ như ở nhà mà tiêu xài. Sau này đi ngân hàng coi thử, mấy con số trên màn hình làm cho cô muốn liú lười. Hơn nữa Hà Tố Mẫn cũng cho cô hỏi môn rất xa xỉ, bây giờ nói tới, thì hình như cô cũng được coi là một cô gái nhà giàu rồi.

Quả thật có tiền nên đồ ăn cho vào miệng cũng không tầm thường, cô ăn cũng rất hưởng thụ. Trái lại Đồng Phi Phi thì như cô đoán, lo lắng quạu đồ ăn trong chén, không hề có khẩu vị. Trình Cốc Tâm cảm thấy đáng tiếc, quá lãng phí đồ ăn ngon.

Đêm nay Bành Lâm cùng một đám bạn bè hẹn nhau tới hội sở này ăn cơm, lúc đi qua đại sảnh lớn, lơ đãng nhìn thoáng qua nhưng lại phát hiện ra bóng dáng luôn vướng lại trong lòng anh. Anh cố ý nhìn thêm mấy lần để tránh mình nhận sai, nhưng hiển nhiên kết quả làm cho anh rất vừa lòng. Nói với bạn bè một tiếng, anh liền đi qua chỗ người kia.

Trước cái nôi bóc khói, khuôn mặt xinh đẹp của cô ở phía sau như ẩn như hiện. Mặc dù như thế nhưng anh vẫn thấy rõ biểu cảm say mê của cô, dường như trong miệng cô đang nhai thức ăn ngon nhất trên thế giới, rất giống với biểu hiện thưởng thức rượu của anh trong hầm rượu vào ngày hôm đó.

“Cô Trinh, chúng ta lại gặp mặt.”

“Hà? Anh Bành, làm sao anh lại ở đây?” Vừa rồi Trình Cốc Tâm đang dùng hàm răng chiến đấu với con cá, có thể là do nấu quá lâu, thịt cá đã quá già, cô nhai có chút dai, cho nên không có phát hiện Bành Lâm đang đi về phía mình.

“Tôi có hẹn với bạn ăn cơm ở chỗ này, không nghĩ tới lại gặp cô.” Bành Lâm cười tao nhã.

“Chị dâu, ai vậy?” Cả buổi Đồng Phi Phi đều không yên lòng, lúc này đột nhiên xuất hiện một người, nên mới hấp dẫn được sự chú ý của cô.

“Chị dâu?” Cách xưng hô này bay vào tai anh đặc biệt miễn cảm, cô đã kết hôn rồi sao?

“Anh Bành là chủ của một hầm rượu gần cạnh trường của chị, lần trước chúng ta đi tới trang viên kia cũng là của anh ấy.” Trình Cốc Tâm không cảm giác được sự bất thường của Bành Lâm, cứ tiếp tục giải thích với Đồng Phi Phi.

“À là vậy sao, thật nhìn không ra đó, hóa ra anh Bành lại lợi hại như vậy.” Nghe nói như vậy, Đồng Phi Phi nhất thời cảm thấy rất hứng thú.

“Ha Ha, quá khen rồi.” Nhìn thấy Trình Cốc Tâm hình như cũng chấp nhận cách xưng hô ‘chị dâu’ này, trong lòng anh có vài phần mất mát, một người con gái tốt như vậy nhưng đã là vợ của người ta. Chỉ có điều một khi đã như vậy, làm bạn của cô cũng rất tốt, đây chính là tính cách tùy ý trời sinh của anh, “Lần trước đã quên hỏi cách liên lạc với cô Trinh, lần sau rượu ở trong trang viên có ra rượu mới, muốn mời người trong nghề như cô tới đánh giá một chút.”

“Được thôi, tới lúc đó đừng quên gọi cho tôi.” Nói đến thưởng thức rượu, cô cảm thấy rất hưng phấn.

Anh thuận tay lấy điện thoại ra nhớ kỹ số điện thoại của Trình Cốc Tâm. Chỉ có điều hành động như vậy làm cho Đồng Phi Phi không vừa lòng, “Chị dâu, sao chị có thể tùy tiện đưa số điện thoại của mình cho người khác như vậy!” Cô vừa gặp người này liền cảm thấy anh ta có ý muốn làm quen với chị dâu, cho nên lúc anh hai không có ở đây, cô phải kiên quyết đứng lên bảo vệ.

“A...bạn chị là bạn mà, hơn nữa anh ta chỉ muốn mời chị tới thưởng thức rượu.” Lời nói của Đồng Phi Phi làm cho cô cảm thấy nó không được lễ phép với Bành Lâm, “Thật ngại quá anh Bành.”

“Không sao đâu, tôi nghĩ chắc cô gái nhỏ này có gì hiểu lầm tôi rồi. Vậy tôi không làm phiền hai người nữa, bạn tôi đang chờ tôi. Đây là danh thiếp của tôi, cô nhận đi.” Trước sau anh vẫn giữ nụ cười tao nhã, hình như đối với lời nói của Đồng Phi Phi, anh hoàn toàn không để trong lòng. Đợi sau khi Trình Cốc Tâm nhận danh thiếp của mình, thì anh mới quay người rời đi.

“Hừ, chị dâu, người đàn ông này nhất định không có ý tốt.” Đồng Phi Phi nhìn theo bóng lưng của anh trợn mắt vài lần.

“Chị đã là người có chồng rồi, làm sao người ta lại có ý không tốt với chị, hơn nữa bạn chị chỉ là bạn bè thấy hợp nhau mà thôi.” Trình Cốc Tâm đối với logic của Đồng Phi Phi cảm thấy toát mồ hôi, có phải lòng thù địch của cô ấy quá mạnh rồi hay không, hay là do vì quá sợ nhà ma mà thành như vậy.

Đồng Phi Phi cong miệng lên, bộ dáng không phục, “Em mặc kệ đấy, chị là chị dâu của em, là vợ của anh em, anh ta không thể ngấp nghé được.”

Trong lòng của Trình Cốc Tâm toát cả mồ hôi, có phải cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều rồi hay không. Dựa theo logic của cô ấy, có phải tất cả bạn mà là đàn ông đều có ý ngấp nghé với cô hay không? Đây cũng là lần đầu tiên cô phát hiện sức hấp dẫn của mình lớn như vậy. Chỉ có điều cô gái nhỏ này từ nhỏ đã được nuông chiều, cũng không đáng để cô phải tranh cãi với cô ấy, “Được rồi, chị chỉ là chị dâu của một mình em. Mau ăn đi, ăn xong là có thể về nhà rồi.”

Lấy được sự bảo đảm của Trình Cốc Tâm, Đồng Phi Phi mới vừa lòng cầm đĩa lên gấp thức ăn ở trong nồi. Nhưng mà nấu lâu như vậy, đa phần đồ ngon cũng đã nát vụn ra hết rồi, “Trời ơi, đồ ăn ở chỗ này sao ghê quá vậy.”

Trình Cốc Tâm thật sự bại ở trong tay cô ấy, mấy thứ đó chính là cô ấy bỏ vào, nấu lâu như vậy mà không ăn cũng là cô ấy, cho nên giờ cô ấy còn muốn trách ai nữa chứ, “Em nấu lâu quá, trước tiên cứ vớt hết đồ ở trong đó ra trước, sau đó bỏ cái khác nào.”

Đi ra ngoài với Đồng Phi Phi thật sự rất chán, thể xác và tinh thần đều mệt, cô nằm trên ghế sofa cảm xúc buồn ngủ. Nhưng mà sờ lên bụng mình, cô vẫn thấy rất thỏa mãn, đã lâu rồi cô không được ăn một bữa ngon như vậy. Với lại gặp được Bành Lâm, anh còn nói sau này sẽ mời cô đi thưởng thức rượu. Thật ra cô là một người đặc biệt dễ thỏa mãn, chuyện không vui cũng sẽ quên rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Á bì

Bởi vì Đồng Phi Phi bị nhà ma dọa sợ, nên tối không dám về nhà một mình, nhất định phải lờn Trình Cốc Tâm theo. Cho nên cũng chỉ có thể thuê xe đưa cô ấy tới nhà họ Đồng, lại vòng thêm nửa thành phố về nhà.

Xe taxi không vào được trong đại viên nên chỉ có thể dừng trước cổng, sau khi Đồng Phi Phi xuống xe liền cầm đầu chạy thẳng về nhà. Giờ này đại viên rất yên tĩnh, hai bên đường chiếu đèn vàng mờ nên đặc biệt có chút âm u và quỷ dị, đầu óc của cô không có cách nào tỉnh táo, đã trải qua thử thách ở nhà ma, cô càng nghĩ lại càng sợ, những đoạn từng xem qua trong tiểu thuyết kinh dị cũng bắt đầu xuất hiện. Thậm chí cô còn nghe thấy loáng thoáng có tiếng bước chân đuổi theo cô. Đại viên của nhà cô là khu vực tương đối khá sâu, cho nên cô rất vất vả mới nhìn thấy nhà Đồng Hàn Thành, cô bắt chấp tất cả chạy nhanh tới đó. Điều này làm cho cảnh vệ giữ cửa đề phòng, nghĩ muốn ngăn cô lại, nhưng cô cũng đã xông vào cửa rồi.

Đội khi nhân viên bảo vệ đuổi theo cô, thì cô đã chạy tới ngoài nhà họ Đồng. Nhìn kỹ mới nhận ra cô là cháu gái nhà họ Đồng, làm cho nhân viên cảnh vệ cảm thấy rất kỳ quái. Đồng Phi Phi đâu có thèm quan tâm xem nhân viên cảnh vệ nghĩ gì, liền bắt đầu đập cửa, mãi đến khi mẹ Đồng ra mới bình tĩnh lại.

“Thím, làm con sợ muốn chết.”

“Sao vậy?” Mẹ Đồng mở cửa thấy Đồng Phi Phi đứng ở ngoài cửa, sắc mặt tái nhợt, vừa định hỏi cô tại sao lại đến đây.

“Có... có ma đuổi theo con.” Đồng Phi Phi thở phò, vẻ mặt kinh sợ.

“Ma ở đâu chứ, đừng có nói bậy.” Mẹ Đồng nhanh chóng che miệng cô, chuyện ma quỷ là chuyện mà mấy người già bọn họ kiêng kị nhất.

Đồng Phi Phi bị bịt miệng, ỉ ỉ a a nói, “Thật mà... có thật mà, vừa nãy ngay ở phía sau con.”

“Thôi được rồi, đừng nói nữa, mau vào nhà đi.” Nhưng mẹ Đồng vẫn không tin những lời cô nói.

Vừa vào nhà, cô liền đi tới ngồi cạnh ba Đồng trong phòng khách, ông đang cầm điện thoại, hình như là đang nói chuyện với ai đó, “Thím, chú đang gọi cho ai vậy?”

“Anh hai con.” Mẹ Đồng cầm lấy cuộn len tiếp tục đan.

Nhắc tới anh hai, đột nhiên cô nghĩ tới cái gì đó, “Chú hai, khi chú nói chuyện xong với anh hai thì đưa điện thoại cho con nha, con có vài lời muốn nói với anh ấy.” Cô cảm thấy mình nên báo cáo một chút tình hình xảy ra trong ngày hôm nay, ông chủ trang viên làm rượu gì kia nhìn không giống như người dễ chọc, anh hai cô lại thường xuyên ở xa chị dâu, cô thật sự lo lắng cho anh, chỉ sợ chị dâu tốt sẽ bị người ta đoạt mất.

Chờ ba Đồng nói xong, cô cố ý cầm điện thoại chạy lên lầu hai. Vì thế mẹ Đồng liền trêu ghẹo cô, nói cô lớn từng này rồi mà còn nói chuyện bí mật với anh hai. Nhưng mà vì hạnh phúc của anh hai, cô Đồng Phi Phi hoàn toàn không quan tâm tới chuyện đó.

“Này anh hai.”

“Ừ, Phi Phi?” Nghe được giọng nói của Đồng Phi Phi làm cho anh rất kinh ngạc, vốn anh chỉ muốn gọi điện báo cáo công việc cho bố anh thôi.

“Hôm nay em có cùng chị dâu đi ra ngoài ăn tối.”

“Ừ vậy sao? Vậy tốt lắm.” Anh hoàn toàn không phản đối chuyện vợ mình kết bạn với em họ.

“Nhưng bọn em có gặp một người đàn ông.”

“Đàn ông gì?”

“Thì là ông chủ của cái trang viên mà lần trước mình chụp ảnh cưới đó, em không biết làm sao chị dâu quen biết được anh ta.” Đồng Phi Phi chau mày, biểu cảm vẻ mặt rất nghiêm trọng.

“Ừ.”

Cô rất không hài lòng đối với phản ứng bình tĩnh của Đồng Hàn Thành, “Anh hai, anh cũng biết anh ta sao? Em thấy anh ta hình như có ý đồ không được bình thường đối với chị dâu.”

“Hả, có phải không?” Không phải anh phản ứng quá bình tĩnh, mà chỉ là anh luôn im lặng ở đầu bên kia để tiêu hóa những chuyện này.

“Đúng vậy, anh không biết đâu, lúc thì anh ta xin số điện thoại của chị dâu, lúc lại mời chị dâu đi thưởng thức rượu, thật sự rất ân cần.” Đồng Phi Phi đối với người kia ấn tượng không phải xấu bình thường, tự nhiên cũng muốn thêm mắm thêm muối một chút, “Còn nữa, anh ta ý lại bản thân mình có tiền, mặc bộ trang phục như một thân sĩ.”

“Khụ khụ, vậy chị dâu em nói như thế nào.” Anh nhớ mang máng hình như vợ của anh rất có hứng thú đối với hàm rượu ở trong trang viên đó.

“Đương nhiên là đáp ứng chứ sao, chị dâu còn nói chị ấy đã là người có chồng rồi, không có ai có ý đồ gì với chị ấy đâu, nhưng làm sao chị ấy có thể biết có người đang ngấp nghé chị ấy hay không chứ.” Nói đến đây cô thật sự rất tức giận.

“Phụ nữ có chồng?” Xem ra cô đã xác định địa vị của mình rất nghiêm túc, Đồng Hàn Thành nghe thấy thế không hiểu sao lại nở nụ cười. Hẳn là anh nên lo lắng cô sẽ bị người khác cướp đi chứ? Nhưng bây giờ cô vẫn chưa là của anh, nghĩ đến đây, trong lòng của anh lại cảm thấy có chút đau. Chỉ có điều nếu em họ anh đã phản ứng kịch liệt như vậy, anh cũng có thể hợp tình hợp lý nhờ cô giúp đỡ. “Ài, em cũng biết anh luôn ở trong quân đội, khó có dịp có thể gặp mặt chị dâu em một lần.”

Đồng Hàn Thành giả bộ đáng thương tuyệt đối không có sơ hở, lập tức gia tăng sự đồng cảm của Đồng Phi Phi, “Vậy làm sao giờ, anh hai, chị dâu nhất định sẽ bị người khác cướp chạy mất thôi.”

“Anh cũng không có cách nào, nếu cô ấy có thể ở trong quân đội...” Xem ra Đồng Phi Phi đã thuận lợi cắn câu rồi.

“Đúng rồi, chị dâu cũng là quân nhân mà, chị ấy có thể đến chỗ của bọn anh mà!” Được Đồng Hàn Thành chỉ điểm, Đồng Phi Phi lập tức nghĩ ra, đưa chị dâu tới quân đội, có anh hai trông chừng, thì nhất định sẽ không có ai dám ngấp nghé.

“Cái này không thể được, cô ấy còn có công việc ở trường học.”

Đồng Hàn Thành tiếp tục giả vờ đáng thương và khó xử, nhưng lập tức bị em họ mình khinh bỉ, “Anh ngốc quá, anh dù sao cũng là một thủ trưởng, điều chị dâu tới chỗ bọn anh không phải chỉ là một việc nhỏ thôi sao.” Từ ý nghĩ này mà nhìn, em họ anh rất ấn ý với Khuru Nhĩ.

“Khụ khụ, cái này cũng không phải là không được, chỉ có điều phải xem chị dâu em có đồng ý hay không đã.”

“Sao chị dâu lại không đồng ý, có thể ở cùng một chỗ với anh, không phải chị ấy nên vui hay sao?”

“Nhưng em cũng biết, cuộc sống ở quân đội quá khô khan, hơn nữa bên bọn anh lại toàn là đàn ông.” Thật ra đây cũng là điều mà Đồng Hàn Thành lo lắng nhất.

“Cũng đúng, nhưng anh thật sự nhẫn tâm muốn bỏ chị dâu ở một mình sao? Em mặc kệ đấy, chị dâu tốt như vậy, anh nhất định phải đối tốt với chị ấy.” Đồng Phi Phi nghiêng răng nghiêng lợi, hung dữ uy hiếp Đồng Hàn Thành. “Như vậy đi, em tự mình ra mặt nói chuyện với chị dâu, để chị ấy đồng ý đi tới quân đội của bọn anh. Nhưng mà anh cần phải bỏ thêm một chút áp lực.”

“Như vậy có tốt không?” Hình như Đồng Hàn Thành đã đạt được mục đích của mình, xem ra đêm nay không ngờ lại thu hoạch tốt như vậy, giải quyết được nỗi phiền muộn trong hai ngày này của anh.

“Có gì mà không tốt, cứ định như vậy đi. Khi cần em sẽ dễ thím ra tay, hi hi.” Hình như Đồng Phi Phi nghĩ tới điều kẻ gì đó, cuối cùng vang lên tiếng cười xấu xa.

“Mẹ anh? Em cười cái gì?” Trong ống nghe truyền đến tiếng cười hết sức quý quái.

“Ha ha, anh hai, anh không cần phải quan tâm cái này, dù sao kết quả cũng làm cho anh hài lòng. Thôi em cúp máy đây, bái bai.” Đồng Phi Phi vỗ ngực cam đoan, sau đó mới vui vẻ cúp điện thoại. Sau đó thì bắt đầu nghĩ đến mấy chuyện YY, dường như cô đã thấy được một bé trai trắng trẻo mập mạp, đá chân đá tay, ngọt ngào kêu cô một tiếng cô ơi.

Đối với vẻ mặt nghiêm trọng của Đồng Phi Phi khi cô cầm điện thoại đi lên lầu, rồi về mặt cười ngây ngô cầm điện thoại đi xuống, ba Đồng và mẹ Đồng lại thấy rất hoang mang.

Đồng Phi Phi chắc chắn thím của cô rất mong chờ cháu nội, chỉ có điều vì quá lo lắng rằng chị dâu và anh hai mới kết hôn không bao lâu, bà không dám thúc giục. Nhưng bây giờ nếu cô nói bóng nói gió, lấy lời nói lý lẽ để cảm động bà, thím của cô nhất định sẽ rất nóng nảy. Nguyên nhân chỉ có ba, thứ nhất anh của cô cũng không còn nhỏ tuổi nữa, hơn ba mươi rồi nên chắc cũng phải có con, vốn anh đã kết hôn muộn, cho nên chuyện sinh em bé nhất định phải đuổi kịp. Thứ hai bây giờ anh của cô và chị dâu có thể nói là ở hai nơi khác nhau, khó có dịp gặp mặt một lần, ai có thể đảm bảo rằng cái dịp khó gặp đó có thể sẽ tăng khả năng họ có con? Cho nên chuyện này là chuyện có khả năng sẽ làm chậm chuyện mang thai. Cuối cùng cho dù chị dâu cô đã kết hôn, nhưng vẫn có thể bị cướp mất, huống chi anh hai cô lại không thể ở bên cạnh chị, rất có thể sẽ bị người khác cướp mất chỗ.

Cô thấy lòng mảy của thím càng nhấn lại càng sâu, trong lòng lại càng thỏa mãn, về mặt lại càng nghiêm túc, “Anh hai có thể lấy được người như chị dâu là phúc khí của anh ấy, nhưng anh ấy cứ bỏ chị dâu lại một mình, thật là không biết quý trọng. Nhưng cái này cũng không thể trách anh ấy, anh là một quân nhân, đương nhiên phải trung thành với chức trách của mình. Nhưng dù sao anh ấy cũng là con trai thím, thím và chú thì ngày càng lớn tuổi, là lúc hai người nên có cháu nội rồi, để hai người có thể sống vui hơn. Ở trong đại viện của chúng ta có nhiều nhà đã có cháu gọi ông nội bà nội rồi, không nói đến ai đâu xa, anh cả của cháu đã có con đi nhà trẻ rồi đấy, chẳng lẽ thím không thấy hâm mộ sao? Thật ra cái này cũng không hẳn là trách nhiệm của anh hai.”

“Phi Phi, con nói những lời này thím có thể hiểu rõ, nhìn thấy nhà người ta có cháu ôm, sao thím lại không vội! Nhưng vấn đề này lại không có biện pháp để giải quyết.” Bị Đồng Phi Phi kích động, mẹ Đồng cũng sớm không nhịn được nữa.

“Sao lại không có cách giải quyết, để chị dâu và anh hai ở cùng nhau không được sao, con dám bảo đảm, không quá ba tháng, chị dâu nhất định có thể mang thai.” Cô nói ra lời thề son sắt.

“Ồ cùng nhau sao? Ý của con là...”

Đồng Phi Phi trừng lớn mắt ra sức gật đầu, mặc dù thím cô đã lớn tuổi, nhưng đầu óc xoay chuyển cũng không tệ.

“Nhưng cái này có được không?”

“Nhất định được, anh hai cũng mong có thể ở cùng với chị dâu, hơn nữa, anh hai đã chuẩn bị hành động rồi. Chỉ cần tới lúc đó thím ở trước mặt chị dâu tăng thêm chút áp lực, chị dâu nhất định sẽ nghe lời thím.”

“Được, vậy thì đã định, hai ngày nữa thím sẽ gọi chị dâu con về nhà ăn cơm.” Mẹ Đồng rất sáng khoái, cộng thêm chút nghiêm túc, nhanh chóng bàn xong chuyện này, xem ra nỗi lòng muốn ôm cháu của bà đã đến điểm cực hạn.

Tự nhiên Đồng Phi Phi cũng rất vui vẻ, vì có thể thuyết phục được mẹ Đồng nhanh như vậy, cũng vì làm giúp anh hai được một việc tốt, tương lai có thể sẽ có vợ của anh hai làm bạn, chẳng phải sẽ cảm ơn cô muốn chết luôn sao.

Mấy ngày nay Trình Cốc Tâm sống rất bình yên, ban ngày thì ngồi ở trong phòng làm việc ở trong trường, thỉnh thoảng cũng có đi dạo xung quanh. Buổi tối, có lúc đi ra ngoài mua đồ ăn mang về nhà, có lúc lại nấu vài món đơn giản. Sau khi ăn xong thì xem một vài bộ phim truyền hình nhàn chán rồi đi ngủ sớm. Mặc dù đơn giản nhưng rất thanh nhàn, cô cũng rất vui vẻ và tự do.

Cô liền cho rằng thời gian một năm sau này cũng sẽ trôi qua như vậy. Máy tháng Đồng Hàn Thành mới về nhà, cô cũng không cần thường xuyên gặp anh, hay lúng túng sống chung cùng với anh. Vì thế hiệp định thời gian một năm cũng sẽ trôi qua rất nhanh, cô cũng có thể theo đuổi hạnh phúc riêng của mình. Nhưng mà những chuyện này không phải cô nói thì sẽ trở thành sự thật, bởi vì có người nào đó chuẩn bị bắt đầu di chuyển chân họ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Á bì

Vào một ngày làm việc nào đó, cô lại bị gọi vào phòng làm việc của Đồng Phương, trực giác mách bảo cho cô biết nó cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Cốc Tâm, cháu đến rồi à.” Vừa thấy cô, Đồng Phương rất nhiệt tình chào hỏi cô.

“Dạ chú Đồng, chú tìm cháu có chuyện gì sao?” Cô có dự cảm thời gian rảnh rỗi của cô sắp kết thúc.

“Là như thế này, sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, cháu không phải vẫn luôn không có chuyện để làm sao, tạm thời trường vẫn chưa tìm ra công việc khác để cháu làm. Nhưng lần này trường quyết định giao một nhiệm vụ cho cháu, bảo đảm làm cháu vừa lòng.” Ông nói rất thần bí, làm cho Trình Cốc Tâm cũng cảm thấy rất tò mò.

“Nhiệm vụ gì vậy ạ?”

“Bộ binh của sư đoàn 139 ở quân khu chúng ta muốn mở một ban đào tạo máy tính, nên muốn mời cháu làm cô giáo tới giảng dạy cho bọn họ. Toàn bộ giáo sư trong trường vào học kỳ này đã an bài xong chương trình dạy học, không có cách nào để điều động, chỉ có cháu mới tiếp nhận được cái công việc này.”

Nghe đến tên sư đoàn 139, không hiểu sao cô cảm thấy rất quen, “139?”

“Ừ, không nói đến chuyện khác, cháu chính là người thích hợp nhất. Thửa dịp trong khoảng thời gian này, hai vợ chồng son của bọn cháu cũng có thể gặp mặt nhau, đây cũng là tổ chức cố ý chăm sóc cho bọn cháu.” Nói tới đây, trên mặt ông treo lên một nụ cười có chút hèn mọn.

Nhất thời Trình Cốc Tâm hiểu rõ, nơi đó chính là quân đội của Đồng Hàn Thành. Cho nên cô bị điều tới đó công tác sao? Làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Đồng Phương đơn thuần cho rằng sau khi cháu gái ông nghe được tin này sẽ vui tới mức không nói ra lời, “Cảm ơn thì không cần nói, đêm nay cháu dọn dẹp một chút đi, ngày mai liền đi tới quân đội, sáng sớm chắc sẽ có xe của quân đội tới đón cháu đó. Chỉ có điều, chắc những thứ đồ cháu rề của chú đã an bài xong hết rồi.” Ông lại trêu chọc cô một lần nữa.

Chuyện trùng hợp không chỉ có một chuyện, Trình Cốc Tâm mới bước ra khỏi văn phòng của Đồng Phương thì liền nhận được điện thoại của nhà họ Đồng.

“Cốc Tâm hả con?” Người ở đầu bên kia chính là mẹ Đồng.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Đêm nay có rảnh về nhà ăn cơm không con? Sáng nay mẹ có đi siêu thị mua được nhiều đồ ăn ngon lắm.”

Trình Cốc Tâm cảm thấy rất kỳ quái, tại sao đang yên đang lành mẹ Đồng lại gọi điện hỏi cô đêm nay có thể về nhà ăn cơm hay không, Đồng Hàn Thành cũng đâu có ở nhà. “Nhưng mà Hàn Thành, anh ấy không có ở nhà.”

“Hàn Thành không có ở nhà, thì con cũng có thể về đây ăn cơm mà. Lần trước nghe Phi Phi nói, cô ăn uống chỉ có một mình, quá cô đơn rồi.”

Trình Cốc Tâm không tìm được lý do để cự tuyệt mẹ Đồng, hơn nữa cô vẫn luôn cảm thấy áy náy đối với bà, cho dù không muốn cũng phải đồng ý, “Dạ được, sau khi tan làm con sẽ qua.”

Khi bước vào cửa nhà họ Đồng, bầu không khí có chút khác lạ, cô nghĩ thấy được điểm bất thường. Cửa chính nhà thì mở rộng, nhưng sau khi vào phòng khách quét mắt một vòng lại không thấy lấy một người. Lúc đang buồn bực, lại đột nhiên xuất hiện một quả cầu màu sắc rực rỡ bay tới chỗ cô. Thậm chí Trình Cốc Tâm không kịp né tránh, mà còn mạnh mẽ đón được.

“À, cô là ai vậy hả?” Cô bé nhỏ ôm lấy cổ chân của cô, mở mắt to tròn ngẩng đầu lên hỏi cô.

“Hả... cô bạn nhỏ...” Trình Cốc Tâm cũng không biết nên giới thiệu bản thân mình như thế nào tới cô bé.

“Di nhỏ ơi mau lên, con tìm thấy được Đình Đình rồi, chúng ta mau qua bắt nó lại thôi.” Trước khi thấy bóng dáng đã nghe thấy tiếng nói, Trình Cốc Tâm lại nghe thấy một giọng nói mềm mại trong trẻo, sau đó lại nhìn thấy một cái đầu nhỏ đang thăm dò mình từ trên cầu thang, sau đó là Đồng Phi Phi đang đi ở phía sau cũng xuất hiện ở trong phòng khách.

“Chị dâu, chị tới rồi à?” Nhìn thấy Trình Cốc Tâm cô thật sự rất vui.

“Ừ, hai bé con này là ai vậy?” Hai tay của cô bé vẫn ôm lấy cổ chân cô, trước mặt lại xuất hiện thêm một cậu bé mà trước đó cô chưa bao giờ nhìn thấy bọn chúng ở nhà họ Đồng.

“Bọn chúng là cháu của bác Ngô ở trong đại viện, bọn nó là một đôi thai long phượng, đây là Hạo Hạo.” Đồng Phi Phi dịu dàng giới thiệu cậu bạn nhỏ tên Hạo Hạo, “Người đang ôm chị chính là Đình Đình. Đình Đình sao cháu còn chưa buông ra.” Giới thiệu được phần nửa, cô mới đột nhiên phát hiện cô bạn nhỏ Đình Đình vẫn còn ôm chị dâu mà không chịu buông ra.

“Không muốn đâu di nhỏ, trên người chị gái này rất thơm, có hương thơm của mẹ.” Đình Đình ôm Trình Cốc Tâm không muốn buông tay.

“Chị gái?” Đồng Phi Phi giơ ngón tay lên chỉ mình, rồi chỉ vào Trình Cốc Tâm, “Con gọi chị dâu của di là chị, mà gọi di là di nhỏ, con có lầm không vậy?” Rõ ràng cách xưng hô của cô bạn nhỏ Đình Đình đã làm phật lòng của Đồng Phi Phi, “Ngô Đình Đình, con lại đây cho di, không được ôm chị dâu của di nữa, con nên gọi chị ấy là... gọi chị ấy là mẹ!”

Sau khi cô bạn nhỏ Đình Đình không hiểu sao lại nghe thấy lời răn dạy của Đồng Phi Phi, bầu không khí có chút nghiêm túc, nhưng cô bé vẫn như trước ôm lấy Trình Cốc Tâm không buông tay.

Lúc này cậu bạn nhỏ Hạo Hạo cũng có chút động tâm, bán tín bán nghi hỏi, “Đình Đình, em có thể ngửi thấy hương vị của mẹ thật sao?”

“Ừ.” Khuôn mặt nhỏ của cô bạn nhỏ Đình Đình dán chặt lên chân Trình Cốc Tâm, gật đầu liên tục.

Vì thế cậu bạn nhỏ Hạo Hạo cũng chạy tới, cũng giống như cô bạn nhỏ Đình Đình, cậu bé cũng ôm lấy Trình Cốc Tâm. Lần này lại càng làm cho Trình Cốc Tâm không thể động đậy, rốt cuộc trên người cô có hương vị yêu thương, có thể là giống với hương vị trên người mẹ của bọn chúng. Dầu gội đầu? Sữa tắm? Xà bông giặt đồ? Thật ra cô cũng không biết mẹ của hai cô bé cậu bé nhỏ này đã lâu rồi không về nhà gặp bọn chúng, bởi vì tính chất công việc nên luôn bận ở bên ngoài, nhưng bọn chúng vẫn còn nhỏ như vậy làm sao lại không có chút tưởng niệm nào về mẹ của bọn chúng chứ. Bây giờ gặp Trình Cốc Tâm, hương vị trên người lại đặc biệt giống hương vị của mẹ chúng nó, nên càng ngửi càng nghiện.

Mẹ Đồng và mẹ Ngô cùng cười nói đi ra khỏi nhà bếp, lại nhìn thấy một màn kỳ lạ như vậy ở trong phòng khách. Hai đứa nhỏ vây quanh ôm chặt lấy Trình Cốc Tâm, Đồng Phi Phi lại đứng ở một chỗ không xa, mắt to trừng mắt nhỏ với bọn chúng, về mặt của Trình Cốc Tâm thì đầy vẻ khó xử đứng ở trước cửa.

“Đình Đình, Hạo Hạo, bọn cháu đang ôm vị này là...” Mẹ Ngô dẫn đầu mở miệng trước, nhưng bà vẫn không biết Trình Cốc Tâm, trong lòng lại có chút phỏng đoán, lại không biết là đúng hay sai, “Thu Di à, đây là?”

“À, nó chính là con dâu của tôi, Cốc Tâm.” Giới thiệu con dâu của mình ở trước mặt người khác, mẹ Đồng lại cảm thấy vô cùng tự hào.

“Mẹ.” Đường như Trình Cốc Tâm muốn cầu cứu nên hô lên một tiếng mẹ.

Sau đó rốt cuộc mẹ Ngô phải cứng rắn bước lên kéo, nhiều lần khuyên bảo thì hai bạn nhỏ mới bằng lòng buông Trình Cốc Tâm ra, hơn nữa còn ngoan ngoãn kêu cô một tiếng “mẹ”. Nhưng sau đó bọn nhỏ vẫn như cũ vây quanh Trình Cốc Tâm, kể cả Đồng Phi Phi đang chơi đùa với bọn nó cũng không thêm để ý. Thật ra đối với hai bạn nhỏ có bộ dáng trắng nõn mềm mại này, mặt mũi cũng rất xinh xắn, Trình Cốc Tâm thật sự rất yêu thích. Đối với cách nói chuyện dễ thương và ngây thơ của chúng, cô cũng không biết làm sao để miễn dịch.

Ngồi ở trước bàn cơm, đối mặt với một bàn đầy thức ăn, Trình Cốc Tâm rất kinh ngạc. Mẹ Đồng đã theo như lời nói “mua thật nhiều nguyên liệu nấu ăn” để làm ra những thứ này, cho dù cô không hiểu nhưng cũng phải nhìn ra được chút khác lạ này. Canh củ từ với cá, canh gà nhân sâm, còn có gan heo, thận dê, lòng heo... đây có phải là muốn cô mang thai không đây. Mẹ Đồng lại nhiệt tình múc cho cô thêm một chén canh, nhưng cũng không buộc cô phải uống hết.

Bữa cơm này cô ăn cũng không dễ dàng gì, đủ loại thảo dược và nội tạng của động vật, nhưng cô lại không thể cự tuyệt, tất cả đồ ăn được đưa tới mặt cô đều phải cố mà nuốt hết xuống bụng.

Rốt cuộc ăn xong bữa cơm, mẹ Ngô cũng dẫn hai bạn nhỏ rời khỏi. Mẹ Đồng lại lôi kéo tay cô ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm, lại chuẩn bị cho cô đủ loại trái cây.

“Cốc Tâm, con có cảm thấy hai đứa nhỏ nhà bác Ngô rất dễ thương hay không?” Mẹ Đồng cầm lấy một miếng cam đưa cho cô.

“Dạ.” Trình Cốc Tâm ăn xong miếng cam rồi gật đầu.

“Lại nói con trai nhà bọn họ lớn hơn Hàn Thành nhà mình có một tuổi, nhưng con đã lớn đến mức đó rồi.” Nói xong câu đó, trong nháy mắt bầu không khí đã thay đổi, mẹ Đồng cúi đầu uyển chuyển thờ dài.

Đồng Phi Phi nhét một miếng cam vào miệng, mơ hồ không rõ còn phụ nói theo, “Thì vậy đó, anh hai thật sự không tốt.”

Hai người kẻ xương người họa làm cho lòng của Trình Cốc Tâm cảm thấy khó xử, ý của hai người đã quá rõ ràng rồi, nhưng cô lại không biết nên trả lời như thế nào.

“Cho nên Cốc Tâm à, các con phải nắm chắc, mau chóng có cháu cho mẹ bồng, cháu gái mẹ cũng thích. Con cũng đừng trách mẹ sao thúc giục các con gấp như vậy, mẹ biết các con mới kết hôn không bao lâu, chuyện con cái cũng quá sớm để suy nghĩ.” Trình Cốc Tâm vừa muốn tìm lý do để nói, bọn họ vừa mới kết hôn nên chưa có lo quá về chuyện con cái, ai dè lại bị mẹ Đồng trách, “Nhưng Hàn Thành cũng đã hơn ba mươi rồi, mẹ và ba con cũng đã trên sáu mươi, nếu bây giờ mà không có cháu để bồng, sau này chỉ sợ không thể bồng được nữa.” Mẹ Đồng vỗ chân Trình Cốc Tâm, nói tiếp, “Hơn nữa con xem đi, trong đại viện đã có rất nhiều nhà có cháu rồi, ba con bình thường không nói, nhưng thấy những đứa trẻ đó ông cũng rất hâm mộ.”

Những lời nói thăm thía này bay vào tai làm Trình Cốc Tâm cảm thấy rất áy náy, vốn cô và Đồng Hàn Thành chỉ là kết hôn theo thỏa thuận, tất nhiên là không thể thỏa được ước nguyện của hai người già rồi, nhưng cô lại không tìm thấy lý do để từ chối. Nghĩ đến đây, cô bắt đầu oán trách Đồng Hàn Thành, những cái này tất cả đều là trách nhiệm của anh mà. Đã đến tuổi mà không tìm một người phụ nữ để kết hôn, sinh một đứa con cho ba mẹ ấm lòng, mà còn muốn dựa vào tổ chức sắp xếp để kết hôn. Cô thấy bộ dáng của anh cũng không kém, dáng người của quân nhân cũng không tầm thường, làm sao lại không thể tìm được một người phụ nữ chứ! Bây giờ thì hay rồi, anh ở trong quân đội nên không cần phải đối mặt trực tiếp với ba mẹ anh mà lại để cô đi tới đây để trả lời.

“Tuy mẹ biết chuyện con cái là chuyện duyên phận. Nhưng bây giờ con và Hàn Thành lại ở hai nơi khác nhau, mấy tuần cũng chẳng gặp mặt được lấy một lần, chắc chắn sẽ không tốt cho việc mang thai.”

“Không cần lo lắng đâu, chị dâu sẽ mau chóng ở cùng với anh hai thôi.” Đồng Phi Phi nhanh nhẹn đứng lên giảng hòa, Trình Cốc Tâm không biết trước đó hai người đã dàn xếp tốt với nhau rồi.

“Lời này có ý gì?”

“Làm sao em biết được?”

Trình Cốc Tâm và mẹ Đồng dường như hỏi cùng một lúc, Đồng Phi Phi nhất thời không biết trả lời ai trước, “Trời ơi, thím, bộ thím quên hôm qua anh hai có gọi điện về nói chuyện này sao, không phải anh ấy có nói trường học của chị dâu muốn chị dâu tới sư đoàn của anh ấy dạy một khóa học sao?” Nói xong còn không quên nháy mắt mấy cái với mẹ Đồng, nhắc nhở bà tiếp tục nói tiếp đi.

Mẹ Đồng hiểu ra vỗ vỗ đầu mình, “Xem đầu óc của mẹ này, lại quên mất đi chuyện này. Làm vậy rất tốt, hai người cũng không cần phải ở hai nơi nữa, Hàn Thành cũng có thể chăm sóc cho con.”

Giải thích như thế này làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy là lạ, cũng là hôm nay cô mới biết mình được điều đến chỗ của Đồng Hàn Thành, nhưng sao bọn họ lại còn biết sớm hơn cả cô nữa. Hơn nữa làm sao Đồng Hàn Thành biết được quyết định của trường học? Cho nên cô chính là người cuối cùng biết chuyện này.

“Cốc Tâm à, nếu tổ chức đã chăm sóc chiếu cố cho hai vợ chồng các con như vậy, các con phải làm việc cho giỏi.” Mẹ Đồng nghiêm túc dạy bảo.

“Dạ mẹ.”

“Ngoại trừ chuyện này, các con cần phải nắm bắt thời cơ. Đến quân đội thì giúp mẹ chuyển lời lại cho Hàn Thành, bảo nó nhanh lên một chút.”

Lúc này tâm tình của Trình Cốc Tâm rất phức tạp, mẹ Đồng nói chuyện thật sự quá thẳng thắn, làm cho cô có chút không dám nhìn thẳng. Cho nên từ đầu đến cuối cô vẫn nghiêm mặt im lặng. Sau khi mẹ Đồng nói trắng ra cũng không nói thêm gì nữa. Sau đó Trình Cốc Tâm cũng không có ngồi lại lâu, nhanh chóng rời khỏi nhà họ Đồng đi về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Á bì

Mười một giờ đêm, Đồng Hàn Thành mới vừa kết thúc đợt huấn luyện vào buổi tối, nghĩ trước nghĩ sau anh vẫn quyết định nên gọi một cuộc điện thoại cho Trình Cốc Tâm. Trước đi bước vào mộng đẹp Trình Cốc Tâm bị chuông điện thoại đánh thức nên có chút không vui, mơ mơ màng màng giờ tay lên, lơ mơ thấy được mấy chữ ‘Đồng Hàn Thành’.

“A lô, có chuyện gì sao?” Giọng nói của cô không có chút thân thiện nào.

“Em ngủ sao?” Thanh âm lười nhát dường như vọng ra từ mũi, truyền đến bên tai anh lại có chút mỉa mai.

“Ừ...”

“Sáng mai anh tới đón em, thôi em ngủ đi.” Đồng Hàn Thành chờ giọng nói trả lời ở đầu bên kia thật lâu, nhưng chỉ nghe thấy tiếng hít thở dài, không có chút tiếng động nào. Anh cũng không nói gì nữa, cứ đứng như vậy ở trước cửa sổ, nhìn ra không gian tĩnh lặng vào ban đêm, lẳng lẳng nắm chặt điện thoại. Qua thật lâu sau, anh mới lưu luyến cúp điện thoại.

Có thể là do ở nhà họ Đồng đại bỏ một phen, nên đêm qua tinh thần của Trình Cốc Tâm rất kích động, gần mười giờ mới đi ngủ. Cho nên sáng hôm nay đồng hồ báo thức vang lên lần thứ ba thì cô mới tỉnh dậy, nhưng đồng hồ đã chỉ chín giờ rồi. Phản ứng đầu tiên chính là cô đến muộn, chạy nhanh vào nhà vệ sinh rửa mặt, làm như đang đánh máu gà vậy.

Lúc mở cửa phòng, cô lại lần nữa không thể tưởng tượng nổi khi nhìn thấy Đồng Hàn Thành đang ngồi trong phòng khách, tình huống như vậy đã từng xảy ra một lần, thiếu chút nữa là cô đã cho rằng mình gặp ảo giác.

“Dậy rồi sao? Đi qua ăn sáng một chút đi.” Hình như Đồng Hàn Thành đối với việc cô giờ này mới rời giường hoàn toàn không kinh ngạc, thật bình tĩnh dặn cô nên ăn sáng.

“Sao anh lại về?”

Xem ra cô hoàn toàn không có nghe thấy lời nói ngày hôm qua của anh, “Hôm qua anh đã gọi điện nói cho em biết rồi.”

“Có sao? Sao tôi không nhớ.” Trình Cốc Tâm gỡ tóc, đối với chuyện này một chút ấn tượng cô cũng không có. Nhưng mà cô lại nhớ đến lời nói ngày hôm qua của Đồng Phương, sáng nay sẽ có người tới đón cô tới quân đội. Nghĩ một vòng, cô đột nhiên biết được mục đích của Đồng Hàn Thành, “Anh là người tới đón tôi sao?”

“Ừ.”

Quả nhiên không sai, nhưng anh có cần phải đích thân trở về đón cô hay không, loại chuyện này chỉ cần phái một cậu lính nhỏ cũng được mà.

“Em đi ăn sáng trước đi, rồi chúng ta lập tức xuất phát.”

Trình Cốc Tâm bấu môi, kéo ghế ra. Hình như Đồng Hàn Thành thường xuyên giúp cô chuẩn bị bữa sáng, lần một lần hai thì cô còn thấy ngỡ ngàng, nhưng mà sau khi số lần tăng lên, thì da mặt cô cũng đã dày hơn, hưởng thụ nó một cách rất vui vẻ.

Thật ra chuyện vì sao cô lại bị điều tới chỗ quân đội của Đồng Hàn Thành để dạy học, cùng với chuyện hôm nay anh trở về trùng hợp như vậy, cô rất muốn hỏi anh. Ví dụ như bây giờ, cô ngồi ở trong xe anh, đây chính là một cơ hội rất tốt để hỏi anh. Nhưng điều kỳ lạ là lời đến miệng rồi nhưng không thể hỏi ra, sau vài lần có ý muốn mở miệng hỏi nhưng đều thất bại mà chấm dứt.

Một đường xóc nảy chạy thật lâu, lâu đến mức Trình Cốc Tâm có chút mơ hồ và mệt mỏi, cuối cùng thì cũng đã chạy tới đoàn 139. Đây cũng không phải là lần đầu cô tới đây, nhưng cảm nhận của lần này và lần trước là hoàn toàn khác nhau. Xe của Đồng Hàn Thành chạy một đường vào cổng quân doanh, chạy vào nơi sâu nhất ở trong quân doanh, trước mặt chạy qua rất nhiều chỗ mà lần đầu tiên cô được nhìn thấy.

Sau khi xuống xe, Đồng Hàn Thành dẫn cô vào một tòa lầu nhỏ.

“Chỗ này là ký túc xá, sau này em sẽ ở chỗ này.” Đồng Hàn Thành mở cửa ra để hành lý của cô xuống.

Trình Cốc Tâm quét mắt nhìn, phát hiện thiết kế của gian phòng vài mét vuông này rất đơn sơ, đi vào sâu thì có một cánh cửa, “Không sắp xếp cho tôi ký túc xá khác sao, vậy anh sẽ ở đâu?”

“Khụ khụ, mọi người đều biết chúng ta là vợ chồng, cho nên chúng ta phải ngủ... cùng nhau.”

Lời nói của Đồng Hàn Thành làm cho Trình Cốc Tâm rất giận, điểm này làm sao cô chưa từng nghĩ tới. Nhưng ký túc xá nhìn hình như rất nhỏ, trong phòng khách chỉ có một cái bàn gỗ, ngay cả sofa còn không có. Sau này bọn họ nên sống như thế nào đây, đây cũng là chuyện làm cho cô rất khó xử.

Chú ý biểu cảm trên mặt cô, Đồng Hàn Thành tiếp tục giải thích, “Em yên tâm đi, em cứ ngủ trong phòng, còn anh tới nhà kho tìm một cái giường lò xo tới để ở trong phòng khách.”

“Có thể sao? Nếu không thì anh cứ ngủ ở trong phòng đi, tôi ngủ ở bên ngoài cũng được.” Mỗi lần gặp phải vấn đề này, Đồng Hàn Thành luôn là người phải nhường, cô cũng cảm thấy rất xấu hổ.

“Giường có lò xo nên em ngủ không quen đâu, vẫn là anh ngủ thì sẽ tốt hơn.” Đồng Hàn Thành nhất định không đồng ý đề nghị của Trình Cốc Tâm. Ở trong tiềm thức của anh, cô đã là vợ của anh, cho nên anh làm sao có thể để vợ nhường mình.

Sau đó Trình Cốc Tâm cũng kiên trì vài lần. Nhưng Đồng Hàn Thành lại kiên quyết hơn so với cô nghĩ, cô cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Đồng Hàn Thành đưa cô đến ký túc xá, sau khi làm xong hết mọi việc thì rời khỏi đó. Lúc gần đi anh có nói cho cô biết, chút nữa Khuru Nhĩ sẽ dẫn cô đi tham quan chỗ này một chút, và giải thích thêm về nội dung dạy học với cô. Chuyện ăn cơm trưa cũng để cô đi theo Khuru Nhĩ.

Trình Cốc Tâm sắp xếp chút đồ của mình, rồi đi xuống ký túc xá, quả nhiên liền nhìn thấy Khuru Nhĩ mặc quân trang, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở dưới lầu. Vừa nhìn thấy Trình Cốc Tâm, Khuru Nhĩ liền làm một cái quân lễ, “Chào thủ trưởng.”

Trình Cốc Tâm liếc mắt nhìn cấp bậc ở trên vai của anh, thấy thế nào thì anh cũng cao hơn cô, vì sao lại kêu cô là thủ trưởng chứ, “À... Khuru Nhĩ, cậu gọi sai rồi, tôi nên gọi cậu là thủ trưởng mới đúng.”

“Đừng, chị kêu tôi như vậy thì tôi chịu không nổi.” Trình Cốc Tâm chính là chị dâu của anh, là vợ của thủ trưởng của anh, luận về vai vế anh nên kính cô ba phần.

“Nhưng cậu gọi tôi như vậy hình như có vẻ không tuân theo quy củ cho lắm.”

Khuru Nhĩ bị làm khó gãi đầu, “Như vậy đi, về sau trước mặt người khác tôi sẽ kêu chị là Huấn luyện Trình, còn phía sau thì là chị dâu.”

“Cũng được.” Xung hô như vậy cô có thể tiếp nhận, “Kế tiếp tôi sẽ đi theo cậu.” Trình Cốc Tâm vỗ vai anh, cười nói. Cô và Khuru Nhĩ đã từng tiếp xúc qua vài lần, cảm thấy tính cách của chàng trai trẻ này cũng rất được.

Khuru Nhĩ đối với hành động của cô có chút thụ sủng nhược kinh, sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, “Dạ, chị dâu, trước tiên tôi sẽ dẫn chị đi làm quen môi trường xung quanh một chút.”

Trại lính rất lớn, Trình Cốc Tâm đi nửa buổi cũng đã đầm đìa mồ hôi. Vì chỗ này là vùng ngoại ô, mặt trời chiếu rất gắt, mặt cô vốn rất trắng nhưng giờ đã có chút đỏ ửng, nhìn rất mê người. Mà một màn này bị sư trưởng Đồng người đang huấn luyện những binh lính nhìn thấy, vì thế trái tim của anh cũng không thể nào bình tĩnh được.

Khuru Nhĩ đưa cô tới sân huấn luyện, ở cách đó những nhóm binh lính đang hừng hực khí thế huấn luyện thể năng thông thường mà họ vẫn làm. Giữa những người đang mang quân phục tác chiến, Đồng Hàn Thành vẫn là người dễ nhìn thấy nhất, cô mới liếc mắt một cái liền phát hiện ra anh. Dáng người cao ngất, động tác đạt tiêu chuẩn, tay rất mạnh mẽ, là một mặt khác của anh.

Sau khi phát hiện Trình Cốc Tâm, Đồng Hàn Thành liền dừng động tác ở trên tay, đi qua chỗ bọn họ.

“Chào thủ trưởng.” Nhìn thấy Đồng Hàn Thành, Khuru Nhĩ lập tức cúi chào.

“Sao hai người lại tới đây?” Trong tiềm thức của anh, anh không muốn người ngoài nhìn thấy bóng dáng của vợ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, trên trán lại lấm tấm mồ hôi, nhìn rất khác. Hơn nữa hình như cô không thích hợp phơi nắng trong thời gian dài.

Dẫn chị dâu tới sân huấn luyện, Khuru Nhĩ vốn nghĩ anh sẽ giành được chút lời khen từ Đồng Hàn Thành. Nhưng bây giờ hình như nhìn anh ta không cao hứng gì cho mấy, làm cho Khuru Nhĩ nói chuyện có chút không lưu loát, “Thủ trưởng, anh... không phải anh muốn tôi dẫn chị dâu đi tham quan xung quanh à?”

“Tôi chỉ là muốn cậu dẫn cô ấy đi tham quan lớp học và hội trường, không phải sân huấn luyện. Bộ cậu cảm thấy tới sân huấn luyện tốt lắm sao?” Đồng Hàn Thành nghiêm mặt nói, “Còn nữa, bộ cậu không nhìn thấy giờ này mặt trời rất độc sao?”

Nói mấy câu răn dạy làm cho Khuru Nhĩ biết mình đã sai rồi, nhưng câu làm cho anh bực nhất là mặt trời rất độc sao? Anh tuyệt đối không cảm thấy như vậy. Lúc mặt trời cực nóng tới bốn mươi độ, bọn họ vẫn như thường lệ chạy ra sân tập. Hơn nữa, này giờ chẳng phải anh đang đứng dưới mặt trời hay sao. Thật ra, anh làm sao biết được hàm ý trong câu nói của Đồng Hàn Thành, mà Đồng Hàn Thành cũng không muốn nói ra rằng ‘Chị dâu cậu đang phơi nắng rất khó chịu đó’.

“Dạ thủ trưởng, tôi sai rồi.”

Trình Cốc Tâm đứng ở một bên nhìn, nghĩ uy tín của Đồng Hàn Thành rất lợi hại, Khuru Nhĩ nghe rầm rập lời nói của anh. Nhưng Khuru Nhĩ cũng chẳng làm sai chuyện gì, anh cần gì phải hung dữ với cậu ấy như vậy.

“Đưa chị dâu cậu tới căn tin đi, tìm Lão Du đó.”

“Dạ thủ trưởng.”

Đồng Hàn Thành quay người rời đi, quay về lại hàng ngũ tiếp tục huấn luyện. Trình Cốc Tâm cũng không hiểu ý tứ trong câu nói của anh, đi căn tin không phải là ăn cơm sao, sao phải tìm Lão Du? Lão Du là ai?

“Chị dâu, chúng ta đi thôi.” Khuru Nhĩ ngưng ngừng gãi đầu, mới vừa bị Đồng Hàn Thành la mắng mà để Trình Cốc Tâm nhìn thấy, anh cảm thấy có chút xấu hổ.

Thì ra Lão Du chính là trưởng bếp ở trong trại lính, theo như Khuru Nhĩ nói, Lão Du đã ở trong quân đội hơn ba mươi năm rồi. Lúc ông được xuất ngũ từ đoàn 139, ông không như người ta rời khỏi trại lính, mà vẫn muốn ở lại dù là ba mươi năm. Ý tìm Lão Du thật ra là muốn nấu cho cô chút đồ ăn, Đồng Hàn Thành lo lắng cô không quen ăn cơm tập thể ở trong quân đội, cố ý để Lão Du một mình nấu. Sau khi Trình Cốc Tâm biết được ý đó, trong lòng thấy rất ấm áp, có một cảm xúc nói không nên lời, và một loại ngôn ngữ phức tạp rất khó diễn tả.

Bước vào phòng bếp, Khuru Nhĩ kêu lớn tiếng, “Lão Du, hôm nay anh cần phải làm thêm mấy món đặc biệt rồi.”

“Nhóc con, cậu lại tới quấy rầy tôi.” Lão Du nghe thấy giọng nói của Khuru Nhĩ, liền trả lời lại anh, nhưng ông vẫn cúi đầu thái rau, không chú ý thấy Trình Cốc Tâm đang đứng sau lưng.

“Lão Du, hôm nay tôi cũng không tới đây đùa với anh, có khách đến thăm anh.” Không thể mất mặt ở trước mặt Trình Cốc Tâm, lúc này giọng nói của Khuru Nhĩ có chút nghiêm túc.

“Hả? Khách nào?” Lão Du ngẩng đầu lên, tự nhiên cũng thấy được Trình Cốc Tâm.

“Vị này là vợ của sư trưởng của tôi, thời gian sau này chị ấy sẽ ở lại chỗ chúng ta dạy học. Vừa rồi sư trưởng có tự mình giao xuống, giao cho anh tiếp đãi chị dâu cho tốt.”

Khi Khuru Nhĩ giới thiệu xong, Trình Cốc Tâm cũng lễ phép chào hỏi Lão Du. Khuôn mặt của ông đen như mực, nhìn qua thì có vài phần yếu ớt, con người thì sâu, có vài nếp nhăn trên trán và khóe mắt, lúc cười lên cô cảm thấy rất ấm áp và hiền lành.

“À, vậy hai người đi ra ngoài chờ đi, giờ tôi sẽ đi làm ngay.” Lão Du mỉm cười gật đầu với cô.

Rất nhanh, đồ ăn đầy đủ sắc hương vị đã ra lò. Khoai tây chua cay, nộm bánh bao nhồi thịt, cá cà chua và tiết canh, tất cả đều là món sở trường của Lão Du. Khuru Nhĩ rất nhiệt tình giới thiệu cho Trình Cốc Tâm biết, nộm bánh bao nhồi thịt này nhìn rất ngon, không giống như hương vị ở bên ngoài, cá cà chua này nộm lên cũng không giống cá, quả thật làm rất thần kỳ. Không biết là anh giới thiệu hơi quá, hay là muốn vuốt mông ngựa ở trước mặt Lão Du, tóm lại nói xong lời cuối cùng, nước miếng cũng muốn chảy ra luôn.

Trình Cốc Tâm nghe mà tâm có chút ngửa ngáy, mũi ngửi mùi, lòng đã sớm đói không kịp, mà Khuru Nhĩ cứ cố tình giới thiệu mãi không dứt, không cho cô có cơ hội động đũa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Á bì

Tay nghề của Lão Du quả nhiên rất tuyệt, sau khi Trình Cốc Tâm thưởng thức qua thì khen không ngớt miệng. Khuru Nhĩ của bị lấy bởi sự vui vẻ của Trình Cốc Tâm, mà bữa cơm này cô ăn liền ba chén. Chỉ có điều cô đợi lâu rồi mà Đồng Hàn Thành còn chưa tới. Sau khi cơm nước xong, cô mới nhận không được quay đầu hỏi Khuru Nhĩ, “Sư trưởng của cậu đâu rồi, sao anh ta còn chưa tới đây ăn cơm?”

“Sư trưởng hả, bình thường anh ấy và những binh lính khác sẽ ăn cùng nhau, hôm nay chắc là cũng vậy, chắc giờ này bọn họ cũng nên tới đây ăn rồi.” Trong miệng của Khuru Nhĩ còn đầy cơm, mở miệng trả lời mơ hồ.

Sau khi bọn họ phải nấu cơm cho mình cô, Trình Cốc Tâm cảm thấy rất áy náy. Thật ra cô cũng không để ý chuyện ăn cơm chung với mọi người, ngay cả sư trưởng như Đồng Hàn Thành còn làm được, sao cô lại không làm được.

Trình Cốc Tâm cảm thấy, theo như hiểu biết về Đồng Hàn Thành, hình tượng của anh ở trong lòng cô đã dần thay đổi. Một người đàn ông quan tâm chăm sóc, một người cấp trên rất nghiêm túc, một người thủ trưởng có thể sinh hoạt chung với lính của mình. . . Vì sao trong đầu toàn là ưu điểm của anh? Cô lập tức lắc đầu, nói cho bản thân mình biết cô không thể nghĩ như vậy, người đàn ông này nhất định có khuyết điểm, chẳng qua cô chưa phát hiện mà thôi.

“Khuru Nhĩ, chiều nay chúng ta sẽ đi đâu?”

“Vừa nãy sư trưởng có nói, kêu tôi dẫn chị tới lớp và hội trường xem một chút, làm quen với hoàn cảnh nơi đó. Còn phần tài liệu có liên quan tới nội

dung dạy học, tôi sẽ chạy tới văn phòng sư trưởng lấy tôi cho chị.” Bị Đồng Hàn Thành giáo huấn một lúc, Khuru Nhĩ có vẻ cẩn thận hơn.

“Ừ được thôi. Khuru Nhĩ, bình thường mọi người huấn luyện rất căng thẳng sao?” Trình Cốc Tâm không biết sao cô lại hỏi như vậy, xem ra chỉ muốn tâm sự tùy tiện chút mà thôi.

Hỏi Khuru Nhĩ vấn đề này, anh có một đồng mặt trắng mặt vàng muốn phun ra, “Cũng tương đối căng thẳng, chị không biết cường độ huấn luyện mà sư trưởng định ra cao bao nhiêu đâu. Mỗi ngày khi chúng tôi cảm thấy không thể đạt được yêu cầu huấn luyện mà anh ấy đưa ra, sư trưởng sẽ đứng ra tự mình làm mẫu. Có nhiều lúc anh ấy sẽ huấn luyện cùng với chúng tôi, cho nên phàm là anh ấy có thể làm được, thì chúng tôi cũng phải làm được. Lần trước vì diễn tập mà vội vã tập huấn trong vòng một tháng trời, thật vất vả đợi đến khi diễn tập thắng lợi, cho rằng có thể buông lỏng chút xíu, kết quả sư trưởng nói một câu, chúng tôi cần phải tiếp tục cố gắng nữa. Thậm chí chúng tôi đề nghị muốn có một buổi chúc mừng, mấy đứa nhỏ yêu cầu muốn khao đồ ăn đồ uống, đều bị anh ấy cự tuyệt hết.”

“Làm một bữa tiệc chúc mừng khó vậy sao?”

“Một chút khó khăn cũng không, thật ra mấy anh em chỉ muốn buổi tối có thể buông lỏng một chút, tụ họp lại ăn bữa cơm uống vài ly rượu, yêu cầu cũng không cao.” Nói đến đây, Khuru Nhĩ cũng rất chán nản.

Trình Cốc Tâm thấy yêu cầu như vậy cũng quá thấp mà. Vừa nãy cô cũng cảm thấy trên người của Đồng Hàn Thành tỏa ra một loại uy lực rất mạnh, không nghĩ tới mới đó mà đã phát hiện ra khuyết điểm của anh, anh cũng quá keo kiệt rồi.

“Này chị dâu, nếu chị nói với sư trưởng một tiếng về chuyện này, nói không chừng anh ấy có thể đồng ý đấy.” Khuru Nhĩ linh cơ nhất động, chuyển dời mục tiêu lên người Trình Cốc Tâm.

“Tôi?” Trong lòng Trình Cốc Tâm hoài nghi chỉ vào bản thân cô.

Khuru Nhĩ chắc chắn gật đầu, “Đúng vậy, sư trưởng nhất định sẽ nghe lời chị nói.”

Trình Cốc Tâm nghĩ muốn nói cho anh sự thật, Đồng Hàn Thành sẽ không nghe lời cô nói, hai người bọn họ chẳng có giao tình gì cả, người ngoài lại không biết. Nhưng Khuru Nhĩ vẫn không từ bỏ ý định, “Chị dâu, thật ra chuyện này tôi cũng rất áy náy với mấy anh em, sau khi tôi nói chuyện với sư trưởng, mấy anh em ai cũng bị phạt. Dù sao thì trong lòng tôi cũng cảm thấy như thiếu nợ bọn họ, cho nên lần này chỉ có chị mới giúp được tôi.”

Trình Cốc Tâm không chịu nổi loại đeo bám dai như vậy, cô cũng là người rất dễ mềm lòng. Trước kia khi Đỗ Tư Tuấn theo đuổi, bây giờ Khuru Nhĩ cũng làm như vậy. Nhưng mà bây giờ chiều này của Đỗ Tư Tuấn không còn hiệu lực với cô nữa, bởi vì cô đã nhìn thấu được bộ mặt thật của hắn. Còn Khuru Nhĩ là một chàng trai có suy nghĩ rất đơn giản, cô thật sự cự tuyệt không được.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Trình Cốc Tâm, Khuru Nhĩ thiếu chút nữa là nhảy từ trên ghế lên, cảm thấy tính tình của anh cũng quá đơn giản rồi.

Phòng học trong quân đội cung cấp thiết bị cũng không tệ, cũng không có quá đơn sơ như Trình Cốc Tâm từng nghĩ. Sau khi lấy được văn kiện từ tay của Khuru Nhĩ, cô liền đi về ký túc xá của Đồng Hàn Thành, bây giờ cũng có thể nói là ký túc xá của cô.

Tắm đơn giản một chút, tẩy đi một thân đầy mồ hôi của mình, cô liền ru rú ở trong phòng ngủ. Mở computer ra chuẩn bị giáo án ngày mai của cô, đồng thời cũng cẩn thận nghiên cứu văn kiện có liên quan đến nội dung dạy học của cô. Phần văn kiện này được viết rất cẩn thận, cụ thể đến mức cô hẳn nên biết mình nên làm gì, cần phải mở rộng chỗ nào, chỉnh đại cương như thế nào, sự hướng dẫn này rất quan trọng đối với cô. Nhưng cô thật sự hoài nghi, ai là người đã làm phần văn kiện này? Nếu như ở trong quân đội có người có thể hiểu được những kiến thức như vậy, vì sao không mời anh ta tới đây dạy học, cần gì phải tìm cô tới đây chứ?

Cơm chiều là tự Khuru Nhĩ mang tới, lần này là cô mãnh liệt yêu cầu cô muốn được ăn cơm tập thể, cô cảm thấy ăn vậy rất có hương vị. Ăn xong cô tiếp tục soạn giáo án, đến tám giờ hơn cô mới hoàn thành nhiệm vụ, bình thường cũng là lúc cô chuẩn bị đi ngủ. Nhưng hôm nay cô phải đợi Đồng Hàn Thành về, nói chuyện mà Khuru Nhĩ đã nhờ cô nói. Mặc dù chuyện này cô không nắm chắc được, nhưng vẫn muốn thử một chút.

Chờ rồi lại chờ, từ tám giờ đợi tới chín giờ, lại từ chín giờ đợi đến mười giờ, Đồng Hàn Thành vẫn chưa về. Cô thật sự đã không chịu được nữa, nhưng vẫn cố gắng ôm computer ngồi chờ ở trên giường. Rốt cuộc lúc kim đồng hồ chỉ đúng mười một giờ, cô nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa. Tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa, sau đó là bước chân từ xa đi lại gần, rồi sau đó lại là tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa, cô đoán chắc lúc này hẳn là anh đang ở trong phòng tắm. Đợi cô đi ra khỏi phòng ngủ, ở bên ngoài không có một bóng người, mà đèn trong nhà vệ sinh đang sáng.

Lúc này trở về ký túc xá, Đồng Hàn Thành nghĩ Trình Cốc Tâm đã ngủ rồi, sợ quấy rầy đến cô, nên tiếng mở cửa có ý nhỏ lại. Tắm rửa thoải mái xong, anh khoác khăn lông mặc chỉ mỗi cái quần đùi, đây là thói quen mỗi ngày của anh. Anh chắc chắn sẽ không mặc quần áo, lúc anh ở trong phòng tắm chỉ mặc mỗi quần đùi, theo lý bình thường bộ dáng này không có vấn đề gì. Cho dù hôm nay có Trình Cốc Tâm thì giờ cô cũng đã ngủ rồi, nhưng mà anh lại không biết Trình Cốc Tâm đang ngồi ở ngoài phòng khách chờ anh. Cứ như vậy, Trình Cốc Tâm đã nhìn thấy hết cơ bắp ở trên người của Đồng Hàn Thành.

Theo lý thì Đồng Hàn Thành chẳng quan tâm chuyện Trình Cốc Tâm thấy nửa người trên của anh. Anh là một người đàn ông nên không chú ý tới chuyện này, huống hồ Trình Cốc Tâm còn là vợ của anh. Nhưng mà Trình Cốc Tâm lại không nghĩ như vậy, cảm nhận đầu tiên của cô là ‘anh ấy quả thật nhìn mạnh mẽ giống như trong suy nghĩ của cô’, cảm nhận thứ hai là ‘không, so với trong tưởng tượng còn mạnh hơn một chút’, cảm nhận thứ ba là ‘xong rồi, cô muốn đau mất hết rồi’, thứ tư là cô hoàn toàn không dám nhìn tiếp, lập tức gượng tay lên che mắt lại.

Mặc dù sự xuất hiện của Trình Cốc Tâm ở trong phòng khách là ngoài dự tính của anh, nhưng Đồng Hàn Thành cũng đã nhìn thấy được phản ứng của cô. Nhìn cô ngu ngơ tròn to hai mắt, biểu cảm vô cùng kinh ngạc, anh thật lòng rất vừa ý. Nhưng sau khi thấy cô ngượng ngừng bưng kính hai mắt, Đồng

Hàn Thành cũng không tính đùa cô nữa, nhanh chóng tìm một cái áo t-shirt mặc vào.

Trình Cốc Tâm không biết khi nào thì cô trở nên háo sắc như vậy, rõ ràng Đồng Hàn Thành đã mặc xong áo rồi, nhưng trước mắt cô vẫn hiện lên hình ảnh nửa thân trên không mặc quần áo của anh.

“Em có việc gì sao?”

“Hả?” Cô thiếu chút nữa là thất thần, hi vọng Đồng Hàn Thành không phát hiện ra bộ dáng bối rối của cô.

“Chuyện gì?”

“Cái kia...cho những binh lính một bữa tiệc chúc mừng đi, bọn họ huấn luyện cũng rất vất vả.” Mờ miệng như vậy làm cho Trình Cốc Tâm có chút ngượng ngùng.

“Khuu Nhĩ kêu em tới nói chuyện này sao?” Đồng Hàn Thành chau mày lại hỏi.

“Ừ.” Cô đang chờ anh cự tuyệt, nghe thấy khẩu khí của anh chắc là không đồng ý rồi.

“Ngày mai anh sẽ đi tìm cậu ta, em cũng đừng quản chuyện này nữa.” Đồng Hàn Thành chưa đồng ý nhưng cũng chưa cự tuyệt, chỉ cho cô một câu trả lời rất mơ hồ. Sau khi Trình Cốc Tâm nghe xong thì rất nóng nảy, ý của anh là anh muốn đi tìm Khuu Nhĩ, có phải là muốn phạt cậu ta hay không. Nếu đúng như vậy thì đây là trách nhiệm của cô.

“Đừng, chuyện này không phải Khuu Nhĩ yêu cầu tôi đâu. Chỉ là cậu ta lơ đãng nhắc tới mà thôi, cho nên tôi mới muốn nói chuyện với anh một chút.”

“À, có phải không?”

Thái độ của Đồng Hàn Thành là nghi ngờ, Trình Cốc Tâm cũng nghe ra được, cho nên cô rất tức giận, “Đương nhiên là đúng rồi, anh có đồng ý hay không, thì nói một tiếng đi!”

A, cô gái này giờ lại chạy tới quấy phá anh, Khuu Nhĩ cho cô đồ tốt gì sao, “Em cũng biết, tổ chức tiệc không phải là chuyện đơn giản, chúng ta là những con át chủ bài ở trong quân đội, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.”

“Hừ, anh lại ngại biện, bây giờ làm gì có nhiệm vụ khẩn cấp nào!” Trình Cốc Tâm không phục, cô cảm thấy Đồng Hàn Thành quá ngang ngược.

“Anh ngại biện sao?” Anh không biết cô tìm ở đâu từ này, bộ Khuu Nhĩ cho cô đồ tốt gì sao? Nhưng mà hình như đây là lần đầu tiên cô tức giận ở trước mặt anh. Nếu như anh không đồng ý, thì sẽ có kết quả như thế nào đây? “Thật ra chuyện này cũng không phải là không được, chẳng qua là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Em...phải đáp ứng anh một điều kiện.”

Cô liền biết nó không phải là chuyện tốt gì, lại không nghĩ là anh sẽ chơi xấu cô, “Điều kiện gì?”

Đồng Hàn Thành suy nghĩ, “Ừm, bây giờ anh còn chưa nghĩ ra, sau này sẽ nói cho em biết.”

Trình Cốc Tâm thật sự rất muốn mắng nguời, anh đòi điều kiện chẳng phải là muốn lợi dụng cô sao. Cô thật sự không muốn làm loại giao dịch này với anh, nhưng mà nếu bị Khuu Nhĩ biết, chuyện cô rõ ràng có thể giúp cậu ta, nhưng bởi vì chuyện cá nhân mà buông tha, có phải không được quá đạo đức lắm hay không.

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, cũng chưa tìm được đáp án. Ý định ban đầu của Đồng Hàn Thành chỉ là muốn giỡn một chút, anh không cho rằng Trình Cốc Tâm sẽ đáp ứng.

“Được.” Trình Cốc Tâm cắn chặt răng, cho anh một câu trả lời.

Đáp án này làm cho Đồng Hàn Thành rất giật mình, vừa rồi cô còn có vẻ mặt lưỡng lự, “Em...chắc chứ?”

“Ừ tôi chắc chắn, cho nên anh cũng phải nói được thì làm được đi.” Cô làm một bộ dáng như không sợ chết.

“Đương nhiên, tiệc chúc mừng có thể tổ chức vào ngày mai.” Mặc dù ngoài dự đoán, nhưng Đồng Hàn Thành cũng rất hài lòng đối với kết quả này.

Nghe thấy anh nói như vậy, không biết tại sao Trình Cốc Tâm lại có cảm giác cô lên nhầm thuyền của giặc, cô đã bắt đầu hối hận mình đáp ứng yêu cầu của anh, tại sao mình lại không suy nghĩ thêm nữa? Nhưng mà bây giờ có hối cũng không kịp, cô chỉ cầu sau này yêu cầu mà Đồng Hàn Thành đưa ra sẽ không quá đáng.

“Như vậy thì được rồi, tôi về phòng ngủ đây.”

“Ừ.”

Trình Cốc Tâm mới xoay người đi được vài bước về phòng, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, “Đúng rồi, Đồng Hàn Thành, có một chuyện tôi muốn hỏi anh.”

“Em nói đi.”

“Phản văn kiện mà Khuru Nhĩ đưa cho tôi là của ai viết?” Mặt trên của bản văn kiện đó có chữ ký của Đồng Hàn Thành, cho nên anh chắc sẽ biết rõ.

Đồng Hàn Thành bình tĩnh trả lời, “Là anh làm.”

“Cái gì?” Tin tức này cũng quá chấn động đối với cô rồi, “Anh thật sự viết cái đó sao?”

“Có vấn đề gì sao?” Anh đối với phản ứng của Trình Cốc Tâm có chút không hiểu.

“Văn kiện đó có nội dung về cách dạy rất tỉ mỉ và kỹ càng, tôi cảm thấy anh có thể trở thành giáo sư, vậy tại sao lại mời tôi tới đây làm gì chứ?” Cô nói hết toàn bộ thắc mắc ở trong đầu ra.

“Bộ em cảm thấy rằng anh có thời gian để đi dạy sao?”

Đồng Hàn Thành nói một câu liên trùng điệp quan trọng, cũng cho Trình Cốc Tâm một câu trả lời rất hợp lý. Cô vốn tưởng rằng có thể thời dịp này nói hết những chuyện không vui ra, ai ngờ sau đó mặt mày xám xịt trở về phòng ngủ.

Trao đổi với Đồng Hàn Thành thật sự rất phí sức lực, trước đó không bao lâu còn mệt mỏi giờ thì mặt mày lại sáng rực. Rốt cuộc anh là một người như thế nào? Anh còn có bao nhiêu điều mà cô không biết nữa?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: Á bì

Ngày đầu tiên lên lớp cũng rất thuận lợi, đại khái vì quân nhân đều luôn rất nghiêm chỉnh học tập, lên lớp thì cũng không có ai không có ý muốn nghe giảng, lớp này và lớp ở kiếp trước mà Trình Cốc Tâm đã từng phải dạy quả thật cách nhau một trời một vực. Ở trong lớp trước kia, lúc nào cũng vậy, cô giảng là chuyện của cô, mọi người ngồi ở dưới chơi là chuyện của họ, không có ai lên lớp tán gẫu quá lớn đối với cô đã là tôn trọng rất nhiều rồi. Có đôi khi cô đưa ra vài vấn đề, khó có khi có được một hoặc hai học sinh nghiêm túc nghe giảng trả lời. Không giống như bây giờ, cô tha hồ vớt mấy vấn đề ra, tất cả mọi người tranh nhau trả lời.diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì

Giữa trưa, không ngờ Khuru Nhĩ tới ăn cơm cùng cô. Trong lòng cô im lặng cảm nhận bây giờ Khuru Nhĩ trông rất giống cậu hầu nhỏ của cô. Thật ra cô nào biết đây chính là mệnh lệnh của Đồng Hàn Thành. Ở trong quân doanh này ngoại trừ Đồng Hàn Thành, Trình Cốc Tâm chỉ quen có mỗi Khuru Nhĩ. Mà giờ anh chắc không thể phân ra thời gian, anh là sư trưởng nên không thể ở bên cạnh vợ mình. Nên anh chỉ còn cách để một thiếu tá cao hơn hai cấp so với Trình Cốc Tâm tới chăm sóc cô, trở thành người hầu nhỏ ở bên cạnh cô. Mặc dù là vậy, nhưng quả thật có chút không biết trọng nhân tài.

“Chị dâu, cảm ơn chị, hi hi.” Mới sáng sớm Khuru Nhĩ liền nghe được chuyện có thể tổ chức tiệc chúc mừng, trong lòng thật sự rất biết ơn Trình Cốc Tâm.

“Không sao, không cần khách khí quá đâu.” Thật ra trong lòng của Trình Cốc Tâm lại nói điều ngược lại, tôi thật sự là có chuyện đó, còn là một chuyện rất lớn, không biết sau này Đồng Hàn Thành sẽ đưa ra điều kiện như thế nào.

“Em đã biết nhất định sư trưởng sẽ nghe lời chị nói.” Khuru Nhĩ cười xấu xa nói.

“Ha Ha.” Cô khó khăn giựt khóe miệng.diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì

Cái mà họ kêu là tiệc chúc mừng chính là tất cả mọi người cùng tụ họp lại ăn một bữa cơm, ăn càng hăng hơn, đợt tập huấn buổi tối cũng được miễn đi, có thể để mọi người thư giãn. Chỉ có điều Lão Du thì không thể thả lỏng, cả đêm ông phải làm rất cực. May là ông có bảo Khuru Nhĩ đi tìm mấy anh lính nhỏ biết nấu cơm tới hỗ trợ, bằng không dựa vào những người trong phòng bếp của bọn họ quả thật là bận không thể nào chịu nổi.

Mọi người chờ đợi buổi tiệc chúc mừng này đã lâu cuối cùng cũng đã bắt đầu, cảm xúc của những anh lính quả thật rất kích động. Thân là đại công thần, Trình Cốc Tâm đương nhiên cũng phải đi tham gia bữa tiệc.diễn.đàn.lê.quý.đôn@ábì

Trình Cốc Tâm cũng không có ngồi chung một chỗ với Đồng Hàn Thành, cô bị Khuru Nhĩ kéo tới vị trí náo nhiệt nhất. Những anh lính thì cứ từng người chạy tới kính rượu cô, vốn từ lượng của Trình Cốc Tâm cũng tốt, mà những anh lính thì cũng nhiệt tình, phàm là ai kính cô cũng đều uống sạch. Nhưng cô không biết rằng, rượu mà trong quân doanh bọn họ uống chính là Bạch Cừ tới bốn mươi độ. Mặc dù không phải là rượu quý gì, nhưng độ cồn của nó thật sự rất mạnh. Cho nên không bao lâu đầu óc cô đã bắt đầu choáng váng, trước mắt có mấy đốm nhỏ bay tán loạn.

Những người cứ tới rồi lại lui, từng ly rượu Bạch Cừu được cô uống vào bụng, cô ngồi ở trên ghế đã có chút không yên. Đồng Hàn Thành không có tham gia náo nhiệt cùng những anh lính, anh và Lão Du ngồi ở một chỗ hẻo lánh nhất ở trong căn tin, vừa nói cười vừa uống Bạch Cừu, mà đám cấp dưới cũng không dám tới quấy rầy. Ở rất xa nhìn thấy Trình Cốc Tâm bị một đám lính vây lấy, anh cũng chỉ cười trừ. Cái cô gái này mới tới quân doanh của anh không tới mấy ngày, mà cũng đã lôi kéo được nhìn sự yêu mến của mọi người đầy chữ, nói đến cùng thì đó cũng là sức quyến rũ của cô. Hiếm thấy mọi người được chơi đùa như thế này, anh bắt tri bắt giác cũng uống rất nhiều rượu với Lão Du.

“Thủ trưởng, anh mau đi nhìn chị dâu chút đi, chị ấy...chị ấy không được rồi.” Khuru Nhĩ vội vàng chạy tới.

“Cái gì không được, cậu nói cho rõ ràng nào.”

“Chị dâu, chị ấy uống say rồi.”

Không phải vừa rồi mới còn náo nhiệt vui vẻ mà, anh ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy cô vài lần trong đám người. Đi theo Khuru Nhĩ qua, quả nhiên nhìn thấy cô nhắm mắt lại ngồi trên ghế, vẫn còn ôm chặt cái ly ở trong tay, mặc kệ anh có lấy thế nào cũng không ra. Anh nói chuyện với cô, cô liền bắt đầu vung tay loạn xạ, trong miệng còn lớn tiếng kêu la, “Uống đi! Cạn!”

Đồng Hàn Thành bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn thấy tình huống này, anh chỉ có thể đưa cô về ký túc xá. Cô say đã thành như vậy rồi, đi bộ chắc cũng không thể theo sự điều khiển của mình, đành phải bảo Khuru Nhĩ đỡ giúp cô lên lưng anh.

Gió đêm thổi vào người có hơi lạnh, kích thích Trình Cốc Tâm đang ghé đầu lên vai anh mờ mắt ra. Cảnh tượng trước mắt thật sự rất kỳ diệu, hình như cô bị treo giữa không trung, có một loại đặc biệt đang bước tới. Dưới thân thì mềm yếu, ấm áp thật sự rất thoải mái, cô không khỏi lại muốn kề sát Đồng Hàn Thành hơn.

Trình Cốc Tâm thoải mái cũng không có nghĩa Đồng Hàn Thành cũng thoải mái, người ở trên đang ôm chặt lấy anh, giờ này là mùa hè, áo hai người đang mặc cũng rất mỏng. Nếu như là người khác, tựa đầu lên vai anh như vậy, anh có thể xem như không có chuyện gì. Nhưng mà một khi đã trở thành người trong lòng của anh, lại còn là vợ danh chính ngôn thuận của anh, anh làm sao không có thể động lòng trắc ẩn.

Anh, Đồng Hàn Thành, là một người đàn ông trên ba mươi lòng tràn đầy nhiệt huyết, hàng năm ở trong quân đội đều thanh tâm quả dục, nhưng cũng không thể nói ở phương diện kia anh cũng không có cảm giác. Loại tư vị muốn bùng nổ này, cũng chỉ có trong ký ức của bảy tám năm trước thôi. Cho nên bây giờ một khi đã gọi nó lên, là chuyện thật sự rất đáng sợ. Mà Trình Cốc Tâm lại cố tình không yên tĩnh ở trên lưng anh, có lẽ là một đường đi lắt lư làm cho cô vui vẻ và thoải mái, cho nên cô không ngừng cọ sát lên lưng của Đồng Hàn Thành. Cô cứ cọ sát như vậy rồi cuộc cũng làm bùng nổ một ngọn lửa ở trong lòng của Đồng Hàn Thành.

Đường từ căn tin tới ký túc xá của anh cũng không gần, anh đi trên đường cực kỳ khó khăn, mà cũng không phải bởi vì sức nặng của người ở trên lưng. Nhìn thấy tòa lầu nhỏ xuất hiện ở trong tầm mắt, Đồng Hàn Thành khẽ thở dài liên tục, anh cúi đầu liếc nhẹ, nơi nào đó của anh dưới tình huống không hề hay biết đã ngẩng đầu lên. Mà đây cũng là tình huống hiếm có khi thấy được trong bảy tám năm nay, cũng tốt, trong đêm khuya như vậy cũng không có người thứ hai nhìn thấy, bằng không mặt sư trưởng của anh không biết trốn ở đâu.

Rốt cuộc đặt Trình Cốc Tâm lên giường thành công, Đồng Hàn Thành liền nhanh chóng tránh xa ra, đêm nay anh cũng uống không ít rượu, anh sợ bản thân mình không chế không nổi. Giờ này nhu cầu cấp bách của anh cứ nhanh chóng xong lên, cuối cùng anh phải nhanh chóng đi tắm nước lạnh, để giải tỏa dục vọng của mình.

Nhưng mà tình huống sau đó cũng không phải chuyện mà Đồng Hàn Thành có thể nắm chắc được. Trình Cốc Tâm bỗng bị ném lên giường, tuy ở dưới là đệm giường rất mềm mại, nhưng cô vẫn rất khó chịu. Cô còn muốn cười lên cái vật kia, lắt lư chơi rất vui, cánh mặt đất một khoảng xa, làm cho cô có cảm giác như mình đang bay lên. Vì thế cô lăn lóc bò dậy từ trên giường, đối với bóng dáng mỏng lưng đang ở trước mắt, liền bật nhảy lên, ôm chặt cổ của Đồng Hàn Thành.

Dựa vào sức mình chắc chắn là cô không thể làm được, sau đó rất nhanh cô đã phải trượt chầm xuống. Đột nhiên bị Trình Cốc Tâm ôm lấy, Đồng Hàn Thành sợ ngây người, rốt cuộc cô gái này muốn làm gì, muốn làm anh bị kích thích sao? Thân thể mềm mại đang từ từ trượt xuống từ người anh, đối với Đồng Hàn Thành mà nói đây chính là giây phút kích thích anh nhất. Chỗ đó của anh lập tức cứng lên, không có cách nào nhúc nhích.

Bị trượt xuống mặt đất, Trình Cốc Tâm rất tức giận, lại tức giận đứng lên từ trên mặt đất, rồi lại bấu víu vào Đồng Hàn Thành nữa. Trong miệng còn lầm bầm, “Em muốn cười, em muốn lắt lư.” Cho dù lời này xuất phát từ tâm hồn đơn thuần của Trình Cốc Tâm, nhưng khi Đồng Hàn Thành nghe vào trong tai thì đã không có cách nào tỉnh táo, cũng trực tiếp hấp dẫn anh.

Vốn là Trình Cốc Tâm muốn nhảy lên lưng của Đồng Hàn Thành, nhưng từ khi trượt xuống mặt đất, thì lưng đổi thành trước mặt. Vì thế hành động của cô đã hoàn toàn hấp dẫn Đồng Hàn Thành. Bởi vì liên tục bám vào nên cô đã vô tình cọ sát lên người anh.

Một giây sau tỉnh lược mà Đồng Hàn Thành vẫn luôn cố nhẫn nhịn đã bị phá hỏng. Anh vươn bàn tay to ra, ôm lấy đùi của Trình Cốc Tâm. Có Đồng Hàn Thành giúp, Trình Cốc Tâm rốt cuộc đã có thể vững vàng bay lên rồi. Cô vừa lòng cười ngây ngô, đồng thời tiếp tục kêu la hi vọng Đồng Hàn Thành có thể đứng lên.

Người trong lòng đang ở trước mặt mình, cặp môi thơm đã nhưng nhớ rất lâu giờ đang ở ngay trước môi mình, Đồng Hàn Thành trực tiếp hôn lên. Cặp môi mọng mềm mại và hồng mềm, đó là một loại mùi vị làm cho người ta phát nghiện. Sau khi bị Đồng Hàn Thành hôn, Trình Cốc Tâm có chút ngu ngơ, nhưng cảm giác ở trên môi lại không có gì không tốt, cô cũng không có kháng cự.

Lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng ấm áp của cô, trêu chọc cô, kích thích làm cho toàn thân cô mềm nhũn ra, đôi tay nhỏ bé của cô cũng không tự chủ được mà ôm chặt lấy cổ anh. Từng trận lửa nóng không ngừng truyền từ người anh sang người cô, làm cho cô cảm thấy không được thoải mái mà

có chút giãy dụa. Tay đang ở trên đùi kim lòng không được di chuyển ra sau mông cô, nhẹ nhàng xoa bóp, cảm xúc thật sự rất tốt đẹp. Cả trên và dưới đều bị kích thích làm cho Trình Cốc Tâm không nhịn được rên khẽ ra tiếng.

Cô không có cách nào tự kiềm chế mình mà cong eo lên, trong nháy mắt cặp môi thoát được môi của Đồng Hàn Thành. Anh cũng không muốn đuổi theo, liền hôn xuống cái cổ trắng ngần của cô. Môi anh ấm áp mút lấy thật sự rất kích thích, làm cho cô, người chưa từng có kinh nghiệm, vang lên từng tiếng rên khẽ, cũng kích thích thần kinh của Đồng Hàn Thành rất sâu. Đứng ôm cô tại chỗ anh không thấy thỏa mãn cho lắm, Đồng Hàn Thành liền ném Trình Cốc Tâm lên giường một lần nữa, bản thân anh cũng leo lên.

Ý thức của Trình Cốc Tâm hoàn toàn bị cơn cơn nuốt, đối với chuyện giờ phút này đang xảy ra cô hoàn toàn không biết, chỉ có bản năng trong thân thể của cô phản ứng và biểu lộ ra ngoài. Một khi nếm được tư vị ngọt ngào như vậy, Đồng Hàn Thành cũng hoàn toàn không có cách nào kiềm chế, anh vứt tất cả lý trí của anh ra sau đầu.

Mục tiêu của anh vẫn như trước là cặp môi thơm, còn hai tay của anh trong lúc này đã đi tới eo. Nhẹ nhàng vuốt ve eo nhỏ của cô, cảm xúc tuyệt đẹp làm cho anh phải than nhẹ, sau đó đi theo khe hở tay anh chạy vào bên trong. Lòng bàn tay nóng rực của anh làm cho cả người cô run lên, bị một sự thoải mái không nói nên lời này bao phủ. Một mạch hướng lên, anh đẩy áo lót của cô lên cao, chạm rài bóp nhẹ nơi mềm mại của cô.

Rất nhanh nửa người trên của cô đã bị anh lột sạch. Môi của anh đi từ má cô đi xuống, nhẹ nhàng vuốt lên viền tai của cô, khẽ liếm vành tai, làm cho Trình Cốc Tâm không ngừng run rẩy. Đối với phản ứng này của cô, anh hết sức hài lòng. Sau đó sự chú ý của anh đã dời tới trước ngực, bộ ngực đẹp của cô kích thích thị giác của anh. Một giây sau đôi môi ấm áp của anh đã ngậm chặt, vừa nóng vừa ẩm vừa nhanh vừa chậm, anh mút chặt chơi đùa làm cho ngực của Trình Cốc Tâm vừa cứng vừa đau, vừa khó chịu nhưng lại xen vào một vài tia sung sướng khác thường.

Mặc dù thân thể trước mặt tuyệt đẹp như vậy, làm cho anh phải tỉnh tở thường thức một phen. Nhưng mà phía dưới đã không ngừng kêu gào, làm cho anh chòe không kịp nữa. Lý trí duy nhất còn sót lại nói cho anh biết, cần nhẫn nại thêm chút nữa, đây là lần đầu tiên của cô, anh không thể qua loa được.

Tay của anh dọc theo bụng đi xuống phía dưới, nhẹ nhàng tách hai chân của cô ra, chậm rãi thăm dò vào nơi ngọt ngào của cô. Độ ẩm ướt làm cho anh có chút kinh ngạc vui mừng, cảm xúc vô cùng mềm mại lại lần nữa làm cho anh rất kinh ngạc. Không hề lo lắng gì hết, anh bắt đầu vuốt ve từng chút một, vì anh cần nhiều độ ẩm ướt hơn.

Cái vật cứng nóng rực đã đề ngay ở bên đùi cô, hình như một chỗ khác đang có dị vật muốn xâm nhập. Nhưng mà bây giờ toàn thân của cô xụi lơ, đã không còn chút khí lực nào để chống đỡ, chỉ có thể thừa nhận người ở trên người mình muốn làm gì thì làm.

Ngón tay thô dài tỉnh tở se se chỗ nắn cảm nhát của cô, những khoái cảm xa lạ lần lượt gọi rủa thần kinh của cô, làm cho cô không cách nào ngừng ngậm khẽ. Tay cô gắt gao cầm chặt lấy khăn trải giường, dường như nó có thể mang cho cô thêm sức mạnh. Cảm giác được biến hóa của cô, Đồng Hàn Thành tăng nhanh tốc độ vuốt ve, làm cho cô thờ sâu liên tục. Khoái cảm kịch liệt từ trên tay anh bắt cô phải tiếp nhận, từng trận lại từng trận, cô bị cuốn vào cao triều căng thẳng nhất. Cô không thể ngăn nổi mà hét lên một tiếng, nằm xụi lơ ở trên giường, run rẩy kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: Á bì

Đồng Hàn Thành thừa dịp đó lại cho thêm một ngón tay, cô nuốt thật chặt ngón tay của anh, gần như hai ngón tay đã không thể nhúc nhích, anh sợ vật cực bự của anh sẽ phá nát cô. Nhẹ nhàng rút ra, lại chậm rãi đẩy mạnh vào, cũng tại chỗ sâu của cô trần trọc chuyển động. Vừa rồi cô còn chưa trở lại bình thường, thân thể nhỏ bé vẫn như trước không nhịn được mà run rẩy.

Trong nháy mắt, cảm giác mãnh liệt như vậy tựa hồ như muốn bao phủ cả người cô. Bây giờ cô còn chưa có phục hồi, nhưng lại có thêm một dị vật tiến vào trong thân thể của cô, mang đến cho cô khoái cảm kỳ lạ. Cô nhạy cảm kêu nhỏ ra tiếng, mông cô cũng theo tay anh mà có chút chuyển động. Nhận thấy phản ứng thật nhỏ của cô, anh lại càng tăng thêm sức, tăng thêm độ sâu, thậm chí va chạm cũng ngày càng nhanh.

Trình Cốc Tâm thờ sâu, bụng dưới co rút liên tục, mãi cho đến khi cô tận hưởng trọn vẹn khoái cảm mà lần thứ hai mang tới, thân thể hơi căng chặt, ngăn lại sự rung chuyển ngón tay của anh. Đồng Hàn Thành liền cười tươi lên, thưởng thức vẻ mặt mê loạn của cô sau hai lần cao triều, rốt cuộc thì cũng đã lần thứ hai rồi.

Anh quỳ gối ở giữa hai chân cô, tận lực mở lớn hai chân ở một góc độ nào đó, đỡ lấy dục vọng mà mình vẫn luôn kiềm nén, cái đầu thô to đứng vững ở trước địa phương đang không ngừng co rút của cô, cảm giác được xúc cảm dính dính và mềm mại, anh thờ dài thật sâu, chậm rãi di chuyển cặp mông rắn chắc của mình, để cái vật khổng lồ của mình dính cái vật thể lỏng trong suốt kia.

Rốt cuộc Đồng Hàn Thành chờ đợi không được, anh dùng hai ngón tay chống đỡ điểm đỏ bùng của cô, chống đỡ vật mà anh vẫn cố kiềm nén mà cũng sắp điên cuồng, phần eo dùng lực, bắt đầu tiến vào bên trong.

Trình Cốc Tâm mê mang nằm ở trên giường, bây giờ ý thức và thân thể của cô cũng không phải do cô điều khiển nữa. Nhưng cũng có thể mờ mờ ảo ảo cảm nhận có một cổ áp lực và bành trướng đang đặt ở bên dưới cô, vừa cứng lại vừa nóng, hơn nữa còn rất to lớn. Ngay sau đó có một cảm giác xé rách xông thẳng lên thân kinh của cô, làm cho cô không nhận được mà mở miệng hét chói tai, rụt lui về phía sau. Nhưng khi Đồng Hàn Thành nhìn thấy cô có ý muốn tránh né, thì liền bắt được eo nhỏ của cô. Anh biết là cô rất đau, nhưng cửa ải này cô nhất định phải trải qua, giờ nếu muốn anh lui ra đó là chuyện không thể nào.

Cúi người ngậm chặt lấy điểm đỏ nhỏ ở trước ngực cô, lúc thì dùng lưỡi liếm, khi thì dùng răng cắn chặt. Còn ở bên kia thì bị bàn tay to bao phủ, đỉnh đầu bị ma xát, di chuyển vân vân, mãi đến khi chỗ đó của cô cứng lên, làm cho cô dần quên đi cảm giác không dễ chịu. Thấy đúng thời cơ, anh nhanh chóng chọc thủng chướng ngại vật, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất của cô, rồi không dám nhúc nhích nữa.

Cảm giác đau đớn mãnh liệt hoàn toàn che phủ khoái cảm của Trình Cốc Tâm, cô muốn hét chói tai nhưng lại không có khí lực, nước mắt trong suốt chảy từ khóe mắt. Đồng Hàn Thành cúi người hôn nhẹ lên, hai tay vẫn không ngừng vuốt ve thân thể của cô. Cảm giác ở trong thân thể của cô thật sự rất sáng khoái, chỗ đó gát gao cắn lấy anh, nhưng giờ anh hi vọng mình có thể di chuyển.

Chẳng qua cảm giác xé rách chỉ có chút thôi, dưới sự vuốt ve của Đồng Hàn Thành, Trình Cốc Tâm dần cảm thấy không còn đau buốt nữa. Mà trong cơ thể cũng dần xuất hiện cảm giác ngứa ngáy tê dại, cô không tự giác nâng mông mình lên. Đồng Hàn Thành thử rút vật to lớn của mình ra, rồi di chuyển ma xát trong thân thể cô. Mà sự co rút tự nhiên của cô cũng mang đến trở ngại lớn hơn cùng khoái cảm to lớn, anh thở hổn hển, vì có sắp mang đến cho anh sự kích thích của cao triều.

Càng về sau, anh lại càng va chạm mãnh liệt hơn, nặng nề bày tỏ dục vọng của anh. Một lần lại một lần, va chạm ngày càng mạnh, bản thân anh không còn tự điều khiển được nữa. Cô vẫn luôn chìm nổi giữa cao triều, mỗi lần cô muốn hạ xuống lại bị anh đánh tiếp lên đỉnh cao.

Không biết qua bao lâu, một hồi đánh sâu của anh cuối cùng cũng đẩy hết toàn bộ vào chỗ sâu nhất của cô, lưng của anh đột nhiên phình ra, phun hết toàn bộ dục vọng của mình. Cô bị cổ nhiệt lưu nóng bỏng này kích thích toàn thân phát run, thờ đốc, khốc thức thít, khẽ khóa làm toàn thân cô tê dại, cuối cùng cũng ngắt xiu.

Đồng Hàn Thành ghé lên thân thể mềm mại của cô thờ đốc, phóng ra toàn bộ dục vọng của mình làm cho tinh thần của anh rất sáng khoái. Đợi sau khi khí lực của mình dần khôi phục, anh mới ôm lấy Trình Cốc Tâm đang ngủ mê man vào phòng tắm.

Buổi sáng hôm sau kèm theo tiếng chuông đồng hồ báo thức tỉnh lại, Trình Cốc Tâm cảm thấy đầu mình đau kịch liệt, toàn thân thì đau đớn, ngay cả sức lực nâng một ngón tay lên cũng không có. Đầu óc cô bắt đầu hoạt động, cô nhớ bản thân mình uống rất nhiều rượu, sau đó thì chắc là uống say rồi. Nhưng tại sao thân thể của cô lại như vậy, chẳng lẽ tối qua cô say rượu rồi đánh nhau với người ta? Đối với cô chuyện này chưa từng xảy ra nên hơi hoài nghi, nhưng đột nhiên cô lại cảm thấy phía dưới của cô đau rất kịch liệt. Thân kinh của cô lập tức báo động, một loạt những hình ảnh không tốt hiện lên trong đầu.

Cô kéo nhẹ đùi phải, nhưng cơn đau ở phía dưới lại càng kịch liệt, lúc này cô không thể nào bình tĩnh để suy nghĩ. Sử dụng sức lực toàn thân, rốt cuộc cô cũng có thể ngồi dậy. Đột nhiên xúc mền lên, một vết màu đỏ nhìn thấy mà ghê người như nhắc nhở cô—lần đầu tiên của cô đã mất. Mà người đã tạo ra chuyện này chỉ có duy nhất một người đó chính là--Đồng Hàn Thành, cô dùng chút sức lực nhỏ để suy nghĩ, càng thêm chắc chắn chuyện này do anh làm.

Xong rồi, Trình Cốc Tâm cảm thấy bản thân mình xong thật rồi. Cô chưa từng nghĩ tới Đồng Hàn Thành lại là một người dạ thú như vậy, trước kia cô luôn bị vẻ ngoài lịch sự của anh che mờ mắt. Cô nằm xuống giường lần nữa, trong đầu trống rỗng.

Bọn họ sống chung từ khi kết hôn cho đến tối hôm qua, Đồng Hàn Thành vẫn luôn khách khí, quy củ, chưa từng vượt qua một chút xiu nào. Thì ra tất cả chỉ là giả bộ, chỉ vì mục đích này. Quả nhiên, đàn ông đều là động vật giống nhau. Lần đầu tiên của cô đã mất, mặc dù thân thể này không phải của cô, nhưng từ khi cô sống lại, nó đã trở thành một phần của cô. Nếu như là trước đây, cô đã mất lần đầu tiên của mình thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn. Nhưng bây giờ, cô cảm thấy mình rất có lỗi với Trình Cốc Tâm trước kia, cũng rất có lỗi với Dung Hủy San trước kia. Dù nói như thế nào, đây đều là kích thích trên hai phương diện thân thể và tình cảm của cô. Là cô không bảo vệ tốt bản thân mình, để Đồng Hàn Thành thừa dịp phá nó.

Sau này phải làm sao bây giờ, dù nói thế nào, lần đầu tiên đối với cô rất quan trọng. Cô vẫn luôn hi vọng, đợi đến khi cô tìm được hạnh phúc đích thực của mình, thì giao lại thân thể trọn vẹn này cho nửa kia của mình. Mặc dù ở thời đại này đã coi chuyện đó không còn quan trọng nữa, nhưng cô cũng không chấp nhận, vì trong lòng cô vẫn luôn giữ lại tư tưởng truyền thống nhất.

Cô tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nghiêng đầu. Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, tối qua Đồng Hàn Thành ngủ trên giường này sao. Tin tức này bỗng làm cô mở to mắt ra, cố gắng tìm chút dấu vết trên cái gối kia. Nếp nhăn rất nhạt, hơi lõm xuống, đệm chăn rất hỗn loạn, tất cả mọi thứ đều nói chuyện đó chính là sự thật. Đột nhiên ánh mắt nhìn lên từ đầu giường, một tờ giấy trắng hấp dẫn ánh mắt của cô.

Cô vô lực giơ tay lên, dùng sức cầm nói qua, trên đó rõ ràng là nét chữ của Đồng Hàn Thành lưu lại, “Anh phải đi tập huấn sớm, mọi chuyện chờ anh về thì nói sau. Hôm nay anh lấy lý do em uống say nên đã xin nghỉ cho em, đợi chút nữa anh bảo Khuru Nhĩ đưa đồ ăn qua cho em.”

Sau khi Trình Cốc Tâm đọc xong, hận không được nghĩ muốn xé mảnh giấy nát vụn, nhưng tới chút sức lực đó cũng không có. Trong lòng muốn mắng chửi Đồng Hàn Thành, nhưng cô lại buồn ngủ hơn.

Sau khi huấn luyện kết thúc, Đồng Hàn Thành lập tức chạy ngay về ký túc xá. Chuyện xảy ra ngày hôm qua anh cảm thấy mình cần phải nói chuyện với Trình Cốc Tâm, bất kể là nhìn từ góc độ nào, sau khi trải qua chuyện này, quan hệ của hai người coi như là đã vượt rào. Đến phút cuối cùng, anh không kiềm chế được mình, mặc dù một phần là do rượu phát tác, nhưng không thể không thừa nhận, ý thức của anh cũng đã có ảnh hưởng, quả thật anh đã giấu đồ bìm leo. Nhưng anh cũng không cảm thấy hối hận, mùi vị của cô quả thật rất ngọt. Hơn nữa chuyện cũng đã xảy ra, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.

Đẩy cửa ra, trong phòng rất yên tĩnh, đồ ăn sáng mà Khuru Nhĩ đưa tới vào sáng nay vẫn nằm yên ở trên bàn. Cô còn chưa dậy sao, có phải chuyện tối qua đã làm cô quá mệt? Xem ra anh thật sự đã làm cô rất mệt, chỉ lo phóng túng dục vọng mà mình đã kiềm nén bấy lâu, càng về sau thì càng quên đó chính là lần đầu tiên của cô. Muốn cho cô nghỉ ngơi thêm chút nữa, Đồng Hàn Thành ngồi xuống chờ ở bên ngoài, chuẩn bị chờ cô tỉnh dậy.

Nhưng đã hai tiếng trôi qua, mắt thấy cũng gần trưa rồi. Đồng Hàn Thành nhìn đồng hồ một chút, dù muốn cô nghỉ ngơi, nhưng cũng không thể để bụng đói được, tối qua bọn họ vận động kịch liệt như vậy, đã làm tiêu hao rất nhiều sức lực. Anh đoán tối qua chắc cô cũng không có ăn được bao nhiêu, trong bụng chỉ toàn là rượu. Sáng lại không ăn sáng, chẳng lẽ cô không đói bụng sao?

Đồng Hàn Thành ý thức được có chút không thích hợp, anh nhất định phải đánh thức Trình Cốc Tâm dậy, cho dù cô có mệt thì cũng phải ăn rồi mới ngủ tiếp. Gõ cửa, trong phòng không có tiếng động, Đồng Hàn Thành cũng không cố nữa, vận cửa ra.

Còn Trình Cốc Tâm thì mở mắt to đen lấy ra nhìn trần nhà đến ngẩn người, mặc dù trước đó cô vừa ngủ, nhưng lại tự mình thiếp đi rồi tỉnh. Toàn thân vô lực nên không muốn nhúc nhích, dù bụng cô sớm đã kêu lên. Còn một chuyện nữa, chuyện mà Đồng Hàn Thành đã an bài cô thấy không cam, cô dựa vào cái gì mà phải nghe anh. Ngay cả ý muốn cam chịu một chút cũng không có, lần đầu tiên của cô đã mất rồi. Bây giờ thân đang ở trong hang sói, không có chút khí lực, thì đói chết thôi.

“Em dậy rồi à?”

Mắt của Trình Cốc Tâm cũng không có di chuyển, không quan tâm tới anh.

“Không ăn sáng, em không đói bụng sao?” Cô không quan tâm anh, Đồng Hàn Thành cũng không giận, tiếp tục hỏi.

Trình Cốc Tâm đảo cặp mắt trắng dã, vẫn không thèm để ý tới anh.

Cô làm mặt lạnh, Đồng Hàn Thành cũng không để ý chút nào, “Trước tiên em đứng dậy đi, chuyện hôm qua... chúng ta cần bình tĩnh nói chuyện.”

Trình Cốc Tâm kéo mền, lạnh lùng quăng ra một câu, “Không cần thiết.” Nói nhiều thêm một câu cũng sợ tốn sức.

“Hà? Thật sự không cần sao? Loại chuyện này đối với phụ nữ không phải rất quan trọng sao?” Xem ra nói chuyện mềm mỏng với cô là vô dụng, cô thật sự sẽ không cho mình chút mặt mũi nào.

Những lời này đã làm tính tình của Trình Cốc Tâm bộc phát, bụng cô nghẹn tức giận vẫn chưa có chỗ phát tiết, nhưng lại tuyệt vọng nên không muốn để ý tới ai hết, nhất là Đồng Hàn Thành. Bây giờ cô không muốn giữ bình tĩnh nữa, cô thật sự rất muốn nhảy từ trên giường dậy chỉ tay vào mũi rồi mắng Đồng Hàn Thành, muốn dùng sức thì eo lại đau đến kịch liệt.

Trình Cốc Tâm hít một hơi thật sâu, “Đồng Hàn Thành, rốt cuộc anh muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Á bì

“Chẳng lẽ em không để ý chuyện tối qua một chút nào sao?” Đồng Hàn Thành thích chọc giận Trình Cốc Tâm, mà không phải đang thật sự giận cô.

“Đồng Hàn Thành, tôi nói cho anh biết, tôi không phải là loại phụ nữ tùy tiện như anh nghĩ! Hơn nữa chuyện tối hôm qua tôi ngay cả một chút ý thức cũng không có!” Cô thờ phỉ phò ngẩng đầu lên trừng mắt anh.điển.đàn.lê.quý.đôn.á.bì

“Ý của em, chuyện tối hôm qua tất cả đều là trách nhiệm của anh?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Anh thừa dịp tôi uống say, lại còn... lại còn... anh có tin là tôi sẽ đi tố cáo anh không!” Chuyện tối qua Trình Cốc Tâm thật sự rất khó mở miệng, chuyện tối qua nhất định là chuyện thất bại nhất trong cuộc đời của cô.

Nghe được câu cuối cùng, Đồng Hàn Thành lạnh lùng nở nụ cười, “Em nói em muốn đi tố cáo anh?”điển.đàn.lê.quý.đôn.á.bì

“Thế nào, anh nghĩ tôi không dám chắc?” Trình Cốc Tâm lập tức nâng giọng, mặc dù cô nói câu kia cũng rất phỉ phò, nhưng khí thế không thể yếu được.

“Tố cáo thế nào? Tố cáo anh xâm phạm em? Hình như chúng ta là vợ chồng hợp pháp đó, hay là em muốn đi tố cáo anh ngược đãi em? Em đi khám xem mặc may có thể tìm ra chấn thương nghiêm trọng ở bên trong đó.” Đồng Hàn Thành treo một nụ cười tươi ở trên miệng, nhàn nhạt phun ra từng chữ, thứ tự lại đặc biệt rõ ràng.

Nhưng chuyện này thật sự làm cho Trình Cốc Tâm tỉnh ra, cô châm biếm nói, “Anh đừng quên, chúng ta đã ký hiệp ước trước hôn nhân, phía trên rõ ràng có viết anh không thể đụng vào tôi!” diễm.đàn.lê.quý.đôn.á.bì

Anh có chút chán nản làm như không nghe thấy mà cười, “Nếu như chuyện xảy ra dựa trên ý nguyện của em thì như thế nào? Anh cũng vừa nói rồi, chuyện xảy ra tối hôm qua cũng không chỉ có trách nhiệm của một mình anh.”

Đồng Hàn Thành chắc chắn như vậy, trả lời bình tĩnh như vậy, làm cho Trình Cốc Tâm tự nhiên cảm thấy chột dạ. Trước kia cô chưa từng uống nhiều, bộ dáng sau khi say như thế nào cô cũng không biết, về phần có làm ra chuyện vượt rào này hay không cô cũng không thể chắc chắn được. “Tôi...tôi làm sao nhớ được chuyện ngày hôm qua, tôi đã uống say rồi không được sao!”

“VẬY anh nói cho em nghe, tối hôm qua em...nói với anh, ‘Em muốn cười anh’, chẳng lẽ em không cảm thấy đó chính là một loại ám hiệu sao?” Nói tới đây, về mặt của anh cười xấu xa, nhìn cô tà mị.

Những lời này bay tới bên tai cô, làm cho cô thật sự rất xấu hổ. Chính cô cũng không thể tin được, sau khi uống say cô lại có thể nói ra lời dụ dỗ đàn ông rõ ràng như vậy.

“Tối hôm qua anh vốn tính sau khi công em trở về thì đi, nhưng em lại ôm cổ anh, không muốn anh đi.” Thấy cô tin lời mình nói, Đồng Hàn Thành tiếp tục nói. Mặc dù những lời này nói ra từ miệng anh có chút thay đổi, nhưng cũng không thể phủ nhận nó sai sự thật được.

“Im miệng lại! Anh nói láo, làm sao tôi có thể làm vậy được!” Những lời này Trình Cốc Tâm càng nghe lại càng thấy khó nghe, ngay cả một chút cô cũng không tin bản thân mình làm vậy.

“Có tin hay không thì tùy em.” Đồng Hàn Thành nhún nhẹ vai, một biểu cảm thờ ơ không muốn tranh cãi với cô.

Trình Cốc Tâm thật sự không tin bản thân mình sẽ làm ra chuyện như vậy, cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy Đồng Hàn Thành không tội gì phải lừa cô. Dù là như vậy, tất cả cũng không phải do mình cô sai, “Vậy sao anh không đi nhanh một chút, mặc kệ tôi là được mà!”

“Bộ em cảm thấy anh có thể chống cự lại được những lời mời mọc này sao?” Anh quyết định sẽ đùa với cô tới cùng.

“Luuu mạnh!” Trình Cốc Tâm chửi ầm lên, loại lời này mà anh cũng có thể mở miệng ra nói, thật là không biết xấu hổ.

Mấy câu mắng chửi của cô dường như chỉ như gãi ngứa, một chút anh cũng không ngại, “Nhưng mà, anh thật sự cũng có trách nhiệm, một bàn tay thì không thể vỗ ra tiếng được. Cho nên anh muốn nói chuyện xem em muốn xử lý chuyện này như thế nào.”

Một bàn tay thì không thể nào vỗ ra tiếng được, anh có cần phải nhắc tới nhắc lui người sai là cô hay không. Xử lý? Chuyện thì cũng đã xảy ra rồi, còn xử lý gì nữa. Trình Cốc Tâm vui đầu vào chần, cô cảm thấy rất tuyệt vọng. Chuyện cho tới bây giờ cô cũng chỉ có thể trách mình không tốt, uống say hử đời. Sau này cô không thể tùy tiện ý vào khả năng uống rượu của mình mà uống say nữa, quả thật tự làm tự chịu mà. Chờ một chút, đắm chìm trong tuyệt vọng cô bỗng nghĩ tới gì đó, “Anh...tối hôm qua anh...tối hôm qua anh...” Nhưng lời đến miệng lại không thể thốt ra.

“Tối qua anh làm sao?” Đồng Hàn Thành không hiểu cô muốn nói gì.

“Là chuyện...tối hôm qua anh có dùng áo mưa hay không?”

Nhìn biểu cảm rối rắm trên mặt cô, anh cảm thấy hết sức thú vị, “À, anh làm sao lúc nào cũng có thể mang theo thứ đó bên người được, huống hồ chuyện xảy ra ngày hôm qua là ngoài dự tính của anh.”

Lại là giọng điệu không liên quan tới mình, đàn ông đều giống nhau cả, Trình Cốc Tâm hận căn rằng. Nếu như...ngộ nhớ...cô mang thai thì làm sao đây, loại chuyện này cũng không thể nói chính xác được. Cô không muốn bởi vì một sai lầm mà lưu lại một kết quả không thể xóa được, đối với cô chuyện này đã là chuyện đã kích cô đủ lớn rồi. “Tôi muốn uống thuốc tránh thai.”

Trong lòng của Đồng Hàn Thành cũng hiểu rõ, lúc này Trình Cốc Tâm sẽ không muốn có con. Cho dù hai người đã tiếp xúc thân thể hết rồi.

Chuyện xảy ra tới lúc này thì có thể dừng lại được rồi. Nếu thật sự có con, vậy chẳng phải đây sẽ là ràng buộc giữa hai người hay sao, anh không hy vọng nó sẽ như vậy. Cho nên từ từ bọn họ sẽ có, anh tin là vậy, “Vậy em nên ăn cơm trước.”

“Tôi muốn uống thuốc tránh thai.” Trình Cốc Tâm kiên trì, đối với cô đây chính là chuyện lớn.

“Được, bây giờ anh đi ra ngoài mua, nhưng em ăn cơm trước đi.” Vì suy nghĩ cho cô, anh đành phải thỏa hiệp.

Cô khẽ hừ một tiếng, quay đầu không nhìn anh nữa, chưa nói là có ăn hay không.

Đồng Hàn Thành yên lặng rời khỏi phòng, chạy ô tô tới một tiệm thuốc gần quân đội nhất.

Thật sự lúc Trình Cốc Tâm và Đồng Hàn Thành nói chuyện, bụng cô đã kêu lên mấy lần rồi, may mắn là có chặn dè xuống nên anh không có nghe. Không biết Đồng Hàn Thành có đi mua thuốc cho cô thật không, nhưng cô không thể nằm ở trên giường nữa, nói thế nào thì cũng không thể có lỗi với bao tử của mình. Mất rất nhiều sức mới bò dậy được, sau khi rửa mặt thì đi ra ngoài phòng khách tìm đồ ăn. Nhưng đi hết một vòng vẫn không thể tìm thấy đồ ăn, rốt cuộc anh là loại người gì vậy hả.

Sáng sớm đã không có đồ ăn mà ngay cả một bóng người cũng không có, trên bàn trống không. Khi cô lên mắng Đồng Hàn Thành lừa gạt cô, cô không cẩn thận nhìn thấy đồ bị đổ đi ở trong thùng rác, bánh bao bánh quẩy tất cả đều nằm im ở trong đó. Cô thật sự rất muốn giết mình hoặc giết Đồng Hàn Thành, vì sao mình lại không đứng dậy sớm một chút, vì sao Đồng Hàn Thành lại ném hết đồ ăn ngon, cũng không đến nổi giờ ngay cả một hạt gạo cô cũng không ăn được.

Đồng Hàn Thành trở về rất nhanh, lúc này anh đối với Trình Cốc Tâm mà nói chính là cứu tinh, bởi vì giờ một tay anh cầm đồ ăn nóng hổi, một tay cầm thuốc tránh thai. Nhìn thấy hộp thuốc tránh thai, ánh mắt cô liền phát sáng, cũng không quản bụng có đói không, vấn đề thể diện hay không thể diện, giờ tay muốn chụp lấy nó.

Nhưng Đồng Hàn Thành đáng ghét lại giấu nó ở sau lưng, làm hai tay cô ngẩn ra, “Ăn cơm trước rồi uống thuốc.”

“Anh dựa vào cái gì mà quản tôi, tôi muốn uống thuốc trước.” Trình Cốc Tâm rất nóng lòng, uống thuốc xong là có thể giải quyết được tâm sự của cô.

“Thuốc này phải uống trước khi ăn hai tiếng đồng hồ hoặc là hai tiếng sau khi ăn, nếu em uống thuốc trước, cơm sẽ bị lạnh.” Trái với sự nóng vội của Trình Cốc Tâm, Đồng Hàn Thành rất bình tĩnh. Thật ra anh lo cho bao tử của cô, từ tối qua đến giờ, cô đã mười hai tiếng không ăn rồi.

“Lạnh thì cứ cho nó lạnh đi, tôi muốn uống thuốc trước.” Cũng như anh, Trình Cốc Tâm cũng có kiên trì của bản thân, nhưng kiên trì này phần lớn chỉ là mặt ngoài.

Vì thế Đồng Hàn Thành tung ra đòn sát thủ, “Thuốc là anh mua, em không ăn cơm anh sẽ không đưa.”

Cô... Cô thật không ngờ Đồng Hàn Thành lại đùa giỡn ác với cô như vậy, cuối cùng vẫn là đầu không lại anh, kìm nén một bụng lửa giận ngồi xuống ăn cơm. Hơn nữa, Đồng Hàn Thành còn cố ý ngồi nhìn cô ăn sạch sẽ đến một hạt cơm cũng không có, mới bằng lòng đưa thuốc cho cô. Giao cho cô mà vẫn không quên dặn lại lần nữa, phải đợi hai tiếng sau mới có thể uống. Nhìn bóng lưng anh rời khỏi, trong lòng Trình Cốc Tâm tức giận đến cặp mắt trắng dã, xem như cô đã thấy rõ bộ mặt thật của anh rồi, chính là một người mặt người dạ thú.

Mấy ngày sau đó, hai người bọn họ vẫn bảo trì chiến tranh lạnh. Trình Cốc Tâm không muốn nói chuyện với Đồng Hàn Thành, thấy anh cũng chỉ làm như mình thấy không khí. Hơn nữa anh mỗi ngày đi sớm về trễ, sáng sớm anh ra cửa thì Trình Cốc Tâm còn chưa dậy; tối anh về thì Trình Cốc Tâm đã ngủ rồi. Cô cũng chỉ chăm sóc tốt cho bản thân, thời gian còn lại cô cứ ở trong ký túc xá. Không gặp anh, ngược lại cô còn cảm thấy tự nhiên hơn. Bởi vì khi nhìn thấy anh, cô sẽ không nhìn được mà nghĩ tới chuyện xảy ra vào tối hôm đó, khó có thể chấp nhận chuyện cô và anh đã từng xảy ra quan hệ với nhau.

Đồng Hàn Thành cũng bận chuyện của mình, trừ thời gian tham gia huấn luyện, anh có rất nhiều công việc phải xử lý. Chưa từng chủ động đi tìm Trình Cốc Tâm, anh cũng có chuyện cần phải lo. Ngày đó phản ứng của cô đối với anh quá mức bài xích, bất kể anh nói gì cô đều không nghe. Cho nên anh quyết định chờ một khoảng thời gian, chờ cô tỉnh táo lại, thì anh sẽ bày tỏ thái độ của mình rõ ràng hơn.

“Chị dâu, hôm nay trong sự đoàn có một trận đấu vật tự do, chị có muốn tới góp vui không?” Trình Cốc Tâm vừa ôm computer bước ra khỏi phòng học, liền bị Khuru Nhĩ ở phía sau gọi lại.

“Đấu vật tự do? Tôi không có hứng thú.” Cái loại vận động tay đánh tay, chân đánh chân này, cô chẳng có một chút hứng thú nào.

Khuru Nhĩ nghi ngờ gãi đầu, “Chị dâu, chị nói không có hứng thú sao, tôi còn nhớ trước kia chẳng phải chị là quán quân đấu vật hay sao?” Phản tư liệu ở trong tay của Đồng Hàn Thành là do Khuru Nhĩ anh trộm được.

Quán quân đấu vật tự do? Cô thiếu chút nữa đã quên mất việc này, nhớ đến trước kia Đồng Hàn Thành cũng từng đề cập tới chuyện này với cô, sau này đúng là cô ở trong ký túc xá của Trình Cốc Tâm có thấy rất nhiều cúp. Nhưng Khuru Nhĩ làm sao lại biết chuyện này, trong lòng cô rất nghi ngờ nhưng không thể hỏi ra miệng, “À... ý của tôi là bây giờ tôi đang mệt, không có tâm trạng muốn đi coi.”

“Đi xem một trận đấu cũng không mất nhiều sức đâu, nhưng lại có thể ngồi trên cao, không mệt một chút nào.” Khuru Nhĩ hoàn toàn không phát hiện ra điểm khác thường của Trình Cốc Tâm.

“Nhưng mà tôi...”

Trình Cốc Tâm còn đang do dự, Khuru Nhĩ lại nói, “Đợi lát nữa có thể sự trường sẽ lên sân khấu, cho nên chị dâu nhất định phải đi xem.”

Không từ chối được lời mời nhiệt tình của Khuru Nhĩ, cuối cùng Trình Cốc Tâm vẫn bị anh kéo tới chỗ trận đấu. Trong lòng cô cho rằng tới xem thì tới xem, nhưng Đồng Hàn Thành có đầu hay không chẳng có liên quan gì tới cô. Cô ngồi ở trong khán phòng im lặng xem trận đấu, làm như chẳng có quan hệ gì với Đồng Hàn Thành. Cho nên cô chưa ý thức được nhờ mình mà Khuru Nhĩ đã đạt được mục đích, Khuru Nhĩ có dụng ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: Á bi

“Thủ trưởng, thủ trưởng...” Trình Cốc Tâm vừa vào cửa liền nghe từng trận khẩu lệnh hô to rất nhịp nhàng.

“Trời ơi chị dâu, chúng ta tới chậm quá. Nhưng đoạn đặc sắc vừa bắt đầu, chị nhìn xem!” Theo ngón tay của Khuru Nhĩ chỉ tới một vị trí, cô vừa vặn thấy Đồng Hàn Thành bước ra từ ghế lãnh đạo. diễn.đàn.lê.quý.đồn.á.bi

Lại thấy người nhiều ngày đã không gặp, Trình Cốc Tâm cảm thấy phức tạp không nói nên lời. Lần đầu tiếp xúc, anh cẩn thận hữu lễ; sau khi cưới không bao lâu, anh quan tâm chăm sóc, cùng cô bảo trì cự ly thích hợp; sau khi làm ra chuyện vượt rào, thái độ liền tỏ ra có chút vô lại. Cô cảm thấy căn bản cô chưa bao giờ nhìn rõ anh, một chút cũng không hiểu anh là một người như thế nào.

“Người đứng đầu mỗi năm phải đấu với thủ trưởng, chỉ có điều mỗi năm đều bị thủ trưởng đánh bại, không biết năm nay tình thế sẽ như thế nào.” Khuru Nhĩ nhìn hai người đứng giữa sân, vô cùng chờ mong. diễn.đàn.lê.quý.đồn.á.bi

Đồng Hàn Thành thật tự tin đứng ở trước mặt binh lính kia, đưa tay lên ra hiệu anh ta có thể bắt đầu. Ngược lại vị binh lính kia nhìn có vẻ khản trương, luôn vùng vằng dò xét, không dám ra chiêu thật. Trình Cốc Tâm có chút khinh thường anh binh lính kia, không phải chỉ là sư trưởng thôi sao, cũng chẳng phải sẽ ăn anh ta, có cần sợ như vậy hay không? Tốt xấu gì anh ta cũng là quán quân được chọn ra trong hàng ngàn người, dù sao thực lực cũng sẽ không tệ, dựa vào năng lực của anh ta đánh một cái không được sao. Không biết vì sao, Trình Cốc Tâm âm thầm muốn nhìn thấy anh ta đánh bại Đồng Hàn Thành. diễn.đàn.lê.quý.đồn.á.bi

Vị binh lính kia lúc thì vùng vằng lúc thì đá chân, đều bị Đồng Hàn Thành thoát được, ngược lại làm mình bị trúng một quyền. Cái này làm cho toàn bộ khán đài thờ dài, xem ra tất cả mọi người đều hi vọng anh ta có thể đánh thắng Đồng Hàn Thành. Không tới vài lần, anh ta đã bị Đồng Hàn Thành đánh ngã, mọi người nhao nhao thất vọng và tiếc nuối.

“Trời ơi, xem ra vẫn không có ai có thể đánh thắng thủ trưởng.” Khuru Nhĩ thờ dài nói. diễn.đàn.lê.quý.đồn.á.bi

Trình Cốc Tâm cũng cảm thấy tiếc cho anh ta, nhìn biểu hiện vừa nãy, anh ta hoàn toàn không thể phát huy được năng lực của mình, chỉ là khiếp sợ Đồng Hàn Thành, điều này hoàn toàn do nhân tố tâm lý đưa tới. “Anh ta hoàn toàn không tự tin, đây mới là điểm mấu chốt.”

“Nếu không thì chị dâu, chị ra đấu một trận với thủ trưởng đi, nói không chừng chị có thể đánh bại thủ trưởng đó!” Đây mới chính là tính toán nhỏ nhỏ ở trong lòng Khuru Nhĩ, dù Trình Cốc Tâm không đánh thắng được Đồng Hàn Thành, thì anh cũng có thể nhường vài chiêu.

Cái này đối với Trình Cốc Tâm mà nói nó chính là đầm rồng hang hổ, đối với đấu vật tự do trước giờ cô hoàn toàn không biết một chút nào. Mặc dù Trình Cốc Tâm rất lợi hại về phương diện này, nhưng cô ấy đã chết rồi, cũng chẳng lưu lại cho cô một chút trí nhớ nào, bằng không cô cũng có thể nhớ được vài chiêu. Cô lập tức từ chối, “Không không không, nhất định tôi không đánh thắng.”

“Chị dâu, chị đừng mất tự tin như vậy chứ, trước kia chị rất được nhiều người khen, nhất định cũng là người có thực lực. Hơn nữa dù chị và thủ trưởng có đánh nhau, cuối cùng thủ trưởng cũng sẽ nhường chị mấy chiêu thôi.” Về mặt của Khuru Nhĩ cười xấu xa nói, nói xong còn không chờ Trình Cốc Tâm cự tuyệt, lập tức hô to lên, “Mấy anh em, có muốn thấy vợ thủ trưởng và thủ trưởng đánh nhau không?”

Câu trả lời của vấn đề này tất nhiên là rất rõ ràng, tất cả mọi người ồn ào nói muốn. Nghe thấy mọi người ầm ĩ, lúc này Đồng Hàn Thành ở trên khán đài mới phát hiện ra Trình Cốc Tâm. Cách quá xa nên không thấy rõ biểu cảm của cô, hình như là cô đang bị đẩy về phía anh. Sau đó rất nhanh anh đã hiểu rõ ý của mọi người, là muốn cô so tài với anh.

Trình Cốc Tâm bị ép dẫn tới giữa sân khấu, không có ai hỏi qua ý kiến của cô. Đối với trận so tài này Đồng Hàn Thành cũng không bài xích nó, bởi vì anh biết rõ Trình Cốc Tâm là quán quân đấu vật tự do, và anh cũng có ý muốn đấu với cô. Anh lại lần nữa làm ra tư thế mời, ý bảo cô có thể bắt đầu trước. Nhưng Trình Cốc Tâm vẫn sững sờ đứng tại chỗ, thật lâu sau vẫn chưa ra động tác, nên đã đẩy sự cao trào của trận đấu lên cao.

Đứng ở chỗ đó, cô vẫn luôn cố gắng tìm cơ để tránh trận đấu này. Bởi vì cô ngay cả một chiêu cũng không biết, trước kia cô cũng chưa bao giờ học qua mấy thứ này, cho nên nếu cô để lộ ra sơ hở thì cô xong đời. Thu lại suy nghĩ, biện pháp chính là không nghĩ tới, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, bây giờ tên đã lên cung không bắn không được. Bên tai vẫn vang lên những tiếng thúc giục không ngừng, cô đành phải quyết tâm, cắn chặt răng.

Đồng Hàn Thành đang chờ cô đánh, nhưng cô lại không có tí hành động nào, thật sự rất nghi ngờ không biết cô đang suy nghĩ cái gì. Trong lúc không phòng bị, lại đột nhiên nhận được một cú của cô. Chúc năng trong thân thể của anh tương đối nhạy cảm, nhanh chóng né được chiêu đó. Nếu cô đã ra chiêu, vậy thì anh cũng có thể bước vào trạng thái rồi. Điều làm anh kinh sợ đó là cách ra chiêu của Trình Cốc Tâm không hề có trong sách, nói trắng ra chính là hoàn toàn vùng tay bầy bạ. Lúc đó anh chỉ cho rằng cô đang thăm dò anh, mỗi chiêu sau đó anh chỉ có thể đề phòng chứ không có đánh tới. Càng về sau anh lại càng thấy có chỗ không thích hợp, đây hoàn toàn không phải là động tác của một người đã từng học qua chuyên môn đấu vật tự do, càng không phải là quán quân đấu vật tự do.

Chỉ có điều Trình Cốc Tâm đánh rất sáng khoái, cô liên tục bức Đồng Hàn Thành lùi về phía sau, làm cho cô rất khó chịu vì anh đã lùi. Cho nên cô càng tấn công tới tấp, trong đầu Đồng Hàn Thành nghĩ, cô đang tấn công bầy bạ, những người có mặt sẽ sớm nhìn ra vấn đề. Mặc dù anh lại không biết cô đang làm sao vậy, nhưng anh không thể để cô tiếp tục như vậy được.

Anh nhanh chóng quét chân làm cho Trình Cốc Tâm ngã nhào xuống đất, nghiêng người để cô lên mặt đất. Trình Cốc Tâm ngã trên mặt đất nhưng tinh thần vẫn ngang bướng như trước, vẫn không buông tay, muốn giơ chân lên đánh anh, chỉ có điều hình như không có hiệu quả, đánh hai ba lần anh đều có thể né được. Ở phía sau mấy anh lính nhiệt liệt hô to, kết quả của trận đấu này đã quá rõ, ai cũng không thể đánh bại Đồng Hàn Thành.

Cuối cùng Đồng Hàn Thành chậm rãi chặn tay cô lại, đứng dậy. Cũng không phòng bị Trình Cốc Tâm đánh tới, đá một cước lên đùi anh. Vốn cô chỉ

muốn hả giận, nào biết đuôi của anh lại cứng như vậy, không ngờ mình lại té xuống đất lần nữa, hơn nữa hình như cổ chân cũng đã mất cảm giác.

“Em làm sao vậy?” Đột nhiên cảm thấy đuôi mình bị va chạm, lại nghe thấy tiếng răng rắc, vừa quay đầu lại, cô lại ngã trên mặt đất.

“Ai cần anh lo!” Trình Cốc Tâm thật sự không trộm được gà mà còn mất luôn nắm gạo, nghĩ muốn đứng dậy nhưng lại không có sức.

Mọi người nhìn tình huống này cảm thấy rất nghi ngờ, Khuru Nhĩ vội vàng chạy tới hỏi thăm vấn đề, “Chị dâu, sao chị còn ngồi trên đất vậy?”

Trình Cốc Tâm bất đắc dĩ liếc mắt cá chân mình, “Dậy không nổi, hình như chân bị trật rồi.”

“Không nghiêm...”

Khuru Nhĩ còn chưa nói xong, Đồng Hàn Thành bước lên xoay người ôm lấy Trình Cốc Tâm, nâng cô dậy từ mặt đất. Mặc dù trong lúc đó Trình Cốc Tâm có cố gắng phản kháng, không muốn để anh chạm vào cô, “Anh muốn làm gì? Để tôi xuống!”

Ngược lại với tính tình nóng nảy của Trình Cốc Tâm, Đồng Hàn Thành dịu dàng nói ở bên tai cô, “Em có thể đi sao? Cũng là em cảm thấy đau, nên làm sao anh có thể để người khác ôm em?”

Anh thờ ơ ở trong lỗ tai của cô, hơi thở của môi với răng không có cách nào chạy thẳng lên não cô, ngứa ngáy làm cho cô rất mất cảm, bộ dáng nghiêm chỉnh xấu hổ đỏ mặt. Da mặt cô quá mỏng nên không thể phản bác lại, ngoan ngoãn chờ ở trong lòng anh.

Mặc dù không thấy được cảnh vợ thù trưởng chế ngự được thù trưởng, nhưng nhìn thấy được cảnh thù trưởng ôm vợ mình, những anh lính cũng rất hưng phấn mà la hét. Bình thường ở trước mặt bọn họ sư trưởng luôn nghiêm túc và nghiêm chỉnh, lúc này thì có thể thấy được một tia dịu dàng.

Một mạch trở về ký ức xa, Trình Cốc Tâm bị Đồng Hàn Thành ôm cảm thấy rất bối rối không biết để đầu cho hết, mắt thì không biết nên liếc chỗ nào. Rất khác với lần trước anh công cô, lần này cô đang trong tình trạng tỉnh táo. Quan trọng là chẳng phải bọn họ đang chiến tranh lạnh sao?

Vào phòng, Đồng Hàn Thành đặt cô lên giường, liền xoay người đi ra khỏi phòng. Nhìn thấy bóng lưng anh, Trình Cốc Tâm lên chửi anh, chẳng lẽ anh cứ mặc kệ để cô ở trong phòng sao? Chân cô đang bị thương, phải làm sao bây giờ? Lúc cô còn chưa mắng xong, Đồng Hàn Thành đột nhiên xuất hiện ở cửa, lần này anh cầm một hòm thuốc ở trong tay.

“Cởi giày ra đi.” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, để hòm thuốc xuống.

Trường hợp này mà ra lệnh thì Trình Cốc Tâm cảm thấy bối rối, cô ngơ ngác nhìn anh chẳng biết mình nên làm gì.

“Muốn anh giúp em cởi sao?” Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, Đồng Hàn Thành nhin không được mà trêu chọc.

“Hả? Không cần!” Cô lúng túng thu lại suy nghĩ của mình, nắm lấy dây giày của mình kéo. Kết quả chính là, dây giày bị cô kéo thật lâu mới cởi ra được.

Đồng Hàn Thành đổ một chút rượu thuốc, muốn xoa lên mắt cá chân của cô, Trình Cốc Tâm theo phản xạ tự nhiên muốn rút chân lại. “Em rút cái gì hả? Chân của em cũng chẳng phải anh chưa bao giờ sờ qua.” Vẻ mặt của anh ghét bỏ.

Đối với hành động vừa rồi của anh cô cảm thấy có chút cảm động, bây giờ thì hảo cảm đã biến mất. Anh dám cười nhạo cô, chẳng lẽ anh không biết phụ nữ rất rụt rè sao? Trình Cốc Tâm vừa giận vừa thẹn, loại lời nói này khó mà mở miệng, chỉ có thể chôn nó ở trong bụng. Hung hăng liếc anh một cái, mới đưa chân ra.

“A!” Anh vừa xoa lên, cô liền la to.

“Em chịu đựng một chút, xoa như vậy mới hết nhanh được.” Anh ngừng đầu xuống tới cho cô một ánh mắt an tâm.

Trình Cốc Tâm chau mày gật đầu, không biết tại sao, mặc dù trải qua việc đó, trong tiềm thức của cô vẫn muốn giao mình cho anh.

Đồng Hàn Thành ra tay rất nhanh, mới mấy lần mà đã xoa xong, cả quá trình cũng không có dây vò cô quá nhiều. Trình Cốc Tâm thờ ơ thật sâu, nhưng cô có một vấn đề, sao thủ pháp của anh thông thạo như vậy, “Đã tốt chưa?”

“Ừ, được rồi, mấy ngày tới chân này của em không thể dùng sức quá nhiều.” Anh vừa dọn dẹp vừa nói.

“Làm sao anh biết làm những thứ này?”

“Ha ha, bị thương trong lúc diễn tập hay huấn luyện là chuyện bình thường, cho nên chí ít cũng phải biết chút sơ cứu chứ.” Đồng Hàn Thành vừa đóng hòm thuốc, vừa ngừng đầu lên nhìn cô lần nữa, cười khể trả lời.

“Bình thường anh bị thương nhiều lắm sao?” Những lời này thậm chí chưa qua sự kiểm duyệt của đại não đã hỏi ra ngoài.

“Cũng không nhiều.”

Đôi mắt sâu đen ở trước mặt mình, mũi cao thẳng, mi rậm, da tay ngăm đen, khóe miệng kéo lên nở nụ cười nhợt nhạt, anh làm cho cô nhìn đến hút hồn.

“Rìng...” Điện thoại ở trong túi của Trình Cốc Tâm vang lên không đúng lúc, phá vỡ đi không khí có chút mờ ám này. Nhưng trên màn hình lại hiện lên một dãy số lạ, ở trước mặt Đồng Hàn Thành, cô vẫn phải bắt lên, “A lô?”

“Cô Trình hả, tôi là Bành Lâm.”

“À anh Bành, có chuyện gì sao?”

Giọng nói tao nhã và nhẹ nhàng truyền vào tai cô, Trình Cốc Tâm bừng tỉnh nhớ ra.

“Mấy ngày tới cô có rảnh không, tôi muốn mời cô tới trang viên của tôi thưởng thức rượu, gần đây mới có mấy loại mới.” Bành Lâm không biết tại sao dù biết cô đã có chồng, nhưng vẫn luôn nhớ cô.

“Hả... gần đây chỉ sợ là không được, chờ thêm mấy ngày nữa có được không?” Thật ra cô rất muốn đi, nhưng lần trước uống say làm bậy, với lại cô còn phải lên lớp, những trở ngại đó cũng ngăn không nổi sự yêu thích của cô đối với rượu.

“Được, không sao, chờ khi nào cô rảnh, bên tôi lúc nào cũng có thể chờ.”

“Ừ, vậy thì nói chuyện sau nhé, tạm biệt.” Nghĩ đến chuyện có thể thưởng thức rượu, trong lòng của Trình Cốc Tâm lập tức vui lên.

Quan sát biểu cảm khi Trình Cốc Tâm nghe điện thoại, nghe hai ba câu cô nói, Đồng Hàn Thành có rất nhiều câu hỏi, anh Bành là ai? Có phải là ông chủ trang viên rượu mà lần trước Phi Phi có nhắc với anh hay không? Vậy bọn họ hẹn với nhau cái gì sao? Anh đối với ông chủ trang viên này sinh ra rất nhiều lòng thù địch.

“Điện thoại của ai vậy?”

“Là ông chủ trang viên mà lần trước chúng ta tới chụp ảnh cưới.” Không phát hiện thấy Đồng Hàn Thành có lòng thù địch và có ý thăm dò, cô trả lời mà không chút suy nghĩ.

“Sao hai người lại quen biết nhau?”

Đột nhiên nhận ra anh có ý thăm dò cô, Trình Cốc Tâm vội ngậm miệng lại, “Tôi không nói cho anh nghe.”

Đồng Hàn Thành ngượng ngùng nhú mày, xem ra phản ứng của cô cũng không phải quá quá đáng, “Chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Sau đó lập tức đứng dậy, ôm hôn thuốc đi ra ngoài, làm ra vẻ như chuyện vừa rồi chẳng có liên quan gì tới anh.

Về mặt của Trình Cốc Tâm ngờ ngác không hiểu gì hết nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Á bì

Nghe thấy tiếng đóng cửa ở bên ngoài, cô ngã xuống giường, bụng lại không thức thời kêu lên mấy tiếng. Quay đầu nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn cơm rồi, nhưng chân cô không thể nào nhúc nhích được, vậy cô ăn cái gì đây? Chẳng lẽ anh cứ đi như vậy sao? *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Trình Cốc Tâm bắt đầu nhìn trần nhà, một tay đặt lên bụng vỗ về cái bụng trống rỗng của mình. Âm thầm mắng chửi Đồng Hàn Thành, anh không làm người tốt cho tới cùng, mới giúp cô nắn chân thì phui mông bỏ chạy liền, ít nhất cũng phải mang cho cô cái gì ăn chứ. Bây giờ đói muốn chết, cô nên làm sao đây? Hào cảm cô mới vừa nghĩ về anh liền bay hết toàn bộ, gạt bỏ hết toàn bộ.

Mắng Đồng Hàn Thành xong, cô cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng bụng vẫn trống không, nó vẫn kêu lên. Lúc này lỗ tai cô nhanh nhạy nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa, Đồng Hàn Thành chưa đi sao? Hay là anh đã trở lại? *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Quả nhiên sau đó Đồng Hàn Thành xuất hiện trong phòng một lần nữa. “Anh giúp em mang cơm về, nên giờ anh ôm em ra ngoài ăn cơm nhé?”

Vừa có đồ ăn Trình Cốc Tâm không quan chuyện anh có ôm hay không ôm cô, liền gật đầu.

Đối với phản ứng của cô, anh thật sự vừa lòng, xoay người ôm cô lên từ trên giường. *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

“Anh không ăn sao?” Trình Cốc Tâm ngồi trước bàn ăn, ăn như hổ đói, cô thật sự rất đói.

“Ừ, chờ em ăn xong rồi anh ăn, anh sợ em ăn không đủ.”

Lời anh nói hoàn toàn có ý ghét cô ăn nhiều quá, cô có thể nghe ra được đấy, “Tôi đói bụng, rất đói!”

“Đương nhiên anh biết, em cứ ăn đi, nếu không đủ anh sẽ đi lấy thêm.” Anh rất hào hứng nói theo lời cô, trêu cô một lúc.

Trình Cốc Tâm khinh thường hừ hai cái, không để ý tới anh, lo ăn cơm của mình, cô không thèm chấp với anh.

“Đúng rồi, vừa rồi em tý thí với anh, em có chuyện gì sao?” Nghi vấn này Đồng Hàn Thành vẫn luôn muốn hỏi ra miệng.

Nghe nói như thế, một đồng com nhất thời bị nghẹn ở trong cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong, bị nghẹn nên cô không ngừng ho khan, chờ một lúc mới bình thường lại. Cùng lúc đó, mượn cơ hội bình tĩnh lại, “Khụ khụ, cái này có chuyện gì sao?”

“Chiều thức của em hình như loạn cả lên, không giống quán quân đầu vật tự do một chút nào.” Anh chau mày nói.

“Làm sao, giờ anh chất vấn tôi sao?” Lập tức làm bộ đáng tức giận.

“Chẳng lẽ quán quân nữ đầu vật tự do toàn quốc đều có loại trình độ như vậy sao? Mới vài chiêu đã bị đánh bại?” Bởi vì giờ chỉ có hai người bọn họ ở đây, Đồng Hàn Thành mới có thể hỏi như vậy, chỉ có điều kỳ thật anh cũng rất buồn bực.

Bị anh hỏi có chút ứng phó không kịp, Trình Cốc Tâm hai ba lần mới quãng ra một lý do được cho là rất tốt, “Phát huy thất thường không được sao?”

“Phát huy thất thường?” Đồng Hàn Thành nở nụ cười, lý do này mà cô cũng có thể mở miệng nói ra sao? Một vận động viên chuyên nghiệp bình thường mà có thể phát hiện thất thường đến mức độ này sao, cái cô gái này thật sự là không phải gốc bình thường.

“Đúng vậy, không được sao, ít khi nào được bình thường!” Cô càng nghĩ càng cảm thấy lý do này rất hợp lý, nhất thời khí thế tăng lên.

Mặc dù anh vẫn còn nhiều khúc mắc, nhưng lười cùng cô cãi nhau. Anh dám chắc là đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên quyết định tự mình điều tra. Muốn cạy từ trong miệng cô gái này, coi bộ cũng chẳng hỏi ra được đáp án.

Thấy anh không hỏi nữa, cô chột dạ thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn làm cho mụ mị hết cả đầu óc, may là đầu cô xoay chuyển nhanh. Nếu để người khác biết được chuyện linh hồn nhập vào thể xác của Trình Cốc Tâm, rất có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn. Mặc dù chính cả cô cũng cảm thấy khả năng xảy ra chuyện cũng rất kỳ diệu, căn bản không có gì có thể giải thích.

Sau khi trải qua chuyện này, cục diện bế tắc của hai người hình như có chút tiến triển, Trình Cốc Tâm không cố ý tìm ra lỗi sai của Đồng Hàn Thành nữa, cho nên ngẫu nhiên trong giờ học cũng có thể gặp anh. Hơn nữa, mỗi đêm Đồng Hàn Thành sẽ mang com về ký túc xá, cùng ăn tối với cô. Đầu tiên anh cảm thấy lo lắng về tính tình chậm chạp của cô, nói chung vào buổi sáng cô lên lớp, sau khi kết thúc thì chỉ biết ru rú ở trong ký túc xá, không đi ra khỏi cửa. Đối với cô mà nói, ở trong quán doanh ngoại trừ lên lớp, cũng không có chuyện gì làm. Thứ hai, đây là con đường duy nhất để cô và anh có thể trao đổi tình cảm, ban ngày bọn họ đều có công việc riêng, ngay cả cơ hội ở chung cũng không có. Hơn nữa buổi tối lại có cảm giác như muốn đi tu, anh chắc chắn trong vô thức đã nảy ra phản ứng với Trình Cốc Tâm.

Tối hôm nay, Đồng Hàn Thành đúng giờ mang com về. Chỉ có điều khi thấy đồ ăn ở trên bàn, Trình Cốc Tâm thấy có chút khác thường.

“Hôm nay mang thêm com sao?” Cô hỏi, bình thường đồ ăn sẽ theo tiêu chuẩn như những binh lính khác nhưng hôm nay lại đặc biệt mang về nhiều hơn, cho nên cô cho rằng tập thể phát com nhiều hơn, mà món thêm vào lại là món cô thích nhất, cá xào cà tím.

“Không phải, đó là Lão Du đặc biệt làm cho em.” Anh ở một bên xới, một bên trả lời cô.

“Anh bảo ông ấy làm thêm sao?” Anh từng bảo Lão Du làm com riêng cho cô, nên cô tự nhiên nghĩ như vậy.

“Cũng không phải, là Lão Du tự mình mang tới cho anh. Ông ấy nói, em tới quán doanh lâu như vậy rồi, mỗi ngày đều ăn com trắng, sợ em ăn không quen, cố ý làm riêng cho em.” Anh nhún vai, biểu cảm như không có liên quan tới mình.

Trình Cốc Tâm nhận lấy chén com ở trong tay anh, bĩu môi. Trong lòng nói thầm, còn tưởng là do anh, cô còn muốn nói cảm ơn. Thì ra người đàn ông còn chưa nghĩ thấu đáo bằng Lão Du, anh thân là một sư trưởng, cũng chưa tới hỏi thăm cô lấy một lời.

Không nói thêm nữa, hai người tự mình vui đầu vào ăn, tựa như một phần cuộc sống hôn nhân rất bình thường. Nhưng lúc này điện thoại ở trong túi Đồng Hàn Thành vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này. Sau khi lấy ra nhìn lên màn hình, anh liền bấm nghe, “A lô, Phi Phi?”

Nghe được ‘Phi Phi’, Trình Cốc Tâm đang ăn com nhất thời hồi hộp.

“Ừ, em muốn tới quán doanh? Nơi này cũng không phải chỗ em muốn tới là tới.” Đồng Hàn Thành lạnh lùng nói.

Không có cách nào nghe được Đồng Phi Phi đang nói gì ở đầu bên kia, cô chỉ có thể đoán thông qua lời nói của Đồng Hàn Thành, giác quan thứ sáu nói cho cô biết chuyện này có tám chín phần liên quan tới cô. Hình như Đồng Phi Phi nói rất nhiều, Đồng Hàn Thành thì vẫn giữ im lặng.

“Vậy sao? Vậy để anh suy nghĩ cái đã.” Anh buông đũa xuống làm ra động tác đang suy nghĩ.

Sau đó, bên này im lặng thật lâu, cô đoán chắc Đồng Phi Phi phải tốn rất nhiều nước miếng mới thuyết phục được anh của cô ấy.

Rốt cuộc, Đồng Hàn Thành nhẹ nhàng lên tiếng, bày tỏ anh đồng ý.

Lần này cô có thể mơ hồ nghe được tiếng kêu hưng phấn của Đồng Phi Phi. Một lát sau, anh lại đặt điện thoại ở trước mặt cô, cô nghi ngờ ngược mắt lên từ trong bát cơm nhìn anh, làm bộ như mù mịt chẳng biết gì cả.

“Phi Phi hỏi em, mẹ anh muốn em nói lại cho anh chuyện gì sao?”

“Hả? Chuyện gì?” Hình như cô chẳng có chút ấn tượng.

Đồng Hàn Thành bĩu môi về phía di động, ý bảo cô cảm qua nghe.

Thì ra chuyện mà Đồng Phi Phi nói tới là chuyện mà trước đó mẹ Đồng có kêu cô chuyển lời lại cho Đồng Hàn Thành “Đến quân đội thì chuyển lời mẹ tới Hàn Thành, bảo nó phải mau lên một chút.” Thật ra cô cũng đã sớm quên mất chuyện này, huống hồ cho dù có nhớ cô cũng chưa chắc mở miệng ra nói được. Nhưng mà ở trong điện thoại cô chỉ có thể nhận lời. Sao đó Đồng Phi Phi lại càng nói càng hăng nói rất nhiều chuyện với cô, chuyện sau khi cô đến quân đội. Lý do để cô ấy thuyết phục được Đồng Hàn Thành là không bao lâu nữa cô ấy sẽ trở về Úc để học, cho nên sẽ không gặp được bọn họ trong một khoảng thời gian rất dài, trước khi đi cô ấy muốn nói tạm biệt với bọn họ. Thật ra cũng không phải như bề mặt của nó, lý do mà thuyết phục được Đồng Hàn Thành sâu sắc là cô ấy sẽ ở trước mặt của Trình Cốc Tâm chuyển đạt lại yêu cầu của mẹ Đồng một lần nữa, đồng thời cũng nói giúp anh thêm mấy câu có ích, đương nhiên những chuyện này không thể nói cho Trình Cốc Tâm biết.

Đồng Hàn Thành chờ sau khi cô cúp máy mới hỏi, “Mẹ anh muốn em chuyển lời gì sao?”

Vấn đề này càng làm cho Trình Cốc Tâm mắc kẹt, vừa bị Đồng Phi Phi nhắc, cô mới nhớ lại. Nhưng cô cũng không nghĩ tới mình sẽ chuyển lại toàn bộ lời của mẹ Đồng tới Đồng Hàn Thành. Bởi vì ngoại trừ vấn đề khó mở miệng, còn có một điểm quan trọng nữa, đó chính là lời này đối với hai người bọn họ cũng không có chút quan trọng nào. “Thật ra cũng không có chuyện gì, ha ha ha.” Cho nên cười ngây ngô vài tiếng, cô tính làm bộ ngốc nghếch cho qua chuyện.

“Không có gì là cái gì?” Không phân biệt được tình huống Đồng Hàn Thành tiếp tục hỏi.

Bị anh truy hỏi, Trình Cốc Tâm rối rắm cảm lấy tóc xoắn lại, lời này tới bên mép rồi nhưng không thể phát ra lời, “Thì là... chính là... mẹ anh bảo tôi nói lại với anh... kêu anh nhanh lên một chút.”

Cô áp a áp ứng nói xong, anh lại chẳng nghe hiểu được chuyện gì, “Nhanh lên cái gì chứ?”

Cô gấp gấp nắm đũa lại, đâm vào chén cơm hai lần, xấu hổ nói, “Trời ơi, ý của mẹ anh là muốn anh mau chóng sinh con đi.”

Lời này làm cho Đồng Hàn Thành nhin không được cười ra tiếng, sau khi ngấm khuôn mặt giận dữ của cô, lập tức thông hống, “Khụ khụ, anh hiểu rồi.”

Sau khi bị anh cười nhạo, Trình Cốc Tâm cảm thấy cực kỳ khó chịu, chẳng thèm nói chuyện với anh nữa. Vừa chọc vào chén cơm vài cái, tiếp tục vui đầu vào ăn cơm. Rõ ràng anh buộc cô nói ra những lời này, sau khi cô nói ra còn bị cười, thật ra cô đã trêu ai chọc ai rồi.

Sau đó hai ngày, Đồng Phi Phi đúng hẹn tới chơi, làm cho cả quân doanh vốn yên tĩnh đã không còn yên tĩnh nữa.

Ước chừng vào buổi sáng, vào lúc mười giờ, Trình Cốc Tâm vẫn còn đang giảng bài trên lớp. Cô kỳ quái phát hiện ra, mấy nhóm lính vốn luôn tập trung nghe giảng, giờ đã có một nửa thất thần. Buồn bực một lúc, cô mới nhìn thấy ở ngoài cửa Đồng Phi Phi đại tiểu thư đang nhún nhảy.

Cô vừa mới nói tan học, các học sinh còn chưa rời khỏi, Đồng Phi Phi đã nhanh chóng chạy vọt vào, chạy thẳng tới bục giảng. Cũng lúc đó, trong tay cô đang cầm theo một cái hộp giữ nhiệt.

“Chị dâu, cuối cùng chị cũng tan lớp!” Trên khuôn mặt như em bé nở một nụ cười thật tươi, hấp dẫn phần lớn những ánh mắt của mấy nhóm binh lính trẻ tuổi.

“Ừ, em đang ôm gì vậy?” Đối với sự nhiệt tình của cô, Trình Cốc Tâm cũng có chút ứng phó không kịp.

Mới nhớ tới trong ngực đang có cái gì đó, Đồng Phi Phi trân trọng đứng ở trên bục giảng, “À, đây là canh bổ thận làm rồi bảo em mang tới cho chị, hơn nữa thận còn muốn em giám sát chị phải uống hết!”

Trình Cốc Tâm lăm lăm mồ hôi, cái gọi là canh bổ này cô đã biết là thứ gì rồi, đại khái cũng không quá khác so với mấy đồ cô đã uống lần trước. Không thể nói là cô có thích hương vị này hay không, dù cho uống rất nhiều cũng không có cách nào thực hiện được mục đích của mẹ Đồng. Nhìn thấy cái hộp giữ nhiệt thật lớn, đầu cô lại đau lên.

Đồng Phi Phi thật sự rất có trách nhiệm, chuyện mẹ Đồng giao cho cô nhất định sẽ làm được. Cho nên cô càng phải thấy cái hộp giữ nhiệt này được uống sạch. Do cũng không muốn phụ ý tốt của mẹ Đồng, Trình Cốc Tâm kéo theo Đồng Hàn Thành, giúp cô chia sẻ trách nhiệm này. Dù sao anh cũng có phần. Dưới sự hợp tác của hai người bọn họ, dưới sự giám sát của Đồng Phi Phi, cái hộp giữ nhiệt kia cuối cùng cũng được uống sạch.

Buổi chiều, Trình Cốc Tâm không cần phải lên lớp. Vì thế Đồng Phi Phi liền kéo Trình Cốc Tâm đi dạo khắp nơi ở trong quân doanh. Đây cũng là lần đầu tiên cô ấy được đến một quân doanh lớn như vậy, nên thấy cái gì cũng tò mò. Nhìn thấy xe tăng cô ấy cũng muốn sờ hai cái, thậm chí còn muốn chui vào bên trong xem thử, cũng may là Trình Cốc Tâm đã ngăn cô ấy lại. Chỉ có điều sau khi đi vào bãi tập bắn, cô cũng không ngăn nổi đại tiểu thư Đồng

Phi Phi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Editor: Á bì

Vừa khéo ở trên bãi tập bắn có một nhóm lính đang huấn luyện, “Bằng bằng” tiếng đạn vang lên bên tai không dứt, nghe thấy làm cho tâm của Đồng Phi Phi ngứa ngáy. Cô muốn kéo Trình Cốc Tâm tới xem nào ngờ mới tới cửa đã bị chặn lại. *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Sân tập bắn không phải là nơi muốn vào thì vào, huống chi lúc này còn đang là giờ tập bắn. Anh lính đứng gác cửa cương quyết ngăn họ lại, đây xuất phát từ tính chất quan tâm lo lắng sự an toàn và tính chặt chẽ trong hoạt động của quân đội. Nhưng Đồng Phi Phi cũng không phải dạng vừa, đứng ở trước cửa quấy rầy anh lính gác công thật lâu. Tiểu binh người ta đâu thêm biết cô là ai, cô muốn làm gì, trách nhiệm của anh ta là bảo vệ tốt cái công này, những người không liên quan thì không được vào.

Sau đó chuyện này đã truyền tới tai của Khuru Nhĩ trong bãi tập bắn, anh nói hai câu để cho anh lính gác công cho phép bọn họ vào. Từ đó Đồng Phi Phi đối với Thiệu tá Khuru Nhĩ rất ngưỡng mộ.

“Chị dâu, chị có muốn tới bắn máy phát không?” Khuru Nhĩ trung vệ mặt nịnh bợ hỏi Trình Cốc Tâm, về phương diện khác anh cũng muốn tận mắt thấy trình độ bắn của cô.

“Sao anh không hỏi em, em muốn bắn.” Về mặt của Đồng Phi Phi tràn đầy vẻ phản kích.

“Ách... em? Em biết bắn sao?” Khuru Nhĩ nghĩ cô chỉ là một cô gái nhỏ, mấy thứ này nhất định cô chưa bao giờ được đụng tới. *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

“Không biết.” Phi Phi dẫu môi hồng lên nũng nịu, “Nhưng anh không thể dạy em sao?”

“Cái này...” Cô đưa ra yêu cầu như vậy, Khuru Nhĩ cảm thấy có chút khó xử, bởi vì ngoại trừ những quan hệ ở trong quân đội, anh không hiểu mấy cách nói chuyện với học sinh nữ.

Trình Cốc Tâm người vốn đứng ở một bên vẫn chưa nói chuyện, “Khuru Nhĩ, anh dạy cho Phi Phi đi, tôi thấy em ấy rất có hứng thú đó.” Thật ra cô cũng muốn yên tĩnh một chút, nếu Phi Phi còn tiếp tục ở bên cạnh cô, nhất định sẽ tiếp tục nói tiếp chuyện quan hệ giữa cô và Đồng Hàn Thành. *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Nếu chị dâu đã ra lệnh, Khuru Nhĩ cũng chỉ có thể đáp ứng.

Trình Cốc Tâm lùi về khu vực an toàn, ngồi ở rất xa nhìn bọn họ bắn mấy tấm bia gỗ. Mới vừa rồi cô hoàn hảo khéo léo tránh được yêu cầu của Khuru Nhĩ, nếu thật sự muốn cô bắn, đoán chắc cũng bắn không trúng bia, chắc sẽ làm cho bọn họ càng nghi ngờ. Xem ra chuyện cô tới quân doanh thật sự là sai lầm rồi, đầu vật, bắn súng, cô đều không biết cái nào hết. Ngoại trừ những cái này, cô không biết sau này mình sẽ gặp những chuyện gì nữa, chắc toàn là thứ cô không biết.

Hình như Khuru Nhĩ dạy cho Đồng Phi Phi nằm trên đất, dưới đất cỏ cũng không nhiều, tất cả toàn là cát, nhưng hình như Đồng Phi Phi cũng chẳng để ý chút nào.

“Chuẩn bị nằm, kéo dài khoảng cách, bắn, đổi đạn, đứng lên.” Những khẩu hiệu lặp đi lặp lại bay tới bên tai của Trình Cốc Tâm, một tổ lính đã hoàn thành xong.

“Chào thủ trưởng.”

Cách cô không xa có một cậu lính nhỏ bỗng phát ra âm thanh, Trình Cốc Tâm quay đầu nhìn xem, dĩ nhiên là Đồng Hàn Thành tới.

“Sao em lại tới bãi tập bắn?” Đồng Hàn Thành ở chỗ này nhìn thấy Trình Cốc Tâm cũng rất nghi ngờ.

“Phi Phi muốn tới, nên tôi đi theo em ấy.”

“Ừ, vậy nó đâu rồi?” Hình như anh không có nhìn thấy bóng dáng của Đồng Phi Phi.

Trình Cốc Tâm đưa tay chỉ ra tấm bia ở đằng xa, thần nhiên trả lời, “Khuru Nhĩ đang tập cho em ấy bắn bia.”

Sau khi nhìn thấy Đồng Phi Phi, Đồng Hàn Thành cũng không nói gì nữa, cũng lẳng lặng đứng ở bên người Trình Cốc Tâm, cùng với cô nhìn ra chỗ đằng xa kia. Cô không có nói chuyện, nên anh cũng không chủ động nói chuyện. Vốn Trình Cốc Tâm cũng phát hiện thấy cái gì, nhưng đứng một lúc, cũng

không thấy Đồng Hàn Thành có động tĩnh gì, chẳng lẽ anh tới chỗ này cũng để đứng sao?

“Anh tới đây làm gì?” Anh thật sự có thể nhìn nhận được, nhưng cuối cùng vẫn là Trình Cốc Tâm không chịu được mà bắt chuyện trước.

Thanh âm của cô vang lên một lúc ở trong không khí, thật lâu sau vẫn không nghe thấy câu trả lời của anh vang lên giữa tiếng súng, sau một lúc mới nghe anh trả lời, “Ừ, anh tới xem bọn họ tập bắn.”

Trình Cốc Tâm liếc mắt nhìn anh chăm chú, lên cong môi. Người đàn ông này cũng thật ba hoa, lúc vô lại thì rất vô lại, lúc thâm trầm thì đủ thâm trầm, cô cảm thấy bản thân mình chống đỡ không được.

Hai người im lặng đứng một lát, Khuru Nhĩ dạy xong Đồng Phi Phi liền chạy tới. Nhìn thấy Đồng Hàn Thành, trước tiên anh cung kính chào theo kiểu quân đội. Đồng Hàn Thành hơi gật đầu ra hiệu, một bộ dáng của thượng cấp, làm cho Trình Cốc Tâm rất xem thường anh, trong bụng cũng lạnh lẽo chửi anh vài câu.

“Thành tích tốt ngày hôm nay là bao nhiêu?”

“Dạ 98 vòng, hôm nay gió có chút lớn.” Khuru Nhĩ trả lời vâng dạ, trong lòng rất không nắm chắc.

“Gió lớn không phải là lý do, kiến thức cơ bản của cậu không vững chắc.” Anh không chút nghĩ ngợi liền phê bình.

“Dạ thủ trưởng.”

Trình Cốc Tâm nhìn không được trường hợp như vậy, Đồng Hàn Thành anh dựa vào cái gì mà có sắc mặt như vậy chứ, nói hết ba câu thì đã có hai câu giáo huấn Khuru Nhĩ, “98 vòng thì có gì không tốt, hôm nay gió cũng rất lớn.” Lúc cô nói ra những lời này Khuru Nhĩ liền nháy mắt với cô ý bảo cô đừng nói nữa, nhưng cô vẫn không hề biết mà tiếp tục nói.

Lần này thật sự là hù dọa Khuru Nhĩ, anh mau chóng giảng hòa cho cô, “Chị dâu, quả thật kiến thức cơ bản của tôi không chắc, còn kém xa so với thủ trưởng.”

“Hừ, chẳng lẽ anh ta có thể bắn 100 vòng sao?” Cô khinh thường hếch mũi.

“Dạ đúng vậy, thật ra cũng không chỉ 100 vòng.” Về điểm này thì Khuru Nhĩ không dám nỡ.

Không chỉ 100 vòng? Có thể đánh tới một trăm vòng thì có thể cô sẽ tin, vượt qua 100 vòng thì nhất định là ba hoa, bịa ở chỗ đó chẳng lẽ anh còn có thể bắn được 110 vòng? Cô cố ý quay đầu không thèm lên tiếng, mặt đối mặt với Đồng Hàn Thành nói ra một câu, “Tôi không tin.”

Đối với hành động của Trình Cốc Tâm, Đồng Hàn Thành chẳng để bụng, ngược lại Khuru Nhĩ, lại đứng ra tranh cãi với cô, “Chị dâu, nếu chị không tin thì bảo thủ trưởng đứng ra bắn cho chị xem.”

“Ha ha ha, không cần đâu.” Trình Cốc Tâm nghĩ là nếu Khuru Nhĩ đã nỡ tới như vậy thì cô cũng lùi phải tranh cãi, nếu tới lúc đó anh thật sự bắn được, ngược lại cô sẽ tự làm mất mặt mình.

“Anh không sao.” Đồng Hàn Thành này giờ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng. Cô gái nhỏ này không tin anh, anh cảm thấy bây giờ là lúc anh nên tự thêm chút mặt mũi cho mình.

Khuru Nhĩ đột nhiên rất phấn khích, “Vậy tôi đi chuẩn bị súng.” Nói xong những lời này liền chạy đi.

Trình Cốc Tâm vẫn như trước đứng tại chỗ, làm ra bộ dáng xin mời với Đồng Hàn Thành, vẻ mặt mong mỏi chờ đợi. Anh cũng rất vui vẻ nhận lời, tự tin đi về phía trước.

Tư thế của anh rất chuẩn, cả quá trình anh làm rất nhanh, ‘bằng bằng bằng’ mới đó mà mấy viên đạn đã bắn xong. Lúc này Khuru Nhĩ đã sớm chạy tới bên cạnh cô, vui vẻ đưa ống nhòm cho Trình Cốc Tâm nhìn.

“Bao nhiêu vòng rồi?” Cô vừa nhận ống nhòm vừa hỏi.

“Hi hi, chị muốn biết thì tự nhìn đi.”

Bộ dáng thần thần bí bí của Khuru Nhĩ làm cho cô không nói được nên lời, cầm lấy ống nhòm đặt trước mắt, hình ảnh tám bia hoàn toàn nằm trong mắt cô. Lấy ống nhòm xuống, nét mặt của cô đẩy về kinh ngạc.

“Như thế nào, chị dâu giờ chị đã tin chưa?” Khuru Nhĩ như rồng mây, đắc ý nói, giống như người làm ra thành tích đó chính là anh vậy.

Trình Cốc Tâm khó tin cầm lấy ống nhòm lên nhìn lần nữa. Đúng vậy, giữa tám bia kia có một cái lỗ nhỏ, nếu cô không đoán sai, mỗi phát súng của anh đều bắn tới cùng một vị trí, bắn mười phát trúng mười. “Cũng có thể chín phát kia anh ta bắn không trúng bia?” Cuối cùng cô vẫn chưa từ bỏ ý định quay sang hỏi Khuru Nhĩ.

Khuru Nhĩ bắt đắc dĩ thở dài, hỏi ngược lại cô, “Chị dâu, chị cảm thấy trình độ của thủ trưởng sẽ bắn như vậy sao?” Thật ra anh có chút không hiểu, chị dâu rõ ràng là vợ của thủ trưởng, tại sao lại hoài nghi thực lực của thủ trưởng? Hai vợ chồng bọn họ không phải nên đứng trên cùng một mặt trận sao?

Cô từ chối cho ý kiến, cũng không muốn bình luận thêm gì nữa. Đồng Hàn Thành mới từng tuổi này mà ngồi lên được chức sư trưởng, quả thật anh là người rất có thực lực. Làm sao cô có thể ngốc đến mức đi hoài nghi năng lực của anh? Thật là một người đàn ông đáng sợ, sự thiếu hiểu biết của cô quả thật rất ngốc. Ngay từ đầu những lãnh đạo của cô đã giới thiệu Đồng Hàn Thành là người rất đặc biệt, đừng nói anh không có địch thù ở trong quân đội?

Bộ dáng Đồng Hàn Thành quay trở về không hề có ý khoe khoang, hình như mấy viên đạn vừa rồi hoàn toàn không lọt vào mắt của anh. Cùng lúc đó, Đồng Phi Phi chạy đến chỗ anh.

“Chị dâu, anh em bắn mấy vòng vậy?” Mặt mày Đồng Phi Phi dính đầy bụi cát mà vẫn còn rảnh lo hỏi người khác.

“Hình như là 100.” Cô cảm thấy bây giờ Đồng Hàn Thành không có lộ vẻ đặc biệt, nhưng nhất định trong lòng anh đang cười trộm. Bởi vì Đồng Phi Phi hỏi cô, cô không muốn nhưng vẫn cố trả lời.

“Wow, anh hai, anh quả thật rất lợi hại.” Cô kích động vỗ tay liên tục.

Về mặt của Đồng Hàn Thành vẫn nghiêm túc như cũ, một chút anh cũng không muốn để ý. Sao đó thì sao? Đồng Hàn Thành lại một lần nữa đứng ở trước mặt Trình Cốc Tâm làm ra bộ dáng oai phong?

“Phi Phi, đợi lát nữa anh bảo Khuru Nhĩ đưa em về.”

“Không cần đâu anh hai, em muốn ở lại đây đêm nay.” Vừa nhắc tới chuyện cô nên đi về, Phi Phi liền cảm thấy không tình nguyện, thật ra hôm nay cô đã tính ở lại đây.

“Bậy nào, nơi này là quán doanh, không phải là nơi em muốn ở là ở.” Đồng Hàn Thành không nề mặt xụ mặt xuống cự tuyệt.

Đồng Phi Phi liền mở miệng hỏi, “Tại sao chứ?”

“Ở chỗ này đều là đàn ông, em ở chỗ này thì còn ra thể thống gì nữa.”

“Chẳng phải chị dâu cũng là nữ sao?” Cô đưa tay lên hùng hồn chỉ về phía Trình Cốc Tâm.

Trình Cốc Tâm đột nhiên cảm thấy mình chẳng làm gì cũng trúng đạn.

Đồng Hàn Thành thấy cô phản bác lại, nhưng anh cũng lập tức trả lời, “Chị dâu không giống em, ở chỗ này không có phòng cho em ở.”

“Ồ trong ký túc xá của anh không được sao? Vừa nãy em có đi nhìn rồi, ở trong phòng khách có một cái giường nhỏ, em ngủ ở đó là được.” Bây giờ cô vì chuyện ở lại mà đến chuyện ngủ giường lò xo cô cũng không để ý. Nhưng cô nào có biết, đó chính là địa bàn của Đồng Hàn Thành.

Vừa nghe cô ấy nói chuyện này, Trình Cốc Tâm cũng cảm thấy rất khản trương, nếu như cô ấy thật sự ở lại, vậy chẳng phải cô sẽ ngủ chung giường với Đồng Hàn Thành sao, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra. Cô nhanh chóng nói thay cho Đồng Hàn Thành, “Phi Phi, em ngủ ở giường đó nhất định sẽ không được thoải mái.”

“Chị dâu, em không để ý đâu, ngủ chỗ nào mà chẳng được.” Cô Đồng Phi Phi không phải là một người được cưng chiều thành quen. “Hơn nữa trước khi em tới em đã nói chuyện với mẹ và thím, bọn họ đều đã đồng ý.”

Đồng Hàn Thành đột nhiên phát hiện, chuyện Đồng Phi Phi ở lại và chuyện cô gợi ý cho anh hình như có ý đồ đặc biệt, đầu óc linh hoạt của anh nhanh chóng đã hiểu rõ thâm ý của cô, “Khụ Khụ, bọn họ đã đồng ý rồi sao?”

“Đạ đúng vậy.” Đồng Phi Phi gạt đầu điên cuồng, anh hai của cô rốt cuộc cũng đã hiểu.

“Vậy thì ở lại đi, nhưng ngày mai Khuru Nhĩ nhất định sẽ đưa em về.”

Sự thay đổi 180 độ này của anh làm cho Trình Cốc Tâm rất bất ngờ, kinh ngạc trừng lớn hai mắt. Cô muốn biết tại sao anh lại như vậy, chẳng phải Đồng Hàn Thành không biết hậu quả khi để Đồng Phi Phi ở lại là như thế nào sao? Chẳng lẽ anh không biết tính cách của Đồng Phi Phi sao? Cô và Đồng Phi Phi mới làm em chồng chị dâu không bao lâu nhưng vẫn có thể tưởng tượng được Đồng Phi Phi sẽ như thế nào, vậy mà anh rõ ràng lại để cho cô ấy ở lại, ngủ ở trên chiếc giường nhỏ đó?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Á bì

Mặc kệ Trình Cốc Tâm không tình nguyện bao nhiêu, chuyện này đã được định. Cô không biết rằng Đồng Hàn Thành và Đồng Phi Phi đã lén lút giao dịch với nhau, cũng không biết mục đích lần tới thăm này của Đồng Phi Phi. điền.đàn.lê.quý.đôn.á.bi

Đồng Phi Phi đi với mọi người tới ăn cơm tập thể, có lẽ lâu rồi không ăn cơm với nhiều người như vậy, nên bữa cơm này cô ăn cũng thấy đặc biệt ngon hơn. Sau khi ăn xong một bát cơm đầy còn có thể ăn thêm một cái bánh bao. Sức ăn như vậy làm cho Khuru Nhĩ rất khiếp sợ, nhìn cái bụng của cô đầy vẻ khó tin thật lâu.

Sau khi ăn xong, bọn họ đều đi tham gia huấn luyện ban đêm, Trình Cốc Tâm và Đồng Phi Phi thì quay về ký túc xá. Thấy trong phòng chẳng có cái gì để giải trí, hai cô liền ôm cái computer để xem phim. Vốn Phi Phi có đề nghị muốn nói chuyện, nhưng Trình Cốc Tâm thật sự không muốn nói chuyện với cô ấy, bởi vì cô biết nói hai ba câu liền không chạy thoát khỏi việc có liên quan tới Đồng Hàn Thành, cô thật sự sợ.

Trình Cốc Tâm có thú vui ác ý đó chính là muốn coi phim kinh dị. Cho nên trong máy tính của cô ngoại trừ những thứ đó thì chẳng còn gì khác. Lúc đầu cô còn lo lắng Phi Phi sẽ không chịu được chuyện này, không nghĩ rằng cô ấy coi cũng rất tự nhiên. điền.đàn.lê.quý.đôn.á.bi

Sau này cô mới biết được, Phi Phi là một người rất ham học hỏi, lúc ở bên Úc, cô đã từng coi rất nhiều những bộ phim kinh dị có khẩu vị nặng. Cho dù ngày từ đầu không muốn đồng ý, nhưng xem riết cũng thành quen.

Cho nên cả đêm đó hai cô coi hai bộ phim rất ngon lành. Ước chừng khoảng mười giờ, Phi Phi bắt đầu cảm thấy mệt, thật vất vả mới chờ đến khi bộ phim thứ hai hết, cô ngáp nói rất buồn ngủ. Trình Cốc Tâm chỉ có thể ôm cái máy tính trở về phòng ngủ.

Bình thường Trình Cốc Tâm coi phim kinh dị để nâng cao tinh thần, cho nên đêm nay coi xong hai bộ, làm cho tinh thần của cô vào giờ phút này có chút rạng rỡ. Huống hồ Đồng Hàn Thành còn chưa có quay về, chuyện hai người ngủ với nhau lại trở thành vấn đề nghiêm trọng. Tuy là nói bọn họ đã từng chung gối chung chăn, thậm chí đã từng xảy ra quan hệ với nhau, nhưng bây giờ bọn họ nếu tránh được thì tránh, cô không nguyện ý nhớ tới chuyện này một chút nào. Hơn nữa từng có hiểu lầm đó, nếu như bọn họ cứ ngủ chung với nhau không phải sẽ rất xấu hổ sao. điền.đàn.lê.quý.đôn.á.bi

Nghĩ đến mấy thứ này, cô cứ ngồi ở trên giường chờ Đồng Hàn Thành. Mười một giờ, Đồng Hàn Thành quay về. Vì có mặt của Phi Phi ở đây nên Đồng Hàn Thành không gõ cửa phòng ngủ mà bước vào. Hành động như vậy dọa Trình Cốc Tâm nhảy dựng, cô không vui nhũn mày, “Sao anh không gõ cửa mà vào luôn vậy.”

Nhìn thấy cô quần áo chỉnh tề ngồi ở trên giường, Đồng Hàn Thành có chút buồn bực, “Phi Phi còn chưa ngủ, anh đâu thể gõ cửa ở trước mặt nó. Sao giờ này em còn chưa ngủ?”

“Anh ngủ ở đâu?” Mặc kệ câu hỏi của anh, cô liền hỏi vấn đề chính.

“Đương nhiên là ngủ trên giường.” Không hiểu ý của Trình Cốc Tâm, anh tự thừa nhận ý cô và anh sẽ ngủ chung một giường.

Câu trả lời của anh làm cho cô rất kinh ngạc, trực tiếp chỉ vào mũi anh hỏi, “Vậy tôi ngủ ở đâu?”

“Đương nhiên là em ngủ ở trên giường?” Lúc này anh mới hiểu ý cô, cô không muốn ngủ chung giường với anh. “Em có biết mục đích việc ở lại của Phi Phi không? Có lẽ đây là chủ ý của mẹ anh, nếu để nó biết chúng ta không ngủ chung giường, vậy nó làm sao nói lại mẹ anh?”

Trình Cốc Tâm không ngờ còn có chuyện này, chuyện mẹ Đồng hy vọng cô luôn biết, bây giờ còn phái Đồng Phi Phi qua, nói hay thì là tạm biệt, nhưng kỳ thật là muốn giám sát và đốc thúc bọn họ.

Chờ cô suy nghĩ trong giây lát, Đồng Hàn Thành mới nói tiếp, “Em cũng không cần phải chú ý chuyện em ngủ chung giường với anh, anh sẽ không làm gì em đâu. Hơn nữa, chuyện thân mật hơn nữa chúng ta đã làm qua rồi mà phải không?”

Nghe thấy câu nói cuối cùng của anh, Trình Cốc Tâm cảm thấy rất nhạy cảm, tức giận nói, “Im ngay, loại chuyện đó anh có cần thiết nói ra miệng hay không!”

“Được sau này anh sẽ không nói nữa.” Đối mặt với phản ứng đáng yêu của cô như vậy, anh cũng không thể không chế ý muốn cười của mình.

Cô từ chối cho ý kiến hừ hừ hai cái, cam chịu cách nói của anh. Anh cũng đã nói đến mức này, nếu cô còn không chịu thì có vẻ cô quá hẹp hòi, không được tốt, dù kết quả xấu nhất thì cũng chỉ có thể như vậy, dù sao đây cũng đâu phải lần đầu.

Nằm lên giường, nhất là nằm bên cạnh Đồng Hàn Thành, Trình Cốc Tâm cảm thấy tối nay mình có chút không bình thường. Trước đó nằm trên giường chẳng thấy sao cả, bây giờ thì thân thể cô cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, đầu óc có chút hỗn loạn. Giờ có chút muốn tiến lại gần anh hơn, làm vậy cô cảm thấy thoải mái hơn, nhưng ý thức của cô đã nói cho cô biết cô không thể làm như vậy.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, Đồng Hàn Thành cũng có chút khó mà ngủ được. Nhận thấy sự khác thường của cô, anh nhịn không được liền lên tiếng hỏi, “Em làm sao vậy?”

“Không có gì.” Trong bóng đêm cô nhắm chặt hai mắt, giữa trán toát ra một tầng hơi nước.

Lỗi tai mẫn cảm của anh phát hiện sự biến hóa trong giọng nói của cô, lập tức bật dậy từ trên giường bật đèn lên.

“Anh bật đèn lên làm gì?” Ánh sáng quá sáng chiếu vào làm cho Trình Cốc Tâm không thoải mái, vội vàng kéo chăn che kín đầu cô.

Không quan tâm phản ứng của cô, Đồng Hàn Thành lập tức xốc chăn lên, thấy sắc mặt tái nhợt của cô, khẩn trương hỏi, “Em thấy không thoải mái sao, sao ra nhiều mồ hôi như vậy?”

“Anh tắt đèn trước đi, tôi mờ mắt không được.” Cô cảm thấy vô cùng khó chịu nên tính tình có chút náo loạn.

Anh nghe lời cô liền tắt đèn, dựa vào bóng tối sờ trán cô, “Đầu có sốt, vậy rồi cuộc em bị làm sao?”

“Tôi không biết, chỉ là thấy thân thể của mình lúc lạnh lúc nóng.” Cô suy yếu trả lời.

“Tại sao lại như vậy? Có phải em ăn trúng cái gì rồi hay không?” Lúc này lông mày của Đồng Hàn Thành cau lại rất chặt.

“Tôi chẳng ăn cái gì cả, bữa tối tôi ăn cùng với anh mà.”

Tình hình một ngày nay xệt qua đầu anh, anh lập tức tìm ra vấn đề chính, “Anh biết rồi, chắc là canh bổ của mẹ anh.”

Bất tri bất giác, cô muốn tiến sát lại gần Đồng Hàn Thành, “Lần trước tôi cũng đã từng uống loại canh đó ở nhà anh, nhưng chưa từng có phản ứng như bây giờ.”

“Có lẽ lần này không giống lần trước.” Cảm giác thấy cô tiến lại gần mình, anh cũng đã hiểu ra ý đồ của mẹ Đồng, Đồng Hàn Thành cũng chẳng khách khí kéo cô vào lòng mình.

Bàn tay to kéo cô vào lòng mình, dán chặt gắt gao lên người anh, Trình Cốc Tâm tự nhiên cảm thấy thoải mái lạ thường. Nhiệt độ trên cơ thể anh hình như có chút biến hóa, thân thể lạnh lẽo của cô giờ cảm thấy rất ấm, còn lúc nóng thì cảm thấy rất lạnh, làm cho cô rất khó chịu. Nhưng mà ý thức tỉnh táo vào lúc này của cô cảm thấy có chút không thích hợp.

“Anh mau buông tôi ra.” Cô hơi lắc thân thể mình.

“Đừng quậy!” Đồng Hàn Thành ôm chặt lấy tay, ngăn cản cô động đậy, “Như vậy sẽ làm cho em đỡ hơn, anh chỉ ôm em, chẳng làm gì cả.” Anh rút cuộc đã hiểu nguyên nhân khiến cô trở nên như vậy, tất cả đều là công lao của nồi canh bổ của mẹ anh. Mặc dù anh cũng uống canh đó, nhưng anh nghi ngờ thành phần ở bên trong chỉ có tác dụng với phụ nữ, cũng chỉ có đàn ông mới có thể xoa dịu loại phản ứng này của phụ nữ. Có thể nó có liên quan tới hóc môn ở trên người của đàn ông, cũng có thể là liên quan tới nhân tố nào đó khác.

Trình Cốc Tâm cũng tin lời anh nói, yên lặng nằm ở trong lòng anh, không phản kháng nữa. Qua không bao lâu cô liền chìm vào giấc ngủ.

Mượn ánh sáng ngoài cửa sổ, nhìn vợ đang nằm ở trong lòng, ngủ say vô cùng yên tĩnh, Đồng Hàn Thành cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Ôm cô chặt như vậy, cô nguyện giao cho anh tất cả chẳng giữ lại gì cho mình, nếu bây giờ có thể dừng lại, anh cũng rất nguyện ý.

Một đêm yên giấc, Trình Cốc Tâm sáng khoái tỉnh lại, mới phát hiện bản thân mình đang nằm ở trong lòng của Đồng Hàn Thành. Bên tai nghe thấy tiếng hít thở nhịp nhàng của anh, phía sau có tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Đồng hồ ở trước giường cũng đã chỉ tám giờ, không phải vào giờ này trước kia anh nên đi tham gia tập huấn vào buổi sáng sao?

“Em tỉnh rồi à?” Giọng nói lười biếng của anh bỗng truyền tới từ trên đầu của cô.

“Ừ, sao giờ này anh còn chưa rời giường?” Giọng nói của cô có chút trong trẻo khi mới vừa rời giường, mềm mại, không có tính công kích, còn có thêm một tia lảm nũng.

Cằm của anh đặt lên đầu cô, nhẹ nhàng cạo xát qua lại ở trên tóc của cô hai lần, nhẹ nhàng hít thở, “Em lười kéo không muốn anh đi.”

Câu nói không đúng lúc này đã đánh vỡ sự yên tĩnh, làm cho Trình Cốc Tâm vốn tâm tình có chút bình tĩnh giờ phút này có chút xấu hổ và tức giận, “Tôi tôi tôi... có sao?” Càng hỏi trong lòng của cô càng cảm thấy khó chịu.

“Ừ, đương nhiên là có rồi, sao anh phải lừa em.” Giọng nói của anh có chút nghiêm túc, đồng thời tay anh nắm chặt, ý nói cô không nên lộn xộn.

“Đồng Hàn Thành, anh thật lưu manh!” Trình Cốc Tâm nghĩ muốn giãy dụa thoát khỏi ngực anh, cô chẳng tin lời nói dối của anh đâu. Chỉ có điều Đồng Hàn Thành lại ôm chặt lấy cô, dù cô làm như thế nào cũng không thoát được.

“Đừng có quậy, em không biết rằng không thể kích thích đàn ông vào buổi sáng sao?” Lúc này giọng nói của anh có chút kiềm nén, rõ ràng vừa rồi giọng nói của anh vẫn còn đùa giỡn mà.

Trình Cốc Tâm thật sự không dám lộn xộn, bởi vì cô cảm thấy có một vật nào đó đứng lên đụng vào mông cô. Hình như tư thế của bọn họ bây giờ có chút sai chỗ, bằng không làm sao cô cảm thấy khó xử như vậy. “Anh mau buông tôi ra!” Cô thật sự sợ thủ tính quá trớn của anh, lại ăn tươi nuốt sống cô một lần nữa, đến lúc đó nhất định cô sẽ không có tí sức phản kháng nào.

Đồng Hàn Thành vừa mới buông tay, Trình Cốc Tâm liền lăn tới mép giường, làm như bây giờ trông anh đáng sợ cỡ nào.

“Bang bang bang...” Tiếng đập cửa kính thiên động địa từ cửa phòng ngủ của bọn họ, “Anh hai, hai người dậy chưa?” Giọng nói của Phi Phi truyền từ ngoài cửa.

“Dậy ngay đây.” Đồng Hàn Thành trả lời cô.

“Em đói bụng rồi, hai người nhanh lên chút đi, đừng có chậm chạp.” Đường như biết bọn họ đang làm gì, Đồng Phi Phi còn cố tình trêu ghẹo.

Câu nói cuối cùng của cô truyền vào tai của Trình Cốc Tâm, làm cho cô lập tức liên tưởng tới phản ứng mới vừa rồi của Đồng Hàn Thành, mặt không tự chủ được mà đỏ lên, không muốn để phát hiện làm bề mặt cô, cô nhanh chóng lấy chăn che kín hết người.

Thấy cô không xóc chăn lên, ngược lại còn che nhanh hơn, anh không nhịn được có chút khó hiểu hỏi, “Em không dậy sao?”

Giọng nói rầu rĩ truyền từ trong chăn vào tai của anh, “Đợi lát nữa tôi sẽ dậy.”

Qua giữa trưa, Đồng Hàn Thành không muốn để cho Đồng Phi Phi ở lại doanh trại nữa. Nếu mục đích của cô đã đạt được, thì cũng chẳng có lý do gì ở lại nữa.

Trước khi lên xe của Khuru Nhĩ, Đồng Phi Phi kéo tay của Trình Cốc Tâm, về mặt buồn rầu nói tạm biệt với cô. “Chị dâu, em phải đi rồi, đi lần này em sẽ không được gặp chị trong mấy tháng liền, chị có nhớ em không?”

“Ừ chị sẽ nhớ em” Trình Cốc Tâm cũng rất phối hợp gật đầu.

“Em cũng sẽ rất nhớ chị, lần sau lúc em quay về, chắc lúc đó chị cũng đã có thai rồi.” Phi Phi nhún mày, cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, nói với về buồn rầu.

Trước khi cô đi cũng phải nhắc cho Trình Cốc Tâm một lần nữa, cho nên cô rất hy vọng chị dâu mình mang thai sao? “Khụ khụ, cái này cũng không nhất định.”

“Không, em rất tin tưởng thực lực của anh hai em.” Lời kia vừa thốt ra, Khuru Nhĩ đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà nhe răng cười.

Trình Cốc Tâm cảm thấy rất hoảng loạn, về mặt cũng cứng đờ. Cô làm bộ nhìn đồng hồ, nói sang chuyện khác, “À...Phi Phi, thời gian cũng không còn sớm, em mau lên xe đi.”

Cuối cùng Đồng Phi Phi không tình nguyện bước lên xe của Khuru Nhĩ rồi đi, Trình Cốc Tâm thật sự có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Editor: Á bì

Mới đó mà Trình Cốc Tâm ở lại quân doanh thêm gần nửa tháng nữa, nhiệm vụ dạy học của cô cũng sắp kết thúc. Nghĩ tới chuyện vài ngày nữa phải rời khỏi nơi này, trong lòng của cô lại có chút thương cảm.điền.đàn.lê.quý.đôn.á.bì

Ngoại trừ một đêm kia Đồng Phi Phi ngủ lại ở quân doanh, cô và Đồng Hàn Thành phải cùng giường chung gối, sau đó bọn họ vẫn dựa theo quy củ ai ngủ ở giường người ấy. Nhưng cô cũng dần có thói quen sinh hoạt có sự xuất hiện của anh, có thói quen sống chung với anh trong một không gian, không còn cảm giác không thoải mái và khó chịu nữa.

Lúc trời tối, lúc Đồng Hàn Thành nên tham gia huấn luyện vào ban đêm, anh lại gọi Trình Cốc Tâm ra bên ngoài, là một sườn núi nhỏ ở trong quân doanh. Về phần vì sao anh lại kêu cô ra chỗ này, là vì anh cảm thấy chỗ này sẽ không có người ngoài, coi như chỗ này cũng được coi là nơi vắng vẻ nhất ở trong quân doanh. Mà chuyện anh phải làm là chuyện anh đã ấp ủ hơn nửa tháng, là một người đàn ông nên anh cần phải bước ra một bước này.

“Đồng Hàn Thành, anh kêu tôi đến đây làm gì?” Hoàn cảnh xung quanh bao trùm một màu đen, dưới chân thì toàn là cỏ dại, Trình Cốc Tâm thật sự cảm thấy nghi ngờ về hoàn cảnh vào lúc này.điền.đàn.lê.quý.đôn.á.bì

“Ừ...” Đồng Hàn Thành có chút lưỡng lự, “Anh có chuyện muốn nói với em”

“Chuyện gì?” Cô nâng mắt lên nhìn anh.

“Chúng ta cưới nhau đã bao lâu rồi?” Anh nghiêm túc đối mặt với cô.

“Hơn bốn tháng rồi, sao vậy?” Đêm nay hình như Đồng Hàn Thành có vẻ rất trịnh trọng, tất cả lời nói và hành động của anh đều làm cho cô cảm thấy rất khó hiểu.

“Cho nên chúng ta sống chung cũng đã bốn tháng rồi.” diễn đàn. lê. quý. đôn. á. bi

Cô vẫn như trước ngẩng ngốc gật đầu, hai mắt nhìn thẳng vào anh. “Cho nên giờ anh muốn nói cái gì?”

“Anh cảm thấy chúng ta có thể nên thử phát triển thành vợ chồng thật đi.” Trên mặt anh tràn đầy nụ cười tự tin.

“Hả?” Trình Cốc Tâm có chút theo không kịp ý của anh, hơn nữa chuyện này cũng làm cho cô rất kinh ngạc.

“Thật ra anh cảm thấy lựa chọn như vậy cũng rất tốt.” Đây là ý nghĩ tự đáy lòng của Đồng Hàn Thành.

Chỉ có điều nghe vào tai cô lại không phải là ý tứ này, “Ý của anh là muốn hai chúng ta cùng chịu đựng lẫn nhau sao?”

“Ừ... Cũng có thể lý giải như vậy.” Anh không hiểu hàm ý trong câu nói của Trình Cốc Tâm, chỉ đơn thuần chú ý tới bề ngoài của câu nói.

Vốn Trình Cốc Tâm còn muốn cho anh thời gian để cải lại, nhưng nào biết anh lại thừa nhận rất nhanh, làm cho cô rất tức giận, “Đồng Hàn Thành, ý của anh là muốn tôi và anh cùng chịu đựng nhau sao? Nhưng tôi không muốn như vậy!”

Tự nhiên đối mặt với cơn tức giận của cô Đồng Hàn Thành chẳng hiểu gì hết, rõ ràng là anh muốn thổ lộ với cô, sao lại chọc giận cô rồi? Hay là lời nói vừa này của anh còn chưa biểu đạt rõ ý lắm? “Trước tiên em đừng giận, anh không có nói như vậy.”

“Hừ.” Cô quay đầu không thèm để ý tới anh, cảm thấy anh kêu cô tới chỗ này là vì ghét cô? Làm cho cô trong thời gian này đối với anh rất có hảo cảm.

Hai tay anh xoa lên vai cô, nhìn chăm chăm vào hai mắt cô, “Thật ra anh muốn nói với em, trong khoảng thời gian sống chung với em, anh phát hiện bản thân mình từ từ thích em. Mỗi lần đối mặt với em, trong lòng có cảm giác rất kiên định, mỗi lần ôm em, anh vẫn luôn muốn sau này vẫn có thể như vậy. Nhìn thấy em cười, anh sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, giống như nhìn thấy em khóc, anh cũng cảm thấy rất khó sở. Nhưng mà sau này anh chỉ hi vọng được nhìn thấy em cười, không muốn nhìn thấy em khóc.”

Tình cảm nồng nàn của anh làm cho Trình Cốc Tâm rất bất ngờ, hồi lâu mới tiêu hóa được, sững sờ hỏi anh, “Anh... anh đang đùa sao?”

Miệng chứa nụ cười, khi đóng khi mở nói cho cô biết, “Anh không đùa, đây là kết quả sau bao ngày anh đã suy nghĩ. Anh muốn chúng ta có thể lấy chuyện trở thành vợ chồng thật là điều kiện tiên quyết, trước tiên cứ là người yêu sống chung với nhau, em thấy như thế nào?”

“Tôi... tôi không biết.” Trình Cốc Tâm chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ trở thành vợ chồng chân chính với anh, mặc dù trên danh nghĩa bọn họ là vợ chồng, nhưng cô vẫn một lòng cho rằng, trong tương lai bọn họ sẽ đường ai nấy đi. Chỉ chờ tới khi hiệp nghị kết thúc, cô cũng sẽ rời khỏi anh, sau đó cũng chẳng cần phải tiếp xúc gì với nhau nữa. Nên khi anh đột ngột nói như thế này làm cho cô thật sự rất khó chấp nhận, đầu óc cũng rất hỗn loạn. Bởi vì đối với Đồng Hàn Thành, hình như cô cũng không phải không có tình cảm với anh.

“Giờ em không cần phải trả lời anh, anh sẽ cho em thời gian để em suy nghĩ cẩn thận, rồi trả lời anh cũng không muộn. Đi trở về ngủ thôi, ngày mai anh sẽ đưa em về nhà.” Tay anh vỗ nhẹ lên vai cô, để trấn an sự kinh ngạc và mê mang của cô.

Nhưng cả đêm nay Trình Cốc Tâm không sao ngủ ngon được, cả đêm cô cứ suy nghĩ miên man, không có cách nào cho Đồng Hàn Thành một câu trả lời. Chấp nhận hay là không chấp nhận, một sự lựa chọn đơn giản như vậy nhưng bây giờ cô thật sự rất bối rối.

Hôm sau cô đối mặt với Đồng Hàn Thành, cô không hiểu sao mình cảm thấy rất rụt rè. Rõ ràng người được thổ lộ là cô, sao cô phải ngượng ngùng chứ. Lần này biểu hiện của Đồng Hàn Thành vẫn như bình thường, rất bình tĩnh và lạnh nhạt.

Xe chạy cách xa quán doanh, nhưng cô cứ không tự giác mà quay đầu lại nhìn. Cô ở chỗ này cũng gần ba tháng rồi, đây cũng là nơi mà sau khi cô sống lại ở lâu nhất. Bây giờ phải rời khỏi nó, trong lòng cô không tránh khỏi có chút buồn.

“Sau này nếu em muốn tới đó, thì có thể bảo anh đưa em tới.” Đồng Hàn Thành nắm vô lăng nhìn về phía trước, đột nhiên mở miệng nói, hình như anh không nhìn cũng có thể biết cảm xúc của cô.

“Hả? Không... không cần đâu.” Chú ý thấy Đồng Hàn Thành đang nói chuyện với cô, cô lập tức quay đầu lại.

“A, không phải em rất luyến tiếc nó sao?”

“Ai nói!” Cô không nghĩ tới anh lại có thể đoán đúng tâm trạng của mình.

“Ừ, là tự bản thân anh nhìn ra.” Anh gõ lên vô lăng, vẫn như trước không liếc mắt nhìn cô.

“Không phải đâu.” Nhưng Trình Cốc Tâm lại vô ý làm nũng với anh.

Gần hai giờ xóc nảy trên đường, ngôi nhà trong khu xa cách đã lâu giờ đã hiện lên trước mắt.

Đồng Hàn Thành và cô kéo hành lý đi lên lầu, mở cửa cũng không nhìn thấy hình ảnh dơ bẩn như Trình Cốc Tâm nghĩ, ngược lại cô còn cảm thấy nó sáng hơn lúc mình đi, “Xây ra chuyện gì ở chỗ này vậy, bộ có người qua đây ở sao?”

“Anh có bảo đi giúp việc theo định kỳ qua đây dọn dẹp.” Sau khi anh để hành lý của cô xuống, nhìn quanh một vòng.

Trình Cốc Tâm chu môi chẳng nói thêm gì nữa.

“Mấy ngày nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, qua vài ngày nữa sẽ có người báo với trường học chuyện em đã trở về.” Anh xoay người lại nói chuyện với cô.

“Ừ.” Cô gật đầu, sau đó hai người cũng im lặng. Trình Cốc Tâm nghĩ vậy giờ anh muốn đi hay là ở lại?

Anh đột nhiên lên tiếng, ngắt suy nghĩ của cô, “Này...chuyện ngày hôm qua anh có nói với em, trong khoảng thời gian này anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ, anh đi trước đây.”

Nhìn thấy bóng lưng anh xoay người rời đi, Trình Cốc Tâm nóng vội hỏi, “Anh phải về quân doanh sao?”

“Ừ, em còn có chuyện gì nữa sao?”

“Không...không có việc gì.” Cô cà lăm trả lời, đối với hành động vừa rồi, cô cũng chẳng biết tại sao, chỉ biết lúc thấy anh sắp rời đi, trong lòng không hiểu sao có chút gấp gáp.

Bộ dáng kinh hoàng như vậy của cô càng xem càng thấy đáng yêu, Đồng Hàn Thành không nhịn được bật cười, “Lần sau anh quay về, em nhất định phải cho anh một câu trả lời.”

“Trả lời gì chứ?” Trình Cốc Tâm tiếp tục giả ngốc.

“Ừ...thì câu trả lời về chuyện em có đồng ý qua lại cùng với anh không.”

Lúc đầu óc khôi phục lại sự vẫn chuyển thì cô nghe thấy câu nói đó, chống lại ánh mắt nghiêm túc của Đồng Hàn Thành, cô lập tức xấu hổ, đỏ mặt.

Nhìn thấy cô thẹn thùng, ruột cuộc Đồng Hàn Thành rất vừa lòng. Ít nhất lúc cô nói chuyện với anh cô cũng có chút dao động về tình cảm, như vậy có thể nói lên anh có thể sẽ có phần thắng, “Anh đi thật đây?”

“Đi nhanh đi.” Lần này Trình Cốc Tâm cũng không hi vọng anh ở đây lâu hơn, bộ dạng quẫn bách của cô đã bị anh thấy hết.

Trước khi Đồng Hàn Thành nghiêng người đi ra khỏi cửa, vẫn không quên trêu cô một câu, “Hai ngày sau anh sẽ quay về chờ câu trả lời của em.”

Cô đứng ở trong phòng đối mặt với bóng lưng biến mất ngoài cửa, hung hăng trừng mắt. Thật sự quá giận, nhất định là anh cố ý, cô tức giận nhớ lại.

Sau khi trở lại từ quân doanh, Trình Cốc Tâm ở trong phòng một mình mấy ngày. Cuộc sống thiếu đi Đồng Hàn Thành, làm cho cô có chút hơi mất mát. Ngày đầu tiên, cô cứ ở trong phòng cho tới khi trời gần sắp tối, mới phát hiện thì ra mình chưa chuẩn bị cơm tối, giống như nó là chuyện đương nhiên. Qua ngày hôm sau, sau khi cô rời giường liền đi tới nhà vệ sinh ở bên ngoài phòng ngủ mà quên mất trong phòng ngủ của cô cũng có phòng vệ sinh. Ngày thứ ba, cô đi ra ngoài mua một phần cơm, nhưng khi ăn vào cảm thấy không có vị gì hết.

Nhưng tình hình này chỉ xảy ra vài ngày, sau đó thì tình hình cũng đã chuyển biến tốt. Bởi vì Trình Cốc Tâm đã tự nói với bản thân mình, chỗ này không phải là quân doanh, trong căn nhà này cũng không phải lúc nào cũng có Đồng Hàn Thành. Sau đó cô nhận được thông báo từ trường học, nói cho cô biết cô có thể trở về trường tiếp tục dạy học.

Cô ở trong quân doanh ba tháng, nên cũng đã qua kỳ nghỉ hè buồn chán rồi. Học kỳ mới bắt đầu, chương trình mới, cô giáo mới, cũng được sắp xếp lại lần nữa. Cho nên Trình Cốc Tâm đã có thể chân chính khôi phục lại công tác của mình, điều này làm cho tâm tình của cô tốt hơn.

Lại trao đổi với Đồng Phương một chút, cô mới lấy được thời khóa biểu của mình. Trong học kỳ này, cô tổng cộng sẽ phục trách ba môn học, hai môn là bắt buộc còn môn còn lại là môn tự chọn. Đối với nhiệm vụ được phân bổ cô cảm thấy rất hài lòng, ngoại trừ thời gian lên lớp, thời gian tự do của cô cũng vẫn như trước. Ngoài ra cũng chẳng phân cho cô làm thành viên phụ đạo hay là chủ nhiệm lớp, hơn nữa nội dung của chương trình học đều tùy cô soạn.

Vào tháng chín mùa thu vàng, là mùa có rất nhiều tân sinh viên nhập học. Mùa hè vẫn chưa lui, khí hậu vẫn còn tương đối nóng. Trình Cốc Tâm bước chậm lên con đường mòn ở trong sân trường, quan sát người đi đường đi tới đi lui, có một loại tâm tình như đã hiểu rõ.

“Cô Trình?” Cô mơ hồ nghe thấy có tiếng gọi ở sau lưng.

Cô xoay người nhìn lại, Bành Lâm đang ngồi ở trong xe thể thao xuất hiện ở trong tầm mắt cô, anh chạy xe lại dừng bên cạnh cô.

“Anh Bành.”

Bành Lâm tự nhiên tháo mắt kính râm xuống, khoe miệng nhếch lên, “Vừa rồi tôi ở phía sau nhìn thấy bóng lưng rất giống, nhưng không ngờ đó thật sự là cô.”

“Sao anh lại ở chỗ này?” Trình Cốc Tâm thuận tiện đánh giá xung quanh anh, một chiếc xe thể thao bắt mắt có đầy đủ mọi thứ công khai chạy trong trường quân đội, chuyện này làm cho cô rất khó hiểu.

“Tôi tới đây gặp bạn. Cô Trình còn cô, sao cô cũng ở đây?”

“Ừ, tôi là giáo sư ở đây.”

“Thì ra là thế, thật sự là ngưỡng mộ đã lâu, vậy giờ cô lên lớp sao?” Bành Lâm thấy cô ôm mấy túi sách, cầm trong tay một bản giáo trình, nên anh tự nhiên đoán như vậy.

“Không phải, hôm nay chỉ muốn thông báo sơ qua, ngày mai mới chính thức lên lớp.”

“Chọn ngày không bằng đừng ngày, không biết cô Trình có muốn đi với tôi tới hầm rượu để bình phẩm rượu hay không?” Bành Lâm thân thiện đề nghị, giọng nói cũng đầm ấm như một thân sĩ.

Lời anh nói đã kích thích sự hưng phấn của cô, trong nháy mắt cô bỗng kích động. “Được thôi, vừa khéo chiều nay tôi cũng chẳng có việc gì.”

Người phụ nữ ở trước mặt này biểu hiện cảm xúc rất đơn giản và chân thật làm cho Bành Lâm cảm thấy rất thoải mái và tâm có chút động.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Editor: Á bì

Trình Cốc Tâm không hề phòng bị ngồi lên xe của Bành Lâm, dọc theo đường đi cô trò chuyện với anh cũng rất vui vẻ. Bành Lâm là một người thích nói, ở một chỗ với anh cũng không sợ không tìm được đề tài để nói. Hơn nữa, trao đổi với anh cũng rất thoải mái, giống như anh trời sinh đã có bản lĩnh giao tiếp với người khác. Không như Đồng Hàn Thành, cũng như hai người ngồi trong xe, chỉ cần cô không nói, anh cũng chẳng lên tiếng. Không khí trầm thấp làm cho cô cảm thấy không được thoải mái, cho nên bất tri bất giác cô cũng biến vào cõi tiên. Có đôi khi anh đột nhiên thốt ra một câu, cũng sẽ dọa cô nhảy dựng lên. *điên.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Nhưng vì sao khi cô và Bành Lâm nói chuyện, cô lại tự đi so sánh anh với Đồng Hàn Thành chứ? Hai người căn bản không thể so sánh với nhau được. Trong lòng của Trình Cốc Tâm tự khinh bỉ hành động của mình.

“Sau này tôi có thể gọi cô là Cốc Tâm hay không, vì kêu cô Trình nghe có vẻ xa lạ quá.” Bành Lâm cẩn thận hỏi, sợ cô không đồng ý.

“Đương nhiên là có thể rồi.” Trình Cốc Tâm không có để ý mấy chuyện xưng hô này đâu, cô đồng ý rất sáng khoái.

“Này Cốc Tâm...sau này cô cứ gọi tôi là Gary đi, bạn bè của tôi đều gọi tôi như vậy.” Anh trưng lên nụ cười như gió xuân nói với cô. *điên.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

“Ừ Gary, trước kia anh ở nước ngoài sống như thế nào?”

“Tôi sống ở Pháp một thời gian rất dài, Bành Lâm là tên tiếng trung của tôi.” Tên của anh phát ra từ miệng cô đặc biệt cảm thấy dễ nghe hơn.

Tin tức này làm cho Trình Cốc Tâm rất giật mình, “Thật sao? Tôi rất muốn đi thăm nước Pháp, nó là một quốc gia tôi muốn tới nhất.”

Thật là khéo, lúc này xe dừng trước hầm rượu, Bành Lâm xuống xe đầu tiên, đi qua bên cạnh Trình Cốc Tâm giúp cô mở cửa xe. Lần đầu tiên nhận được sự đối xử trang trọng như vậy, cô có chút thụ sủng nhược kinh, “Cảm ơn.”

“Đây là việc tôi nên làm, nếu lần sau cô có muốn tới Pháp thì cứ tới tìm tôi, tôi sẽ làm người hướng dẫn du lịch cho cô miễn phí, lo luôn chỗ ăn chỗ ở.” Bành Lâm cúi người xuống như thân sĩ.

“Có thể sao?” Trình Cốc Tâm mở to đôi mắt như thủy tinh, vẻ mặt mong đợi. Có lẽ đợi đến sau khi hiệp nghị của cô và Đồng Hàn Thành kết thúc, sau khi khôi phục lại sự tự do của bản thân, cô có thể đi tới nước Pháp du lịch một vòng. Bên kia có Paris phong tình vạn chủng, có Điện viên Provence tự nhiên, có các tòa thành huyền bí, quan trọng nó là thủ đô của rượu đỏ. Không chừng cô có thể gặp được một đoạn tình cảm lãng mạn ở nước Pháp.

Trình Cốc Tâm ở trước mắt làm cho Bành Lâm không muốn dời mắt, anh thật sự có một loại xúc động muốn kéo cô ôm vào lòng. “Đương nhiên, lúc nào tôi cũng có thể tiếp cô.”

Lấy được câu trả lời chắc chắn của anh, cô kích động đến mức muốn nhảy dựng lên. Vì quyết định tuyệt vời của bản thân, và vì kế hoạch hoàn mỹ của mình, vào lúc này cô hoàn toàn quên mất mình còn thiếu Đồng Hàn Thành một việc.

Hai người ở trong hầm rượu cả buổi chiều, bắt đầu trao đổi từ rượu đỏ cho tới sự phát triển của rượu đỏ, hoàn toàn không phát hiện thời gian đã trôi qua. Bởi vì rất vui vẻ, về phương diện này Trình Cốc Tâm hiểu biết cũng rất nhiều, còn Bành Lâm là người trong ngành, cho nên hai người có rất nhiều

tiếng nói chung. Mượn tác dụng của cồn, cô cũng không còn cố kỵ quan hệ không thân quen của hai người nữa, hoàn toàn nói chuyện thoải mái với anh.

“Gary, anh giấu rất nhiều rượu ở trong hầm rượu này nha, có thể tôi sẽ không chịu nổi mà tìm một chai uống mất.” Uống rất nhiều rượu, lá gan của cô cũng lớn hơn.

Nếu Trình Cốc Tâm đã đưa ra yêu cầu như vậy, Bành Lâm quyết định không cự tuyệt cô. Lấy được sự đồng ý của anh, Trình Cốc Tâm vui vẻ kéo thang qua, muốn trèo lên cao vì cô đã có mục tiêu ở phía trên kia. Rót cuộc lấy được bình rượu vào tay, cô còn cố ý quay đầu biểu hiện cho anh thấy, kết quả lúc bước xuống không có chú ý liền hụt chân. Cô kinh hoàng kêu lên, tay nắm chặt tay vịn, nhưng nào biết cái thang này cũng muốn ngã chung với cô. Ngay lúc cô tưởng cô, cái thang và bình rượu trong tay sẽ cùng nhau ngã xuống, thì có sức lực của một đôi tay kéo eo cô lại, đồng thời nghe thấy tiếng ‘bộp’, cây thang ngã xuống, mà bình rượu trong tay cô cách mặt đất có vài centimet.

Đôi con ngươi màu nâu phát ra ánh sáng vàng ản hiện chút hơi nước, tiến sâu vào đáy mắt mình, như độ sâu của đáy hồ. Trong lúc đang giằng co, tạm dừng hồi lâu, cô mới từ trong ngu ngơ tỉnh dậy, ‘cọ xát’ đứng lên từ trong tay anh. Động tác đứng dậy quá mạnh, cô bỗng chốc đứng lên không vững, còn phải dựa vào sự nâng đỡ của anh mới giữ thăng bằng lại được. Vì hành động ngu ngốc của bản thân, cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Ha ha ha, Gary, thật ngại quá.” Cô lúng túng nắm lấy lỗ tai, có ý muốn che giấu đi sự xấu hổ của mình.

“Cô không sao chứ?” Bành Lâm cẩn thận đánh giá xung quanh cô, hình như đây mới chính là trọng điểm mà anh chú ý tới.

“Tôi không sao.”

“Chúng ta tiếp tục thôi, uống tiếp nhé?” Sau khi xác định cô không có chuyện gì, anh liền chỉ vào bình rượu ở trong tay cô hỏi.

Trình Cốc Tâm thiếu chút nữa là quên mất bình rượu đỏ cô đang nắm chặt ở trong tay, vừa rồi vì nó ở chỗ quá cao, nên kết quả trượt chân. Thậm chí lúc cô sắp ngã xuống cũng chưa có ý định ném nó đi, cho nên nhất định không thể lãng phí bình rượu này. “Uống chứ, bình rượu này nhất định phải uống”

Bành Lâm hào hứng, đồng ý rất sáng khoái.

Bình rượu này quả thật không giống như rượu thường, người không chuyên như cô cũng nhìn thấy được giá trị của nó. Rượu vừa vào miệng liền tỏa ra hương hoa, hương thơm của hoa quả bay tán loạn, mùi thơm nguyên chất dịu nhẹ, sau khi cho vào miệng mùi vị mềm như lông ngỗng, phong phú, và tao nhã lưu lại thật lâu, thưởng thức vô tận. Mùi vị này rất giống như một loại mùi vị đã từng được mưu tả trong truyền thuyết, đó chính là mùi của chai Laffey năm 82, cô liền nắm thân bình lên nhìn, quả nhiên bao bì hoàn toàn không giống.

“Đây là rượu gì?”

“Cô cảm thấy như thế nào?” Bành Lâm cố ý muốn nghe suy nghĩ của cô.

Nghe thấy câu hỏi của anh, Trình Cốc Tâm không thể tin há miệng, “Chẳng lẽ đây chính là chai Laffey năm 82?” Nói xong, cô bung ly rượu lên cẩn thận uống một ngụm. Lén nhớ lại, vận khí của cô cũng không phải là tốt bình thường, tùy tiện chọn mà cũng chọn được rượu thượng hạng.

“Cô đoán đúng một chút, nhưng đây không phải là chai Laffey năm 82, mà là chai Laffey năm 00, cũng là chai duy nhất ở trong hầm rượu, nó cũng không phải là rượu đỏ do trang viên chúng tôi làm ra. Xem ra ánh mắt nhìn của cô cũng rất tốt.” Trong ánh mắt của anh không thể nào che giấu được sự tán thưởng đối với cô.

Trình Cốc Tâm nở một nụ cười rất tươi, mặc dù không phải là chai Laffey năm 82 chính tông, nhưng đây cũng là chai rượu tốt nhất mà cô đã từng uống, hơn nữa chúng nó cũng từ một thầy mà ra, nói thế nào thì tình tủy cũng như nhau.

“Cô có vẻ rất có hứng thú đối với chai Laffey năm 82?” Bành Lâm cẩn thận nhìn chằm chằm biểu cảm của cô.

“Đúng vậy, nói thế nào thì nó cũng là rượu đỏ tốt nhất, hơn nữa giá của nó cũng rất quý, chắc chắn nó có chỗ gì đó đặc biệt hơn.” Đây là điều mà trong lòng cô vẫn luôn nghĩ, từ lúc bắt đầu hiểu về rượu đỏ, từ ‘Laffey’ này thường xuyên xuất hiện trước mặt cô.

Bành Lâm không trả lời lại cô, nhưng anh lại bung rượu lên quan sát một lát, sau đó lén lút đưa gần tới bên cô nói, “Tôi biết có một chỗ có thể ném thư chai Laffey chính phẩm năm 82 miễn phí, cô có muốn đi tới chỗ đó với tôi không?”

“Thật sao?” Gary này thật sự dẫn dụ vọng của cô ra từng chút một.

Anh mỉm cười gật đầu, “Qua hai ngày nữa có một buổi dạ tiệc, trong buổi dạ tiệc này sẽ có rượu Laffey mà cô mong ước, cô có thể tham gia với tư cách là bạn gái của tôi.”

“Như vậy có được không?” Trình Cốc Tâm lo là chỉ vì muốn thỏa mãn mong muốn được uống rượu của cô mà anh bỏ qua bạn gái thật của mình, cô cảm thấy vậy không được thỏa đáng cho lắm.

“Đương nhiên là được, có thể mời được một cô gái xinh đẹp như cô làm bạn gái tôi thì đó là vinh hạnh của tôi.” Khóe miệng của anh cong lên, khóe mắt cũng hơi cong lên, từ trong đôi mắt hơi nước của anh ánh lên sự chân thành, hình như muốn cho cô tin tưởng rằng anh thật sự rất chân thành.

Nếu anh đã nói như vậy, tự nhiên Trình Cốc Tâm cũng không thể quá mức già mồm nữa. Hơn nữa chai Laffey năm 82 chính hãng đã hấp dẫn cô rất lớn.

Quay trở về trường học Trình Cốc Tâm cảm thấy cuộc sống của cô trở nên rất phong phú, đã quen thuộc với hoàn cảnh, quen thuộc với lớp học, cũng như là học sinh. Chỉ khác biệt ở chỗ trong quân đội nên mọi người hơi có chút nghiêm túc, trường quân đội quản lý học sinh cũng nghiêm hơn. Đây là nghề chính của cô, nên mấy chương trình dạy học cũng dễ thở hơn cho cô.

Hôm nay khi vừa tan học, cô dọn dẹp lại giấy tờ rồi bước ra khỏi phòng học, thì liền nhìn thấy Gary đang đứng ở dưới lầu, dựa lên chiếc xe chói mắt của anh, nhìn về phía cô. Lúc này mới nhớ tới chuyện hai ngày trước đã hẹn cùng với anh.

“Gary, sao anh biết tôi đang ở trong lớp này?” Trình Cốc Tâm chạy chậm qua.

“Bạn của tôi nói cho tôi biết.” Trên mặt anh vẫn treo chiều bài tươi cười của mình.

“Bạn của anh?”

Có một anh chàng đẹp trai chạy xe thể thao xuất hiện ở trong sân trường thì tự nhiên cũng sẽ đưa tới rất nhiều ánh mắt, đương nhiên Bành Lâm cũng đã sớm quen với mấy trường hợp như thế này, nên cũng không để trong lòng, “Ừ, lần trước tôi gặp được cô cũng là nhờ tôi tới đây gặp cậu ấy.”

“Nên bạn anh biết tôi đang lên lớp sao?” Thử lờ cho suy nghĩ hạn hẹp của Trình Cốc Tâm, đầu óc cô vẫn chưa xoay chuyển được.

“Ừ đúng vậy, tôi mới điện thoại liền biết được.”

Nói như thế nào đây, sau khi nghe xong, Trình Cốc Tâm đối với người bạn này của anh cảm thấy tràn ngập thần bí và có lợi.

Anh đối với trạng thái ngu ngơ của cô phát tay, sau đó kêu cô hoàn hồn, “Đi thôi, tôi dẫn cô tới tham gia tiệc rượu hôm nay.”

Đầu óc của Trình Cốc Tâm liền nghĩ tới bộ quần phục cô đang mặc trên người, nên cô bảo Bành Lâm cô muốn đi thay đồ. Xe liền chạy tới một hội sở, Trình Cốc Tâm khoác lên mình một bộ váy rất đẹp, thay đổi kiểu tóc mới. Vì thế khí chất cả người cô toát lên rõ ràng hơn. Thân hình duyên dáng, làn da trắng ngần, đôi mắt đen như mực, động lòng người làm cho Bành Lâm cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Thật ra trước đây Đỗ Tư Tuấn cũng từng dẫn cô đi tham gia tiệc rượu, cho nên những trường hợp như vậy cô cũng không có cảm thấy xa lạ. Tuy là trong lòng cô không thích mấy chỗ này, nhưng hôm nay vì mục đích thưởng thức được bình rượu có trong truyền thuyết nên cô mới tới.

Bành Lâm tiếp xúc với cô vài lần nên hiểu được đôi chút tính cách của cô, biết cô không phải là người thích những trường hợp như vậy. Cho nên anh đã sớm lên nói cho cô biết, đợi lát nữa sau khi anh và cô chào hỏi chủ tiệc rượu xong, là có thể lặng lẽ đi uống rượu, tìm chỗ không người mà uống.

Đề nghị như vậy rất hợp ý cô, cô cảm thấy nhất định Bành Lâm là bạn tri kỷ khó mà tìm được. Nhưng có rất nhiều chuyện cô không thể nào đón trước được. Ví dụ như gặp được Đỗ Tư Tuấn và Dung Thi. Ví dụ như rốt cuộc Đồng Hán Thành bị cô chọc giận nên rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Editor: Á bì

Bành Lâm không nói cho Trình Cốc Tâm biết tiệc rượu đêm nay cũng có thể coi là nơi tụ hội gần nửa những người nổi tiếng ở trong thành phố này, mà chủ tiệc rượu hôm nay lại là một nhân vật rất nổi tiếng. Vừa vào khách sạn, hoàn cảnh xa hoa xung quanh là điều rất hiển nhiên. *điển.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Trình Cốc Tâm không biết Bành Lâm làm sao tồn tại ở trong vòng tròn này, cho nên khi cô khoác tay anh xuất hiện, trong lúc đó đã hấp dẫn tất cả ánh mắt ở trong hội trường. Từng người từng người tiến lên chào hỏi anh, những nụ cười nịnh nọt và những lời nói giả dối làm cho cô rất khó chịu. Còn có bởi vì đứng bên cạnh anh mà cô phải chấp nhận hết tất cả những ánh mắt nghi ngờ và đổ kỵ, cũng làm cho cô cảm thấy không nói được nên lời. Đàn ông thì khen cô xinh đẹp, khéo léo, nhưng phụ nữ thì lại hận không được muốn chen vào giữa cô và Bành Lâm. Nhưng vì mục đích ngày hôm nay, cô có thể nhịn.

“Gary, rốt cuộc cháu đã tới rồi! Vị tiểu thư xinh đẹp này là?” Ước chừng đi tới giữa đại sảnh, rốt cuộc bọn họ đã gặp được ông chủ tiệc rượu hôm nay. Đây là một người đàn ông trung niên được bảo dưỡng rất thỏa đáng, từ trên mặt có thể thấy loáng thoáng vài nếp nhăn nên có thể đoán ông cũng khoảng năm mươi tuổi.

“Chú Tà, lâu quá không gặp, cô ấy chính là bạn gái cháu, Cốc Tâm.” Bành Lâm ưu nhã vươn tay ra bắt tay với anh. *điển.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Khóe miệng của người đàn ông nhếch lên cười, cũng quan sát Trình Cốc Tâm tỉ mỉ hơn, nói hơi có chút thâm ý, “Ừ, ánh mắt rất tốt.”

“Chú Tà.” Đột nhiên sau lưng truyền tới một giọng nói rất quen thuộc.

Khi chú kia mở miệng phun ra hai từ ‘Tur Tuấn’, Trình Cốc Tâm thật muốn đập đầu vào tường. Khi cô xoay người lại nhìn thấy Dung Thi, quả thật lúc đó Trình Cốc Tâm có tâm muốn liều chết. Cậu nói kia nên nói thế nào nhỉ, không phải oan gia không đụng đầu, mà oan gia thì lại cố tình hết lần này tới lần khác đều đi chung một con đường hẹp, điển, đàn, lê, quý, đồn, á, bí.

Có thể ở chỗ này nhìn thấy Trình Cốc Tâm, trước mắt Đỗ Tur Tuấn sáng ngời. Bởi vì mấy tháng trước sau khi gặp được cô, vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với cô. Mặc dù là vậy, nhưng hần vẫn luôn để cô ở trong lòng, thậm chí còn bỏ tiền ra điều tra cô. Còn Dung Thi, thấy được nữ huấn luyện viên trong lúc quân huấn nên cảm thấy hoảng hốt, hơn nữa hôm nay cô còn trang điểm xinh đẹp như vậy, làm cho cô ấy thân là phụ nữ nhưng cũng cảm thấy mình quá phai màu.

“Cô Trình, sao cô ở chỗ này?” Đỗ Tur Tuấn mới mở miệng liền nhắm vào cô.

Bành Lâm cũng nhận ra Đỗ Tur Tuấn, bởi vì lần trước anh đã giải vây giúp cô ở trong hầm rượu. Chỉ có điều, anh không biết thân phận của Đỗ Tur Tuấn, quan hệ như thế nào với chú Tạ. Đối với Đỗ Tur Tuấn, hần cũng đã gặp qua Bành Lâm, lần trước xuất hiện liền phá hỏng chuyện tốt của hần. Đương nhiên hần không biết thân phận của anh, nhưng hần biết, chồng của người phụ nữ này không phải là anh ta. Thông qua điều tra của hần, hần biết được cô gái này đã kết hôn, mà đối tượng lại là quân nhân. Tin tức đó làm cho hần rất tiếc, nhưng lần này gặp lại cô cùng với người đàn ông khác đang có quan hệ mập mờ, trong lòng lại cảm thấy rất ghen tị và châm biếm không sao nói được.

Lấy tư cách là chủ tiệc và là người trung gian, ông Tạ mở miệng, “Tur Tuấn, cháu biết Cốc Tâm sao?”

“Dạ phải, huấn luyện viên Trình mà, làm sao cháu có thể không biết, cô ấy còn là huấn luyện viên của Thi Thi.” Đỗ Tur Tuấn nói giọng chưa lết, nghe xong giọng điệu của anh làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy không thoải mái.

“Hóa ra Cốc Tâm là quân nhân, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, ánh mắt của Gary rất tốt.” Người đàn ông đó cười nhẹ khen ngợi.

Nhưng mà lời vào tai Đỗ Tur Tuấn lại không như vậy, có thể không biết Bành Lâm là loại người gì, nhưng nhất định biết tên Gary. Đó chính là nhân vật có tiếng vang ở trong vòng tròn luân quản của bọn họ, cũng là một vị thần. Nói chính xác hơn việc làm ăn buôn bán nhà bọn họ có một nửa có liên quan tới anh ta. Cho nên trong bụng của hần vốn sinh ra sự khinh thường và miệt thị cũng đành phải nuốt lại, nâng lên nụ cười gượng ép chào hỏi anh ta.

“Anh Gary, tôi là Đỗ Tur Tuấn, nghe danh anh đã lâu.”

Bành Lâm lễ phép nắm tay lại, gật đầu, anh cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì anh cẩn thận chú ý tới sắc mặt không kiên nhẫn của Trình Cốc Tâm. Thật ra anh cũng không biết người đàn ông ở trước mắt này rốt cuộc có quan hệ như thế nào với cô, nhưng trực giác nói cho anh biết có tám chín phần chính là người cô không thích.

“Gary, Tur Tuấn là con trai của ông chủ Đỗ, bây giờ ông chủ Đỗ đã về hưu, cho nên công ty đều do Tur Tuấn quản lý, có thể nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.” Người đàn ông đó thân thiện giới thiệu hai bên cho nhau biết, ông thân là trưởng bối của Đỗ Tur Tuấn, cũng là nhìn mặt mũi ba hần, như thế nào thì cũng phải nói mấy lời có ích cho hần ở trước mặt Bành Lâm.

Đỗ Tur Tuấn lập tức làm bộ khiêm tốn nói, “Chú Tạ quá khen, sau này mong anh Gary có thể chiếu cố nhiều hơn.”

Bành Lâm là người không thèm đếm xia, đứng ở trước mặt hai người mỉm cười, không chấp nhận cũng không phủ nhận. Làm cho người ta cảm thấy anh cũng không phải không cho Đỗ Tur Tuấn mặt mũi, nhưng cũng không phải thật sự nể mặt hần, vẫn duy trì thái độ như gần như xa.

Đỗ Tur Tuấn cũng không phải người không thức thời, sau khi nói mấy câu liền dẫn Dung Thi đi. Nhìn thấy sau khi Đỗ Tur Tuấn và Dung thì rời khỏi, rốt cuộc Trình Cốc Tâm cũng thở phào nhẹ nhõm. Bành Lâm vỗ nhẹ bàn tay cô, tiến tới tai cô nói, bảo cô chờ anh ở ban công, bên kia chắc là rất yên tĩnh, không có ai. Còn anh thì anh có chuyện cần phải bàn với người đàn ông này, nhưng anh sẽ nhanh chóng qua đó tìm cô. Nếu cô chờ không được, thì có thể tùy tiện kéo một người phục vụ nào đó qua lấy rượu mà uống, mặc dù loại rượu đó không phải chai Laffey năm 82, nhưng dù sao chất lượng cũng không kém. Chờ anh xong việc, thì sẽ dẫn cô đi tìm chai rượu mà cô muốn uống, Trình Cốc Tâm cũng gật đầu đồng ý.

Theo con đường mà anh chỉ cô, cô thành công tìm được nơi yên tĩnh. Ban đêm sao sáng như đêm hôm, ánh trăng cũng ẩn sau màn mây, chỉ lộ ra có nửa mặt. Nhưng không khí ở chỗ này cũng rất tốt, là ban công của lầu bốn, ngoại trừ cô thì không còn ai khác, giống như là hai thế giới với tiếng động ồn ào ở bên trong. Cô vừa dựa vào ban công, vừa hít một hơi thật sâu, bắt đầu chờ đợi giây phút được thưởng thức chai rượu đỏ.

Sau lưng có tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng ở trong màn đêm yên tĩnh này thì lại lộ ra rất rõ ràng. Trình Cốc Tâm tưởng là Bành Lâm, không nghĩ tới anh lại qua đây sớm như vậy, nào biết cô vừa quay lại, người xuất hiện ở trong tầm mắt lại là Đỗ Tur Tuấn.

“Một mình cô Trình ở đây thưởng thức màn đêm sao?” Khi này vừa rời khỏi, nhưng lực chú ý của Đỗ Tur Tuấn vẫn không rời khỏi hai người Trình Cốc Tâm và Gary, cho nên lúc nhìn thấy Trình Cốc Tâm rời khỏi Gary qua chỗ khác, hần cũng có ý muốn đi theo cô. Sau khi xác định hướng đi của cô, hần liền kiểm soát bỏ lại Dung Thi, đuổi theo cô qua bên này. Vừa này anh có cẩn thận quan sát, nên giờ cảm thấy ghen tuông tràn trề. Bởi vì ở trong mắt hần, quan hệ của Trình Cốc Tâm và Gary không phải đơn giản. Gary là người như thế nào, địa vị của anh ta ở trong thành phố này quan trọng như thế nào, phạm vi làm ăn lấy nước Pháp làm trung tâm kéo dài cả nửa châu Âu. Cho nên muốn bạn gái gì mà không có, nhưng đối tượng ngày hôm nay của anh ta cố tình lại là Trình Cốc Tâm một người phụ nữ đã có chồng. Hơn nữa quan hệ mập mờ của hai người, gặt đầu một cái cũng biết không thể nói rõ.

Vì thế suy nghĩ của hần đối với Trình Cốc Tâm có chút thay đổi. Hần cảm thấy trước đây khi cô và hần có đụng mặt vài lần, cô luôn làm ra vẻ xa lạ và cự tuyệt đều là đang làm bộ và rụt rè, dù cô là người phụ nữ đã có chồng, nhưng cũng không vì vậy mà hần sẽ ngừng mơ ước cô. Huống chi trên người cô luôn có một loại khí chất thanh tao và lạnh lùng hấp dẫn hần, làm cho hần muốn phá vỡ nó.

“Không được sao?” Trình Cốc Tâm cảm thấy hần như cái đuôi, thật sự làm cho người ta rất chán ghét, nhưng không biết làm sao để đuổi nó đi.

“Thường thức màn đêm một mình rất cô đơn, nếu không tôi sẽ ở bên cạnh cô...” Hấn bước từng bước lại gần, bức Trình Cốc Tâm phải lùi lại từng bước, mãi đến khi cô lùi tới ban công, không còn chỗ để lùi nữa, “Cùng thường thức màn đêm với cô?”

“Anh làm gì đó! Nhanh lùi lại đi!” Đây là lời nói quá khách sáo của Trình Cốc Tâm.

Nhưng khi Đỗ Tư Tuấn nghe thấy, thì cảm thấy đây chỉ là cách phụ nữ muốn cự tuyệt nên nói như vậy, là một người đàn ông thì cần phải chủ động một chút. Ngược lại hấn không lùi, mà càng tiến sát lại gần mặt cô, “Tiếp xúc nhiều như thế, chẳng lẽ cô Trình còn không rõ ý tứ của tôi sao?”

Hành động quen thuộc của hấn làm cho Trình Cốc Tâm cảm hận đến tận xương, gương mặt quen thuộc lại xuất hiện ở trước mặt cô một lần nữa, ngoại trừ làm cho người ta mắc ói ra thì cũng làm người ta ghê tởm, “Tôi không biết ý tứ của anh là như thế nào, anh mau tránh ra đi!” Cô vờ tay muốn đẩy hấn ra, nhưng lại bị Đỗ Tư Tuấn bắt được. “Anh Đỗ, xin anh tự trọng một chút, tôi và anh cũng chẳng quen biết nhau, anh mà cứ như vậy tôi sẽ gọi người tới.” Cô cắn răng cho anh một mũi lằn cuối cùng.

Đỗ Tư Tuấn đối với phản kháng của cô không thèm quan tâm một chút nào, hấn nắm chặt hai tay của cô, đưa tới trước ngực, “Cô còn giả bộ sao? Hay là chê tôi không có tài sản như Gary?”

“Đỗ Tư Tuấn, anh đừng có thấy tôi nể mặt mà không biết xấu hổ, tôi cảnh cáo anh một lần cuối cùng, mau biến đi!” Trình Cốc Tâm nghiêng răng nói, trước kia cô thật sự không biết hấn là một người có hành động đê tiện như vậy, ngoại trừ bắt cả hai tay, lẳng nhặng, thì là như vậy.

“Đừng, không nên kích động, tôi không có ý gì đâu. Tôi chỉ cảm thấy cô cho Gary thứ gì đó, thì tại sao cô lại không cho tôi? Không phải như vậy rất không công bằng sao?” Không đợi Trình Cốc Tâm trả lời hấn, hấn đã trực tiếp khi dễ lên môi cô. Bởi vì người ở trước mặt quả thật rất động lòng người, tới gần quan sát, thậm chí ngay cả lỗ chân lông ở trên mặt cũng không thấy. Làn da trắng nõn, mũi cao, đôi mắt to như thủy tinh và đôi môi đỏ mọng, càng thêm mê người.

Không ngờ hấn ta sẽ đánh lén, Trình Cốc Tâm bị môi hấn cắn chặt, cô chỉ có thể liều mình giãy dụa thân thể thoát khỏi hấn. “Um...um...lưu manh, anh buông tôi ra!” Trong lúc giãy dụa, bỗng nhiên có thứ gì đó chảy ra từ trong miệng. Hai chân cô dùng sức đá chân hấn, trong người cảm thấy mắc ói như lật thuyền đất trời. Tay hấn thậm chí từ eo cô đã di chuyển lên lưng cô. Nếu là trước đây, cô sẽ không cảm thấy hành động đó có gì không tốt, bởi vì lúc đó Đỗ Tư Tuấn vẫn còn là người yêu của Dung Hủy San.

Bây giờ Đỗ Tư Tuấn chính là một tên cặn bã chân chính, một người đàn ông đê tiện, là người đàn ông xấu nhất mà cô gặp trong đời này. Thậm chí cô chưa tìm hấn báo thù, mà giờ hấn lại còn tới đây trêu chọc cô, Trình Cốc Tâm cảm thấy bản thân mình thật sự rất xui xẻo, chẳng lẽ đời cô khó thoát khỏi hấn sao?

Trong giây lát, người đang áp trên người cô bỗng lui ra. Chờ khi cô bừng tỉnh thì thấy hấn đang ôm bụng nằm ngã dưới đất. Bành Lâm nhắc hấn từ dưới đất lên, vung thêm mấy cú mạnh mẽ lên người hấn, làm cho hấn không có lực chống đỡ.

“Anh Đỗ, mấy cú này là sự trừng phạt đối với anh, nhưng tôi không bảo đảm rằng mình sẽ không áp dụng biện pháp luật pháp lên người anh.” Giọng nói Bành Lâm lạnh như băng, sau khi nói xong, anh ôm lấy Trình Cốc Tâm đang kinh hoàng, dẫn cô rời khỏi ban công.

Anh chỉ ôm lấy thắt lưng của cô đi về phía trước, Trình Cốc Tâm đang thất thần cũng không có hỏi anh muốn dẫn cô đi đâu. Mãi đến khi anh sắp xếp cho cô ngồi trong phòng nghỉ, rót cho cô một ly nước ấm, anh mới mở miệng thăm hỏi, “Cô sao rồi?”

Cô ngơ ngác gật đầu, bụng ly lên uống một ngụm.

“Thật xin lỗi...” Anh trầm giọng xin lỗi.

Câu xin lỗi này làm cho Trình Cốc Tâm khi nãy vẫn còn kinh sợ đã khôi phục lại bình thường. “Anh cần gì phải nói xin lỗi với tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Editor: Á bì

“Đối với sự việc ngày hôm nay tôi thật sự xin lỗi, nếu như không phải tôi dẫn cô tới đây thì cũng không xảy ra chuyện như vậy.” Đối với chuyện ngoài ý muốn xảy ra, anh thật sự tự trách mình.

“Chuyện này cũng không liên quan tới anh, vốn là tôi tự nguyện tới.” Giọng nói Trình Cốc Tâm lộ vẻ suy yếu. *điền.đàn.lê.quí.đôn.á.bì*

“Không bảo vệ cô tốt là trách nhiệm của tôi, còn người kia...cô có cần tôi phải làm gì hay không?” Tuy không biết rõ tình huống xảy ra lúc đó, nhưng anh có thể đoán ra được Đỗ Tư Tuấn có dây dưa với Trình Cốc Tâm.

Vốn cô muốn lác đầu, nhưng nhìn chằm chằm cái ly trước mặt suy nghĩ một hồi lâu, lại gật đầu, “Tôi muốn hẳn nhận được sự trừng phạt thích đáng.”

“Được.”

Bành Lâm không có nói cho cô biết anh sẽ làm như thế nào, Trình Cốc Tâm cũng không hỏi, không biết tại sao, cô tin chắc rằng anh sẽ giúp cô trừng phạt Đỗ Tư Tuấn thích đáng, làm cho tội danh của hắn có nguyên nhân. diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì

Sau đó Bành Lâm và cô còn ngồi lại trong phòng yên tĩnh một hồi lâu. Người phụ nữ ở trước mặt này có rất nhiều điều hấp dẫn anh, anh đã tự do hơn nửa đời người rồi, thật không dễ dàng gì mới gặp được một người con gái làm cho anh có cảm giác thoải mái như cô. Lúc mắt sáng làm cho anh không rời mắt được, lúc im lặng thì không cần anh phải nói nhiều lời, lúc tự do thì cứ như vậy. Anh thật muốn mình không chút do dự kéo cô tới bên cạnh mình, thậm chí có thể trở thành bạn đời nửa đời sau của anh. Nhưng cô đã sớm gả làm vợ cho người ta, bản thân anh cũng đã mất đi cơ hội từ lâu.

“Rượu này...cô còn muốn uống không?”

“Không muốn nữa.” Hôm nay Trình Cốc Tâm đã không còn hào hứng nữa, chỉ trách bản thân mình quá mê rượu, bằng không cũng không trêu chọc chuyện như thế này, cô rất mệt, chỉ muốn về nhà, “Tôi muốn về nhà.”

“Được, vậy tôi tiễn cô.” Hiểu được tâm tình của cô nên anh cũng không ép, “Tôi sẽ giúp cô giữ rượu này lại, lần sau nếu cô muốn uống thì tới tìm tôi.” Anh quan tâm cô nên đề nghị như vậy.

“Ừ.”

Trên đường về nhà cô vẫn luôn rất bình tĩnh, có lẽ chuyện kinh sợ vừa nãy đã làm tiêu hao rất nhiều sức lực của cô. Bành Lâm lái xe tới dưới lầu nhà cô, sau khi nói câu cảm ơn với anh, cô xoay người mở cửa xe.

“Chờ chút, tôi đưa cô lên lầu.” Bành Lâm gọi cô lại.

“Không cần đâu, cảm ơn.”

“Tình hình của cô như vậy làm cho tôi rất lo lắng, đưa cô về nhà an toàn là nghĩa vụ của tôi.” Bành Lâm người nhận được giáo dục ở phương tây, nên hành động thân sĩ đã ăn sâu trong tim anh.

“Được thôi.” Cô không muốn kiên trì nữa, cự tuyệt vì không muốn làm phiền anh.

Trước đó Đồng Hàn Thành đã về nhà, bởi vì anh có hẹn với Trình Cốc Tâm, cô phải nói đáp án cho anh biết. Cho nên mấy ngày nay anh đã thức trắng mấy đêm liền để xử lý xong rất nhiều việc, cố ý chạy về lúc trời vẫn còn sáng. Anh muốn về để biết đáp án sớm hơn, không nghĩ tới anh lại phải đợi rất lâu. Hơn nữa, mấy ngày anh cho cô cũng đủ để cô đưa ra một quyết định rồi.

Nhưng mà đã qua thời gian tan làm của cô rất lâu, anh vẫn chưa thấy cô xuất hiện, gọi điện cho cô, điện thoại của cô vẫn luôn trong trạng thái không có người nghe. Anh đợi cũng rất sốt ruột, thậm chí còn có ý nghĩ muốn chạy tới trường học tìm cô, cuối cùng lý trí cũng dần anh xuống.

Thính giác nhạy bén làm cho anh biết có tiếng bước chân ở trên hành lang, không tới vài giây, ngoài cửa đã có tiếng thanh âm mở khóa, trực giác nói cho anh biết đó chính là Trình Cốc Tâm. Cho nên anh lập tức vội vàng chạy tới cửa, mở cửa cho cô.

Người ở ngoài cửa quả nhiên là Trình Cốc Tâm, nhưng không chỉ có một mình cô mà còn có một người đàn ông nữa. Đêm nay Trình Cốc Tâm rất đẹp, bộ lễ phục nhỏ màu xanh càng làm tôn lên nước da trắng ngần của cô, giày cao gót màu bạc bao lấy đôi chân nhỏ của cô, trang điểm trên mặt làm cho cô có cảm giác không dính bụi trần, vừa gọn gàng lại vừa dễ thương. Đồng Hàn Thành cảm thấy nếu là đàn ông thì lúc nhìn cô sẽ đều bị quyến rũ. Mà bên cạnh cô còn có một người đàn ông đang đứng, một thân tây trang màu xám, phối hợp rất tốt với phong cách của cô. Nhìn hai người như vậy rất khó để Đồng Hàn Thành không tỏ ra ghen ghét.

“Chào anh, chắc anh chính là ông xã của Cốc Tâm” Cánh cửa trước mắt đột nhiên mở ra nên làm cho Bành Lâm có chút sững sốt, dưới sự đánh giá của Đồng Hàn Thành anh đã khôi phục lại tinh thần.

“Đúng vậy, anh là?” Nhắc tới điểm anh là ông xã của Trình Cốc Tâm, anh ta lại nói ra rất đúng lý hợp tình. Nhưng cách gọi ‘Cốc Tâm’ thân thiết này làm cho anh nghe có chút khó chịu.

Bành Lâm lễ phép vươn tay ra, “Tôi là bạn của Cốc Tâm, anh có thể gọi tôi là Gary.”

“Gary?” Đồng Hàn Thành nhũn mày, anh đối với tên tiếng anh có chút không hảo cảm, đã là người Trung Quốc thì cần gì phải để người khác kêu tên mình bằng tiếng anh.

“Vâng, nếu anh đã ở đây thì tôi yên tâm rồi, vậy giao Cốc Tâm lại cho anh.” Bành Lâm vẫn duy trì thái độ rất khách khí.

“Đó là đương nhiên, không cần anh phải nói đâu, anh có thể đi thông thả rồi.” Trái lại Đồng Hàn Thành không cho anh có chút mặt mũi nào.

Trong quá trình hai người nói chuyện, Trình Cốc Tâm không nói câu nào. Thứ nhất là do đêm nay cô có chút cảm thấy hơi thoát; thứ hai Đồng Hàn Thành đột nhiên xuất hiện làm cho cô có chút kinh sợ. Cho nên lúc hai người nói chuyện, cô cũng chẳng nghe được câu nào. Chỉ biết sau khi Bành Lâm

đi, cô được Đồng Hàn Thành dắt vào phòng.

“Hôm nay em đi ra ngoài với người đàn ông kia sao?”

“Ừ.”

“Anh ta có quan hệ gì với em vậy?”

“Quan hệ bạn bè.”

“Sao anh gọi điện em không bắt máy?”

“Chắc không nghe thấy.”

“Em làm sao vậy?” Hỏi xong mấy vấn đề thấy thái độ trả lời của Trình Cốc Tâm rất thành thật, Đồng Hàn Thành coi như cũng thấy rất vừa lòng.

“Này! Đồng Hàn Thành, sao anh hỏi nhiều như vậy, thấy có phiền không hả.” Cô lập tức cảm thấy tình huống bây giờ có chút không được bình thường, mỗi chuyện cô làm cô đều phải thành thật khai báo. Hơn nữa, anh lấy đâu ra nhiều vấn đề như vậy.

“Sao anh không thể hỏi em mấy câu này?” Thái độ cô xoay chuyển như vậy làm cho Đồng Hàn Thành người vẫn có tâm tình không tốt đêm nay càng khó chịu hơn. Đợi cô từ chiều, đến tối cô xuất hiện ở trước cửa nhà với một người đàn ông khác, thì anh làm sao có thể không tức giận được.

Tâm tình của Trình Cốc Tâm cũng có chút không tốt, tự nhiên bị tên cận bã Đỗ Tư Tuấn khi dễ, về nhà lại còn nhận sự chất vấn của anh, cô không nuốt trôi cục tức này. “Đồng Hàn Thành, anh không có tư cách quản tôi, trên hiệp nghị của chúng ta đã nêu rõ không được can thiệp chuyện của nhau.”

Những lời nói này của cô đã làm cho Đồng Hàn Thành tổn thương thật sự, anh chờ mong chạy về nhà, chỉ để nghe câu trả lời của cô. Bởi vì anh rất tự tin, cô sẽ đồng ý anh. Nhưng bây giờ có vẻ cô đã quên mất chuyện anh từng nói với cô, cũng không để chuyện này ở trong lòng. Hơn nữa cô vẫn luôn nhớ kỹ chuyện muốn phải sạch quan hệ với anh, không muốn can thiệp chuyện của nhau.

“Cho nên em không muốn có chút quan hệ gì với anh?” Cuối cùng anh vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi thêm.

“Đúng vậy, anh là anh, tôi là tôi, anh không được xen vào chuyện của tôi.” Trình Cốc Tâm không có chút tự giác nào, không phát hiện thâm ý ở trong câu hỏi của anh.

“Anh là anh, tôi là tôi” mấy chữ này cứ từng câu từng chữ đánh vào tim anh, xem ra, những chuyện trước kia cũng chỉ anh tự mình đa tình, người ta căn bản cũng chẳng có chung ý nghĩ với anh.

“Được, anh hiểu rồi.” Tâm trạng vừa tốt bỗng chốc lạnh xuống.

Trình Cốc Tâm bấu môi, cũng chẳng muốn nói thêm câu gì với anh.

“Em nghỉ ngơi sớm đi, anh đi trước.”

“Anh muốn đi đâu?” Khi cần cô hỏi nhiều cũng biết lời nói đó của anh có nghĩ là anh sắp đi.

“Trở lại quân khu.”

Cô vẫn còn chưa kịp hỏi lại anh, anh đã xoay người đi ra khỏi cửa, chỉ chừa lại bóng lưng của anh. “Này, đã trễ vậy rồi anh về có chuyện gì không?”

“Có chút việc.” Nói xong anh liền mở cửa đi ra.

Người đàn ông này thật sự rất kỳ quái, nửa đêm chạy về từ quân khu, nếu đã về thì cần gì phải chạy lại chỗ đó nữa. Lời nói đêm nay của anh rất kỳ quái, nếu là bình thường, anh chắc sẽ không hỏi cô nhiều câu hỏi thiếu dinh dưỡng như vậy, chẳng phải dạo gần đây anh luôn bỏ mặc cô sao?

Trình Cốc Tâm đứng yên ở trong phòng khách rất lâu, làm thế nào cũng không nghĩ thông được chuyện này, cuối cùng quyết định không thêm nghĩ nữa. Suy nghĩ nhiều lãng phí tế bào não, bởi vì cô cũng chẳng thể tìm được đáp án, cứ dứt khoát đi tắm rồi leo lên giường ngủ thôi.

Nằm ở trên giường, cô bắt đầu cảm thấy bản thân mình rất kỳ lạ. Đã trải qua chuyện Đỗ Tư Tuấn, cô cảm thấy chuyện tình cảm thật sự rất mệt mỏi, rất tổn thương. Nhưng vì sao vừa mới đối mặt với Đồng Hàn Thành, vì sao cô có thể khôi phục lại tinh thần và cùng nhau đầu võ mồm với anh? Thậm chí còn tới mức vì người đàn ông đó mà thấy rối rắm. Đối với hành động của bản thân, cô nghĩ thế nào cũng không ra.

Giữa trưa hôm sau, cô nhận được điện thoại của Gary, anh có ý gọi qua hỏi thăm sức khỏe của cô. Trình Cốc Tâm cảm thấy rất tốt, sau khi ngủ một giấc cô liền ném hết tất cả những chuyện không vui ra sau đầu. Anh còn cố tình kể vài chuyện cười để làm tâm tình cô tốt hơn, nhờ sự quan tâm chăm sóc của anh, mà hảo cảm của cô đối với anh tăng lên rất nhiều.

Chờ sau khi Trình Cốc Tâm cười xong, anh mới thử thăm dò hỏi cô, “Chồng của cô...hôm qua anh ta không nói gì chứ?”

“Hả? Bộ anh ấy nên nói cái gì sao?” Khi nghe thấy câu hỏi này, đầu cô vẫn chưa kịp xoay chuyển.

“Không có gì. . . vậy thì tốt rồi.” Anh vốn cho rằng vì hành động ngày hôm qua mà làm cho vợ chồng hai người không vui, dù sao vợ mình đi tham gia tiệc rượu cùng một người đàn ông khác, dù không có xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng chắc cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Đương nhiên Trình Cốc Tâm không biết ý tứ ở trong câu nói của Bành Lâm, chỉ có điều khi anh nhắc tới Đồng Hàn Thành, trong lòng lại cảm thấy mình đã làm sai điều gì. Nghĩ lại chuyện đêm qua, hành động ngày hôm qua của anh làm cho cô không thể nào hiểu được.

Anh vẫn đang chờ câu trả lời của cô, nhưng mà thần trí của Trình Cốc Tâm đang trôi trên mây. Sau đó Bành Lâm cũng không nói thêm gì nữa, anh rất thức thời nói tạm biệt cô rồi cúp máy.

Mặc dù về chuyện của cô và Đồng Hàn Thành, cô có chút khó hiểu, nhưng cô cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa. Bởi vì trong quan niệm của cô, đây cũng không phải chuyện lớn gì, qua hai ba ngày là đã ném ra sau đầu. Cô vẫn khôi phục lại cuộc sống như thường ngày, lên lớp, về nhà, đi ngủ, cứ tuần hoàn như vậy. Thậm chí cô còn quên mất chuyện mà Đồng Hàn Thành từng đề cập với cô, cũng không ý thức được mục đích anh về nhà lần đó là gì.

Chỉ có điều, vài ngày sau sự xuất hiện của Khuru Nhĩ đã hoàn toàn phá vỡ cuộc sống bình lặng của cô.

Ngày ấy, cô vẫn như thường ngày, sau khi tan việc thì đi bộ xung quanh, không vội về nhà. Chờ khi về tới nhà thì cô ngạc nhiên nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Khuru Nhĩ.

Rốt cuộc cũng đợi được Trình Cốc Tâm về nhà, Khuru Nhĩ chạy hai ba bước vọt lên.

“Chị dâu, cuối cùng chị cũng về.”

“Khuru Nhĩ, sao anh lại ở đây?”

“Chị dâu, chị mau trở về quân khu với tôi đi, mấy ngày nay sư trưởng xảy ra chuyện rồi.” Vẻ mặt của anh rất lo lắng.

Ba chữ ‘xảy ra chuyện’ trong nháy mắt chạy vào não cô, làm cho cô có dự cảm không tốt, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi. . . tôi không nói rõ được, nhưng mà hành động trong khoảng thời gian này của sư trưởng không giống trước kia, chị tới nhìn một cái là biết liền.” Bởi vì trong lòng rất lo lắng, Khuru Nhĩ không thể nào biểu đạt được suy nghĩ của bản thân, nói có chút mơ hồ, làm cho Trình Cốc Tâm người không biết rõ tình hình càng thêm hoang mang.

Không cho Trình Cốc Tâm có cơ hội hỏi nhiều, Khuru Nhĩ liền thúc dục cô lên xe, muốn mời cô qua quân khu. Vì thế Trình Cốc Tâm cũng ngượng ngùng lên trên xe.

Lên xe hồi lâu, Khuru Nhĩ mới nói rõ ràng suy nghĩ của mình, nói cho cô biết hành vi mấy ngày nay của Đồng Hàn Thành rất không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Á bì

Thì ra đêm đó sau khi Đồng Hàn Thành trở lại quân khu, một mình anh thức đêm huấn luyện đến hừng đông, buổi sáng còn tiếp tục tham gia huấn luyện vào buổi sáng với nhóm lính của anh. Mỗi đến tối, hơn 20 tiếng đồng hồ huấn luyện quá độ, nhưng nhóm lính không có ai dám đi lên khuyên anh, thậm chí sau đó Tham mưu trưởng có ra mặt khuyên nhưng anh ngẩn ngơ như không nghe thấy. *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Cuối cùng sức lực của anh đã tiêu hao đến cực hạn, mới không thể không dừng lại. Nhưng đợi đến lúc anh nghỉ ngơi đủ, anh vẫn điên cuồng tập luyện như trước, cường độ mà không một người bình thường nào chịu nổi. Dù trước kia anh yêu cầu bản thân mình rất cao, thể năng của anh thậm chí còn được coi là đứng nhất đứng nhì ở trong quân khu, nhưng lần này mức độ huấn luyện đã vượt quá xa trước kia rất nhiều.

“Chị dâu, nếu sư trưởng còn tiếp tục như vậy nữa, sức khỏe của anh ấy sẽ suy sụp rất nhanh.” Khuru Nhĩ nói như đưa đám, “Bây giờ sư trưởng không nghe bất cứ ai, cho nên người mà chúng tôi có thể tìm cũng chỉ có chị mà thôi. Chị dâu, chị có biết tại sao sư trưởng lại biến thành như vậy hay không, trước khi anh ấy quay lại quân khu thì có xảy ra chuyện gì không?” *diễn.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

“Tôi. . . tôi không biết.” Khi nói cô không biết, Trình Cốc Tâm có chút lo lắng, cô có thể thoáng đoán được chuyện này có liên quan tới cô, bởi vì trước khi quay về quân khu người anh gặp cuối cùng chắc chắn là cô.

“Nếu chị dâu đã nói không biết, thì chẳng còn ai có thể biết. Thôi chị dâu, tới lúc đó tự chị hỏi sư trưởng đi, anh ấy nhất định sẽ nói với chị.” Khuru Nhĩ ký thác toàn bộ hi vọng lên người cô, ngược lại thì Trình Cốc Tâm không có tự tin.

Lần này Đồng Hàn Thành náo loạn, cô càng nghĩ càng cảm thấy nó có liên quan tới lần chia tay không vui vẻ của bọn họ lần trước. Nhưng lần trước cô có chọc giận gì anh sao? Rõ ràng tính tình anh kỳ quái, huấn luyện thất thường ép buộc thân thể mình là hành động ấu trĩ tới cỡ nào. Trên đường đi Trình Cốc Tâm cứ chầm chọc Đồng Hàn Thành, đầu óc chưa từng ngừng suy nghĩ. Chỉ một lúc sau đã đến quân khu.

Khi Trình Cốc Tâm nhìn thấy Đồng Hàn Thành, Đồng Hàn Thành vẫn còn đang chống đỡ ở trên xà đơn, áo ba lỗ cũng đã bị mồ hôi của anh thấm ướt đầm, bắp thịt ở trên hai cánh tay cũng căng chặt. Mặc dù hình ảnh đó cô đã từng tưởng tượng rồi, nhưng lúc thật sự gặp được vẫn có chút khiếp sợ, anh không muốn sống nữa sao?

“Đồng Hàn Thành, anh mau xuống đây.”

“Em tới đây làm gì?” Hình như anh hoàn toàn không nghe thấy lời nói của cô.

“Anh xuống đây trước đã, bộ anh không biết cánh tay của anh sắp chịu không nổi nữa à?” Cô thật sự có ý nghĩ muốn chạy lên túm anh xuống, cô nhìn thấy đôi cánh tay đó mà sợ run người.

“Chuyện của anh em đừng có xen vào, bảo Khuru Nhĩ đưa em về đi.” Đồng Hàn Thành không cảm giác tay anh đang tê, lỗ tai cũng tê lên rồi.

“Anh!” Trình Cốc Tâm bị nói đến tức giận, lời nó trong nhất thời nghẹn ngay cổ, “Đồng Hàn Thành, anh có ý gì hả, tôi có ý tốt, vậy mà anh lại dám nói chuyện như vậy với tôi!”

“Chính em đã nói qua, bản thỏa thuận trước khi kết hôn cũng có viết không được can thiệp vào chuyện riêng của đối phương.” Anh bình tĩnh trả lời lại cô.

Cô không nghĩ tới Đồng Hàn Thành lại thù dai như vậy, nhớ kỹ lời nói trước kia khi cô tùy tiện nói ra, còn dùng nó để phản bác cô, thật sự là làm cho cô tức chết mà. May đầu óc của cô vẫn còn đủ tỉnh táo, lúc này đã được Khuru Nhĩ nhắc nhở, nhớ lại chuyện lần trước chia tay trong không khí không vui, ngày đó cô thật sự đã quên mất chuyện cô đã hẹn với anh. “Được rồi, lần trước là tôi sai, quên mất chuyện đã hứa với anh, bây giờ tôi tới trả lời có được không?”

“Không cần, em về đi.” Đồng Hàn Thành gắng gượng cổ nhìn về nơi xa, chưa từng quay đầu lại liếc nhìn cô.

“Đồng Hàn Thành, anh chờ đó cho tôi!” Trình Cốc Tâm thật sự bị anh chọc giận, cô ngửa đầu hùng hống hổ hổ nói xong những lời này, liền xoay người chạy mất.

Mục tiêu của cô chính là căn tin, cô muốn tìm Lão Du mượn chai rượu mạnh. Bởi vì cô quyết định sẽ nói câu trả lời của mình, nhưng cô lại cần một chút hỗ trợ, bằng không cô không có đủ can đảm nói thẳng ra. Quyết định này được làm xong sau khi tới quân khu, thật ra cô dần cảm giác được sự tồn tại của Đồng Hàn Thành ở trong lòng cô không giống với những người khác. Khi nghe được anh gặp chuyện không may, không hiểu sao cô cảm thấy rất sợ hãi, ở chung một chỗ với anh, cô không hiểu sao cảm thấy rất yên tâm; còn những lúc bình thường, không hiểu sao cô có vẻ đề ý nhiều tới hành động và lời nói của anh. Cho nên, thử phát triển quan hệ với anh có thể là một trải nghiệm, ít nhất cô không cảm thấy cô có chút bực bội hoặc ác cảm gì về anh.

Sau khi Trình Cốc Tâm hỏi Lão Du cho cô một chai Bạch Cừu, rồi lại chạy hùng hống hổ hổ tới trước mặt Đồng Hàn Thành một lần nữa.

“Đồng Hàn Thành, anh có dám xuống đây uống rượu với tôi không?”

“Sao em còn chưa đi?” Đồng Hàn Thành cũng không cho cô chút mặt mũi nào, tưới một chậu nước lạnh lên đầu cô.

Chỉ có điều Trình Cốc Tâm hoàn toàn không để ý tới chậu nước lạnh của anh, cô chỉ xem toàn bộ như vì anh tức giận mà kiêu ngạo. Nếu nói chuyện với anh đã không hữu hiệu, thì cứ trực tiếp động thủ sẽ tốt hơn, cô không tin cô không thể túm anh từ trên xà đơn xuống.

Quả nhiên cô vừa ra tay, hai ba lần vì né tránh cô mà Đồng Hàn Thành trượt từ trên xà đơn xuống. Trình Cốc Tâm đắc ý cầm chai rượu đứng trước mặt anh, hoàn toàn không để khuôn mặt đen của anh vào trong mắt. Sau đó cô giơ bình rượu ở trong tay lên, “Sao? Anh dám uống với tôi không?” Hình như là có ý muốn biểu đạt ‘Anh đầu không lại tôi đâu’.

Đồng Hàn Thành cũng không để tâm phép kích tướng của cô, mặt vẫn đen như cũ, liếc nhẹ cô, xoay người muốn đi.

“Trời ơi, Đồng Hàn Thành, sao anh không cho tôi chút mặt mũi nào vậy, hôm nay bằng bất cứ giá nào tôi cũng muốn uống rượu với anh.” Trình Cốc Tâm cường bạo lôi kéo anh về ký túc xá, anh cũng không có chống cự lại mà chấp nhận theo cô, giờ anh sẽ không động chân tay với cô, anh muốn nhìn xem rốt cuộc cô đang muốn làm cái gì.

Cô đẩy anh tới trước bàn, thành thạo tìm được hai cái ly, móc từ trong túi ra hai bao đậu phộng mà Lão Du đưa cho cô. Sau khi mở chai Bạch Cừu, đổ ra rồi hùng hống đưa tới trước mặt anh, “Sao, ăn sáng bằng Bạch Cừu cũng không tệ lắm, rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Trình Cốc Tâm thấy có tia nhiệt tình khó thấy trên mặt anh, nhưng anh vẫn tiếp tục giả bộ.

“Nói... nói... chúng ta uống trước rồi nói sau.” Lời quan trọng lại kẹt trên bờ môi của cô, với tính cách đã điều cô sẽ không nói câu đó ra nhanh như vậy, bằng không cô cũng chẳng cần đi tìm Lão Du để xin rượu.

Đồng Hàn Thành vẫn là bộ dáng như đang xem kịch vui, cô cũng không được coi là thật sự chủ động, nên lúc này cảm thấy có chút xấu hổ. Anh bình tĩnh nhận lấy ly rượu cô đưa tới, giữ ở trước miệng. Nếu cô đã nói uống rượu trước thì cứ tùy ở cô vậy.

Trình Cốc Tâm ân cần rót cho anh một ly, còn cô thì chăm chú nhìn anh uống xuống không ít, rất nhanh sau đó bình rượu chỉ còn phân nửa. Đây chính là chai rượu mà lần trước làm cho cô say, cho nên giờ Trình Cốc Tâm nhất định cũng không chịu được, cô lấy một hột đậu phộng cho vào miệng, nhai hai cái rồi nói, “Đồng Hàn Thành, cái này... thật ra em nghĩ muốn nói với anh...” cô chống hai tay lên bàn ‘chà xát’ rồi đứng dậy, “Em thừa nhận chuyện lần trước là em sai, em đã quên mất chuyện em có hẹn với anh.”

****Lúc này là đôi cách xưng hô nha mọi người, chị chuẩn bị tỏ tình nên để em anh đọc sẽ ngọt ngào hơn.**

“Tiếp tục đi.” Anh híp mắt nhìn cô gần ở trong gang tấc.

“Cho nên giờ em muốn nói cho anh biết câu trả của em, anh nghe cho kỹ đó!” Cô còn đặc biệt cố ý hắng giọng lên nói, vì tác dụng của cồn thật sự làm cho lá gan của cô cũng lớn hơn rất nhiều, “Em-quyết-định-chấp-nhận-anh!” Cô gần từng chữ, nói những chữ này ra vô cùng rõ ràng.

Nói thật Đồng Hàn Thành cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cô ở dưới tình huống ba phần tỉnh táo bảy phần say vẫn làm cho anh rất kinh ngạc. Đêm đó sau khi nghe xong lời nói của cô rằng cô muốn phôi sạch quan hệ với anh, sau khi xuất hiện cảnh cô cùng với người đàn ông khác, anh cảm thấy rất lạc lõng và đau lòng. Mấy ngày nay anh luôn lấy việc luyện tập không nghỉ để giúp anh quên đi những chuyện đó, có đôi khi sự đau xót trên thân thể làm cho anh quên đi cảm nhận ở trong lòng. Cho dù hành động như vậy là lừa mình dối người, nhưng anh vẫn như cũ đắm chìm ở trong vòng tuần hoàn sống chết đó. Sau đó sự xuất hiện của cô làm cho anh có chút kinh ngạc, bởi vì anh không muốn cho cô thấy bộ dáng như bây giờ của mình. Anh liên tục đuổi cô đi, nhưng cô lại không nghe lời, thậm chí cách làm của cô còn làm cho anh cảm thấy khó hiểu.

Bây giờ sau khi xác định được ý đồ của cô, trong lòng anh vui mừng đến nở hoa.

Nhưng biểu tình trên mặt anh vẫn rất đáng đánh đòn.

Thấy anh không có chút phản ứng nào, Trình Cốc Tâm cũng không bình tĩnh, cô không tin mình đã nói rõ ràng như vậy rồi mà anh vẫn chưa hiểu, “Anh không nghe thấy lời em nói sao?”

“Ừ, đã nghe thấy.” Anh lạnh nhạt gạt đầu.

“Vậy sao anh chẳng có chút phản ứng nào vậy? Không phải anh nên cảm thấy rất vui về sao?” Trình Cốc Tâm kích động bỏ nhào tới trước mặt anh.

Đồng Hàn Thành không đề phòng bắt ngờ nắm được cánh tay cô, cái ly đang nằm trên tay cũng bị hất ra. Không đúng lúc rượu ở trên bàn đổ xuống đúng quần anh, cho nên chỗ bị rượu làm ướt chính là—đũng quần của anh, cái này làm cho anh cảm thấy rất xấu hổ. Cảm giác lạnh lạnh truyền lên não anh, trong nháy mắt cuốn mất sạch lý trí của anh, làm cho toàn bộ lực chú ý của anh đều dồn lên một chỗ.

“Đồng Hàn Thành, anh nói chuyện đi, sao anh không nói chuyện nữa?” Trình Cốc Tâm thấy anh không trả lời, nín chặt ngực anh dùng sức hỏi anh. Vì mặc áo quá mỏng lên ngực nít có cảm giác hơi thương cảm, khó tránh khỏi chuyện vì sự lôi kéo của cô mà có chút cọ xát các cơ bắp ở trên ngực.

Mới bắt đầu tiếp xúc với rượu thì có hơi lạnh lạnh, nhưng đó là Bạch Cừ, qua một lúc thì như bị lửa thiêu, làm cho anh đứng ngồi không yên. Vì thế cả trên lẫn dưới của Đồng Hàn Thành cùng nhau chịu kích thích, hơn nữa đã bóp nghẹn anh, thành công gọi lên dục hòa của anh.

“Anh có thể lấy hành động để diễn tả phản ứng của anh hay không?” Anh cắn răng nói với Trình Cốc Tâm đang bám trên người anh, hỏi rất gian ác.

Cô bé nhỏ Trình Cốc Tâm đáng thương lại còn hỏi một câu vô cùng ngây thơ, “Hành động gì vậy?”

Lúc ấy đã quá muộn, Đồng Hàn Thành đã hôn lên đôi môi hồng nhô mà anh đã thêm nhỏ dãi từ nãy tới giờ. Đồng Hàn Thành cảm thấy nếu bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt, cũng có cảm giác đối với nhau, thì có vài thứ cũng không cần phải để ý quá nhiều, dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu tiên. Cho nên anh liền mạnh dạn triển khai thực tiễn.

Trình Cốc Tâm tự nhiên khi không bị hôn, môi với răng nhỏ trắng phau của cô tỏa đầy mùi rượu, làm cho đầu cô có chút choáng váng và mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Á bì

Đôi môi anh mềm mại và ẩm ướt, đây là cảm xúc cũng chẳng xa lạ gì với cô. Lưỡi của anh linh hoạt đẩy hàm răng của cô ra, thăm dò và trêu chọc ở trong cái miệng ấm áp của cô. Trình Cốc Tâm bị anh kích thích tới mức toàn thân run lên, rốt cuộc đứng không nổi mà phải túm lấy cổ áo anh, hai tay vô thức vòng qua cổ anh. Cô chưa từng phản kháng, nguyên nhân là do một phần tác dụng của rượu, nhưng cô cũng không thể nào phủ nhận cô đã bị anh mê hoặc. Không biết đây là say rượu hay là say người, lúc này cô chưa từng nghĩ sẽ đẩy anh ra. *điên.đàn.lê.quý.đôn.á.bì*

Eo của cô bị hai cánh tay của anh ôm chặt, ôm chặt vào vòm ngực dày rộng của anh. Thân thể của anh liên tục tỏa ra hơi nóng, làm cho thân thể cô càng vô lực. Lưỡi anh không ngừng tấn công mãnh liệt vào lãnh địa của cô, bàn tay to của anh không ngừng vuốt ve lên lưng cô. Anh đẩy ra mút vào lưỡi của cô, làm cháy sạch những rối loạn của cô.

Không ngừng lại ở cái vuốt ve ở sau lưng, tay anh dần chuyển tới trước ngực cô, ngăn cách bởi cái áo mỏng như đã đoán mà bắt đầu nhào nặn. Động tác này làm cho Trình Cốc Tâm theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng Đồng Hàn Thành làm sao có thể để cô làm như vậy. *điên.đần.lê.quý.đơn.á.bi*

Hôn đến khi cô thở không nổi, anh mới rời khỏi đôi môi cô, mục tiêu của anh đã chuyển tới đôi má trắng nõn của cô, chóp mũi và vành tai. Anh khẽ liếm vành tai cô làm cho toàn thân của cô run rẩy, rồi anh thuận thế thăm dò vào trong áo cô, đẩy cao áo ngực cô lên. Cảm xúc chân thật tuyệt vời làm cho anh than nhẹ, bên ngoài bóng loáng và mềm mại, một tay nắm giữ lớn nhỏ. Bàn tay anh thô ráp đang nắm lấy làm cho cô không tự giác cong eo lên muốn thoát khỏi, lại bị anh giữ chặt.

Mỗi tiếng rên nhẹ phát ra từ miệng cô càng kích thích thần kinh của anh hơn. Hình như dục vọng ở bụng dưới của anh đã hoàn toàn thức tỉnh, đang thô sấp đứng dậy chống lại chiếc bụng bằng phẳng của cô.

“Đồng. . Đồng Hàn Thành, anh mau. . buông. . em ra.” Lý trí còn soát lại làm cho cô có ý định muốn chạy trốn.

“Không kịp nữa rồi.” Cùng lúc đó, anh ôm lấy người ngọc ở trong người, hai ba bước đã bước vào phòng ngủ. Lúc này mà cô kêu lên cũng đã mất hiệu lực, dục vọng của anh đã đốt cháy tới tận cùng, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô.

Trình Cốc Tâm bị quăng mạnh lên giường, ngược lại Đồng Hàn Thành thuận tiện đè lên người cô. Lúc này, trên người trước đó còn có áo ba lỗ giờ bỗng nhiên biến mất không tung tích, cơ bụng tám múi trước bụng dưới ánh sáng ban ngày có thể thấy rõ ràng đến kỳ lạ. Anh nhanh chóng cởi bỏ áo sơ mi trên người của cô, móc khóa áo lót phía sau cũng bị anh tháo ra rất nhanh, trong chớp mắt Trình Cốc Tâm và anh đối mặt trực tiếp với nhau.

Trước ngực mát rượi, cô lập tức giờ hai tay lên che đi phần ngực của mình, nhưng lại bị bàn tay anh mạnh mẽ đẩy ra. Sau đó, bộ ngực nóng cháy của anh dán lên trước ngực cô, hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, lại lần nữa làm cho đầu óc cô tiến vào trạng thái trống rỗng. Môi của anh di chuyển tới ngực cô, há miệng ngậm lấy đóa hoa đỏ thắm, đầu lưỡi treu đùa chóp đỉnh nhỏ, răng còn phụ cắn nhẹ, khiêu khích nó càng ngày càng cứng. Tay còn lại cũng không rảnh, vuốt ve nhào nặn bên còn lại. Anh nghe được âm thanh hít không khí của cô, tiếng rên tỉnh tở, quấy rầy và êm tai làm cho anh càng có cảm giác hưng phấn.

Ấm ướt và nóng cùng từng đợt mút vào làm cho cô có cảm giác ngực mình vừa trướng vừa đau, vừa khó chịu vừa vui vẻ, cô chưa bao giờ biết khi ngực mình bị đụng chạm lại có cảm giác như vậy, dù không phải là lần đầu tiên, nhưng dưới tình huống ý chí vẫn còn sót lại một tia thanh tỉnh mà xảy ra.

Cô bắt lực vặn vẹo thân thể mình, lại phát hiện có một chỗ thô sấp gì đó cứ chống lên bụng dưới của cô, lại làm cho không khí có chút nóng lên. Không biết phải làm sao, thứ kia cứ chống lên bụng dưới êm ái và mềm mại, trong nháy mắt có một luồng nhiệt lưu trào ra từ cơ thể cô. Làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ, đã ngoài hai mươi tuổi rồi thì làm sao cô không biết đó là phản ứng gì.

Trong lúc cô đang cảm thấy xấu hổ vì phản ứng không tốt của mình, Đồng Hàn Thành đã gian ác để chân ngay tại eo cô, nhanh chóng muốn cởi bỏ sự trói buộc còn lại của cô. Anh vẫn chưa cởi quần cô xuống mà chỉ từ ngoài thăm dò vào, dọc theo quần lót cô xuống phía dưới. Khi anh chạm vào một mảng ẩm ướt, Trình Cốc Tâm lập tức cảnh giác kéo tay anh ra. Chỉ là lúc ấy đã muộn, nụ cười tươi trên mặt anh đã nói lên anh đã phát hiện tình trạng quần bách của cô.

Trình Cốc Tâm xấu hổ và giận dữ cắn răng, muốn đẩy anh từ trên người cô ra. Đầu tiên Đồng Hàn Thành bắt được bàn tay nhỏ của cô, nhìn qua cô ý vị thăm trường, cúi thấp đầu đến bên tai cô, dùng thanh âm gọi cảm nhất có thể nói vào tai cô, “Không được đẩy anh ra, anh biết em cũng muốn anh.” Nói xong anh còn xấu xa liếm một vòng quanh lỗ tai cô, làm cho sự phòng bị của cô mất hết.

Ngón tay tà ác dọc theo quần lót ướt đầm chậm rãi xâm nhập vào bên trong, xoay vòng quanh rất đẹp mắt, dường như đang muốn dụ dỗ cô. Lập lại nhiều lần làm cho cô có cảm giác trống rỗng nói không nên lời, cứ như vậy hành hạ cô từng chút một, ánh mắt lơ mơ bày tỏ cô rất khó nhịn, nhưng cô vẫn cắn chặt răng chứng minh cô rất kiên trì.

Nhìn chằm chằm vào biểu cảm của cô, không nghĩ sẽ đùa cô nữa, Đồng Hàn Thành trực tiếp đẩy mép quần đưa ngón tay vào bên trong. Ngón tay thô dài tỉnh tở se lên vùng mềm mại của cô, nhanh chóng làm cho nhiều chất dịch chảy ra hơn. Cô cảm thấy bộ dáng của mình bây giờ đều hôn phách bay tán loạn, cả người gượng dậy không nổi, giống như đang bay bổng phập phồng giữ không trung.

“Cũng đã ướt đủ rồi.” Anh cười nhíu mày, đẩy chương ngại vật ra, đột nhiên đâm ngón tay vào bên trong cơ thể cô.

“A!” Trình Cốc Tâm không chịu nổi kêu nhỏ.

“Thật chặt.” Lời nói của anh càng lúc càng phóng túng, kích thích giác quan của cô.

Bị vật kỳ lạ đâm vào như thế mang đến cho cô cảm giác vui sướng xa lạ, làm cho cô không thể có phản ứng gì nữa. Mà ngón tay này cũng chậm rãi di chuyển, nạo sự ẩm ướt của cô mà đẩy ra tiến vào rất nhiều lần, cứ tiếp tục xâm nhập. Thân thể của cô cũng trào ra từng trận nhiệt lưu, làm cho ngón tay anh ẩm ướt đến rối tinh rối mù. Ý chí của cô dần trở nên mờ lung, loại phản kích kỳ lạ làm cho dục vọng của cô dâng lên. Hơn nữa răng môi và tay anh cũng không rảnh rỗi, đang quấy phá ở trước ngực cô, cô đã hoàn toàn không khống chế nổi ý thức của bản thân mình.

Bên trong gần như điên cuồng và phấn khích, kích thích mãnh liệt làm cho cô vì không chịu nổi mà co rút liên tục, rốt cuộc cũng đẩy cô lên cao trào lần thứ nhất. Cô ưm lên một tiếng rồi xụi lơ nằm trên giường, ngực thở gấp vội vàng. Đồng Hàn Thành buông ngực cô ra, nhanh nhẹn cởi xuống những ràng buộc cuối cùng ở trên người. Dục vọng ẩn nhẫn hồi lâu đang có xu thế lên cao, chậm chậm bước tới nơi ánh sáng mờ người kia. Xa nhau rất lâu làm cho

anh chịu đựng không nổi nữa, chỉ đành lấy tay cầm vật đó lên, chậm rãi đưa tới cửa miệng xinh đẹp kia cọ xát, làm cho bản thân anh cũng ướt đẫm.

Toàn thân cô run rẩy, nhất là nơi mà anh hành hạ. Đợi đến lúc anh xác định nó đã đủ ẩm ướt rồi, anh đột nhiên ra sức đẩy lên trên, trong nháy mắt vật cực đại của anh đã mạnh mẽ chôn sâu vào trong cơ thể cô, lấp đầy khoảng trống trong cô.

Bị xâm nhập bất ngờ không phòng bị làm cho Trình Cốc Tâm người còn chưa bình tĩnh lại đã ngửa mặt há hốc miệng, đó đã vượt qua kích thích cực hạn của cô, quả nhiên là anh muốn phá hư cô. Đôi môi đỏ hấp dẫn anh thật lâu, làm cho anh nhìn không được liến hôn lên, mút lấy răng môi của cô. Anh chậm rãi lui về phía sau rồi lại đẩy ngược trở về. Một bước lui một bước đẩy, hai bước lui hai bước đẩy, mãi cho đến khi anh thoát khỏi sự trói buộc của cô, anh lại lần nữa đột nhiên đẩy mạnh vào, nhập toàn bộ vào bên trong, làm cho cô có cảm giác có gì đó đánh sâu vào người cô.

Khi anh cứ tiếp tục ba nông một sâu đẩy vào đưa ra, khi thì anh dùng cái đầu đáng ghét đó nghiền nát ở trong cơ thể cô, trêu chọc nơi nhạy cảm của cô, mỗi lần đều làm cho cô thống khổ rụt về phía sau, nhưng đang ở trong tay anh nên không có chỗ để chạy trốn.

“A...a...ừm...a...” Từng đợt từng đợt đánh sâu vào thần kinh của cô, lúc này biểu hiện của cô vô cùng yếu đuối, dường như tất cả cảm nhận của cô đều bị anh khống chế, không có cách nào tự cô quyết định, những giọt nước mắt trong suốt bất giác đã tràn đầy trong hốc mắt. Loại cảm giác này cứ đánh úp vào cô, ngay sau đó thân thể cô cứng đờ, run lên mãnh liệt, thiếu chút nữa là cô đã hôn mê. Nhưng mà anh vẫn như cũ điên cuồng đưa ra đẩy vào ở trên thân thể cô, mang đến cho cô từng trận cao trào mãnh liệt hơn.

Ở phía dưới của cô truyền đến cảm giác mỗi nhử cực hạn, cô chỉ có thể run rẩy không ngừng, há miệng muốn nói nhưng lại nói không nên lời. Trình Cốc Tâm cảm thấy hình như sức lực của cô đã mất sạch, không có cách nào điều khiển bản thân mình nữa. Run rẩy một lúc lâu, rốt cuộc cô cũng đã có sức để hít thở. Cô cứ ra sức hít từng đợt không khí trong phòng, tìm về lại được cảm giác của bản thân.

Phản ứng sinh lý tự nhiên của cô lại có thể kích thích Đồng Hàn Thành tới mức này, trong nháy mắt lúc cô tới cao trào, anh không có cách nào buông cô ra, ngoại trừ để anh cảm giác vui sướng khi được hút vào chặt chẽ, cùng với anh tiến vào sâu hơn làm cho cô vui sướng thêm. Bây giờ bụng dưới của cô đã được buông lỏng, làm cho anh rất vui sướng không có từ nào để diễn tả, một lần nữa làm cho anh không tự kiềm chế được.

Anh vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt đỏ ửng của cô sau khi vận động kịch liệt, hỏi một cách xấu xa, “Em đây là đang muốn trả thù anh sao?”

Trình Cốc Tâm nghe không hiểu lời nói của anh, cho nên khi anh cầm lấy tay cô đưa tới phần bụng dưới của cô, mới hiểu được thâm ý trong câu nói của anh. Đồng thời anh còn dùng tay cô đè nhẹ lên phần bụng dưới của cô, để cho cô biết về sự tồn tại vật to lớn kia của anh. Mới vừa được thư giãn một chút giờ lại bị anh ấn lên đỉnh đầu, ngay lập tức phần dưới của cô liền mở ra.

Không biết qua bao lâu, toàn thân của Trình Cốc Tâm lần nữa cứng đờ, co rút và thét chói tai, nhưng anh vẫn còn cường hãn đánh vào nửa người dưới suy yếu của cô, tận tình tiến lên. Cuối cùng sau trận đó, anh mạnh mẽ đâm vào, lại lần nữa đưa cô lên cao trào tuyệt vời, phun ra hết tất cả dục vọng vào trong cơ thể đang gât gao cản chặc của cô. Thở hồng hồng kịch liệt, anh nếm thử mùi vị tuyệt vời một hồi lâu, mới rút dục vọng đã phóng hết ở trong thân thể của cô ra. Anh lười nhát nâng mắt lên, mới phát hiện thiên hạ ở dưới cơ thể anh đã hôn mê bất tỉnh.

Thấy bộ dáng yên tĩnh khi ngủ của cô, anh im lặng đưa ra một quyết định, vì nể chuyện ngày hôm nay cô cho anh ăn no say, anh không so đo với chuyện ngày đó cô đi ra ngoài cùng người đàn ông khác và chuyện ước hẹn mà cô đã quên.

Trình Cốc Tâm ngủ một giấc ba tiếng sau, khi tỉnh lại ngoài trời đã tối thui. Cô giật thân thể, phát hiện thân thể của mình vẫn còn nằm trong ngực của Đồng Hàn Thành, giữa hai chân vẫn còn dính cái thứ nói cho cô biết chuyện hồi nãy cô đã phóng đảng cỡ nào.

“Tỉnh rồi à?” Đồng Hàn Thành cũng không có ngủ say, chỉ là nhắm hai mắt lại nằm ở bên cạnh cô.

Cô nhìn thẳng vào hai điểm đỏ sậm, nói không nên lời là cô ảo não cỡ nào, cô rõ ràng chỉ đưa ra quyết định là sẽ chấp nhận anh, nhưng tại sao lại lên giường cùng với anh?

“Trước ngực anh đẹp lắm sao?” Không thấy phản ứng của cô, Đồng Hàn Thành tiếp tục trêu chọc cô.

“Không...hề, Đồng...Đồng Hàn Thành...chúng ta, chúng ta có phải là lại làm chuyện không nên làm rồi đúng không?” Chịu không được sự trêu chọc của anh, mặt cô lên đỏ bừng lên, ấp úng phun ra câu hỏi này, kỳ thật cô hi vọng anh sẽ cho cô một câu trả lời phủ nhận.

“Ừ, không phải.”

“Thật sao?” Nghe thế mắt cô sáng bừng, ngay lập tức ngửa đầu chống lại tầm mắt của anh.

“Chuyện không nên làm...vậy là em muốn nói chuyện gì?” Trong tiềm thức của anh loại chuyện lên giường này của hai người được anh phân loại là loại chuyện nên làm, cho nên khi Trình Cốc Tâm hỏi anh có phải hai người làm ‘loại chuyện không nên làm hay không’, anh liền phủ nhận nó.

“Chính là...chính là...” Nói đến đây, Trình Cốc Tâm liền bắt đầu ấp úng, nói không nên lời, “Là...làm...làm tình đó.”

Chỉ có điều khi cô nói xong, Đồng Hàn Thành lại im lặng, phản ứng này làm cho cô không được yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37

Một lúc sau, cô mới nghe thấy anh hỏi, “Em cảm thấy như thế nào? Chuyện này cũng đâu có một mình anh tham gia trong đó.”

Câu nói đó đối với cô mà nói như chậu nước lạnh đổ từ trên đầu xuống, quả nhiên tâm lý may mắn của cô đã bị bóp chết từ trong trứng nước. “Anh... sao anh có thể đối với em như vậy, mỗi lần đều thừa dịp em uống say rồi chiếm tiện nghi của em!” Thật sự là oan không sao kể hết, Trình Cốc Tâm đổ hết toàn bộ trách nhiệm lên đầu anh, cô bốc đồng chất vấn anh. [diễn.đàn.lê.quý.đôn@á.bì](#)

“Chiếm tiện nghi của em? Từ ngữ đó chẳng lẽ thích hợp để dùng trong tình trạng của người yêu sao?” Cũng không thêm đề ý tới sự nháo loạn của cô, chỉ một câu nói Đồng Hàn Thành đã đâm vào điểm yếu của cô.

Trình Cốc Tâm bị anh nói đến mức nói không nên lời, một lúc sau mới vội vã nói, “Nhưng mà chúng ta cũng mới vừa xác định quan hệ người yêu mà thôi, làm sao lại có thể tiến triển nhanh như vậy?” [diễn.đàn.lê.quý.đôn@á.bì](#)

Thì ra là như vậy, Đồng Hàn Thành lập tức hiểu được tâm tư của cô. Xem ra tư tưởng của cô bạn gái nhỏ của anh cũng rất là bảo thủ, mặc dù anh cũng không được tính là thanh niên gì, nhưng đối với chuyện này năng lực chấp nhận của anh cũng rất lớn. Huống chi đây chính là điều kiện để cho đuổi theo vợ mình, cho nên những chuyện như lên giường hay là sau đó anh đều cho đó là chuyện hợp lý. “Ừ... nhưng mà tiến triển như vậy không phải đã xảy ra trước khi chúng ta xác định quan hệ rồi hay sao?” [á.bì@diễn.đàn.lê.quý.đôn](#)

Cô vừa nghe liền hiểu được anh đang nhắc tới chuyện lên giường phát sinh lần đầu tiên, đó chính là sai lầm sau khi cô uống say, cô thật sự không muốn nhớ tới nó, nhưng vì sao anh cứ cố tình nhắc đi nhắc lại thế. Nghĩ tới đây cô quyết định nghiêm túc muốn làm rõ với anh một lần, “Đồng Hàn Thành, bây giờ chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Chuyện trước đó anh cứ quên hết đi được không?”

“Tại sao muốn anh quên?”

“Bởi vì... bởi vì...” Cô không biết phải nói thế nào với anh, “Dù sao anh cứ coi như chưa từng xảy ra những chuyện đó có được không? Còn có chuyện xảy ra ngày hôm nay nữa.” Cô hồn nhiên cho rằng cứ xóa hết những sai lầm này đi là được.

“Cái này là sự thật đã được định sẵn, làm sao có thể nói không xảy ra là được?” Anh bắt đầu có chút không hiểu lối suy nghĩ của cô.

“Sao lại không được? Anh phải đồng ý, bằng không... bằng không em không chấp nhận chuyện chúng ta!” Trình Cốc Tâm nói hết sức vô lý.

“Không chấp nhận? Chẳng lẽ ý em là những lời trước đó cũng có thể phủ nhận sao?” Đây chẳng phải là cô đang uy hiếp anh sao? Đồng Hàn Thành suy đoán lời nói của cô.

Cô dùng sức gật đầu, và không cần thận cạo xát ngực anh, dùng giọng nói hơi làm nũng hỏi, “Cho nên cuối cùng anh có đáp ứng em không?”

Vài lọn tóc của cô làm cho tâm anh ngứa ngáy, ở trước mặt cô luôn luôn nghiêm túc, chỉ cần cô như vậy anh liền không thể tức giận với cô. Không biết rốt cuộc cô nghĩ như thế nào, cho dù lời nói cô nói với anh có rất nhiều chỗ khó hiểu, nhưng giờ cô là bạn gái anh, cộng thêm việc trên luật pháp cô là vợ anh, anh sẽ thỏa mãn ước nguyện đó của cô. Vì thế anh trầm giọng ừ một tiếng, coi như là đồng ý.

Lấy được phản ứng của anh, Trình Cốc Tâm rốt cuộc cảm thấy thỏa mãn. Mặc dù hành động mới vừa rồi có chút lừa mình dối người, nhưng cô vẫn ngu ngốc tin rằng, cứ cố gắng che giấu đi sai lầm cô không muốn nghĩ là được.

Nhìn khuôn nhăm mắt đầy thỏa mãn của cô, Đồng Hàn Thành cảm thấy mới vừa rồi dung túng cho cô là chuyện sáng suốt, nhưng cô vừa mới tỉnh, giờ lại muốn ngủ nữa sao? Giờ này đã qua giờ cơm tối, cô không thấy đói bụng sao? “Em còn muốn ngủ nữa sao? Không đói bụng à?”

Giọng nói lại vang lên lần nữa ở trên đỉnh đầu cô, hình như cái bụng trống rỗng của cô cũng nghe thấy lời nói của anh, hết sức phối hợp kêu lên vài tiếng. Hai người nằm gần nhau như vậy, cô tin rằng anh cũng nghe rõ được. Cô xấu hổ sờ bụng mình, “Ha ha, đói chứ.” Trước đó khi cô tan tằm còn chưa có về nhà, đã bị Khuru Nhĩ đưa đến quán khu, rồi sau đó uống rượu với anh, nhiều nhất cũng chỉ được ăn mấy hạt đậu phộng. Sau đó thì cùng lẩn lộn lộn với anh, sau đó nữa chính là ngủ tới tận bây giờ. Cô chưa nhìn thì chưa biết nhưng liếc mắt nhìn lên đồng hồ treo trên tường thì mới biết giờ đã hơn 10 giờ. Đầu óc của cô đã mảnh liệt tố cáo cái dạ dày, cô thật sự đã đối xử tệ với nó rồi.

“Được rồi, để anh đi chuẩn bị cho em chút đồ ăn, em nghỉ ngơi trước đi.”

Đồng Hàn Thành rút cánh tay dưới người cô ra, xoay người xuống giường.

Trình Cốc Tâm ngượng ngùng gật đầu, vùi mặt vào chăn, chỉ chừa cặp mắt to đen láy. Đối với bóng lưng mở cửa rồi đi của anh, cô đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, “Đồng Hàn Thành, hôm nay là ngày mấy vậy?”

“Ừ... 3, sao vậy?” Anh bị cô gọi lại, liền nghe thấy cô hỏi một câu không đầu không đuôi.

Cô ở trong chăn đếm mấy đầu ngón tay, đột nhiên biết hôm nay không phải là kỳ an toàn của cô, mà cô biết Đồng Hàn Thành nhất định không có đeo bao. Cho nên cô cắn môi hỏi, “Thuốc tránh thai lần trước còn không?”

Những lời này ù ở bên lỗ tai của Đồng Hàn Thành trong chốc lát, nói thật anh có chút không muốn nghe cô nói mấy lời này. Về chuyện có con, anh vẫn luôn có thái độ là thuận theo tự nhiên. Lần trước đồng ý đi mua cho cô là vì cô còn chưa tiếp nhận anh, nhưng lần này thì khác, “Anh ném rồi!” Anh lạnh lùng trả lời.

“Cái gì? Anh ném rồi, sao anh có thể tùy tiện ném nó đi như vậy, thuốc lần trước em mới uống có một viên.” Trình Cốc Tâm tỏ ra hết sức kích động.

“Giữ lại cũng vô dụng, em muốn nó làm gì?”

“Nhưng anh cũng không được ném nó đi, vậy em phải làm sao bây giờ?” Cô lo lắng nắm chặt chân, quả nhiên phạm phải sai lầm thì phải bị trừng phạt, cô cảm thấy đau đầu với vấn đề này.

Anh thấy cô như vậy, những cảm xúc vui sướng trước đó đều bay mất, mang thai con anh chẳng lẽ không tốt sao? Kết quả anh mà xui quýt khiến nói ra câu này, “Em yên tâm đi, anh không có bắn vào trong.”

“Thật... thật sao?”

“Em không tin lời nói của anh thì có thể sờ khăn trải giường mà.” Đồng Hàn Thành cố ý nói như vậy, thật ra mặc kệ thật hay là giả, nếu Trình Cốc Tâm có sờ thật thì chỗ đó nó cũng rất ẩm ướt, đạo lý này rất đơn giản. Nhưng đối với người đang vui vẻ tới mức hôn mê đầu óc như Trình Cốc Tâm mà nói, không cần nghi ngờ đây chính là bằng chứng thật sự.

Sau khi ăn cơm xong, Trình Cốc Tâm ngủ lại ở trong quân khu, dù sao giờ này mà còn chạy về nội thành thì có chút không tự tế. Theo lý thuyết, Trình Cốc Tâm không hi vọng Đồng Hàn Thành ngủ cùng cô, bởi vì khoảng thời gian trước khi cô còn sống trong quân khu, thì chính là cô ngủ phòng anh, anh ngủ ở ngoài. Nhưng hôm nay Đồng Hàn Thành cự tuyệt ý muốn của cô, nguyên nhân rất đơn giản, giường lò xo kia đã bị chuyển đi rồi, anh không có chỗ để ngủ. Cho nên Trình Cốc Tâm chỉ có thể chu miệng, im lặng đồng ý để anh ngủ cùng một giường với cô.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Hàn Thành tự mình đưa cô về trường học. Khi tới nơi thì nửa tiết đầu đã trôi qua, may mắn là cô không có tiết đầu.

Vì có biển số xe đặc biệt nên xe chạy thẳng vào trường không có gì trở ngại, xe dừng lại trước tòa nhà làm việc của Trình Cốc Tâm. Cho dù sáng sớm không có lớp, cô vẫn gấp gấp xuống xe, dù sao thì cô cũng đã đến muộn mà không có lý do.

Khi tay cô vừa tháo dây an toàn ra chuẩn bị mở cửa xuống xe, Đồng Hàn Thành đã gọi cô lại, “Chờ một chút.”

“Sao vậy?” Trình Cốc Tâm không hiểu quay đầu lại nhìn anh.

Anh không nói gì, chỉ nghiêng người nhưn lên, giờ tay lên trước ngực cô. Đối với hành động của anh, nhất thời lưng của Trình Cốc Tâm cứng lên, xấu hổ không biết làm sao cho tốt. Nhưng mà Đồng Hàn Thành không có làm ra chuyện thân mật gì quá đáng như cô nghĩ, mục đích của anh là chỉ muốn hạ cổ áo xuống cho cô. Sau khi sửa xong, anh vừa chưa rời khỏi mà dừng lại bên mặt cô, nhìn vào khuôn mặt hơi phỉn hồng của cô, không có ý tốt nói, “Em nghĩ đi đâu vậy?”

Ý tứ chế nhạo trong câu nói này lộ ra quá rõ, Trình Cốc Tâm xấu hổ đẩy ngực anh ra, thờ phỉ phò nói cho anh biết, “Em không có nghĩ gì hết! Cổ áo em thì để tự em sửa là được!” Nói xong còn giả vờ sửa lại cổ áo, che giấu đi chuyện mặt mặt mới vừa rồi.

Đồng Hàn Thành cũng không có tiếp tục tranh cãi với cô, mà chỉ tính nói chuyện để xoa dịu chuyện ‘mang thai’ ngày hôm qua của hai người, “Khoảng thời gian trước mẹ hỏi chúng ta có rảnh về ăn cơm với bố mẹ hay không, lúc đó anh vẫn chưa nói thời gian cụ thể, cho nên anh muốn chúng ta về chủ nhật này, được chứ?”

Mặc dù chuyện trở về nhà họ Đồng ăn cơm cô có chút không tình nguyện, bởi vì vừa thấy mẹ Đồng thì sẽ nói tới chuyện sinh con này nọ, còn bản thân cô thì vẫn luôn cảm thấy áy náy khi đối mặt với bọn họ, nhưng mà mượn cớ không đi thì cũng không phải là biện pháp lâu dài, cho nên loại chuyện này cô cũng chỉ có thể chấp nhận, tốt xấu gì lần này cũng có Đồng Hàn Thành đi cùng. “Được.”

Chuyện này đã định như vậy, nhưng mà Trình Cốc Tâm không hề biết rằng mẹ ở trong miệng của Đồng Hàn Thành không phải là mẹ Đồng mà là mẹ cô Hà Tố Mẫn, chỉ có điều đây là chuyện sau này.

Đồng Hàn Thành trở lại quân khu, liền xử lý hết tất cả những chuyện trước đó anh bỏ ngang. Thấy đồng văn kiện chất đầy trên bàn làm việc, anh nặng nề hít sâu vào, Trình Cốc Tâm thật sự là nhược điểm của anh mà, bản thân anh từ trước tới giờ chưa bao giờ xảy ra chuyện luống cuống như vậy, vứt bỏ công việc, vứt bỏ lý trí, giống như những thằng nhóc chơi chơi không hiểu chuyện gì, thất tình mà tổn thương bản thân mình. Có lẽ đời này của anh sẽ thua ở trên tay cô, mà chuyện kết hôn của anh và cô chính là chuyện duyên phận đã định sẵn.

Hiệu suất làm việc của anh trước giờ vẫn luôn rất cao, mới mấy tiếng mà đã làm xong công việc của mấy ngày. Xoa mũi, tiếp tục lấy bản văn kiện tiếp theo, nhưng lại kinh ngạc phát hiện trong tay anh không phải là văn kiện bình thường mà chính là một chiếc túi hồ sơ được dán kỹ. Mở túi ra, ở bên trong chính là tài liệu từ nhỏ tới lớn của vợ anh --- Trình Cốc Tâm, anh nhất thời nhớ ra đây chính là văn kiện mà trước đó anh báo Khuru Nhĩ đi điều tra. Nhìn tập hồ sơ dày ở trong tay, anh tin rằng Khuru Nhĩ đã tốn không biết bao nhiêu sức lực, anh cũng đoán được chắc cậu ta vừa thu hoạch được không lâu, sau đó liền giao bản hồ sơ này tới phòng làm việc của anh. Nhưng mà lúc đó anh chẳng thèm để ý tới ai, Khuru Nhĩ cũng không có cơ hội nói cho anh biết.

Sau khi biết rõ những thứ này, anh bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu phần hồ sơ ở trước mặt này. Đây cũng chỉ là một phần hồ sơ về một phần trong sự trưởng thành của Trình Cốc Tâm, từ lúc còn trong nhà trẻ, mãi đến khi cô tốt nghiệp rồi làm nghiên cứu sinh, hơn phân nửa thời gian của cô là ở trường

học. So với anh nghĩ, Khuru Nhĩ tra thực sự rất rõ ràng, bao gồm tất cả những bản điểm mỗi học kỳ mỗi lớp của cô, cùng tất cả những giải thưởng bằng tốt nghiệp mà cô có.

Anh lật xem nửa ngày, phát hiện có vài điểm làm cho anh có chút nghi ngờ. Bắt đầu từ năm thứ ba ở tiểu học, trên phiếu điểm của cô luôn được thầy cô giáo viết là ‘thành tích rất nổi bật, nhưng cần giao lưu với bạn học nhiều hơn’, ‘bình thường luôn im lặng, không nói chuyện’, đề nghị tham gia nhiều hoạt động xã hội một chút, thúc đẩy phát triển toàn diện’, những điểm này không có chỗ nào không nói lên cô có tính cách rất lầm lì. Nhưng theo như anh tiếp xúc với cô, tính cách đó hoàn toàn không có xuất hiện trên người cô. Bất kể là khi tiếp xúc với Đồng Phi Phi hay là người đàn ông khác, anh hoàn toàn không nhìn thấy tính cách lầm lì này của cô.

Nhưng giờ trong tay anh lại có bằng chứng từ thầy cô của cô mỗi năm qua, điều này làm cho Đồng Hàn Thành lâm vào mê cung. Anh không thể tin được, trước đây cô là một người lầm lì như vậy, không biết giao lưu với người khác, mà điều gì làm cho cô có tính lầm lì như vậy? Và điều gì đã làm cho cô thoát được tính cách lầm lì? Bây giờ nghĩ lại, anh mới phát hiện mình chẳng hiểu gì về cô, cô chưa bao giờ đề cập qua chuyện quá khứ của cô, thậm chí những tài liệu này cũng là anh dùng thủ đoạn đặc biệt mà có được.

Anh muốn tìm những tài liệu này là do lần đầu vật lộn đó, cô hoàn toàn có những chiêu thức rất kỳ lạ. Như vậy mặc kệ là nhìn tính cách của cô hay kỹ năng của cô, biểu hiện của cô cũng đều rất bất đồng với quá khứ, trong lúc đó giữa hai người chắc chắn có nguyên nhân và điểm giống nhau nào, kết luận như vậy làm cho anh rất tò mò mà muốn tìm hiểu nhiều hơn. Vừa lật tài liệu, anh nhất thời đã tìm được cách.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Hôm nay Trình Cốc Tâm ở trong phòng trực thì nhận được điện thoại nói là có khách, sau khi biết được tên của người khách đó, cô mới biết thì ra là một người khách không mời mà đến. Mặc dù cô không gặp cô ta, cũng không biết vì sao cô ta tìm mình, nhưng hẳn là khi đó cô nên đi từ phòng trực qua phòng làm việc của cô, quả nhiên cúp máy không bao lâu, ngoài cửa đã có tiếng gõ cửa.

Không sai người xuất hiện sau cánh cửa chính là Dung Thi, cô cũng không hề nghĩ rằng người tìm đến cô chính là cô ta. á.bì.@diễn.đàn.lê.quý.đôn

“Huấn luyện viên Trình.” Sau khi vào cửa Dung Thi cũng rất lễ phép chào cô.

“Có chuyện gì sao?” Cô cũng không muốn nhiều lời với cô ta, thậm chí một chút cũng chẳng muốn gặp.

“Huấn luyện viên Trình, cô còn nhớ em sao? Em chính là học trò trong đội mà cô huấn luyện không lâu trước đó, em tên là Dung Thi.” Cô ta nói chuyện giọng rất ấm và tình tế, giống như bộ dáng của một học sinh ngoan.

“Nhớ.” Trình Cốc Tâm lạnh lùng trả lời.

“Huấn luyện viên Trình còn nhớ em là bạn gái của Đỗ Tư Tuấn không? Bữa tiệc lần trước chúng ta đã gặp qua nhau.” Cô ta hoàn toàn không hề cảm nhận được sự ghét bỏ từ Trình Cốc Tâm, vẫn như cũ nói chuyện theo ý mình. á.bì.@diễn.đàn.lê.quý.đôn

Trình Cốc Tâm không biết trong hồ lô của cô ta bán thứ gì, cô không biết chẳng lẽ cô ta tới đây là để nói những chuyện này, cô không vui nhú mi, “Nhớ được, rốt cuộc cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Vây em cũng nói thẳng luôn.” Tay của Dung Thi nắm chặt lấy túi sách, từ góc độ của Trình Cốc Tâm có thể thấy cô ta rất khản trương. Quả nhiên cũng chỉ là cô gái nhỏ, khi đối mặt với cô vẫn còn rất lo lắng. “Đỗ Tư Tuấn là bạn trai em, chúng em sắp đính hôn rồi.”

“Ừ, cho nên?” Cô vẫn như cũ không biết ý đồ của cô ta là gì.

“Nên... chuyện xảy ra trong bữa tiệc lần trước chẳng qua chỉ là anh ấy nhất thời hồ đồ, cuối cùng người yêu của anh ấy vẫn là em.” Nói đến câu cuối cùng, cô ta đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực như cây ngay không sợ chết đứng, hình như muốn chứng minh chuyện đó chính là sự thật.

“Thật xin lỗi, Dung tiểu thư, hình như theo lời nói của cô thì tôi chẳng có liên quan gì tới chuyện này.” Trình Cốc Tâm không khách khí tạt cho cô ta một gáo nước lạnh, cô nhất thời cảm thấy rất châm chọc, sau khi biết rõ người phụ nữ phá hoại hạnh phúc của cô là cô em họ này, cô ta giờ còn có thể trắng trợn khoe với người khác về tình yêu của mình. Càng buồn cười hơn đó chính là người đàn ông mà cô từng yêu lại đi bắt cả hai tay lần nữa, nhưng cô ta vẫn thề son sắt tin tưởng hắn ta, nghĩ đến đây, cô liền cảm thông cho cô ta. á.bì.@diễn.đàn.lê.quý.đôn

“Không, em tới tìm cô là muốn cô buông tha cho anh ấy.” Trái với sự lạnh lùng của Trình Cốc Tâm, cô ta lại có chút kích động.

“Buông tha cho anh ta?” Trình Cốc Tâm lại lần nữa nhú mi nghi ngờ.

“Đúng vậy, huấn luyện viên Trình, lần trước Tư Tuấn xúc phạm cô là do ý thức mơ hồ, xin cô hãy bỏ qua cho anh ấy. Trong khoảng thời gian này, những đầu mối hợp tác với công ty anh ấy đều kêu gọi ngừng hợp đồng, anh ấy giờ đã không còn đường đi, hơn nữa giờ anh ấy còn nói cô đang muốn kiện anh

ấy.” Giọng nói của Dung Thi khẩn thiết cầu xin cô.

Trình Cốc Tâm lập tức hiểu được nguyên nhân, cô nghĩ chắc đây là chuyện mà Gary động tay chân, bởi vì lần trước cô có nói sẽ khởi kiện hắn ta, hi vọng Đỗ Tư Tuấn sẽ nhận được hình phạt nên có. Cứ cho rằng chắc Gary sẽ chỉ cho hắn chút trừng phạt nhỏ, ai ngờ chuyện lại nghiêm trọng như vậy. Nhưng nghĩ tới đủ loại hành vi xấu xa của Đỗ Tư Tuấn, cô chẳng có chút đồng tình nào với hắn ta. “Thật xin lỗi, đây chính là hình phạt mà anh ta nên nhận.”

“Hình phạt? Chẳng lẽ cô không có làm sai sao? Nếu không phải cô dụ dỗ Tư Tuấn trước, anh ấy cũng không bị cô mê hoặc, anh ấy còn nói cô rõ ràng là một người nữ đã có chồng, lại còn ở chung một chỗ với người đàn ông khác.” Dung Thi nóng nảy miệng liền nói bậy.

Trình Cốc Tâm hết chỗ nói, chẳng lẽ lời nói như vậy mà cô ta cũng nói ra miệng được sao? Cô dụ dỗ Đỗ Tư Tuấn? Đòi này cho dù đàn ông có chết hết cô cũng chẳng nguyên ý đi làm chuyện đó, đối với cái loại đàn ông xấu xa mà cô đã nhìn thấu, quả thật cô muốn tránh còn chẳng kịp. Còn dám nói cô là người đã có chồng mà còn ở chung một chỗ với người đàn ông khác? Rốt cuộc bọn họ có hiểu rõ tình huống hay không vậy hả, rõ ràng cô và Gary có quan hệ trong sạch đến như vậy. Nói như vậy làm cho cô cũng chẳng muốn đối xử khách sáo với cô ta, “Dung tiểu thư, mời cô chú ý tới lời nói của mình, chuyện cô nói tôi không thể làm, nếu cô không có chuyện gì khác thì xin mời đi cho.”

“Không thể làm?” Dung Thi cười khổ một tiếng, “Muốn trừng phạt Tư Tuấn chỉ cần một câu nói của cô, vậy không trừng phạt Tư Tuấn nữa chẳng phải chỉ cần một câu nói của cô thôi sao?” Biết chuyện mình muốn không thể thực hiện được, cô ta liền vừa dậm vừa xoa, “Huấn luyện viên Trình, cô biết không? Tôi mang thai rồi.”

Tin tức này quả thật làm cho cô có chút bất ngờ, nhưng cô vẫn hỏi lại lạnh như băng, “Vậy rồi sao?”

“Chẳng lẽ cô muốn sau khi đứa nhỏ sinh ra phải đối mặt với chuyện ba của nó phá sản hay sao? Còn có khả năng phải nhận tai ương ở trong lao tù?” Nói đến đây, Dung Thi vỗ nhẹ bụng mình, thậm chí còn gạt nước mắt ở khóe mắt, “Huấn luyện viên Trình, xin cô hãy thương xót, bỏ qua cho Tư Tuấn đi, em và đứa nhỏ sẽ cảm kích cô cả đời.”

Lời nói này làm cho cô cứng người lại, cô có thể vô tình với đôi câu nam nữ này, nhưng cô lại không thể nhẫn tâm với đứa trẻ vô tội này, dù sự tự tồn của đứa trẻ này rất đáng thương hại. Trình Cốc Tâm im lặng hồi lâu, rốt cuộc đã đưa ra được quyết định, cô cam đoan với trời, cô thật sự là vì đứa trẻ này mà tha thứ cho ba mẹ của nó. “Tôi sẽ tìm Gary, bỏ qua cho anh ta lần này, nhưng phiên cô nói cho anh ta biết, nếu sau này anh ta còn tái phạm những điều xấu xa như vậy nữa, thì chẳng trốn được sự chế tài của pháp luật đâu.”

“Dạ... cảm ơn cô, huấn luyện viên Trình.” Dung Thi vui vẻ lau nước mắt, gật đầu không ngừng.

Tiền Dung Thi đi, Trình Cốc Tâm thở dài thật sâu. Nếu như muốn cô liệt những người vào trong sổ đen, thì Dung Thi và Đỗ Tư Tuấn chính là những người đầu tiên. Cô cũng chẳng còn so đo tính toán ân oán với bọn họ, nếu giờ cô đã được sống lại, thì chỉ hi vọng mình được sống một cuộc sống mới, nhưng hai người này cứ cố tình quấy rối mình, không biết đó có phải là nghiệt duyên của cô hay không nữa.

Cô lắc đầu, cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều, cảm điện thoại lên tính gọi cho Gary, trong thâm tâm cô hi vọng sau khi trải qua chuyện này, hai người đó cũng sẽ không bao giờ có cơ hội xuất hiện trong cuộc đời của cô nữa.

Điện thoại đã được chuyển máy rất nhanh, giọng nói ở đầu bên kia vẫn tao nhã như trước, như khi cô gặp anh lần đầu tiên.

“Cốc Tâm?” Bành Lâm rất ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của cô.

“Ừ Gary.”

“Cô tìm tôi có chuyện à?” Theo như sự hiểu biết đối với cô, cô sẽ không vô duyên chủ động gọi điện cho anh.

“Vâng, chuyện Đỗ Tư Tuấn lần trước, có phải anh đang trừng phạt anh ta đúng không?” Nói chuyện với người đàn ông này cô vẫn luôn cảm thấy rất thoải mái, giống như bạn bè quen biết nhau đã nhiều năm rồi.

“Đúng vậy, tôi có động chút tay chân nhỏ vào công ty của anh ta, còn chuẩn bị chính thức khởi kiện anh ta.”

“Anh thật sự muốn khởi kiện anh ta sao?” Ngay từ đầu khi nghe Dung Thi nói anh muốn khởi kiện hắn ta chỉ nghĩ là anh muốn dọa唬, không ngờ anh lại muốn làm nghiêm trọng như vậy.

“Đúng vậy, bởi vì đêm đó tôi có tìm được camera theo dõi trên ban công, nên không muốn uổng phí loại chứng cứ này, hơn nữa để pháp luật chế tài anh ta là công bằng nhất không phải sao?” Nhớ lại sau này anh lấy được đoạn video ngắn, anh thật sự rất ân hận sao lúc trước anh không đánh hắn ta thêm mấy đấm.

Đội anh nói xong, cô im lặng trong giây lát, mới do dự nói, “Gary, anh có thể bỏ qua cho anh ta hay không?”

“Bỏ qua cho anh ta? Sao vậy Cốc Tâm?” Lời cô nói làm cho anh nhất thời có chút hồi hộp, sau vài giây mới phản ứng thấy giọng nói của cô có phần không đúng.

“Trừng phạt trước đó cũng đã đủ với anh ta rồi, giờ bỏ qua cho anh ta đi.” Có thể nói ra như vậy, Trình Cốc Tâm cũng đã có một cuộc đấu tranh cực lớn ở trong lòng. Cô không phải là người độ lượng gì, đối với người đã từng làm tổn thương cô, cô không thể tha thứ và khoan dung được.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Mặc dù đó là câu hỏi, nhưng anh tin chắc đã xảy ra chuyện gì đó rồi, nếu không thì sao giọng nói của cô suy yếu như vậy.

Đối với vấn đề dây dưa với Đỗ Tư Tuấn, cô cũng không muốn nói nhiều với người khác, cho dù là ai đi chăng nữa. Bởi vì nó có liên quan tới chuyện trùng sinh của cô, và còn là tổn thương mà cô đã từng trải qua, hơn nữa chuyện này cũng không phải hai ba câu là có thể nói rõ thành lời. Cô nhất quyết giữ kín bí mật này, trên thế giới này sẽ không có người thứ hai biết chuyện đó, cô không biết bí mật này có thể đi theo cô cả đời hay không, nhưng bây giờ, cô vẫn chưa tìm được người mà cô có thể tin tưởng nói những lời này.

“Không có, thật xin lỗi, chuyện này nên dừng ở đây thôi.”

Nếu cô đã nói như vậy, Bành Lâm cũng không miễn cưỡng nữa. Nhưng thông minh như anh, anh cũng biết được quan hệ của Đỗ Tư Tuấn và Trình Cốc Tâm cũng không đơn giản như vậy, bây giờ cô lại còn lảng tránh anh, chỉ sợ cô cũng không thể tìm được lý do cho câu nói của mình. Nghĩ đến đây anh chỉ có thể cười khổ, đối với cô anh chẳng qua cũng chỉ là bạn bè bình thường, cho nên anh lấy lập trường gì mà kêu cô phải thành thật với anh chứ?

“Không cần phải xin lỗi đâu, tôi sẽ dựa vào lời nói của cô mà làm.”

“Cảm ơn anh, Gary.”

Quả nhiên cô vẫn xem mình như người ngoài, Bành Lâm cười tự giễu, mà phần tâm ý này anh cũng chỉ có thể giữ lại trong lòng. Ở trước mặt, ít nhất anh có thể biểu hiện rộng lượng một chút, “Không cần cảm ơn tôi đâu, chúng ta là bạn bè mà không phải sao?”

Chuyện này cứ qua đi như vậy, đối với Đỗ Tư Tuấn và Dung Thi, Trình Cốc Tâm cũng đã giúp đỡ hết lòng rồi.

Sau đó cuộc sống lại khôi phục yên lặng như bình thường. Một mình cô trong khoảng thời gian đó cứ chạy tới chạy lui giữa trường học và nhà, nhưng mà mỗi ngày trước khi đi ngủ sẽ nhận được những lời hỏi thăm ân cần của Đồng Hàn Thành, thời gian không sớm cũng chẳng muộn, lúc nào cũng là mười giờ, trước khi cô sắp buồn ngủ. Vì sao Đồng Hàn Thành phải hỏi thăm cô mỗi ngày? Bởi vì theo như anh nói, tình hình của bọn họ là thuộc về tình trạng yêu xa, mà việc những người yêu xa cần làm đó chính là nấu cháo điện thoại, nói nghe hay hơn chính là thúc đẩy phát triển tình cảm. Lần đầu tiên khi Trình Cốc Tâm nghe thấy chỉ muốn tròn mắt lên, không biết anh tìm đâu ra cách nói như vậy.

Loại chuyện nấu cháo điện thoại này rõ ràng chỉ dành cho những người trẻ tuổi khi yêu nhau, bọn họ cũng đã trưởng thành rồi, còn cần phải làm như vậy sao? Mặc dù trong lòng có chút oán giận, nhưng cô cũng đành chịu hành động trẻ con này của anh, cứ mỗi đêm, cô sẽ tự kìm chế mình, chịu đựng bối rối nghe anh nói chuyện, có đôi khi cũng vui vẻ trả lời lại vài câu. Cũng vì thế mà kéo dài thời gian đi ngủ của Trình Cốc Tâm.

Thấm thoát một tuần như vậy lại trôi qua. Tối thứ sáu, Đồng Hàn Thành không có đúng hẹn gọi điện cho cô, điều này làm cho Trình Cốc Tâm ôm điện thoại thần thờ hồi lâu, cuối cùng chịu không được, cô mới vứt điện thoại nhào lên chiếc giường thân yêu của mình, trong lòng không ngừng mắng Đồng Hàn Thành.

Điện thoại không có vang lúc mười giờ, mà là trễ nửa tiếng, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên tiến vào mộng đẹp của cô làm cho cô giật mình, cô lấy tốc độ ánh sáng chụp được điện thoại, mới mở miệng đã mắng người, “Đồng Hàn Thành, sao giờ này anh mới gọi điện cho em?”

“Em nhớ anh à?” Tâm trạng hôm nay của Đồng Hàn Thành rất tốt, giọng điệu cũng mang theo chút trêu đùa.

“Ai nhớ anh chứ.” Cô tức giận trả lời lại, thật là một người đàn ông tự mình đa tình mà.

“Không phải sao, không phải em đang sốt ruột chờ anh à?” Anh nén cười hỏi cô, lúc cô bạn gái nhỏ của anh tức giận lên quả thật rất đáng yêu.

“Ai chờ anh, là em ngủ sớm không được sao? Là do bị anh đánh thức đấy!” Trình Cốc Tâm thờ phỉ phò lên tóc mái ở trước trán, trịnh trọng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Hà? Anh sai rồi.” Đồng Hàn Thành biết cô bạn gái nhỏ này của mình có đôi khi rất muốn được anh dỗ ngọt, dù là cô có nóng giận tới mức nào.

“Anh giác ngộ thế là tốt! Hôm nay anh đi đâu vậy, sao trễ thế này mới gọi điện cho em.” Có lẽ chính cô cũng không nhận ra, cô đã tập thành thói quen làm nũng với anh, và anh cũng có thói quen cưng chiều cô.

“Sau khi kết thúc huấn luyện thì ở lại sắp xếp công việc của hai ngày, thiếu chút nữa là đã quên mất thời gian.” Dù cũng không phải là giọng nói dịu dàng gì, nhưng Đồng Hàn Thành vẫn có thể cảm nhận được cô đang quan tâm anh.

“À được rồi, vậy mai anh có muốn trở về không?” Sau khi nghe thấy anh đã sắp xếp xong công việc của hai ngày, đột nhiên cô nhớ đến chuyện anh có nói sẽ dẫn cô về nhà họ Đồng vào chủ nhật này, hôm nay đã là thứ sáu rồi.

“Trí nhớ tốt đấy!” Thấy cảm xúc của cô đã khôi phục lại bình thường, Đồng Hàn Thành lại muốn trêu cô nữa, hình như đây cũng đã trở thành thú vui lớn nhất của anh trong khoảng thời gian này, anh đã bắt tri bắt giác trở lại hình tượng vô lại, ít nhất Trình Cốc Tâm cảm thấy như vậy.

“Này! Cái gì mà trí nhớ tốt chứ, anh có ý gì đấy.” Trình Cốc Tâm nằm trong chăn, cong môi lên kháng nghị.

“Khụ khụ, chẳng có ý gì cả.” Xem ra bạn gái nhỏ của anh cũng không ngốc lắm, anh hần giọng một cái, khôi phục lại giọng điệu như bình thường, “Ngày mai chúng ta sẽ đi hẹn hò.”

“Sao lại muốn đi hẹn hò?” Trong tiềm thức của Trình Cốc Tâm cảm thấy chuyện hẹn hò này chẳng có liên quan gì tới cô.

“Vội tư cách là người yêu, chuyện hẹn hò này chẳng phải là quá bình thường sao? Huống chi chúng ta cũng chưa từng hẹn hò với nhau.” Vì muốn phát triển từng bước một với cô, Đồng Hàn Thành đã cố gắng học tập và nghiên cứu những chuyện mà anh không am hiểu này.

Cẩn thận thấy lời anh nói cũng đúng, bọn họ quả thật là người yêu, mà chuyện hẹn hò cũng là chuyện mà những cặp yêu nhau nên làm, Trình Cốc Tâm chẳng thấy có lý do gì mà từ chối, dù cô đối với chuyện này cũng chẳng nhiệt tình gì cho lắm, “Được rồi.”

Cho nên Đồng Hàn Thành gọi cuộc hẹn này cũng chỉ như đi ăn cơm rồi xem phim mà thôi, làm cho Trình Cốc Tâm nói anh chẳng có chút sáng tạo nào. Thật ra chuyện này cũng chẳng thể trách anh, mười mấy năm qua tất cả niềm vui và giải trí anh đều dâng hết cả cho quân đội, giờ một người đàn ông đã ba mươi bốn tuổi nói chuyện yêu đương, thấy mấy đứa trẻ đều làm như vậy, nên anh nghĩ đây chắc là mấy chuyện tui nó làm trong lúc yêu nhau. Mà trong lúc hẹn hò nên làm gì, anh đã từng nói bóng nói gió đề hỏi Khuru Nhĩ.

Khi đến rạp chiếu phim, anh để cho Trình Cốc Tâm ngồi chờ ở khu nghỉ ngơi trước, còn anh thì chạy tới chạy lui mua vé và đồ ăn, mà về phần này anh làm cũng rất chính xác. Nhưng khi Trình Cốc Tâm lấy được vé từ trong tay anh, trong lòng cô lại than thở một lần nữa, người đàn ông này thật sự chẳng có chút thú vị gì cả, rõ ràng anh lại... anh lại mua vé về phim Điện Chiến và Tinh Thân!

“Sao anh lại mua vé bộ phim này hả?” Cho dù anh không biết cô thích phim kinh dị, nhưng dựa theo sức sáng tạo thông thường thì anh cũng nên mua vé về mấy bộ phim tình cảm chứ.

“Em không thích xem phim này hả?” Đồng Hàn Thành giờ hai ly nước ở trong tay lên, trong lòng anh thì đang ôm một bịch popcorn, những cái này đều là những thức cần thiết mà Khuru Nhĩ đã dặn anh khi đi xem phim.

“Em nói với anh em thích mấy bộ phim này lúc nào hả?” Đối với câu trả lời của anh cô thật sự khóc không ra nước mắt.

Đồng Hàn Thành không thể nói cho cô biết rằng anh đã xem qua bài luận văn mà cô đã từng viết lúc còn đi học, trong nội dung bài văn thật sự có đề cập rằng cô rất có hứng thú đối với mấy thứ về vũ khí và chiến lược. Chỉ có điều anh đoán sai rồi, không nói tới chuyện Trình Cốc Tâm này đã không phải là Trình Cốc Tâm trước kia, mà cho dù là Trình Cốc Tâm trước kia, thì cũng chẳng thích xem mấy loại phim nhựa này, thậm chí cô ấy còn rất ghét là đăng khác. Dù lúc đi học cô ấy có chút nghiên cứu về đề tài này, nhưng cũng không có nghĩa là cô ấy yêu thích nó, lý do rất đơn giản, đây là yêu cầu từ cô giáo, và dưới sự uy hiếp của Trình Bắc Hải, cô ấy đã có thói quen làm chuyện mình ghét tốt đến mức hoàn hảo.

Còn lý do anh chọn Tinh Thân là do Khuru Nhĩ đã nói qua, phụ nữ rất cảm tính, mặc dù trong lòng cô có cứng bao nhiêu, thì nhất định sẽ bị phim gia đình làm cho cảm động, lúc đó cô nhất định sẽ ôm anh mà khóc, mượn cơ hội này anh có thể làm cho cô có cảm giác muốn dựa vào anh hơn, cái này gọi là chiến thuật tâm lý.

“Thật sự không thích sao? Vậy muốn anh đi mua loại khác không?” Mặc dù sau khi mua hai tấm vé phim này anh cảm thấy hai cái này phối hợp cũng rất khá, nhưng trên mặt bạn gái của anh lại thể hiện rằng cô ấy rất mất hứng.

“Thôi, lỡ mua rồi thì cứ xem thôi.” Thật ra cô đã nhìn qua chẳng có bộ phim nào mà cô thích, cho nên lúc này đối với cô phim nào cũng giống như phim nào.

Huống chi đứng xếp hàng dài như vậy, cô cũng không nhẫn tâm muốn anh đi xếp hàng lại lần nữa. Vừa rồi cô thật sự rất khâm phục anh khi phải đứng ở trong một góc chờ tới lượt mình lâu như vậy. Nếu như cô mà gặp loại tình trạng đó thì cô đã sớm từ bỏ rồi.

Hai bộ phim này thật sự không phải là món ăn của cô, bộ thứ nhất cô thật sự rất vất vả mới chờ tới cuối phim, thì thật sự đã buồn ngủ quá rồi. Còn bộ thứ hai, khi tất cả mọi người khóc to, thì cô đã dựa lên vai của Đồng Hàn Thành ngủ thiếp đi.

Đồng Hàn Thành liếc thấy cô dựa đầu lên vai anh ngủ ngon lành, chỉ biết im lặng cười khổ. Cô thật sự đã dựa vào anh rồi, nhưng anh lại không có cơ hội an ủi cô. Xem ra anh vẫn chưa hiểu rõ về cô, trong khi xung quanh đang tràn ngập tiếng khóc thút thít, cô lại có thể yên tâm dựa đầu lên vai anh ngủ rất ngon.

Lúc tiếng nhạc kết thúc vang lên, anh mới đánh thức Trình Cốc Tâm. Cô xoa mắt dịu dàng hỏi anh, “Hết rồi sao?”

“Ừ.” Đồng Hàn Thành còn có thể nói gì nữa, nhìn bộ dạng này của cô anh thật sự chẳng thể giận cô nổi.

“Em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Vừa mới tỉnh ngủ nên giọng nói của cô có phần mềm mại hơn, giống như có thể mê hoặc được anh.

“Được.”

Anh kéo tay cô, đi ra khỏi cửa, còn cô thì cũng chẳng hất tay anh ra, cứ để tùy anh nắm lấy.

Sau khi ăn cơm xong, Đồng Hàn Thành tự nhiên hứng lên muốn dẫn cô đi shopping, lần này làm cho cô giật mình nhìn chăm chăm anh thật lâu, thiếu chút nữa là đưa tay lên sờ trán anh, nhìn thử xem anh có phát sốt không.

“Sao em lại có biểu hiện như vậy, chẳng phải phụ nữ luôn có hứng thú với chuyện đó sao?” Khi anh nói muốn dẫn cô đi dạo phố, cô cũng có biểu hiện ghét bỏ và đáng đánh đòn như vậy, một lần nữa làm cho anh có chút hoài nghi có phải anh đã quá cứng chiều cô rồi hay không.

“Đúng là như vậy, nhưng chẳng phải đàn ông các anh luôn xem chuyện đó là chuyện rất mất mặt hay sao?” Cô Trình Cốc Tâm đương nhiên không có ghét chuyện đó, nhưng hình như hình tượng của anh không có phù hợp với chuyện đó, coi như là đối với sự hiểu biết của cô về anh.

“Chẳng lẽ để cho người phụ nữ của mình đi mua sắm là chuyện rất mất mặt sao?” Đồng Hàn Thành hỏi ngược lại.

Câu này tuy không có biểu hiện cảm xúc gì nhiều nhưng tự nhiên lại làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy rất cảm động, người đàn ông này luôn đối xử tốt với cô theo cách của anh, mặc dù mỗi lần đều chưa có làm tốt. “Được, vậy chúng ta đi thôi.”

Đối với sự thay đổi 180 độ của cô, ngược lại làm cho Đồng Hàn Thành có chút xoay theo không kịp.

Bọn họ đang ở tầng cao nhất của trung tâm thương mại để ăn cơm, cho nên chỗ mua quần áo đều ở dưới tòa nhà này, cũng không cần phải đi quá xa. Chỉ có điều bây giờ là do Đồng Hàn Thành dẫn đường, nhưng anh lại dẫn cô xuống mấy cửa hàng ở tầng dưới cùng. Sau khi đứng trước cửa cô bán hàng có chào hỏi bọn họ, Trình Cốc Tâm liền kéo Đồng Hàn Thành đang đi ở phía trước lại. Cô đề giọng hỏi anh, “Này, anh dẫn em tới đây làm gì?”

“Mua quần áo.” Đồng Hàn Thành không hiểu ý của cô, nên khi trả lời lại cô, anh trả lời rất vang dội.

“Nói này là tầng một mà, anh nghĩ đi đâu vậy!” Cô nghiêng đầu chăm chú nhìn cô bán hàng đứng cách đó không xa, trong lòng cầu nguyện cô gái đó không nghe thấy.

“Anh có nghĩ đi đâu đâu, thiết kế cửa hàng ở tầng này chẳng phải tốt hơn mấy tầng khác sao, nên chắc chất liệu quần áo cũng tốt hơn mấy tầng kia rồi.” Đồng Hàn Thành vô tội nói lý do.

Trình Cốc Tâm lại muốn ôm đầu nhìn trời, có phải người đàn ông này chưa từng ra đường dạo phố và mua quần áo bao giờ có phải không, cửa hàng có đồ xa xỉ như vậy thì làm sao mà không tốt được, “Nhưng anh có biết quần áo ở đây mắc như thế nào không? Em chưa bao giờ mua quần áo ở đây cả.”

“Mắc bao nhiêu?” Đồng Hàn Thành còn vô cùng hồn nhiên móc bóp ra lật vài cái, “Bây giờ anh cũng chỉ có 5000 ở trong bóp, vậy chỗ này có quẹt thẻ không, chắc trong thẻ của anh cũng có cỡ một trăm vạn, vậy có đủ hay không?”

Nghe thấy mấy con số đó Trình Cốc Tâm sợ ngây người, cô luôn biết Đồng Hàn Thành rất có tiền, nhưng không nghĩ ra lúc anh ra tay lại có thể hào phóng chi tới một trăm vạn, cho nên bản thân anh có rất nhiều tiền, bộ làm sư trưởng kiếm được rất nhiều tiền hay sao?

Nhìn thấy rõ ràng cô không có tin anh, vẻ mặt tỏ vẻ khiếp sợ, Đồng Hàn Thành sợ cô hiểu sai, lập tức giải thích, “Tầm thẻ này là tiền lương của anh, mười mấy năm qua cơ bản cũng chưa bao giờ đụng tới nó, cho nên nó mới nhiều như vậy.”

Sau khi nghe anh giải thích, mặc dù cảm thấy cũng hợp lý, hơn mười năm mà, một trăm vạn thì cũng có thể hiểu, nhưng anh lại không có coi trọng một trăm vạn này, hôm nay lại cho cô tùy tiện mua sắm, sau này dùng cái gì để sống hả? Giải thích như vậy, Trình Cốc Tâm đoán chắc anh còn có quỹ đen nữa.

Không cho cô có cơ hội suy nghĩ nhiều, Đồng Hàn Thành đã nhận lấy sự ngênh đón nhiệt tình của cô bán hàng, lôi kéo cô đi vào cửa. Loại cửa hàng này vốn rất vắng khách, bình quân một ngày chỉ có nổi mười người, cho nên bây giờ thấy bọn họ, cô bán hàng rất nhiệt tình giới thiệu những sản phẩm mạng phong cách mới nhất của cửa hàng để đẩy mạnh tiêu thụ, còn Trình Cốc Tâm thì không cần thận nhìn thấy mấy con số trên mấy bộ quần áo, thật sự là không dám nhìn lần thứ hai.

Trong giai đoạn kinh tế đang đứng đỉnh đầu thì giá của mấy bộ quần áo này cũng được coi là rất hợp lý, nhưng cô lại không có thói quen tiêu xài phung phí. Trước khi trùng sinh, cô cũng chỉ là con cái trong một gia đình bình thường, dù so với gia đình bình thường thì có giàu hơn một chút, nhưng cô vẫn luôn có thói quen tiết kiệm; dù sau này trở thành bạn gái của Đỗ Tư Tuấn, tiếp xúc nhiều với xã hội thượng lưu, hẳn ta cũng để cho cô thoải mái mua một vài món đồ, nhưng tới cuối cô vẫn nói cho hắn biết là cô không cần. Sau khi trùng sinh, thân thể này có tài trí cao hơn người, trở thành con cái của cán bộ cao cấp, nhưng cô vẫn không cảm thấy cô nên thay đổi về phương diện này.

Chống không lại sự yêu cầu của Đồng Hàn Thành, cô bị anh ép cầm lấy một chồng quần áo vào phòng thay đồ để thử. Được rồi, nếu anh đã cho cô mua thì cứ thỏa mãn ước nguyện của anh đi, dù sao anh cũng chẳng cần số tiền này, còn cô thì cũng khó có dịp được xa xỉ một lần.

Không biết Đồng Hàn Thành có ánh mắt nhìn như thế nào, cứ mỗi lần cô thay đồ xong bước ra, lần nào anh cũng khen cô mặc rất đẹp, rồi mấy cô bán hàng cứ tiếp cận anh phụ họa theo, nói lý do rất rõ ràng, hi vọng bọn họ mua tất cả những bộ này về, để cho mấy cô ta chiếm được nhiều phần trăm hơn. Trình Cốc Tâm cũng chẳng để tâm ý kiến của Đồng Hàn Thành, cô chỉ im lặng đưa ra quyết định của mình, trong nhiều bộ như vậy cô chỉ chọn bộ đẹp nhất mà thôi, không thể bị mấy lời ngon tiếng ngọt kia dụ được.

Khi cô bước ra khỏi phòng thay đồ một lần nữa, nhưng hoàn toàn không thấy Đồng Hàn Thành vốn nên đứng ở ngoài cửa chờ cô, chỉ có một mình cô bán hàng mà thôi. Sau khi liếc nhìn một vòng mới phát hiện, Đồng Hàn Thành đang đứng ở một chỗ không xa trao đổi gì đó với một người cô gái xa lạ. Nhìn từ góc độ của cô, chỉ có thể nhìn thấy sau lưng của cô gái đó, khoác áo choàng dài, tóc quần dài màu hạt dẻ, thân hình rất xinh đẹp cùng với một

bộ đầm tới gối tôn lên khí chất của cô ấy. Cô mới liếc mắt nhìn qua thì có thể thấy quần áo cô ấy đang mặc đều là những thứ có nhãn hiệu, tất nhiên giá trị cũng rất xa xỉ.

Nhìn không thấy mặt mũi của người lạ, nhưng cô lại có thể nhìn thấy rõ biểu hiện trên mặt của Đồng Hàn Thành, khuôn mặt dịu dàng tràn đầy nụ cười ấm áp. Một Đồng Hàn Thành dịu dàng như vậy cô rất ít khi được thấy, cho nên cô rất tò mò về thân phận của cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Dù rất hiếu kỳ nhưng cô không dám bước lên hỏi. Vẫn là Đồng Hàn Thành đang nói chuyện với người đẹp thoáng thấy cô đang đứng ở trước phòng thay đồ, liền kéo cô vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Giờ nhìn thẳng cảm nhận bộ dáng của cô gái này rất giống như những gì cô đã tưởng tượng, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất thanh cao, là một người phụ nữ quyền rũ toát lên khí chất rất trưởng thành. diễn.đàn.lê.quý.đôn@á.bì

“Hàn Thành, người này là vợ anh sao?” Đối với cô gái này, đây cũng là lần đầu tiên cô gặp Trình Cốc Tâm.

“Ừ... đúng vậy.” Tuy anh đang trả lời cô, nhưng ánh mắt vẫn luôn đặt lên người vợ của mình.

Đối với hành động mà Đồng Hàn Thành để cô đứng lẻ loi một mình rồi nói chuyện với người khác, Trình Cốc Tâm rất không hài lòng, trong ánh mắt cũng ẩn chứa chút tức giận trừng ngược lại anh. diễn.đàn.lê.quý.đôn#á.bì

Hình như Đồng Hàn Thành cũng cảm nhận được, sau khi ho nhẹ hai cái, nhanh chóng nói tiếp, “Cốc Tâm, đây là bạn anh Tân Nguyễn, em có thể gọi cô ấy là... chị Tân Nguyễn.”

Trình Cốc Tâm đang muốn gạt đầu thì liền bị cô gái tên là Tân Nguyễn kia trách móc, “Cốc Tâm có phải không, em đừng nghe Hàn Thành nói vậy, về sau em cứ gọi chị Tina là được, gọi chị Tân Nguyễn nghe rất khó nghe, chẳng phải làm vậy sẽ kêu chị rất già hay sao.” Cô ấy cũng không e dè trắng trợn liếc mắt nhìn Đồng Hàn Thành.

Đối với sự nhiệt tình của người cô gái xa lạ này, đột nhiên Trình Cốc Tâm cảm thấy không có cách nào thích ứng được. Hơn nữa cô rất muốn biết tại sao lại xuất hiện một người bạn cũ của anh ở chỗ này, “Xin chào, Tina.” Cô rất khách khí chào cô ấy. diễn.đàn.lê.quý.đôn#á.bì

“Hôm nay thật là khéo, lại có thể gặp hai người ở đây. Hàn Thành, anh nói xem chúng ta không gặp nhau bao lâu rồi?” Những người phụ nữ như vậy dù ở trong bất kể tình huống nào đều không bao giờ làm cho không khí quá tẻ nhạt, cho dù đây là lần đầu gặp mặt Trình Cốc Tâm, người vẫn còn rất xa lạ.

“Ừ cũng nhiều năm rồi.” Đồng Hàn Thành lại lâm vào trạng thái ngây ngốc, thật ra cũng không thể nhìn ra được cảm xúc của anh.

“Em cũng biết nhất định anh sẽ không nhớ nổi đâu, cứ nhìn bộ dáng này xem.” Cô ấy nhún mi lại, giọng nói hơi có chút thất vọng.

Đồng Hàn Thành cũng không có trả lời cô, ngược lại chuyển hướng sang hỏi Trình Cốc Tâm, “Em thử đồ xong chưa?”

“Ừ.” Trình Cốc Tâm gạt đầu, thật ra cô vẫn còn một bộ, chỉ có điều giờ cô cũng không muốn thử nữa.

“Bộ váy thật sự rất thích hợp với em đó, Cốc Tâm. Màu xanh ngọc rất hợp với làn da trắng của em, thắt lưng ở chỗ này được thiết kế cũng rất đặc biệt, phong cách làm cho người khác có cảm giác sáng ngời ở trước mắt.” Tân Nguyễn cũng không nhịn được mà đưa ra vài câu bình luận.

Đó chính là lời nói thật, đánh giá này của cô ấy rất đúng trọng tâm, cũng rất chính xác, ít nhất nó cũng giống như cảm nghĩ của Trình Cốc Tâm. Hơn nữa cô cũng đã quyết định mua bộ này, bởi vì từ khi thử tới giờ đây là bộ cô hài lòng nhất.

“Ừ, vậy để em đi thay bộ này ra.” Ít nhất trước mặt người cô không quen biết, cô rất ít khi biểu hiện cảm xúc của mình.

Trong lúc thay quần áo, Trình Cốc Tâm có suy nghĩ, bạn này của Đồng Hàn Thành rốt cuộc làm công việc gì. Là một người phụ nữ có khí chất thượng thừa những thứ cao quý? Là một người phụ nữ vô cùng quen biết và hiểu biết về Đồng Hàn Thành? Cái thứ nhất là thông qua sự quan sát của cô, còn cái thứ hai là thông qua sự suy nghĩ và liên tưởng của cô. Nói chung theo trực giác của cô, bạn bè chín năm, quan hệ của bọn họ nhất định cũng không đơn giản.

Cho nên giờ cô đang nghĩ tới chuyện gì vậy nè? Muốn thăm dò quá khứ của Đồng Hàn Thành sao? Cảm thấy ghen tị khi thấy có người phụ nữ khác xuất hiện bên cạnh Đồng Hàn Thành hay sao? Có phải cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi hay không, Trình Cốc Tâm nhất thời vỗ lên đầu mình, cô đã không hề nhận ra cô đã đặt bản thân cô vào vị trí bạn gái của anh quá sâu.

Sau khi đổi xong quần áo của mình, Trình Cốc Tâm tính nói với Đồng Hàn Thành mình chỉ lấy cái váy này, chỉ có điều mới nhìn qua đã thấy hình như

Đồng Hàn Thành đã quẹt thẻ rồi, cô vội vàng gọi anh lại, “Chờ một chút, sao anh lại trả tiền hả, anh có biết em muốn mua cái nào hay không?”

“Không phải những thứ này sao?” Anh chỉ một chồng quần áo mà Trình Cốc Tâm mới thử qua, những bộ đó giờ đã được xếp lại rất gọn gàng.

“Đương nhiên là không phải rồi, em chỉ muốn cái váy này mà thôi!” Cô cầm lấy cái váy trong tay, cảm thấy hình như cô đã bại bởi tay Đồng Hàn Thành rồi, cái này cái kia, cô nói cô muốn mua tất cả bao giờ hả. Hơn nữa anh còn rất can đảm trả tiền, bảy tám cái cộng lại đã hơn mười mấy vạn.

Đồng Hàn Thành hồn nhiên hỏi lại, “Nhưng những bộ này em mặc cũng rất đẹp, sao lại không mua chúng chứ?”

Nghe xong lời này Trình Cốc Tâm chẳng biết nói lại làm sao, “Ai nói mặc đẹp thì nhất định phải mua hả, anh mua hết toàn bộ vậy có biết là bao nhiêu tiền không?”

“Đương nhiên là anh biết.” Đồng Hàn Thành chỉ chỉ vào cái máy POS* ở trước mặt.

*Máy POS là cái máy nhỏ để mình xem mình mua bao nhiêu lúc ra tính tiền.

“Cốc Tâm, em cũng đừng lo lắng cho bóp tiền của Hàn Thành, chút tiền bỏ vào đồng quần áo này cũng như chút lòng thành của anh ấy, sau này em cứ muốn mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu đi. Chúng ta là phụ nữ mà, làm đẹp cho bản thân là rất quan trọng đó.” Tân Nguyên đứng ở bên cạnh anh cũng không khách khí khuyên cô.

Hai người kia người xướng người hợp ngược lại làm cho Trình Cốc Tâm có cảm giác quẩn bách, cô chỉ muốn tiết kiệm mà thôi, do trước giờ cô chưa từng tiêu xài kiểu này, cô cũng hơi ngại. Chỉ có điều đứng từ góc độ của phụ nữ mà nói, lòng thích cái đẹp thì ai chẳng có, nếu Đồng Hàn Thành đã cho cô mua, Tân Nguyên cũng đã nói số tiền này cũng chẳng cần tiết kiệm cho anh, thì cô cần gì phải tính toán chứ? Cùng lúc đó, cô cảm thấy mình cần phải xem kỹ về mặt thực lực kinh tế của Đồng Hàn Thành, trước đây cô vẫn luôn quá xem thường chuyện này.

Mua xong đồng quần áo đó tự nhiên bọn họ sẽ rời khỏi, chỉ có điều việc Tân Nguyên cần phải làm còn chưa có làm xong. Kỳ thật cô cũng là đến đây dạo phố mua sắm, tuy nhiên đây cũng là lần đầu cô tới đây, nhưng những loại đồ này cô cũng đã nhìn qua rất thường xuyên rồi. Mới vừa rồi tình cờ gặp Đồng Hàn Thành, liền đứng ôn chuyện cũ với anh, cũng chưa chính thức đi làm việc chính.

Trình Cốc Tâm tỏ ý muốn tạm biệt, lúc gần đi, Tân Nguyên cũng không quên nói hẹn gặp bọn họ lần sau.

Đi ra khỏi cửa hàng rất xa, cô mới lên quay đầu lại nhìn một cái. Cách xa như vậy, mà cô vẫn có thể cảm giác được cái khí chất quay xung quanh cô ấy. Rõ ràng cô ấy rất thành thạo trong việc chọn đồ hàng hiệu thì chắc cô ấy cũng là một trong những nhân vật ở trong giới thượng lưu. Còn điều nữa, cô ấy lại là bạn lâu năm với Đồng Hàn Thành, thì bối cảnh của cô ấy nhất định cũng không đơn giản.

Cho nên bất tri bất giác cô lại sinh ra cảm giác tự ti.

Chiều chủ nhật sau khi ăn cơm xong không bao lâu, Đồng Hàn Thành nói bọn họ có thể xuất phát rồi. Nhưng Trình Cốc Tâm cảm thấy có chút nghi ngờ, không phải bọn họ sẽ đi tới nhà họ Đồng ăn cơm sao, làm gì phải đi sớm như vậy, “Đi sớm như vậy sao?”

“Rất lâu rồi mẹ không được gặp em, cho nên chúng ta cố gắng tới sớm một chút, dù sao ở lại trong nhà cũng chẳng có việc gì làm.” Đồng Hàn Thành đã thay xong quần áo, bởi vì phải gặp Trình Bác Hải, cho dù ông là cha vợ, nhưng ông vẫn là Phó Tư Lệnh ở quân khu. Thật ra với tư cách là con rể, Đồng Hàn Thành so với cô còn hiếu kính hơn.

Trình Cốc Tâm đang ôm một đồng hồ ăn vặt ngồi ở trên sofa xem bộ phim mà cô thích, hôm qua coi xong hai bộ phim điện ảnh kia cô cảm thấy có chút khó chịu, nên hôm nay cô quyết định phải bồi bổ não một chút, cho nên cô chẳng muốn nhúc nhích một chút nào. Nhưng giờ cô còn có thể nói gì nữa, đây là yêu cầu của mẹ chồng cô mà, dù sao trên danh nghĩa cô vẫn là con dâu bà nên không thể không hiểu phép tắc được.

Miền cưỡng lết thân thể lười biếng, cô cố gắng trả lời một câu, “Được rồi.”

Ngồi lên xe không bao lâu, cô mới phát hiện đường bọn họ đang đi có chút không đúng, đây căn bản không phải là đường đi tới nhà họ Đồng.

“Đồng Hàn Thành, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

“Nhưng chẳng phải giờ anh đang đi hướng ngược lại sao? Muốn đi nhà anh thì phải đi hướng kia chứ.” Cô chỉ về phương hướng ở sau lưng mình, chẳng lẽ giờ anh đang lừa cô à, cho dù cô cũng không phải là người rành đường gì, nhưng đây cũng không phải là lần một lần hai cô tới nhà họ Đồng.

“Anh nói muốn về nhà anh lúc nào?” Đồng Hàn Thành hỏi lại.

Trình Cốc Tâm cũng không phải đồ ngốc, anh mới nói cô lập tức liền hiểu ra, “Cho nên giờ anh muốn về nhà em?”

“Ừ.” Đồng Hàn Thành chăm chú lái xe chẳng phát hiện ra cảm xúc của cô.

Lúc đó cô thật sự có ý rất muốn đánh người, anh không hề nói trước làm cho cô hưởng thụ cả buổi chiều, đã chuẩn bị xong tâm lý về lại nhà họ Đồng. Hơn nữa, cô cũng không biết đã bao lâu rồi cô chưa trở về nhà họ Trình, chắc là khoảng mấy tháng trước, trước khi cô tới doanh trại tìm Đồng Hàn Thành, cô có về một lần. Sau đó mấy khóa học kết thúc, cô cũng chưa từng quay về đó, Hà Tổ Mẫn có gọi điện cho cô, nhưng cô vẫn luôn kiểm soát

rằng mình bận để trốn. Cô làm như vậy nguyên nhân cũng rất đơn giản, chỉ đơn thuần muốn chạy trốn mà thôi. Dù sao cô cũng không phải là Trình Cốc Tâm thật, nhưng lại cướp mất thân thể con gái của người ta, cho nên lúc đối mặt với Hà Tổ Mẫn, cô vẫn luôn có cảm giác rất xấu hổ.

Thật ra kết hôn cũng tốt, cô có thể tránh được bà, tránh được hết mọi thứ của nhà họ Trình. Vì thế lần này đột nhiên bị Đồng Hàn Thành dẫn về nhà họ Trình, cô thật sự chưa có chuẩn bị, thậm chí còn cảm thấy mình không có mặt mũi gì đối mặt với Hà Tổ Mẫn.

Nhưng mặc kệ như thế nào, xe thì cũng đã lái rồi, cô không có cách nào lùi bước, nguyên nhân trong đó cũng không thể nói ra được.

Sau đó xe đã dừng lại trong sân nhà họ Trình rất nhanh. Hà Tổ Mẫn nhìn thấy hai người thì vui không nói được nên lời, đã lâu rồi bà chưa gặp lại con gái của mình, mặc dù rất nhớ và muốn tới gặp con gái nhưng sợ mình làm ảnh hưởng tới công việc của con gái. Không biết từ lúc nào bà đã quen với sự lạnh nhạt và xa lạ giữa bà và con gái, cô luôn bận làm việc hoặc là học tập. Nhưng sau chuyện bị chết đuối kia, bà cảm thấy tính cách của con gái đã thay đổi, thậm chí cô bắt đầu làm nũng với bà, sự thay đổi như vậy làm cho bà rất vui.

Nhưng tình trạng như vậy duy trì không được bao lâu, sau khi con gái hồi phục thì cũng sắp xếp xong chuyện kết hôn, có thể nhìn ra cô không muốn, nhưng mà chuyện đó đối với bà cũng rất bất lực. Sau khi kết hôn không được bao lâu, hình như con gái của bà lại khôi phục lại tình trạng xa lạ như xưa. Thật ra bà vẫn luôn hi vọng Trình Cốc Tâm có thể gặp được người đối xử tốt với cô, mà Đồng Hàn Thành, bà cũng đã từng tìm hiểu qua, sau khi biết được kết quả bà cảm thấy rất hài lòng.

Bà cũng không thể cưỡng ép cô quá mức vì bà vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Trình Cốc Tâm, từ nhỏ đến lớn bà không thể cho cô một cuộc sống mà cô mong muốn. Bây giờ sau khi bà đưa ra yêu cầu với con rể rằng bà muốn hai đứa về nhà ăn cơm, hai người đồng ý tới thăm bà, ăn cơm bà nấu thì bà đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Sở dĩ Đồng Hàn Thành dẫn Trình Cốc Tâm tới sớm như vậy là muốn hai mẹ con bọn họ có thể có nhiều thời gian để tâm sự hơn. Nhưng Trình Cốc Tâm thì vẫn trầm mặc như ngày thường, còn Hà Tổ Mẫn thì cứ cười cười nhìn cô, cũng không nói gì. Lần đầu tiên anh cảm thấy, cách thức sống chung của đôi mẹ con này rất kỳ quái. Cùng lúc đó, anh tới nhà họ Trình cũng có một mục đích nho nhỏ.

Trình Cốc Tâm không biết phải nói gì, lúc còn sống chung, cô luôn cảm thấy Hà Tổ Mẫn đối với cô có một tình cảm quá mức nồng nhiệt, làm cho cô không thể nào không đáp lại.

Cuối cùng, vẫn là tùy tiện tìm mấy đề tài nói chuyện, thì mới vượt qua được giai đoạn xấu hổ như vậy.

Lúc hơn bốn giờ, Hà Tổ Mẫn liền vội vàng đi chuẩn bị bữa tối, để lại hai người Đồng Hàn Thành và Trình Cốc Tâm, đột nhiên Đồng Hàn Thành đưa ra yêu cầu muốn đi xem phòng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Đương nhiên Trình Cốc Tâm không thể cự tuyệt, thứ nhất là cô không tìm được lý do gì để từ chối, thứ hai là trong phòng kia cũng chẳng có gì không dám cho người ta xem, huống hồ thân phận bây giờ của Đồng Hàn Thành còn là bạn trai của cô.

Đồng Hàn Thành muốn đi xem phòng của cô, là vì muốn giải đáp chút quá khứ của cô, nhưng anh cũng không phủ nhận trong đó còn những nguyên nhân khác. *diễn.đàn.lê.quý.đôn&á.bi*

Hoàn cảnh trong phòng hoàn toàn giống như những gì anh đã tưởng tượng, với sự hiểu biết tâm lý con người, ở một trình độ nhất định có thể nhìn thấy chủ nhân của căn phòng này quả thật có tồn tại chút vấn đề về chứng tự bế và quái gở. Nhưng mà Trình Cốc Tâm đang đứng ở trước mặt anh bây giờ nhất định không có những vấn đề đó, cho nên khả năng duy nhất chắc là tính cách của cô lại bị thứ gì đó tác động, và không có cơ hội ở nhà nhiều.

Dựa theo sự phán đoán như vậy, loại biến hoá này chắc sẽ không xảy ra trước đó quá lâu, chắc là sau khi cô có việc làm, bằng không bên này cũng chẳng thể nào giữ được tình trạng như vậy. *diễn.đàn.lê.quý.đôn@á.bi*

Đối với suy luận này, trước tiên anh cứ giữ nguyên thái độ như vậy. Quả nhiên trong phòng có một nơi mà anh muốn tìm đã lâu, chính là cái giá sách đặt tất cả những bằng khen, cúp, và huy chương của cô. Ở điểm này cô rất giống anh, từ nhỏ đến lớn có rất nhiều giải thưởng. Đối với mỗi cái cúp, mỗi cái huy chương, Đồng Hàn Thành đều biết hết tất cả nguồn gốc của mỗi cái, bởi vì ở trong phần hồ sơ về cô, chúng đã được liệt kê rất rõ ràng.

Liếc mắt đảo qua, anh lại thấy huy chương đạt giải ba môn bơi lội tự do, nó cũng đã dễ dàng gọi lên sự nghi ngờ trong anh. Anh nhớ trước đó lần đầu gặp mặt anh đã hỏi cô tại sao lại bị chết đuối, câu trả lời của cô là 'đầu óc trống rỗng', nhưng ai cũng biết được, sau khi học bơi xong, sau khi tiếp xúc với nước, theo bản năng sẽ bơi theo tư thế đứng, cô không có bị chuột rút, dưới tình huống thân thể khỏe mạnh thì chắc chắn sẽ không bị chìm, lại càng không thể là vì đầu óc quên mất. Trừ phi là vì không có ý định muốn sống nữa. *diễn.đàn.lê.quý.đôn&á.bi*

Nhưng sự suy đoán đó đã bị anh phủ định rất nhanh, nhưng sau khi anh phủ định xong thì càng thấy hoang mang. "Đúng rồi, trước đó tại sao em lại bị chìm?"

Căn bản Trình Cốc Tâm không biết lực chú ý của Đồng Hàn Thành đặt lên những tấm huy chương của cô, căn bản cũng quên mất lý do đã nói trước đó với anh, cô rất tự nhiên trả lời lại anh, "Bởi vì em không biết bơi." Đây là sự thật, Dung Huý San trước kia hoàn toàn không biết bơi.

"Vậy làm sao em lại có tấm huy chương này?" Câu trả lời của cô làm cho Đồng Hàn Thành bất ngờ, lần nữa hoài nghi lỗi tai của mình, cứ cho rằng Trình Cốc Tâm đang trả lời cho có lệ.

"Huy chương nào?" Sau khi Trình Cốc Tâm nhìn thấy những dòng chữ được viết trên tấm huy chương ở trong tủ kính thì nhất thời đại ra.

Đây chính là vết sẹo của mình đã hoàn toàn bị rạch ra, bây giờ cô nên lấy có gì để che giấu cho sai lầm của mình đây? Trình Cốc Tâm nóng ruột gấp xoay chuyển não bộ, về mặt cũng không tự chủ được mà có chút khẩn trương.

Bộ dáng như vậy của cô đã được Đồng Hàn Thành nhìn thấy hết, cũng làm cho anh khẳng định hoài nghi của mình nên hỏi, "Em là ai? Em không phải là Trình Cốc Tâm?" Trình Cốc Tâm trước kia sẽ biết đấu vật tự do, còn Trình Cốc Tâm bây giờ thì không; Trình Cốc Tâm trước kia sẽ biết bơi, còn Trình Cốc Tâm bây giờ thì không; Trình Cốc Tâm trước kia sẽ làm li và cô độc, còn Trình Cốc Tâm bây giờ rất vui vẻ và cười mở...những dấu hiệu chồng lên nhau cho thấy, đây chắc chắn không phải là một người.

"Anh đang nói cái gì thế, sao em không phải là Trình Cốc Tâm!" Giọng điệu của anh làm cho cô rất bối rối, nhưng cô vẫn cố gắng giải thích, cố gắng làm cho bản thân mình bình tĩnh lại.

"Vậy làm sao em giải thích được những tấm huy chương này?" Anh hất hất mũi chỉ vào tấm bằng huy chương giải ba môn bơi lội tự do này.

"Hỏi này em nói đùa với anh không được sao?" Cô liền cái khó ló cái khôn.

"À? Vậy tại sao trước đó anh có một lần đấu vật tự do với em, ngay cả một chiêu em cũng chẳng ra được?" Đồng Hàn Thành tiếp tục hỏi.

"Em...khi đó em...em quên dùng chiêu, có nhiều người quá...em hơi hộp." Cô không nghĩ tới Đồng Hàn Thành sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này, nhưng cô vẫn đáp ứng đưa ra lý do.

Quên? Không phải chuyện gì cũng dùng lý do quên rồi xong đâu, bây giờ cho dù cô có giải thích thế nào, anh cũng sẽ không bị cô lừa mà cho qua nữa đâu, anh cũng không phải là đồ ngốc, trước kia hơn phân nửa là do cố tình muốn theo ý cô, vì muốn trêu cô. "Em cảm thấy bây giờ anh còn tin em sao?"

Anh bước chậm tới trước mặt cô, dùng cặp mắt đen như mực nhìn thẳng vào mắt cô. Ý nghĩ hiện ra trong đầu đầu tiên của cô là cô sắp che giấu không xong rồi. Cô khẩn trương nuốt nước miếng, cũng sững sờ nhìn lại anh. Đồng Hàn Thành liếc ra sau gáy cô, đứng gần như vậy nên thanh âm nuốt nước miếng anh cũng nghe được. Sau đó tiến gần tới tai cô, "Nói cho anh biết, em là ai?"

Giọng nói như vậy, dịu dàng uy hiếp ở bên tai, nhất thời làm cho toàn bộ lỗ chân lông của Trình Cốc Tâm trở nên khẩn trương, cũng làm cho cô không có cách nào chạy trốn.

Cô nhắm mắt lại, không nhìn anh nữa, đấu tranh tâm lý trong lòng một hồi lâu, mới quyết định nói hết tất cả mọi chuyện cho anh biết, cũng bởi vì anh chính là Đồng Hàn Thành.

Từ chuyện bắt cá hai tay tới chuyện bị đụng xe, từ chuyện cấp cứu tới chuyện trùng sinh, Trình Cốc Tâm đều nói hết toàn bộ cho anh nghe, nói thật sự rất dài. Nhưng phản ứng của Đồng Hàn Thành nghĩ cũng có thể biết được, anh khó mà tin được chuyện này. Chuyện như vậy mà nói với bất cứ người nào, chắc chắn họ sẽ không tin.

"Em nói xong rồi, nhất định bây giờ anh sẽ không tin những gì em nói, nhưng anh có cảm thấy em có cần phải làm mọi chuyện to ra để nói dối anh hay không?" Sau khi nói xong hết tất cả mọi chuyện, ngược lại Trình Cốc Tâm cảm thấy rất thân nhiên, không cảm thấy khiếp sợ như cô đã tưởng tượng.

"Loại chuyện này chẳng có chút căn cứ khoa học nào sao?" Anh đã nghĩ tới rất nhiều khả năng nhưng không thể nghĩ tới chuyện cô sẽ giải thích như vậy. Dựa theo cách nói của cô, người mà anh tiếp xúc lần đầu chính là Trình Cốc Tâm bây giờ, cũng tức là Dung Huý San, như vậy nói một cách khác, người mà anh thích chính là cô. Theo như phán đoán của anh, trong lòng anh nguyện ý tin lời cô nói, nhưng mà chuyện linh hồn trùng sinh như vậy, đây cũng là lần đầu tiên anh nghe thấy.

Trình Cốc Tâm lắc đầu, chính cô cũng không thể tin, nhưng mà chẳng phải chính cô đã trùng sinh rồi đấy sao.

"Còn có ai biết được chuyện này không?" Đồng Hàn Thành chau mày lại nhìn cô, về mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

"Không có."

Cho nên nói cách khác, ba mẹ Trình đều không biết chuyện này, không biết con gái của bọn họ đã chết, bây giờ người đang tồn tại trong thân thể này lại là một người khác.

Trình Cốc Tâm nhìn ra được sau khi nghe tin tức này, người còn có thể giữ vững bình tĩnh như vậy, chỉ sợ là chỉ có mỗi Đồng Hàn Thành mà thôi. Sau đó cô hẳn là nên đối mặt với chuyện mà cô đã luôn nghĩ ở trong lòng, có phải cô sẽ bị đưa tới sở nghiên cứu để làm xét nghiệm như quái vật hay không? Chỉ có điều, dự tính xấu nhất thì cũng chỉ trả lại thân thể này mà thôi, cô sẽ rời khỏi thế giới này, "Nếu anh muốn đưa em đi, em sẽ không để tâm đâu."

Nếu đi lúc này, quan hệ của bọn họ cũng nên chấm dứt tại chỗ này.

"Đi? Đi đâu?" Anh chẳng hiểu lời cô nói là gì.

"Đưa tôi sờ nghiên cứu hoặc là bảo tàng, phát sinh chuyện như vậy trên người em thì chẳng phải đây là chuyện hiếm có trên thế giới này hay sao?" Tâm tình của Trình Cốc Tâm bây giờ chẳng sợ hãi một chút nào, thậm chí cô còn cảm thấy trở thành đối tượng được nghiên cứu cũng là một ý kiến không tồi.

Trước mặt hiện ra một nụ cười rất tươi, làm cho Đồng Hàn Thành cảm thấy có chút khó chịu, sao cô lại nhìn anh như vậy? "Vậy em muốn anh cả đời mang tiếng là kẻ khốn nạn à?"

"Anh...anh...ý anh là sao?" Lần này tới lượt Trình Cốc Tâm không theo kịp suy nghĩ của anh.

"Em là bạn gái của anh, trên pháp luật còn là vợ anh, nếu đưa em đi rồi, thì anh phải làm sao đây?" Giờ phút này Đồng Hàn Thành đã khôi phục lại bộ dáng trêu đùa với Trình Cốc Tâm như trước.

Trình Cốc Tâm thật sự muốn đánh một cú lên ngực anh, lúc này mà anh còn có thể nghĩ tới mấy thứ này. "Vậy anh nên đi tìm người phụ nữ khác đi, với điều kiện của anh đây cũng chẳng phải vấn đề gì khó mà phải không?"

"Cho nên em có thể tùy ý chia tay anh sao?" Đồng Hàn Thành lại lần nữa tiến lên, nhìn chăm chăm vào cô.

Lúc này cảm giác áp bách còn mãnh liệt hơn lúc bị anh ép hỏi, cô có thể nhìn ra được anh đang rất tức giận, cho nên không hiểu sao cô cũng rất khẩn trương, "Em không phải có ý này..."

"Vậy em có ý gì?" Bộ dạng sợ hãi của cô tất cả đều lọt vào mắt anh, hai người đã nói tới bước này, chuyện trùng sinh nghiêm túc như vậy mà giờ đã thay đổi không khí, lúc này anh thật sự có cảm giác muốn nhanh chóng đề cô lại.

Vì để anh không thể bước lại gần nữa, cô vờn tay ra chống lên ngực anh, bởi bộ dạng của anh quả thật rất muốn ăn tươi nuốt sống cô, "Trời ơi, em không có ý này mà, em cũng chỉ tùy ý nói vậy thôi."

Chỉ có điều từ 'nói' mới ra khỏi miệng, môi của cô đã bị anh hôn, không cho phép cô tránh khỏi, hai tay anh giữ chặt lấy eo cô. Người đứng trước mặt anh đối với anh mà nói lúc nào cũng có sức quyến rũ mê người, anh vốn là người có tính chịu đựng rất cao, đối với khả năng kiềm chế cũng không phải là kém, nhưng không biết tại sao khi đứng trước mặt cô, anh không bao giờ có thể chịu đựng được.

Nụ hôn bất ngờ của anh làm cho cô hoảng hồn, nhưng cũng không có bài xích hoặc đẩy ra, ngược lại dần dần chìm vào nụ hôn đó. Đây là một loại cảm giác cô không thể nói được nên lời, lưỡi của anh mềm mại đảo qua đảo lại răng của cô, vừa đẩy ra được khe hở là xâm nhập vào liền, từng bước một trêu chọc cái lưỡi thơm tho của cô, dẫn dắt cô vào sự chuyển động giữa răng môi của bọn họ.

Trình Cốc Tâm chỉ biết nụ hôn này kéo dài rất lâu, mỗi lần đều làm cho cô xém tắt thở, Đồng Hàn Thành cũng rất thức thời để cho cô hít thở chút không khí. Cũng bởi vì đang ở nhà họ Trình, bằng không Đồng Hàn Thành không thể cam đoan anh có thể sẽ tiến thêm một bước hay không.

Anh đẩy cô ra, cô rốt cuộc cũng có thể hít thở được, hít từng ngụm không khí. Đồng Hàn Thành vẫn còn chưa thỏa mãn tiến tới bên tai cô, vừa nghiêm túc vừa dịu dàng cảnh cáo, "Có một số lời không thể tùy tiện nói ra, em có biết không?"

Hơi thở ấm áp phun vào lỗ tai cô, dường như lời anh nói có tính uy hiếp rất cao làm cho cô phải run rẩy, cô chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, bởi vì cô nhạy cảm thấy được, nếu cô không nghe lời anh sẽ ăn tươi nuốt sống cô.

Cho nên loại chuyện nghiêm túc và đứng đắn như vậy đã bị hai người dùng loại hình thức đó chấm dứt.

Có đôi khi, một vài thân phận không phải là chuyện quan trọng, mà quan trọng là phải đúng người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Á bì

Sau khi hai người ăn cơm xong ở nhà họ Trình thì cũng đứng dậy đi về. Đã biết rõ thân phận thật của Trình Cốc Tâm, Đồng Hàn Thành cũng có thể hiểu được lý do cô không muốn đối mặt với Hà Tổ Mẫn.

Thật ra khi Trình Cốc Tâm đối mặt với Trình Bác Hải cảm thấy cũng không có gì, không có một chút cảm giác cẩn thận nào. Vì cô biết người ba này chính là nguyên nhân dẫn tới cái chết cho đứa con gái của ông, là vì ông yêu cầu quá cao cho cuộc sống của con gái mình, dựa theo đường lối mà ông đã định, nhưng chưa bao giờ chú ý tới cảm nhận của cô, đây không phải là một người xứng được làm ba. Hơn nữa từ khi trùng sinh và tiếp xúc với nhau cho tới nay, Trình Cốc Tâm hoàn toàn không nhìn thấy ông yêu thương con gái của mình một chút nào. Có lẽ từ nhỏ ông chính là loại người vì dân vì nước,

ông toàn tâm toàn ý với công việc và mọi người, hoàn toàn không hề biết mình đã có vợ và có con. [điền.lê.quý.đôn@á.bi](#)

Khác với Hà Tổ Mẫn, cô hoàn toàn không có cảm giác áy náy và xin lỗi với ông, lúc cả nhà ngồi ăn cơm, cô cũng hoàn toàn xem ông như không khí. Khó có dịp con gái và con rể được về nhà ăn cơm, hình như Trình Bác Hải có chút cầu thả và bình thường, ông cũng rất nghiêm túc ngồi ăn chén cơm của mình. Ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi vài câu về công việc của Đồng Hàn Thành.

Trình Cốc Tâm thì không sợ Trình Bác Hải, nhưng Đồng Hàn Thành thì lại kính sợ ông. Dù gì ông cũng là Phó Tư Lệnh của quân đội, tính ra ông còn là lãnh đạo trực tiếp của anh, hơn nữa cha vợ có thân phận như vậy, anh không dám không nghiêm túc. Hai người làm như cấp trên cấp dưới đang báo cáo lại chuyện công việc, Trình Cốc Tâm cảm thấy chẳng có gì thú vị. [điền.đàn.lê.quý.đôn#á.bi](#)

Khi tiễn bọn họ đi, Hà Tổ Mẫn có chút không nỡ.

Khi thấy bóng dáng đứng ở đó thật lâu trong kính chiếu hậu, Đồng Hàn Thành nhàn nhạt nói ra một câu, "Thật ra em cũng có thể xem mình như con gái ruột của họ."

"Cái gì?"

"Bà thật sự rất yêu em, thay vì nói con gái của bà đã qua đời, chẳng bằng em hãy thay thế Trình Cốc Tâm trước đây hiểu thuận với bà." Anh quan sát thật sự rất tỉ mỉ và chu đáo, có thể nhìn ra được Hà Tổ Mẫn có mâu thuẫn tình cảm với cô, cũng có thể nhìn thấy được sự rối rắm trong lòng của cô.

"Em biết nhưng đôi khi em cảm thấy em đang lừa gạt tình yêu của bà." Cô đã từng nghĩ tới đề nghị của Đồng Hàn Thành, nhưng mỗi lần chống lại đôi mắt tràn đầy tình yêu của Hà Tổ Mẫn, cô sẽ không nhận được mà nghĩ tới Trình Cốc Tâm đã qua đời. [điền.đàn.lê.quý.đôn\\$á.bi](#)

"Có đôi khi lời nói dối thiện chí là con đường tốt nhất, nếu thân thể của cô ấy đã chấp nhận linh hồn của em, như vậy thì em phải có nghĩa vụ giúp cô ấy báo hiếu."

Lời nói mà anh nói với cô đã nhắc nhở cô về vấn đề rối rắm mà cô vẫn luôn để trong lòng giờ đã được giải quyết rõ ràng. Vốn tâm tình đang nặng nề của cô cũng có chút thoáng, "Cảm ơn anh, Đồng Hàn Thành."

Khoé miệng của Đồng Hàn Thành nhếch nhẹ lên, cũng chẳng nói gì, chuyên tâm lái xe như cũ. Nhưng hai người đều biết, trong không gian nhỏ hẹp ở trong xe, không khí đã bắt đầu có chút thoải mái.

Trước khi ngủ, Đồng Hàn Thành mượn cớ ở lại trong phòng ngủ của Trình Cốc Tâm không chịu đi, bắt luận cô ra hiệu như thế nào, anh không có ý muốn rời khỏi.

"Đồng Hàn Thành, em mệt rồi." Cô lẩm bẩm.

"Ừ... vậy thì đi ngủ đi."

"Nhưng anh ở đây thì làm sao em ngủ được?"

"Thì nằm lên giường ngủ đó."

Trình Cốc Tâm hoàn toàn bị anh chọc tức điên, người kia giả ngốc hay là ngốc thật vậy, "Này, ý của em còn chưa đủ rõ ràng sao, muốn em nói lại một lần nữa à! Em muốn đi ngủ, mời anh về phòng anh ngủ đi."

"Nhưng anh tính đêm nay anh sẽ ngủ ở đây." Anh ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn cô.

"Không được!" Thái độ của Trình Cốc Tâm rất kiên quyết, tiến triển của bọn họ phải trở lại bình thường.

"Anh chỉ ôm em ngủ thôi, anh sẽ không làm gì cả." Anh chớp chớp mắt, lông mi dài như cánh quạt, "Ngày mai phải trở về quân đội, sẽ không được thấy em trong một khoảng thời gian rất dài, anh sẽ rất nhớ em."

Không biết như thế nào, bây giờ anh đang nhìn cô ngây người, không biết có phải anh đã từng nói qua câu này, chỉ ôm cô ngủ mà thôi, hay là vì giọng nói đáng thương và gương mặt dịu dàng mê hoặc cô, tóm lại cô đã để cho anh ở lại.

Đồng Hàn Thành rất kinh ngạc, cô có thể đồng ý nhanh như vậy, thậm chí anh cũng đã chuẩn bị sẵn lý do nếu cô vẫn còn muốn đuổi anh ra ngoài nữa.

Nhưng Trình Cốc Tâm nào có biết, nhất định Đồng Hàn Thành không có lòng tốt, một khi cho anh hưởng qua ngọt ngào, anh làm sao có thể trở về như ngày xưa. Thói quen theo nề nếp của anh đã qua rồi, đàn ông đều là thực tủy tri vị*, càng muốn âu yếm vợ của mình hơn.

*Thực tủy tri vị: ăn được một lần thì càng muốn ăn nữa.

Nằm trên cùng một cái giường, thừa dịp Trình Cốc Tâm ngủ say, anh liền bắt đầu động thủ. Kế hoạch của anh là khi cô đang ở trong mơ thì bắt đầu trêu chọc cô, đợi đến khi cô có phản ứng, có cự tuyệt anh thì cũng rất khó. Lúc này anh có thể làm chuyện anh muốn dễ như trở bàn tay.

Bàn tay dài và rộng của anh xuyên qua dưới nách cô, từ từ xoa nhẹ lên ngực cô. Cảm xúc mềm mại và có tính đàn hồi làm cho anh hít thở lại hương thụ, bên tai nghe thấy tiết tấu hít thở nhịp nhàng của cô, thúc giục anh càng càn rỡ hơn. Đầu ngón tay của anh cách lớp áo ngủ kéo đỉnh đầu nhẹ ra, điểm nhỏ

này kích thích thần kinh của cô, đang ngủ mê man nhưng cô cũng theo phản xạ ưm một tiếng.

Những thứ này Đồng Hàn Thành không nghĩ anh sẽ đánh thức cô, nhưng nó cũng đủ để khơi mào dục vọng của anh. Bởi vì nguyên do là hai người đều nằm nghiêng, Trình Cốc Tâm đưa lưng về phía anh, mà anh cũng theo cô nằm ép sát sau lưng cô giả vờ ngủ. Vì thế dưới bụng anh vừa vận động giữa hai chân cô.

Có lẽ một tầng quần áo này hoàn toàn không làm cho anh thoải mái được dục vọng của mình, anh lặng lẽ đưa tay từ dưới áo bên hông tiến vào, lướt qua cái bụng bằng phẳng của cô, một lần nữa xâm nhập vào lãnh thổ của anh. Dù đã có kinh nghiệm hai lần, anh cũng đã tìm tòi tất cả chỗ mẫn cảm của cô, nhưng chỉ cần tiếp xúc tới nơi này, cô chắc chắn sẽ cho anh một phản ứng rất tốt.

Bàn tay to thô ráp hoà quyện với làn da mịn màng, rõ ràng đã kích thích cảm giác của cô, anh hoàn toàn không biết sự tà ác của anh làm cho cô đang ở trong mộng cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Bởi vì lần này quá nhiều, nên cô không nhận được phát ra rất nhiều tiếng ưm, không biết là bao lâu, thỉnh thoảng, khứu giác, xúc giác, và tất cả cảm giác trên người trùng trùng điệp điệp thành công kích thích dục vọng của anh. Rõ ràng là muốn kích thích cô, nhưng chính anh lại cố tình không thể kiềm chế nổi mình. Cho nên anh chỉ có thể chịu đựng trước, dựa vào giữa đùi cô nhẹ nhàng cọ xát để giảm bớt.

Ngay sau đó bàn tay tà ác của anh bắt đầu chiến đấu liên tục trên chiến trường chuyển xuống phía dưới, một giây ngay khi anh chuẩn bị cời lưng quần của cô, một bàn tay mềm mại nắm chặt lấy tay anh, lập tức làm cho đầu óc anh trở nên hồi hộp, như đang làm chuyện xấu đã bị phát hiện.

Trước đó vài giây, Trình Cốc Tâm đã thức dậy không đúng lúc. Cô vốn không phải là người hề ngủ là như người chết, Đồng Hàn Thành vừa động tay động chân cô đều có thể cảm giác được. Ngay lúc đầu cô cứ tưởng cô đang mơ, hơn nữa cô cũng không biết tại sao cô lại có giấc mơ như vậy, vì thế cô vô cùng buồn bực, nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi nó nhưng không được. Vì loại suy nghĩ mãnh liệt đó làm cho cô tỉnh dậy từ trong giấc mộng, mơ hồ trong vài giây, cô rõ ràng cảm giác được, mọi chuyện vẫn đang tiếp tục, cho nên đây chắc chắn không phải là mơ.

Mà người đang làm chuyện xấu, muốn nấn nì cô cho anh ta ngủ lại trên giường đó chính là---Đồng Hàn Thành. Nhận thấy được anh có ý muốn luồn tay vào quần cô, Trình Cốc Tâm lập tức nhanh chóng chặn anh lại. "Đồng Hàn Thành, anh đang làm cái gì thế hả!" Cô có chút giận, rõ ràng người này đã nói sẽ không làm gì cô, nhưng giờ chuyện này đang chứng minh điều gì đây.

Lúc này Đồng Hàn Thành cũng không cần giả bộ làm quân tử nữa, ý xấu đã bị phơi bày, anh rõ ràng khai báo đảng hoàng tử tế. Vì thế anh liền dùng cái thứ ở giữa bụng kia, cọ xát nhẹ hai lần lên mông cô, mập mờ nói, "Em biết mà."

Động tác của anh đã thật sự nhắc nhở Trình Cốc Tâm, cái này gọi là không biết làm sao mới tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhanh chóng đỏ lên, ý nghĩ duy nhất chính là chạy trốn. Nhưng mà động tác đầu tiên ngược lại lại quấn chặt lấy cô, bàn tay tà ác của anh đã vuron vào trong quần cô được vài phần rồi.

"Không cần gấp gáp như vậy, chúng ta cứ từ từ đã." Biết rõ rằng cô đang phản kháng, Đồng Hàn Thành lại cố tình nói những lời này ở bên tai cô, kích thích làm cho cô rất xấu hổ.

Cô xấu hổ và tức giận nắm lấy bàn tay của anh đang ở trong quần cô ra, lật đặt nằm cách anh hơn mười cm, "Ai muốn từ từ với anh chứ, anh mau trở về phòng của anh mà ngủ đi."

"Chẳng phải trước đó chúng ta đã bàn xong tối nay anh sẽ ngủ ở đây sao?" Anh tiếp tục vô lại.

"Đúng là anh sai rồi." Đồng Hàn Thành di chuyển thân mình càng dựa sát vào cô hơn, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, "Anh không nên đánh giá quá cao năng lực của mình, cho rằng mình có thể tự khống chế tốt bản thân của mình. Nhưng em cũng phải biết rằng, anh luôn luôn bị em quyến rũ trong lúc vô tình, anh cũng rất khó về điều đó." Nói xong câu cuối cùng, Trình Cốc Tâm còn có thể nghe ra ý tứ làm nũng ở trong đó.

Nghĩ cũng biết trong miệng của anh toàn ý gì đâu không. Chuyện này thật sự làm cho cô dở khóc dở cười, chẳng lẽ cô sai rồi sao? "Này... vậy thì cách xa em một chút, tốt nhất là càng xa càng tốt."

"Một khi dục vọng đàn ông đã bị khơi mào, sẽ không dễ dàng bị dè xuống."

Ánh mắt của anh giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, cô hiểu ý của anh, sợ hãi nói, "Anh...có nghĩ cùng đừng nghĩ!"

"Em là bạn gái duy nhất của anh, chẳng lẽ em không cảm thấy em nên gánh vác chút trách nhiệm gì sao?" Anh nghĩ muốn dẫn dắt cô từng bước.

"Loại chuyện này căn bản không phải là trách nhiệm của bạn gái!" Người đàn ông này thật giống như động vật, anh còn dám trách chuyện này lên đầu cô, Trình Cốc Tâm cảm thấy tức giận.

"Vậy em cảm thấy ai nên nhận trách nhiệm cho chuyện này?" Đồng Hàn Thành hỏi lại.

"Đương nhiên là vợ tương lai của anh rồi."

Trình Cốc Tâm cũng không nghĩ nhiều, cứ thẳng thắn trả lời câu hỏi của anh. Vì trong quan niệm của cô, thật sự không có chuyện xảy ra quan hệ trước hôn nhân, hai lần trước xảy ra quan hệ với anh là do ngoài ý muốn. Đây cũng chính là nguyên nhân mà trước kia Đỗ Tư Tuấn chán cô, cô không to gan như Dung Thi, chưa bao giờ làm chuyện lăng lơ.

"À? Em đừng quên, chúng ta là vợ chồng hợp pháp." Lúc anh và cô đang cãi nhau, cuối cùng anh cũng đã dựa vào lối suy nghĩ bình tĩnh của mình mà thắng cô một lần.

"Ngày Đồng Hàn Thành, chúng ta là giả kết hôn có được hay không."

"Em tìm nhiều có như thế là vì không muốn giúp anh, đúng không?" Giọng nói của anh có chút hơi cao.

Người đàn ông này...Trình Cốc Tâm chỉ có thể vỗ trán nhìn trần nhà. Nhưng mặc kệ anh có cứng rắn như thế nào, cô sẽ không bao giờ trúng kế của anh, "Em cũng có giới hạn của mình đấy."

Đồng Hàn Thành không muốn từ bỏ, Trình Cốc Tâm cũng rất kiên trì, hai người cứ giằng co nhau, đến cuối cùng Trình Cốc Tâm đáp ứng chịu dùng tay giúp anh. Cho nên tình hình chính là tay nhỏ bé của Trình Cốc Tâm bị Đồng Hàn Thành lôi kéo, sờ soạng tới dưới bụng anh ở trong chăn. Trình Cốc Tâm thật sự rất xấu hổ, nhưng ai bảo cô vừa nãy mới mềm lòng, ngu ngốc chạy đi đồng ý với anh chứ.

Con quái vật khổng lồ kia đã sớm thoát khỏi quần của anh, đang ngoan cường chống lên ở trong chăn. Cô cắn răng, ngón trỏ đụng nhẹ vào, liền nhanh chóng rút tay ra liền. Cô rất sợ, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với vật đó, vừa nãy đầu ngón tay truyền đến cảm giác, nóng và thô sấp, trước khi đến gần nó, cô thể cảm nhận rõ ràng quanh thân nó tỏa ra sức nóng. Hơn nữa nếu cô đoán không sai, lúc cô vừa mới thu tay lại, cái vật kia còn run nhẹ lên một chút.

Cảm giác tội ác tràn ngập não cô, nhưng có người nào đó vẫn còn đang chờ cô tiếp tục. Nhưng khi cô mới vừa đụng nhẹ vào, có một cỗ cảm giác sáng khoái tập kích thần kinh của anh, Đồng Hàn Thành bắt đầu mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Editor: Á bì

Bàn tay có nhiệt độ cơ thể thấp hơn của cô xoa nhẹ lên con quái vật khổng lồ, cảm giác lạnh lạnh, giảm bớt chút nóng nảy trong người anh. Trong màn đêm đen im lặng, Trình Cốc Tâm có thể nghe rõ ràng từng tiếng hít thở của anh.~~điễn.đàn.lê.quý.đôn&á.bì~~

Mãi lâu sau, sau khi không còn cảm giác tội ác nữa, cô đã có thể hoàn toàn nắm lấy nó. Sau đó cô cho rằng mình có thể làm được rồi, vì thế cứ bắt động cảm nó.

Mặc dù anh không đạt được mục đích cuối cùng của mình, nhưng cô bằng lòng lấy tay giúp anh đã là tốt lắm rồi. Kích thích tâm lý và sinh lý làm cho anh có chút kích động, nhưng lúc đó cô lại ngừng lại.

"Ủm, tiếp tục."

"Cái gì...tiếp tục cái gì?"

"Tiếp tục di chuyển."

"Di chuyển cái gì?" Xin lỗi cho sự không hiểu biết của cô, cô chỉ biết khi đàn ông muốn giải quyết vấn đề sinh lý thì có thể dùng tay, nhưng cô không biết rõ quá trình ở trong đó, hơn nữa cô cần chi phải biết những thứ đó.~~điễn/đàn/lê/quý/đôn;á.bì~~

Xem ra Đồng Hàn Thành đã đánh giá quá cao bạn gái của mình, anh than nhẹ một tiếng, lấy tay mình nắm lấy tay nhỏ bé của cô, hướng dẫn cô đưa lên đưa xuống, "Như vậy đó."

Trình Cốc Tâm im lặng nhớ tất cả những bước anh chỉ, đồ bưng cả mặt. Được rồi, cô vẫn cần môi theo tiết tấu anh chỉ mà chuyển động.

Cũng không biết qua bao lâu, tay Trình Cốc Tâm cũng đã mỏi nhừ, cái thứ trong tay lại càng ngày càng to hơn, cô phải cố chịu đựng. Quả thật cô có chút nản rồi, cô không biết phải làm sao thì dục vọng của người đàn ông này mới được phóng thích, nhưng sao anh còn chưa bắn vậy, đây là lần thứ hai cô cảm thấy hình như mình đã lọt vào hố của anh.~~điễnđànlêquýđôn?ábi~~

Tiếp tục kiên trì vài phút, cánh tay của cô đã đau không thể nào chịu được nữa, ừ ừ nói, "Đồng Hàn Thành, sao anh còn chưa bắn?"

"Em nói câu này là có ý gì, em hi vọng anh bắn sớm à?" Vừa rồi cô không cẩn thận lướt qua đỉnh đầu của vật kia, mang lại cho anh một trận sáng khoái, thờ hai lần mới trả lời cô.

"Tay em đau quá rồi, chúng ta có thể dừng lại không?"

"Em nói gì?" Anh nghiêm mặt hỏi lại, bây giờ anh đang ở trong giai đoạn giữa chừng, làm sao có thể cho phép Trình Cốc Tâm bỏ ngang giữa chừng được.

"Vậy anh muốn bao lâu nữa?" Trình Cốc Tâm chu môi, bất mãn lắm lắm.

"Nhanh thôi."

Đồng Hàn Thành cũng duỗi tay ra đưa xuống phía dưới hướng dẫn cô, nói một chút kỹ năng cho cô biết. Nói ví dụ như, cô có thể kích thích bộ phận đầu của nó, cũng có thể kích thích phần gốc của nó, rồi gốc rễ gì gì đó, chứ không chỉ đơn thuần chuyển động lên xuống. Trình Cốc Tâm quần bách nhưng vẫn làm theo lời anh nói.

Rốt cuộc, cô cũng cảm giác được thứ trong tay có chút kích thích nhảy ngược lên, lại có chiều hướng ngày càng to. Còn Đồng Hàn Thành thì trầm giọng hít thở gấp rút nói, "Mau lên."

Trong nháy mắt một đồng chất lỏng phun ra, dính đầy cả tay cô, cô ngu ngơ cứng đờ người, mọi chuyện xảy ra thật sự quá nhanh. Mãi đến khi cảm giác trong tay có thứ gì đó dính dính, cô mới ý thức và sờ tay mình, mà vật dính dính ở trên tay làm cho cô có chút ghê tởm. Đồng Hàn Thành trở lại như bình thường, nhưng sau đó trong đầu anh chỉ còn lại sự vui sướng.

Sau đó, Trình Cốc Tâm rời giường đi rửa sạch tay, Đồng Hàn Thành cũng an phận bắt đầu dọn dẹp lại một chút. Đi ngủ lần nữa nhưng lần này đầu óc của Trình Cốc Tâm rất hỗn loạn, chỉ có một điều cô biết rõ là về sau tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý với anh làm chuyện như vậy nữa, thật sự là quá ác mà.

Sáng hôm sau, mới tỉnh dậy đã thấy không có Đồng Hàn Thành ở bên cạnh cô, nhưng trong không khí hình như vẫn còn lưu lại mùi thơm của tối hôm qua. Những thứ này không thể ngăn cô nhớ lại tất cả chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô nói với bản thân mình không thể nhớ lại nữa, nhất định phải quên chuyện đó đi.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, cô thấy Đồng Hàn Thành đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cô và đặt ở ngoài phòng khách, anh còn để lại cho cô một tờ giấy. Lúc này cô chẳng thấy có chút cảm xúc nào, cô vẫn luôn nghĩ như vậy, đây chắc là anh muốn lấy lòng cô đấy mà.

Anh nói lần này anh trở về quân đội thì phải chuẩn bị cho một đợt diễn tập quan trọng, có thể sẽ không thể về nhà trong một thời gian dài, cũng có thể sẽ không gọi điện về cho cô, bảo cô không cần phải nhớ anh. Trình Cốc Tâm xem thường hừ một tiếng, cô sẽ không nhớ anh đâu, tự mình đa tình.

Anh nói cô mỗi buổi sáng cô cần dậy sớm trước 15 phút để tự mình làm bữa sáng cho mình, không được ngủ quá trễ, Trình Cốc Tâm lại hừ tiếng nữa, anh làm sao biết cô không biết tự chăm sóc cho mình, tối chuyện này mà anh cũng muốn quản nữa sao.

Trình Cốc Tâm đọc xong lời anh dặn, cũng chẳng phát hiện mình tự tức giận rồi hừ vài lần. Cuối cùng, cô cũng đã tiêu diệt xong bữa sáng Đồng Hàn Thành chuẩn bị cho cô, râm rì đi tới trường học. Khi Đồng Hàn Thành không có ở bên cạnh, một mình cô sống cũng rất tốt!

Đồng Hàn Thành nói sẽ không thể gọi điện cho cô, thật sự đúng như anh nói chưa từng gọi điện cho cô. Chóp mắt mà một tuần đã trôi qua, Trình Cốc Tâm vẫn giống như mỗi ngày, cứ sau mười giờ thì cô mới có thể thành công đi vào mộng đẹp. Đối mặt với chuyện này cô cũng cảm thấy rất mệt, cô cũng cố gắng để mình ngủ sớm hơn, nhưng chưa bao giờ thành công. Về sau cô cũng chẳng còn bận tâm nữa. Đôi khi cô cũng nhìn chằm chằm vào di động đến gần người, cũng không biết là đang mong đợi điều gì.

Hôm nay sau khi hoàn thành xong khóa dạy, một mình cô đi bộ tới hầm rượu gần trường của Gary, bởi vì gần đây không biết thế nào, cô cũng không nhớ đến chuyện muốn uống loại rượu đỏ hơi chua nữa.

Nhưng ngay khi cô tới trước giao lộ trước hầm rượu, một chiếc xe chạy vồ bên người cô bỗng thắng gấp, cô cảm thấy rất kỳ quái, một giây sau cửa xe mở ra, trong xe chạy ra hai người không nói lý do đã kéo cô vào trong xe.

Sau khi bị kéo lên xe, cô lập tức bị che kín hai mắt, hai tay cũng bị trói chặt. Cô liều mạng muốn tránh thoát, nhưng thật sự không thể tránh được, sau đó còn bị ai đó nhét vải vào mồm. Ý thức duy nhất xuất hiện trong đầu đó chính là cô bị bắt cóc rồi, nhưng cô nên làm sao bây giờ?

Đây là muốn ăn cướp hay là muốn trả thù? Cô nhanh chóng làm cho bản thân tỉnh táo lại, giữ vững lý trí, theo như cô biết cô không có kẻ thù, trước kia chắc Trình Cốc Tâm cũng không có, như vậy nhất định chính là muốn ăn cướp. Nếu như là muốn cướp tiền, cô có thể sẽ gom hết những thứ giá trị ở trên người giao ra, nhưng nếu như là muốn cướp sắc, cô nhất thời vì suy nghĩ đó mà cảm thấy hoảng sợ.

Thực ra mấu chốt chính là người bắt cô vào trong xe này giờ vẫn luôn im lặng, không mở miệng nói lấy một chữ, còn cô thì bị nhét vải vào mồm, không thể nói chuyện được. Bây giờ cô ngồi ở trong xe, không biết là bị lái tới đâu, cảm giác sợ hãi dần tăng cao hơn sự trấn tĩnh của cô.

Xe lái rất lâu, không có dừng lại một lần nào, làm cho cô càng bất an hơn.

Càng lúc càng tắc lư, cô chắc là mình bị đưa tới một nơi xa xôi và hoang vắng. Rốt cuộc xe cũng ngừng lại, cô bị người khiêng xuống xe, sau khi đi được một đoạn đường thì vút cô lên giường. Sau đó cô nghe được tiếng đóng cửa, bây giờ miệng và tay vẫn bị trói như trước.

Gặp loại chuyện này sao mà không sợ cho được, cô nằm lên giường không biết sao mà cảm thấy lạnh run. Cô không tìm được cách để cứu mình, cũng là lần đầu cảm thấy vô lực trước tình huống là một cô gái tay trói gà không chặt. Lúc này cô hi vọng Đồng Hàn Thành có thể tới cứu cô, với khả năng của anh, mấy tên côn đồ to con chắc sẽ không thành vấn đề.

"Rầm", cửa phòng bị mở ra, cô cảm thấy có người tới gần cô. Cái bật mắt của cô không phòng bị mà được gỡ xuống, thấy được ánh sáng lần nữa làm cho mắt cô thích ứng không kịp với ánh sáng quá chói, híp mắt lại dò xét người ở trước mặt. Sau khi thấy rõ người ở trước mặt thì cô sợ tới ngất người. Cô chưa bao giờ nghĩ tới người đó sẽ là Đỗ Tư Tuấn. Nhìn thấy nụ cười ghê tởm ở trên mặt hắn, hình như cô đã nghĩ thông suốt được chuyện gì rồi.

"Huấn luyện viên Trình, đã lâu không gặp." Hắn không hề cảm thấy hổ thẹn khi trối cô, mỉm cười chào hỏi cô.

Đây là lần đầu tiên Trình Cốc Tâm phát hiện thì ra Đỗ Tư Tuấn là người ghê tởm như vậy, cô khó có thể tưởng tượng được sao kiếp trước cô có thể nói chuyện yêu đương với hắn. Cô hừ hừ muốn nói chuyện, muốn chửi người nhưng không được.

Đỗ Tư Tuấn cũng không có tháo miếng vải ra, sờ miếng vải trên miệng của cô, vẫn làm theo ý mình nói tiếp, "Hình như Huấn luyện viên Trình nhìn thấy tôi thì không vui."

Cô tiếp tục phản kháng, ý muốn nói chuyện. Lần này Đỗ Tư Tuấn cũng rất hiểu lòng người kéo miếng vải bông ở trong miệng cô ra. Trình Cốc Tâm thở hắt hắt mấy lần, miệng hỏi, "Đỗ Tư Tuấn, anh bắt tôi làm gì?"

"Làm..." Anh giơ lên một ngón tay, tà ác thổi qua má cô, sau đó mập mờ bước tới trước mặt cô, "Chuyện lần trước của chúng ta còn chưa có hoàn thành."

Cô cứng người lại tránh sự đụng chạm của anh, gào lên, "Cút."

Đỗ Tư Tuấn thu hồi lại nụ cười ở trên mặt, "Huấn luyện viên Trình, cô đứng ở trước mặt tôi mà giả vờ thanh cao. Cô cũng chẳng phải là liệt nữ hay trinh tiết gì, chúng ta cũng vì muốn đáp ứng nhu cầu của nhau thôi."

"Không biết xấu hổ." Trình Cốc Tâm chửi, lời nói của hắn thật sự rất khó nghe.

"Tôi không biết xấu hổ? Chẳng phải do bị cô bức à? Đừng tưởng cô có Bành Lâm là có thể, bây giờ anh ta không thể tới cứu cô đâu." Hắn cong môi lên, vẻ mặt rất chắc chắn.

"Tôi và Gary căn bản chính là quan hệ bạn bè bình thường." Lòi ra khỏi miệng Trình Cốc Tâm mới cảm thấy cô không cần phải giải thích với hắn cái gì cả.

"Bạn bè bình thường, cô cho tôi là con nít ba tuổi chắc? Anh ta ở thành phố này chính là người hô mưa gọi gió, lại có thể nhàn hạ tới mức giúp cô trả thù tôi?" Không đợi Trình Cốc Tâm trả lời hắn, hắn tiếp tục nói, "Huấn luyện viên Trình, tôi đã sớm nói với cô, nếu cô đã cho Bành Lâm được, thì tại sao lại không thể đi theo tôi? Mặc dù tôi không có tiền như anh ta, nhưng những chuyện khác chắc sẽ không thua kém anh ta. Hơn nữa, trước đây cô bảo anh ta động tay động chân, tôi coi như chuyện chưa từng xảy ra."

"Anh có biết hành động bây giờ của anh là trái pháp luật hay không!" Cô và Bành Lâm thật sự chỉ là bạn bè bình thường, thân phận và địa vị của anh như thế nào tới bây giờ cô vẫn chưa rõ, nhưng cô cũng chẳng muốn nói mấy thứ đó cho loại người này.

Cảnh cáo của cô đối với hắn chẳng có chút uy hiếp nào, nếu hắn đã có thể làm ra chuyện trối cô như thế này, tất nhiên sẽ không sợ nó làm trái pháp luật. Đột nhiên Đỗ Tư Tuấn đè cô xuống giường, ngửi nhẹ mùi thơm trên cổ cô, tự mình say mê nói, "Có người đẹp trong ngực, cô cho rằng tôi sẽ quản mấy chuyện đó sao?"

Trình Cốc Tâm chán ghét né tránh, cái ôm của người đàn ông này cũng chẳng phải xa lạ gì, nhưng lần này cô thật sự cảm thấy kinh tởm tận đáy lòng, không biết làm sao, hai tay đều bị trói, thân thì bị hắn đè nặng, cô không có đường nào để phản kháng cả. Cô biết lần này rơi vào tay hắn, có khả năng không thể nào tự cứu mình được, Đồng Hàn Thành thì ở tận quân đội xa xôi, cũng không biết cô xảy ra chuyện, càng không có khả năng tới cứu cô.

Nhắm hai mắt lại, nếu như có một người muốn cưỡng bức cô, thì cô chỉ muốn người đó là Đồng Hàn Thành. Đến bước này, cô mới cảm thấy, lúc bản thân gặp phải nguy hiểm, người mà cô suy nghĩ tới nhiều nhất là Đồng Hàn Thành. Chắc cô đã yêu anh rồi, bằng không sao trong tiềm thức của cô, cô dựa vào anh rất nhiều.

Vì nguyên nhân cô yêu anh mà cô đã nghĩ thông suốt. Quả thật người đàn ông này bẩm sinh đã có sức quyến rũ rồi, điều kiện hàng ngày rất tốt, không cần nghi ngờ đây chính là điểm hấp dẫn phụ nữ rất lớn, nếu như cô không phải là Trình Cốc Tâm, không phải là con gái của Trình Bác Hải, căn bản cô không thể trở thành vợ của anh. Nhưng giờ anh đã thật sự bước vào nội tâm của cô, trong lúc vô hình người đàn ông này đã làm cho cô biết sự tồn tại của mình trong lòng cô, không thể không quan tâm và lo lắng cho anh. Cuộc sống yên yên ổn ổn, không cần nói nhiều hay hứa hẹn nhiều, như vậy đã rất hạnh phúc rồi.

Nhưng bây giờ suy nghĩ cẩn thận thì có tác dụng gì? Lần đầu tiên cô mất đi sự trong sạch của mình, cô cũng chưa bao giờ để tâm, vì người đó chính là Đồng Hàn Thành. Nhưng cô sẽ không bao giờ cho phép mình mất đi sự trong sạch lần thứ hai, mà người đó còn là loại người bẩn thỉu như Đỗ Tư Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Editor: Á bì

Đỗ Tur Tuấn liền cắn lên đôi môi ướt át của cô, Trình Cốc Tâm liều mạng trốn tránh, chính là không muốn tiếp xúc với hắn. Cô lui từng bước về sau, hắn liền bước từng bước ép tới, cho đến khi đầu Trình Cốc Tâm đụng tấm ván gỗ đầu giường, rốt cuộc không có đường lui.

Đỗ Tur Tuấn cũng không giận khi thấy cô trốn hắn, hắn lại càng tùy hứng bám theo, coi như đang chơi trốn tìm với cô. Bởi vì hắn tin rằng hắn bỏ ra nhiều tâm tư như vậy bắt cô tới biệt thự ở ngoại ô, cô không thể trốn khỏi lòng bàn tay của hắn, hắn có đủ thời gian chậm rãi chơi đùa với cô.

Trước mặt có một khuôn mặt đầy kinh tởm làm cho cô phải trốn tránh, môi của Đỗ Tur Tuấn liền rơi trên mặt cô. Từng bước tới gần môi cô, cuối cùng cô vẫn không thể nào chống lại miệng hắn ở trên môi cô. Mặc dù lưỡi hắn cứ muốn vào, ý muốn thăm dò trong miệng cô, nhưng Trình Cốc Tâm vẫn thủy chung cắn chặt đôi môi.

Thấy cô vẫn kiên trì, Đỗ Tur Tuấn đành thay đổi vị trí. Trình Cốc Tâm cảm thấy tay hắn di chuyển lên ngực cô, bởi vì là mùa hè nên cô chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, chắc chắn hắn sẽ chiếm được tiện nghi. [điền.đàn.lê.quý.đôn@á.bì](#)

Đỗ Tur Tuấn không e dè xoa nắn ngực cô, cách bởi áo sơ mi đẩy áo ngực cô lên, Trình Cốc Tâm hít không khí, lưỡi của hắn thừa cơ hội đẩy mạnh vào. Lưỡi của hắn ở trong miệng cô đảo tới đảo lui, mãnh liệt kích thích ý muốn nôn mửa của cô, giống như có một trận a xít dạ dày muốn phun ra.

Bởi vì biểu hiện của cô quá khó chịu, Đỗ Tur Tuấn cũng buông môi cô ra, giơ tay lên lau nước miếng ở bên khoe môi, "Trình Cốc Tâm, cô đừng cho rằng già bộ như vậy thì tôi sẽ bỏ qua cho cô, bộ tôi làm cho cô cảm thấy ghê tởm sao?"

"Đúng vậy, đối với một người ghê tởm như anh chẳng lẽ tôi không được phép ghê tởm bỏ sao." Vừa rồi cô sử dụng lực rất lớn, nên giờ người cô không còn lực nữa. [điền.đàn.lê.quý.đôn@á.bì](#)

"Xâm phạm sao?" Ngược lại Đỗ Tur Tuấn cười to, "Nếu là cô tự nguyện, thì sao tôi đây cần phải xâm phạm?" Không biết hắn lấy tự tin ở đâu ra.

"Anh cột hai tay của tôi lại thì không phải là hành động xâm phạm hay sao? Muốn tôi tự nguyện, anh đừng nằm mơ giữa ban ngày!" Trình Cốc Tâm không dám tưởng tượng hắn sẽ làm gì cô.

"Được, tôi sẽ coi trời cho cô." Ngược lại làm cho cô khó tin khi thấy hắn nghe theo lời cô. [điền.đàn.lê.quý.đôn@á.bì](#)

Hành động này làm cho cô có dự cảm không được tốt, đây từng vì trời quá chặt làm cho tay cô có dấu, nhìn thấy như vậy Đỗ Tur Tuấn cũng chẳng thấy xấu hổ, nắm tay cô lên đưa tới bên miệng hắn thổi, biểu cảm tràn đầy thương tiếc. Cô không chút do dự nào rút tay về, hai tay chà xát lẫn nhau, cảm hận nói, "Tôi không cần anh hư tình giả ý."

Đối với phản ứng cự tuyệt luôn luôn lạnh lẽo của cô, rốt cuộc Đỗ Tur Tuấn làm sao chịu được, hắn vốn có hứng thú với thân xác của cô, hắn cần gì phải nhượng bộ cô. Vì thế hắn liền túm lấy hai tay cô, áp chặt hai bên người cô, hung hăng gặm cổ cô. Trình Cốc Tâm trốn không kịp, chỉ có thể nghiêng đầu nặc hắn khi dễ.

"Giã bộ thanh cao cũng có giới hạn thôi, bằng không chớ trách tôi dùng sức mạnh." Hắn cắn từng ngậm trên cổ cô, vừa liếm lấy dấu vết hắn để lại, vừa cảnh cáo cô.

Trình Cốc Tâm tuyệt vọng nhắm mắt, thân thể của cô cũng chẳng còn chút sức nào. Sau khi nhắm mắt một lát, cô mở mắt ra thì nhìn thấy trên đầu giường có một cái máy điều khiển ti vi từ xa. Cô một bên buông lỏng cánh tay đang chống cự, để cho Đỗ Tur Tuấn từ từ thả lỏng phòng bị với cô.

Quả nhiên sau khi hai tay cô buông lỏng ra, tay hắn đang nắm chặt hai tay cô cũng được buông ra, mà đôi đến eo và ngực cô. Lúc này Trình Cốc Tâm để hắn tùy ý hôn liếm trên xương quai xanh của cô, chậm rãi chui vào quần áo cô làm bật, một bên lên lút giơ tay lên, thì lấy được thứ mình muốn lấy.

Một giây sau, cô nện vào đầu hắn một cái. Thân thể hắn chấn động dừng lại mọi động tác, Trình Cốc Tâm nghĩ rằng mình đã thành công, vừa thoát được liền chạy trốn. Bởi vì cô quá mức khấn trương, làm cho cô rất kích động, không thể giữ được thăng bằng, thoáng cái từ trên giường ngã nhào xuống sàn nhà, chân cô vẫn còn ở trên giường.

Vì có thể chống đỡ được thân mình, cánh tay dùng lực quá mạnh, 'rắc' một tiếng, liền trật cổ tay. Nhưng cô không thể suy nghĩ nhiều vào lúc này, cô tiếp tục chống hai tay leo xuống, ngay khi cô bò được một lát, cô cảm thấy cổ chân của mình bị người ta túm lấy.

Trình Cốc Tâm liều mạng dùng sức đạp một cước, muốn thoát ra. Nếu như cơ hội duy nhất này thất bại, cô thật sự chỉ có thể bị người ta xâm phạm, cho nên cô tình nguyện bị đau đến chết.

Dù cô có dùng lực đến cỡ nào thì vẫn kém so với hắn, sau khi Đỗ Tur Tuấn bị cô nện cho một phát, choáng váng vài giây, nhưng khôi phục lại rất nhanh. Hắn không nghĩ tới cô sẽ dùng cách này để chống lại hắn, nếu cô đã không nể mặt, thì hắn cũng chẳng cần phải thương hoa tiếc ngọc đối với cô.

Cô bị hắn từng bước túm trở lại trên giường, mất thấy mọi thứ trước mặt lại thụt lùi, Trình Cốc Tâm cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng. Cuối cùng khi nửa người dưới của cô được kéo trở lại giường thì Đỗ Tur Tuấn dừng lại.

"Cô dám lấy cái điều khiển đập tôi?" Hắn tức giận chất vấn cô.

"Tôi chẳng những muốn dùng nó đập anh, mà còn muốn dùng nó giết anh." Cô lạnh lùng trả lời.

Về ngoài bình tĩnh và thân thể không khỏe của cô biểu hiện hoàn toàn trái ngược, cổ tay bị trật, và cẳng chân bị tím, cùng với cái bụng ần ần đau. Nhưng cô vẫn cắn răng tỏ ra bình tĩnh trước mặt hắn.

Cảm giác đau đớn dưới bụng ngày càng mãnh liệt, trán chảy đầy mồ hôi và đôi môi kiên định mím chặt, nhưng Đỗ Tư Tuấn hoàn toàn không nhìn thấy những thứ đó, cứ làm theo ý mình tiếp tục xâm lược đôi chân trắng ngần của cô.

Trình Cốc Tâm đã gần như choáng váng mà ngất đi, hình như cửa phòng bị người ta hung hăng đập ra, hình như là có người đi vào, nhưng cô lại không thể nhìn rõ hình dáng đang lẩn lút trước mặt mình. Không tới vài giây, đôi tay của Đỗ Tư Tuấn đang nắm lấy chân cô được buông ra, cô lại ngã lên đất một lần nữa, trong nháy mắt cảm giác đau đớn đánh vào thần kinh của cô.

Có phải có người tới cứu cô không, là Đồng Hàn Thành tới sao, hình như có người đang ôm lấy cô từ trên đất dậy, vòng tay ấm áp này thật mềm. Nhưng vì sao cô lại cảm thấy hình như giữa hai chân cô đang chảy một dòng chất lỏng nào đó, còn nữa, bên tai của cô rất ồn ào.

Cuối cùng, cô đã ngủ.

Khi Trình Cốc Tâm tỉnh lại phát hiện cô đang nằm trên giường bệnh, trên mu bàn tay còn có ống tiêm, người ngồi trước giường cô chính là Đồng Hàn Thành.

"Dậy rồi à, em có khỏe không?" Đồng Hàn Thành hỏi cô, biểu cảm rất nặng nề.

"Dạ." Cô nhớ lại, hình như trước đó cô bị Đỗ Tư Tuấn bắt đi, nhưng hắn vẫn chưa có được cô. Vì để thoát khỏi hắn, cô đã bị quăng ngã hai lần, thật sự đau quá. Ngay khi cô rất tuyệt vọng, cô đã chờ được Đồng Hàn Thành tới cứu cô. Bây giờ hình như dưới bụng cô vẫn còn rất đau, tình trạng kỳ lạ này rất giống với lúc cô có (cái này là có kinh nguyệt đấy), "Đồng Hàn Thành, em làm sao vậy?"

Khi muốn nói chuyện, cô mới phát hiện cô không có sức, hơi dùng sức thì bụng rất đau, cổ họng cũng rất khàn.

"Em...cần phải nghỉ ngơi cho tốt." Anh muốn nói lại thôi, cái nhử mày của anh đã bị cô thấy.

Cô cảm thấy anh đang giấu cô chuyện gì đó, không phải anh đang huấn luyện ở trong quân đội sao, hơn hai tuần đã không gọi điện cho cô, sao bây giờ lại có thời gian ngồi ở đây với cô, càng nghĩ càng sợ, giọng nói của cô hơi lớn hỏi anh, "Rốt cuộc thì em bị làm sao vậy?"

Đồng Hàn Thành trầm mặt thật lâu, cuối cùng mới mở miệng, "Đứa nhỏ trong bụng em đã không còn."

Tin tức này giống như sấm chớp giữa trời quang, nện thẳng vào đầu óc của Trình Cốc Tâm, đứa nhỏ? Không còn? Cô hoàn toàn không biết bản thân mình mang thai, làm sao mà có đứa nhỏ chứ? Cho nên lúc cô ngã từ trên giường, đập vào bụng, còn bị Đỗ Tư Tuấn quăng qua quăng lại ở trên giường mà hư thai? Còn nữa, bây giờ bụng cô thật sự rất đau là vì nguyên nhân này? Lúc này đầu óc cô rất mờ mịt hỏi, "Em...em làm sao lại có thai?"

"Ừ...hắn là lần trước lúc em tới quân khu." Lúc anh nghe bác sĩ nói cô có thai, anh đã kích động vui mừng như thế nào, nhưng sau đó anh lại bị nói đứa nhỏ đã không còn, đối với anh mà nói nó chính là đả kích rất nghiêm trọng. Anh không có ghét bỏ chuyện có con, cũng giống như anh ngăn không cho Trình Cốc Tâm uống thuốc tránh thai vậy. Đối với chuyện này anh vẫn luôn giữ thái độ thuận theo tự nhiên.

"Nhưng không phải lần đó anh nói là không bắn vào sao?" Cô không chút nào nghĩ tới chuyện ngày hôm đó, nhưng dựa theo tính toán thời gian thì cũng chỉ có thể xảy ra vào thời gian đó thôi.

Đồng Hàn Thành khó nhịn ho hai tiếng, "Xin lỗi, anh lừa em."

Chuyện lừa cô vốn là vô ý, anh chỉ là không thích nhìn thấy bộ dáng không muốn có thai của cô. Hơn nữa lần đó anh bắn cũng không có bắn vào sâu, tỉ lệ cô mang thai cũng rất là nhỏ. Chỉ có thể nói tất cả mọi chuyện thật sự rất khéo.

Bất kể là sinh lý hay tâm lý, bọn họ đều quá yếu đuối không chịu nổi trận đả kích này. Sau khi cô phát hiện cô đã yêu anh thì anh lại lừa gạt cô. Sự lừa gạt của anh đã tạo ra một sinh mệnh không nên tồn tại, cảm giác vô cùng thất vọng, cô lạnh lùng chất vấn, "Vì sao anh lại làm như vậy? Anh biết rõ bây giờ em còn chưa muốn có thai mà."

"Là không nghĩ tới hay là không muốn có thai con anh." Đột nhiên Đồng Hàn Thành hỏi vặn lại, hình ảnh lúc anh muốn chạy vọt vào phòng bệnh lại hiện lên trong đầu anh.

"Anh có ý gì?" Giọng nói lạnh lùng của anh làm cho cô ngẩn ra.

Cô không có phủ nhận làm cho tâm của Đồng Hàn Thành rớt xuống đáy vực, anh miễn cưỡng nghiêm nghị nói, "Đây không phải là đang hỏi em sao?"

Mặc dù không biết tại sao anh lại nói mấy lời này với cô, nhưng ý của anh là đang nói cô đang bắt cả hai tay, thà rằng mang thai con người khác chứ không muốn mang thai con anh. Trình Cốc Tâm có thể chịu được sự lừa dối của anh, nhưng tuyệt đối không chịu được chuyện anh nói xấu cô, "Đồng Hàn Thành, bây giờ em không muốn nhìn thấy anh, anh trở về quân đội đi, tiếp tục chuyện huấn luyện của anh đi."

"Được." Bởi vì đang trong cơn nóng giận, nghe thấy cô nói như vậy, Đồng Hàn Thành cũng không muốn đi dỗ cô, ngang ngạnh thân nhiên rời khỏi đó.

Thấy bóng lưng của anh tông cửa đi ra, trong nội tâm của Trình Cốc Tâm không hiểu sao cảm thấy chua xót không nói được. Cho nên, đây chẳng lẽ là ông trời đang trừng phạt cô sao? Cho cô có cơ hội trùng sinh, cũng cho cô có một người chồng thật sự. Ngay từ đầu cô không có quý trọng nó thật tốt, sau khi cô giác ngộ được, thì gặp phải chuyện gần như tuyệt vọng này. Nhưng ngay khi cô được cứu sống, cô vẫn cảm thấy ông trời vẫn đang chiếu cố cô. Mà bây giờ, hạnh phúc lần thứ hai đang lặng lẽ chạy tới tay lại ra đi lần nữa.

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, loáng thoáng có thể thấy nước mắt trong suốt. Cô hi vọng bao nhiêu giờ tất cả chỉ là công dã tràng, cô vẫn là người vô lo vô nghĩ như vậy, một Dung Huỷ San rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Editor: Á bì

Trong phòng bệnh yên tĩnh bỗng vang lên hai tiếng gõ cửa, Trình Cốc Tâm yếu ớt trả lời, "Mời vào." *diễn.đàn.lê.quý.đôn&á.bì*

Đẩy cửa vào chính là Gary, điều này làm cho cô giật mình, "Gary, sao lại là anh?"

"Cô sao rồi, cảm thấy khoẻ hơn chưa?" Bành Lâm đi tới bên giường nhẹ giọng hỏi, mặt mũi vẫn ôn nhu không nói nên lời.

"Tạm được, nhưng làm sao anh biết mà tới đây?" Cô cảm thấy chuyện cô nằm viện anh hẳn là không nên biết mới đúng chứ. *diễn.đàn.lê.quý.đôn&á.bì*

"Đến thăm cô, hôm qua lúc tôi đi cô vẫn còn chưa tỉnh."

"Hôm qua anh đã tới rồi sao?"

Bành Lâm gật đầu, tự trách nói, "Thật xin lỗi, hại cô mất đi đứa nhỏ."

"Anh hại tôi mất đi đứa nhỏ?" Trình Cốc Tâm nghe xong lời anh nói thì nhú mồm, hình như cô không thể hiểu được logic trong câu nói của anh, "Tôi không hiểu lời anh nói cho lắm."

"Là tôi đã bị mất dấu chiếc xe bắt cóc cô, nên mới không đến kịp để cứu cô." Tâm trạng của anh vẫn cảm thấy rất hối hận giống như trước.

"Cho nên...người tới cứu tôi là anh?" Trình Cốc Tâm kinh ngạc khi phát hiện sự thật này. *diễn.đàn.lê.quý.đôn&á.bì*

"Nhưng tôi đã chậm một bước." Bây giờ anh vẫn rất hối hận, để cho cô bị tổn thương, nhưng may mắn là mình cũng không tới quá muộn.

Tin tức này làm cho cô chấn động không hề nhỏ, cô vẫn luôn cho rằng người tới cứu cô chính là Đồng Hàn Thành, hơn nữa cô cũng hi vọng đó chính là Đồng Hàn Thành. Nhưng mà, cô cười tự giễu, anh ở quân đội xa kia thì làm sao có thể biết được cô đang gặp nguy hiểm ở đây chứ, bây giờ xem ra những hi vọng của cô quá xa vời và là chuyện không thể.

"Làm sao anh biết được tôi bị bắt cóc?" *diễn.đàn.lê.quý.đôn&á.bì*

"Hôm qua, tôi ở chỗ gần hầm rượu nhìn thấy cô, vốn định đi lên chào hỏi, nhưng lại nhìn thấy cô bị người ta kéo lên một chiếc xe, sau đó tôi cảm thấy có chút kỳ quái, nên lái xe chạy theo. Nhưng chiếc xe đó càng chạy càng cảm thấy không đúng, gọi điện cho cô thì không có ai nghe, tôi liền cảm thấy không đúng lắm. Nhưng mà chỉ vì tôi một lần ngu ngốc, tôi đã mất dấu cô ở cái giao lộ kia."

"Ừ, vậy sao sau đó anh lại tìm được tôi?"

"Kêu một vài người, đại khái tôi đã đoán ra được người muốn bắt cóc cô." Khi nói anh nói rất đơn giản, nhưng sau khi Trình Cốc Tâm biết được thân phận và địa vị của anh, cũng biết được nó không đơn giản như anh nói. Mặc kệ như thế nào mình cũng đã may mắn thoát hiểm, vẫn nên cảm ơn anh.

"Cảm ơn anh, Gary." Trình Cốc Tâm cố gắng cười nói.

"Không cần cảm ơn đâu, chúng ta là bạn bè mà không phải sao?" Bành Lâm cong môi, cũng nở một nụ cười ấm áp, không hiểu sao làm cho cô cảm thấy rất an tâm.

"Cho nên, anh đã báo cho Đồng Hàn Thành?"

"Ừ lúc đưa cô tới, cô và đứa nhỏ trong bụng đều rất nguy hiểm, có một số quyết định tôi không thể làm thay cô."

Những lo lắng của anh luôn rất thích hợp và toàn diện, có bạn như vậy cũng đã cho cô rất nhiều niềm tin, cô bắt đầu cảm thấy có thể quen biết được anh là may mắn của cô.

"Đúng rồi, tôi đã giúp cô báo án chuyện này."

"Được." Chuyện đã đến nỗi này, Trình Cốc Tâm không thể vì thương hại mà bỏ qua cho Đỗ Tư Tuấn, pháp luật chính là con đường nói chuyện tốt nhất, "Có đủ chứng cứ không?" Bây giờ điều mà cô lo lắng nhất là pháp luật không chế tài được hắn.

"Cô cứ yên tâm, nhân chứng và vật chứng đều có." Bành Lâm cự kỳ tự tin nói cho cô biết.

Đã như vậy thì cô an tâm, nếu có anh giúp, cô tin rằng Đỗ Tư Tuấn sẽ không thoát được sự chế tài của pháp luật.

Nói xong những chuyện này, hai người đều im lặng, hình như cũng chẳng tìm được chuyện gì để nói. Lúc này không khí có chút kỳ lạ, nhưng rất nhanh đã bị tiếng cọt kẹt mở cửa phá vỡ.

Đồng Hàn Thành mới đi vào thì liền nhìn thấy một vị khách không mời mà đến, đang ở trước giường nhìn nhau với vợ mình, cái này làm anh muốn bốc lửa. Mới vừa rồi anh bị Trình Cốc Tâm đuổi đi cảm thấy rất tức giận, anh vì quá giận nên đã rời khỏi phòng bệnh, mới ra khỏi đó thì anh lại cảm thấy buồn cười vì hành động của mình. Nhưng muốn quay lại thì cảm thấy có chút mất mặt, cho nên anh đi ra khỏi bệnh viện mua chút trái cây và canh bồ.

"Đồng Hàn Thành, sao anh lại quay lại?" Đột nhiên có tiếng động nên Bành Lâm và Trình Cốc Tâm cùng quay đầu lại.

"Anh không thể quay lại sao, em sợ anh nhìn thấy cái gì sao?" Anh chẳng thèm liếc Bành Lâm, chỉ nhìn chăm chăm vào Trình Cốc Tâm. Câu nói không lý trí như vậy căn bản không nên phát ra từ miệng anh, nhưng lúc này anh không chịu được khi cô nói những câu đó với mình.

"Anh Đồng, chắc anh hiểu lầm rồi." Bành Lâm dẫn đầu giải thích trước.

Nhiều lần anh không tin tưởng làm cho cô rất thất vọng, cô cũng không muốn giải thích nữa, cô tin thanh giả tự thanh. Cô quay đầu đi nhìn ngoài cửa sổ, nhìn chẳng ra cảm xúc nói, "Tùy anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ."

Sự lạnh nhạt của Trình Cốc Tâm đã tạo thành đả kích rất lớn đối với anh, anh phát hiện dù anh có nổi máu ghen với cô thì cô cũng rất thờ ơ. Có lẽ dù anh có cố gắng cỡ nào, địa vị của anh ở trong lòng cô vẫn không cao hơn, là anh tự đánh giá bản thân anh quá cao.

Lúc này, anh có vẻ rất bất ngờ, như anh là một người không nên xuất hiện trong lúc này. Nhưng Đồng Hàn Thành đang cầm trong tay hai túi lớn, có chút lo lắng nhưng không nhúc nhích.

Bầu không khí trong lúc đó của ba người có vẻ trôi qua khá chậm, cuối cùng vẫn là Bành Lâm không thể không mở miệng nói, "Cốc Tâm, cô nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi về trước đây."

"Được, hẹn gặp lại." Trình Cốc Tâm dịu dàng trả lời, thái độ thay đổi rất lớn, làm cho Đồng Hàn Thành cảm thấy rất lạt miệng.

"Ừ hẹn gặp lại. Anh Đồng, hẹn gặp lại sau." Bành Lâm lịch sự nói chào tạm biệt với anh.

Đồng Hàn Thành vẫn đan mắt, không nhúc nhích, làm cho Bành Lâm có chút không nén được giận, sau đó anh xoay người gật đầu với Trình Cốc Tâm rồi rời khỏi đó. Đến khi thấy bóng dáng anh biến mất sau cánh cửa, lòng mày của Đồng Hàn Thành mới giãn ra.

"Sao anh còn chưa đi?" Anh vẫn đứng thẳng ở trước giường bệnh của cô, Trình Cốc Tâm cảm thấy có chút không thoải mái, cô vẫn không muốn nói chuyện với anh.

Lần này anh dứt khoát cầm hoa quả và canh bồ ở trong tay tới trước cái tủ sát giường, bình tĩnh nói, "Chờ mẹ tới rồi anh đi."

"Cái gì? Anh nói cho mẹ anh rồi hả?"

"Không phải mẹ anh mà là mẹ em."

Nhất thời Trình Cốc Tâm không nói được nên lời, tại sao anh có thể tự chủ trương nói với gia đình hai bên chuyện này được chứ, làm như vậy nhất định bọn họ sẽ biết mình bị xây thai. Mặc dù chuyện này cũng chẳng phải chuyện bí mật khó mở miệng gì, nhưng nếu để người lớn biết thì sẽ không thể nào tránh chút chuyện khác, cô rất ngại phiền toái.

"Ai cho anh nói cho mẹ em biết hả?"

"Bộ sau khi anh đi rồi, để mình em nằm lại một mình mà được sao?" Đồng Hàn Thành càng ngày càng không hiểu được logic của cô, bộ chuyện cô xây thai không thể cho cô gặp người khác được sao? "Còn nữa, chuyện này anh cũng đã nói cho mẹ anh rồi, ngày mai bà sẽ đến đây thăm em."

Đây quả thật chính là đang quăng cho Trình Cốc Tâm một trái bom hẹn giờ, mẹ Đồng vẫn luôn mong ngóng cô mang thai, nhưng bây giờ đứa nhỏ đã mất, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào. Dù là chuyện ngoài ý muốn, nhưng làm sao nói cho bọn họ biết chuyện ngoài ý muốn này đây. Anh đã chọc tức cô thành công, "Anh đã nói với mẹ em thì thôi đi, cần gì phải nói chuyện này cho mẹ anh biết chứ!"

"Vậy thì xin lỗi, anh chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ giấu bọn họ. Hơn nữa, cái bệnh viện này do ông ngoại anh quản lý, bây giờ viện trưởng là cậu anh, em cảm thấy có thể giấu mẹ anh sao?" Đồng Hàn Thành chất vấn không lưu tình.

Chuyện này thật sự làm cho cô lực bất tòng tâm, vì sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Nếu như cô và Đồng Hàn Thành chỉ có quan hệ trên hiệp ước, nếu như bọn họ không có xảy ra quan hệ một lần lại một lần nữa, cô không có yêu anh, thì sẽ không có tình huống như bây giờ. Cô im lặng, không nói nữa, không bao lâu sau nặng nề đi vào giấc ngủ, còn Đồng Hàn Thành thì vẫn im lặng canh giữ trước giường cô.

Trình Cốc Tâm vì đói mà tỉnh dậy, cô tròn mắt nhìn trước mặt, nhìn thấy một mùi thơm nồng đậm.

"Cốc Tâm, con tỉnh rồi hả?" Hà Tổ Mẫn nhanh chóng đứng dậy.

"Dạ mẹ." Cô quét mắt nhìn phòng bệnh một vòng, vẫn không phát hiện bóng dáng của Đồng Hàn Thành, "Đồng Hàn Thành đâu mẹ?"

"Hàn Thành à, chờ sau khi mẹ đến thì nó chạy về quân khu rồi."

"Dạ..." Không biết sao lúc Đồng Hàn Thành ở đây thì cô cảm thấy khó chịu, lúc không thấy bóng dáng anh thì cô có chút mất mát.

Hà Tổ Mẫn nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, bắt đầu dī thờ dài, "Con cái đứa nhỏ này, sao lúc đi đường lại bất cẩn như vậy?"

"Hả?"

"Chính mình mang thai mà cũng không biết." Mẹ Trình an ủi cô, lại giống như đang an ủi chính mình, "Ài, cũng may các con còn trẻ, sẽ có đứa nhỏ nữa thôi."

Hình như Trình Cốc Tâm cũng hiểu được ý sâu xa trong đó, không biết Đồng Hàn Thành có nói cho bọn họ biết nguyên nhân cô xảy thai là bị ném hay không. Quả thật sự thật này không phải là chuyện tốt để nói cho mấy người lớn hai bên biết, cũng sẽ làm cho bọn họ lo hơn, đây cũng chính là nguyên nhân cô muốn giấu bọn họ ngay từ đầu. Chỉ có điều, so với Đồng Hàn Thành thì cô suy nghĩ quá chu đáo.

"Mẹ vốn muốn tới đây vào sáng sớm, nhưng nghĩ muốn nấu cho con vài món bổ nên tới trưa mới tới. Hàn Thành thật sự quá quan tâm cho con, nghe nói lần này ở quân khu chuẩn bị mở ra một đợt diễn tập quy mô lớn, nó nhất định rất bề bộn nhiều việc, nhưng vẫn ở cùng với con cho tới khi mẹ tới." Mẹ Trình đứng dậy tới tủ đầu giường vừa mở hộp giữ nhiệt vừa nói, "Đến đây, đây là canh gà mẹ hầm cho con, ăn vào rất bổ."

Hiện tại mẹ cô đã bị Đồng Hàn Thành lấy lòng, nói ba câu thì hai câu đã nói về anh, cô thật sự không biết anh lấy sức quyến rũ ở đâu ra. Trình Cốc Tâm được Hà Tổ Mẫn đỡ dậy, với cái bụng đói thì hoàn toàn không có sức chống cự với tô canh thơm ngát ở trước mặt.

"Sau khi xảy thai thì vẫn điều dưỡng tốt, nếu không điều dưỡng tốt thì ảnh hưởng rất lớn tới sau này." Mẹ Trình tiếp tục dùng lời nói sâu xa giảng dạy cô.

Từ đợt trước Đồng Hàn Thành có khuyên cô, lần này cô đối diện với Hà Tổ Mẫn cũng buông lỏng đi chút nhiều, cũng xem bà như là mẹ ruột của mình, cũng đã thoải mái chấp nhận sự yêu thương của bà. Đôi một góc độ khác mà nói, bà cũng là mẹ ruột của cô, bởi vì trên người cô chảy dòng máu của bà, bọn họ có chung một dòng máu.

"Ví dụ như mấy cái bệnh phụ khoa đó, còn ảnh hưởng tới sức khỏe cơ thể của mình, nghiêm trọng nhất đó là có khả năng vô sinh." Hà Tổ Mẫn nghiêm túc nói.

"Được rồi, nhưng sao mẹ biết rõ những chuyện này thế?" Vì để tiếp tục câu chuyện, cô tùy tiện hỏi ra một câu, ai dè lại hỏi trúng chuyện đau lòng.

Về mặt nghiêm túc hiện lên một chút đau xót, vì con gái vô tâm hỏi tới chuyện này nên làm Hà Tổ Mẫn không nhận được nhớ tới chuyện cũ. Đây chính là chuyện mà ngay cả Trình Cốc Tâm đã qua đời cũng không biết. Bà im lặng hồi lâu, lâu đến mức Trình Cốc Tâm tưởng bà sẽ không trả lời, bà mới chậm rãi mở miệng, "Thật ra...con vốn còn một người anh trai."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Editor: Á bì

"Anh trai?" Tin tức làm cho cô chấn động rất lớn, quả thật làm cho cô khó mà tin.diễn.đàn.lê.quý.đôn@á.bì

"Đúng vậy, trước khi có con, mẹ đã từng có thai."

"Vậy bây giờ ở đâu?" Chưa có ai nói cho cô biết mình còn một người anh trai, kể cả trong nhật ký của Trình Cốc Tâm cũng chưa từng nhắc tới.

"Nó không sống sót được ở trong bụng mẹ, cũng là do xảy thai. Chỉ có điều lúc lấy ra thì cũng có thể nhìn thấy được giới tính rồi." Cũng đã qua nhiều năm, bà mới có thể nhẹ nhàng kể lại câu chuyện này.

Mặc dù bà nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng Trình Cốc Tâm vẫn có thể nhìn thấy một tia đau thương ánh lên trong mắt bà. Dù đối với cô mà nói, đứa nhỏ tới lặng lẽ, ra đi trong bất ngờ, cô phát hiện trong lòng có rất nhiều thứ cô không muốn, hướng chỉ là Hà Tổ Mẫn trong lúc đó đã chuẩn bị sẵn tinh thần được làm mẹ. "Tại sao lại vậy?" á.bì@diễn.đàn.lê.quý.đôn

"Đó là lúc mẹ mang thai được bốn hay năm tháng, lúc đi xuống cầu thang không cẩn thận đạp hụt một bậc, nên bị ngã xuống. Chỉ có điều mẹ ngã cũng không có nghiêm trọng, còn có thể tự mình đứng lên, dù sao đó cũng là mấy bậc thang ở dưới cùng, cũng không cao lắm, mẹ cứ nghĩ là may mắn không có chuyện gì. Nào ngờ đang ngủ, mẹ cảm thấy bụng đau dữ dội, ở phía dưới cũng thấy có chút đỏ. Cuối cùng lúc đưa tới bệnh viện thì đã không kịp nữa rồi." Giống như bà đang kể một câu chuyện rất bình thường, rất đơn giản tổng quát sơ lược lại cả quá trình.

Trình Cốc Tâm nghe giọng bà thì cứ cho rằng bà đang nói chuyện của người ta, chẳng có liên quan gì tới bà. Cô cảm thấy rất tiếc, cũng cảm nhận được sự đau đớn khi đứa nhỏ rời bỏ mình. "Thật sự không bảo vệ được đứa nhỏ sao?"

"Chắc đây là ý trời, cho nên lần này con sợ ý chắc cũng là do di truyền từ mẹ." Hà Tổ Mẫn không muốn đắm chìm trong hồi ức làm cho người ta đau buồn quá lâu, nên miễn cưỡng nói sang chuyện khác. á.bì@diễn.đàn.lê.quý.đôn

Thật ra bà cố tình nói tới chút chuyện này, cũng là chuyện đã từng làm cho bà rất thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng. Cuộc sống sau khi bà và Trình Bác Hải kết hôn cũng giống như ở hai nơi, cho dù sau khi bà có thai, Trình Bác Hải vẫn ở trong quân đội như trước. Đêm đó, sau khi Hà Tổ Mẫn nằm lên giường, bụng liền bắt đầu đau nhẹ, bà cố dự cảm không được tốt, cho nên liền gọi điện cho Trình Bác Hải. Nhưng Trình Bác Hải lại một lòng bận việc ở trong quân đội, căn bản không thể phân thân chạy về nhà nhìn bà, chỉ có thể dặn bà nghỉ ngơi ở trong điện thoại rồi cúp máy. Nhưng bụng đau lại càng lúc càng đau hơn, mãi đến khi bà cảm thấy ở dưới thân mình có máu ẩm ướt, bà mới giật mình bấm số gọi cấp cứu.

Trong quá trình đưa tới bệnh viện, cấp cứu, giải phẫu, Trình Bác Hải chưa từng xuất hiện, thậm chí sau khi bà phẫu thuật nằm lại viện trong vài ngày, Trình Bác Hải mới chạy về từ quân đội nhìn bà được một lần. Từ đó về sau bà chẳng còn hi vọng quá xa về sự quan tâm của ông nữa. Hai mươi mấy năm qua bà cũng đã tập được thói quen đó là do ông rất bẽ bộn với công việc của mình.

Trình Cốc Tâm im lặng gờ muống lên, mở miệng ăn, chứ không hỏi nhiều nữa.

Quả nhiên tất cả như Đồng Hàn Thành đoán, buổi chiều ngày thứ hai sau khi cô nằm viện, mẹ Đồng đã tới, còn dẫn thêm một người khác nữa, vị kia cô đã từng gặp qua lúc đi mua sắm với Đồng Hàn Thành, chính là bạn tốt của anh, Tina. Hai người xuất hiện cùng một lúc, làm cho cô rất ngạc nhiên.

Mẹ Đồng vừa thấy cô thì vẻ mặt rất đau lòng, "Cốc Tâm à, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?"

"Mẹ, Tina." Cô vẫn lễ phép chào hỏi bọn họ.

Tina chỉ nở một nụ cười thân thiện, lúc này mẹ Đồng mới nhanh nhạy phát hiện ra còn một người nữa ở trong phòng bệnh, "Bà thông gia, bà cũng ở trong này à."

"Dạ vâng, Cốc Tâm, cái đứa nhỏ này chắc giống tôi, có thai cũng không biết, có đôi khi lại phạm phải sai lầm." Bà khó tránh khỏi phải bảo vệ con gái của mình.

"Ài, cũng là do Hàn Thành không thể ở bên cạnh con bé." Việc đã đến nước này, dù mẹ Đồng có hối tiếc đến cỡ nào cũng chẳng thể thay đổi, đứa nhỏ này thật sự đã mong rất lâu rồi, nhưng ai ngờ lại chờ được tin tức như vậy.

Mẹ Trình thuận theo an ủi, "Không sao hai đứa nó còn trẻ mà, sau này nhất định sẽ có thêm đứa nhỏ."

Có mẹ giúp cô nói chuyện, cô cũng vui vẻ im miệng, bằng không đối phó với mẹ Đồng, đó cũng là việc rất khó, hướng chỉ giờ chuyện lại xảy ra như vậy.

"Đúng vậy, Cốc Tâm con nên điều dưỡng cơ thể cho tốt. Nếu không thì như vậy đi, sau khi ra viện thì về nhà mẹ ở."

"Không...không cần đâu mẹ." Nếu muốn cô tới nhà họ Đồng...có nghĩ cô cũng chẳng dám.

"Sao lại không, mẹ nhất định sẽ điều dưỡng thân thể của con thật tốt, lại nói nếu sau này con có thai thì cũng có người chăm sóc." Đối với chuyện ôm cháu trai thái độ của mẹ Đồng rất kiên quyết.

Trình Cốc Tâm cố nghĩ thì cảm thấy chuyện này rất khó xoay chuyển, cô tuyệt đối sẽ không tới nhà họ Đồng ở, đành phải liều mạng suy nghĩ thêm, "Nhưng ở chỗ đó cách trường học của con quá xa, con đi làm cũng rất khó khăn."

"Thôi mà đi Đồng, đi đừng làm khó dễ Cốc Tâm nữa, muốn con đến ở cùng đi, con cũng chẳng đồng ý, hướng chỉ sau chuyện này chắc Cốc Tâm sẽ chú ý nhiều hơn." Ngay khi Trình Cốc Tâm đang vùng vẫy, Tina đột nhiên đứng ra nói chuyện giúp cô.

"Ở một chỗ với đi bộ không tốt à." Mẹ Đồng giả vờ giận liếc cô một cái, nhưng lại không giấu được yêu thương. "Con nha, đi ở chỗ này cố thuyết phục Cốc Tâm, con ngược lại phản kháng đi."

Tina vươn tay thân thiết vỗ tay bà, giống như làm nũng nói, "Di Đồng, con thật sự không có ý đó, bọn con thanh niên còn trẻ rất cần có không gian riêng

mà."

Hai người thân mật giống như có quan hệ mẹ con làm cho cô như lọt vào trong sương mù, chỉ có điều dù sao có sự trợ giúp của Tina, cô cũng có lợi nhiều hơn.

"Thôi quên đi, mấy người già như dì chẳng muốn tranh cãi với con nữa. Nhưng mà Cốc Tâm à, sau khi con xuất viện phải về nhà thường xuyên, mẹ nấu canh cho con uống." Mẹ Đồng vỗ lên tay cô, bắt đầu dĩ vãng.

Rốt cuộc đã thành công làm cho mẹ Đồng buông tha ý nghĩ đó, Trình Cốc Tâm thở dài nhẹ nhõm, cô rất cảm kích nhìn Tina gật đầu một cái, Tina cũng hào phóng mỉm cười với cô.

Xem ra Tina cũng không phải là bạn bè bình thường với Đồng Hàn Thành.

Bởi vì trong phòng bệnh không thể ở được nhiều người, hai người bọn họ cũng lập tức rời khỏi. Lại có bối cảnh quan hệ trong bệnh viện nên Trình Cốc Tâm được chăm sóc rất đặc biệt, nằm viện có vài ngày nhưng lại được chú ý của khoa rất quan tâm. Mà cô còn may mắn được viện trưởng đến thăm, cũng là cậu của Đồng Hàn Thành. Cô đã từng gặp qua người này một lần ở trong hôn lễ của cô và Đồng Hàn Thành, nhưng thông gia không ít, nên từ lâu cô đã không thể nhớ nổi khuôn mặt của ông. Nhưng người cậu này rất ôn hòa, tuổi nhìn qua thì có vẻ lớn hơn mẹ Đồng, thật sự rất quan tâm chăm sóc vợ của đứa cháu ngoại này.

Thật ra cô chỉ bị xảy thai nhỏ nên qua hai ba ngày thì thân thể đã khôi phục rất nhiều, cũng không cần ở lại trong bệnh viện nữa. Nhưng vì có quan hệ với bệnh viện, nên cô phải nằm viện kéo dài từ ngày này qua ngày khác. Thật khó khăn mới chịu được một tuần, rốt cuộc cô đã được xuất viện. Đồng Hàn Thành cũng thật sự nói được làm được, trong khoảng thời gian đó chưa từng xuất hiện trước mặt cô nữa, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Trình Cốc Tâm rất buồn ngủ, từ khi cô sống lại, thì đã nằm bệnh viện hai lần rồi. Nhớ trước kia thân thể của cô từ nhỏ đến lớn rất khỏe, nhiều nhất thì sinh chút bệnh vặt, sống qua hai mươi mấy năm cũng chưa từng vào bệnh viện nằm, nhưng giờ lại vào thường xuyên.

Lần này Đồng Hàn Thành đã bị ảnh hưởng bởi sự tức giận của Trình Cốc Tâm, nhưng anh không giống với lần trước nản lòng và tuyệt vọng. Bởi vì anh biết không phải trong lòng cô không có anh, anh chỉ là cảm thấy đôi khi anh không hiểu nổi cô đang nghĩ gì, chú ý đến mấy chuyện gì. Hay có lẽ anh đã đánh giá địa vị của anh ở trong lòng cô quá cao, hay là có thể anh vẫn luôn nuông chiều cô, dung túng cô quá tùy ý. Cho nên anh quyết định phải cho nhau một chút thời gian riêng, anh hi vọng Trình Cốc Tâm có thể suy nghĩ kỹ càng nội tâm của cô, không cần ở trước tình cảm của mình mà làm những chuyện chưa trưởng thành.

Còn nữa, diễn tập ở trước mặt đã làm cho anh không có chút thời gian riêng nào. Lần diễn tập này được coi trọng rất nhiều, cũng là buổi diễn tập mà quân khu của bọn họ chuẩn bị đã lâu. Thân là sư trưởng át chủ bài của quân khu, nhiệm vụ ở trên vai anh rất nặng. Thực lực của quân khu B và quân khu N được coi là ngang tài ngang sức, muốn chiến thắng lần diễn tập này là rất khó, nhưng trời sinh Đồng Hàn Thành chưa bao giờ chịu thua, không thắng là không được, anh không cho phép bản thân mình từ bỏ, cũng quyết không từ bỏ bất cứ một binh lính nào dưới trướng của anh.

Nghề quân nhân rất thiêng liêng, từ ngày bọn họ trở thành quân nhân, loại cảm giác thiêng liêng này đã khắc sâu trong lòng bọn họ. Vì quốc gia, vì tập thể, cái loại khao khát thắng lợi, cũng là tình yêu mà bọn họ kiên quyết theo đuổi. Có thể nói như vậy, chẳng có ai nguyện ý đối mặt với thất bại. Mà dưới sự dẫn dắt của Đồng Hàn Thành, toàn bộ binh lính trong sư đoàn 139 đã bắt buộc nằm trong tình thế phải chiến thắng.

Thủ lĩnh của quân khu B và quân khu N ai bị chém đầu trước là thắng. Dưới sự bố trí của Tổng tham mưu trưởng, sư đoàn 139 được tời quân đội trước, lúc vẫn chưa tuyên bố diễn tập chính thức bắt đầu, đã dẫn đầu trước. Đây cũng không được coi là trái quy tắc của diễn tập, mà là thời điểm đánh giặc chân chính, không ai biết chiến tranh bắt đầu từ khi nào, chiếc lược trên chiến trường cũng được thay đổi nhanh chóng. Cho nên anh chỉ có thể dẫn đầu ra trận, tấn công địch không được phòng thủ.

Lần diễn tập này, sư đoàn 139 lên đường với số lượng ba đoàn binh lực, Đồng Hàn Thành tự mình dẫn đoàn của mình xuất phát tới nơi đóng quân của quân khu N. Đường bọn họ đi rất hiểm trở, muốn đi xuyên qua một khu rừng rậm cao và hiểm, vì bề ngoài của rừng rậm có thể giúp họ che giấu được thân phận, không dễ để cho quân địch phát hiện. Đường cho dù có hiểm thì nó vẫn là một tuyến đường, muốn xuyên qua mà không để phát hiện không phải là một chuyện dễ. Mặc dù quân địch rất khó phòng ngự về con đường này, nhưng bọn họ cũng không thể đảm bảo quân địch của bọn họ không có thiết kế cạm bẫy ở trên con đường này, dù sao bọn họ cũng không phải là người duy nhất nghĩ tới con đường này.

Đồng Hàn Thành dựa vào sự nhạy bén sắc sảo và kinh nghiệm tác chiến phong phú, dẫn theo mọi người thuận lợi mở đường. Đã đi tới lúc này nhưng bọn họ vẫn chưa gặp được một quân địch nào, họ vẫn chưa sử dụng hết bốn tiếng đồng hồ. Mặc dù ở mức độ nhất định này có thể cổ vũ sĩ khí của quân ta, nhưng ở một khía cạnh nào đó cũng tăng thêm lòng hăng hái của bọn họ. Giống như bây giờ tinh thần của Khuru Nhĩ đã bắt đầu được buông lỏng.

"Báo cáo thủ trưởng, tôi cảm thấy có thể tăng nhanh mức độ hành quân của quân ta, bằng không lúc tới nơi đóng quân của quân khu N thì trời đã tối." Anh tự nhận anh đã đề nghị một việc rất có tính xây dựng.

Đồng Hàn Thành ngẩng đầu nhìn trời, buổi chiều ánh mặt trời vẫn rất mạnh, dù là trong rừng rậm có lá cây che chắn, trán của anh đã thấm ướt mồ hôi, vết màu trên mặt cũng có xu thế phai mờ. "Không được, phải giữ vững tốc độ tiến lên."

"Tại sao vậy, rõ ràng chúng ta có thể mà." Do được tham gia diễn tập nên trên người Khuru Nhĩ tràn đầy nhiệt huyết.

"Cái đó quá mạo hiểm, không ai có thể biết trước ở phía trước sẽ có cạm bẫy gì." Anh nhìn xa về phía trước.

"Chúng ta cũng đã đi qua nửa khu rừng rồi, chẳng phải chẳng thấy gì sao?" Khuru Nhĩ có chút không đồng ý với cách thức bảo thủ của Đồng Hàn Thành.

"Cậu có ý nghĩ này thì rất không thực tế, điều cấm kỵ lúc hành quân đó chính là quá liều lĩnh. Chúng ta có thể nghĩ tới dẫn đầu tấn công thì chẳng lẽ quân địch của chúng ta lại không nghĩ tới? Bộ cậu cho rằng cả quãng đường này đi bình an vô sự thì chứng minh chúng ta đã an toàn rồi hả? Nói không chừng người ta đang chờ chúng ta mắc bẫy." Đồng Hàn Thành ở trước mặt mọi người, không khách khí tiếp tục giáo huấn, tuyệt đối không cho Phó đoàn trưởng như Khuru Nhĩ một chút mặt mũi. Sở dĩ anh làm như vậy là muốn đập tan nhưng người có cùng suy nghĩ như Khuru Nhĩ. Bởi vì anh dựa vào cảm giác của bản thân đã đánh hơi ra được chút không khí không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Editor: Á bì

Quả nhiên có một lính ở phía trước vừa mới đạp chân xuống, lập tức có một đám khói màu vàng bay lên, bay thẳng qua đỉnh đầu của đám cây cối. Mọi người biết đã không ổn, nhưng lúc này đã quá muộn, quân địch thật sự đã thiết kế đạn mù, tín hiệu bọn họ xâm nhập vào đã bị phát hiện.

"Thủ trưởng, bây giờ chúng ta nên làm như thế nào đây?" Khuru Nhĩ hỏi hậm quay đầu lại hỏi Đồng Hàn Thành, lời nói của anh mới vừa nảy quả thật là loạn ngôn mà diễn đàn lê quý đồn @ á bì

"Hành tung của chúng ta đã bị phát hiện, hiện tại chỉ có thể phân ra hành động, phân tán lực chú ý của quân địch." Vào thời điểm mấu chốt, sách lược bố trí của Đồng Hàn Thành vẫn phát huy tác dụng.

Khẩn cấp, Khuru Nhĩ nhanh chóng phân phó xuống dưới, một đoàn lính được chia làm nhiều tổ nhỏ, mỗi tổ nhỏ ước chừng có sáu bảy người, họ tự mình đi về hướng khác nhau. Giữa những tổ này, có mấy nhóm chạy về nơi đóng quân của quân địch, nhưng có mấy nhóm lại chạy hướng ngược lại, bọn họ tin tưởng nhau, trên mảnh đất này tại lúc này vẫn còn rất nhiều sương mù, mà chuyện bọn họ có thể làm là quá nhiều tai nghe mắt thấy của quân địch diễn đàn lê quý đồn @ á bì

Những người đi theo Đồng Hàn Thành đều là những người tiên phong trong tiên phong, trong lòng của tất cả binh lính anh chính là thần. Dọc theo đường đi, anh có thể đào ra mỗi cành cây bùn đất để biết có mai phục. Thật ra anh có thể nhận biết được những dấu vết đó là do có thể phân biệt được những loài cây sinh trưởng ở đó, nếu như một loại cây có thể tự nhiên sinh trưởng trên một mảnh đất, tất nhiên sẽ không có dấu vết do người cố ý tạo ra. Những kỹ xảo nhỏ đó ở trong mắt anh đều không đáng là gì, ý nghĩa chân chính của diễn tập là muốn rèn luyện năng lực thực chiến của binh lính.

Trong quá trình bọn họ tiến lên, cả khu rừng đều bắn ra đạn mù màu vàng lên trời, nhưng phân tán rải rác, có hấp dẫn lực chú ý của quân địch. Một nguyên nhân nữa đó chính là quân địch không thể đoán ra được bọn họ đang ở đâu, có thể yểm trợ cho nhóm mà Đồng Hàn Thành dẫn dắt diễn đàn lê quý đồn @ á bì

Cũng bởi vì bọn họ thay đổi bước đi, ở trong khu rừng lớn chuyển lách đi rất nhiều đường, vốn là bọn họ có thể mở đường trong vòng hai tiếng, nhưng tới cuối cùng gần ba tiếng mới mở được đường. Ngay khi bọn họ gần tiếp cận được quân doanh của quân địch, mặt trời đã xuống núi.

Theo lý thuyết ánh hào quang chiến thắng đang ở phía trước, mỗi người đều hưng phấn nhảy nhót. Nhưng mà tình hình đối mặt lúc này bọn họ không thể tung tăng được. Đúng vậy ra khỏi khu rừng thì có một vùng đầm lầy đang chờ đón bọn họ, đó là con đường duy nhất để xuyên qua khu rừng.

Khi mọi người dừng lại tỏ ra do dự và có chút lùi bước, Đồng Hàn Thành gào lớn, "Tiến lên, xuyên qua đầm lầy đó!"

Không phải bọn họ không tuân theo mệnh lệnh của Đồng Hàn Thành, nhưng trong nội tâm của bọn họ có chút sợ hãi. Khuru Nhĩ là người đầu tiên lên tiếng hỏi, "Thủ...thủ trưởng, đi đường này có được hay không?"

"Đương nhiên là được, trên bản đồ đã chỉ rõ ràng là nếu chúng ta xuyên qua đầm lầy này thì chúng ta có thể tới quân doanh của quân địch." Anh lấy một bản đồ giấy được gấp để ở trong túi ở trước ngực, đưa ra trước mặt của Khuru Nhĩ.

Khuru Nhĩ nhận lấy nhìn kỹ vài lần, cuối cùng gật đầu mạnh vài lần với toàn bộ binh lính, lớn tiếng trả lời, "Dạ, Thủ trưởng!" Vì thế chẳng còn ai có thêm nghi ngờ. Thân là quân nhân, gặp nguy hiểm thì phải đứng lên tiến về phía trước, huống chi thủ trưởng của bọn họ đã dẫn đầu, bước đi về đầm lầy.

Sau khi mặt trời xuống núi, chênh lệch nhiệt độ với ban ngày có thể nhận ra rõ rệt, hơn nữa bọn họ có khu rừng che lấy, nhiệt độ xung quanh bọn họ giảm đi vài phần. Mà nhiệt độ của đầm lầy ở dưới chân càng ngày càng thấp, đầm lầy còn ẩm ướt và dính dính, chất lỏng lạnh lạnh trộn lẫn nhau, nhiệt độ cơ thể cũng ngày càng kém. Không chỉ có như vậy, bọn họ cần phải đi nhanh hơn, để phòng hồ rớt vào bẫy lần nữa.

Đồng Hàn Thành vẫn luôn đi đằng trước dẫn đầu mọi người, anh ổn định không chế tốt tốc độ của mình. Khi ánh chiều tà dần biến mất, bóng đêm dần bao phủ, làm cho mọi người tăng thêm cảm giác sợ hãi. Đồng Hàn Thành hiểu rõ, vào lúc này muốn vượt qua nỗi sợ hãi của mọi người, sử dụng tâm lý là phương pháp hiệu quả nhất. Anh không ngừng truyền đạt cho mỗi binh lính rằng thắng lợi đang gần ngay trước mắt, mục đích muốn cho bọn họ thêm thông tin.

Bình thường sư đoàn 139 huấn luyện cũng không phải huấn luyện vào ban ngày, dưới sự thao luyện của Đồng Hàn Thành, tố chất tác chiến của từng người đều rất cao. Rất nhanh dựa vào tín niệm kiên định của từng người, toàn bộ binh lính chẳng có ai bị rớt vào đầm lầy. Sau khi bước qua vùng đất khô cứng, mọi người nhón nhịp reo hò thắng lợi, cũng không quản nữa cái quần đã ướt nhẹp nước bùn.

Đồng Hàn Thành có thể hiểu rõ tâm lý của mỗi người, nhưng bây giờ bọn họ đang tập kích đi tới quân doanh của quân địch, không muốn bứt dây động rừng lần nữa. Anh lập tức hét lên làm mọi người im lặng, tuyên bố sách lược kế hoạch tiếp theo.

Bọn họ tiến vào quân doanh của quân địch tất nhiên sẽ làm mấy binh lính ở bên ngoài kinh động, cho nên Đồng Hàn Thành quyết định chia ra ba đường, hai độ lên vào quân doanh, đội cuối cùng thừa dịp bên ngoài chưa chuẩn bị thì lên vào, đánh thẳng vào nơi ở của thủ lĩnh, thực hiện nhiệm vụ chém đầu.

Khuru Nhĩ dẫn một đội nhỏ chế ngự những binh lính phòng thủ ở bên ngoài, anh vừa kéo một binh lính nhỏ, vừa đặc ý hỏi, "Này Tư lệnh của cậu ở lầu nào?"

Anh lính nhỏ nhìn thấy quân hàm của mình bị kéo xuống, chỉ có thể thành thật khai báo. Đoán chắc anh bạn nhỏ này là lần đầu tiên tham gia diễn tập, đối với quy tắc vẫn tương đối xa lạ, đáng thương bị Khuru Nhĩ bắt lại, bắt đặc đi trở thành tù binh.

Khuru Nhĩ nhanh chóng lờm người phụ tá ở bên cạnh, anh nhanh chóng thu được tín hiệu, quay đầu chạy. Những người còn lại tiếp tục tiến lên, nhưng không bao lâu đã bị quân địch phát hiện.

Xế chiều hôm nay Tả Khải Duệ mới tới đây đóng quân, thân là Đại đội trưởng đại đội đặc chủng, anh cũng phát huy trách nhiệm quan trọng của mình. Bởi vì nơi diễn tập được thiết kế ở quân khu B, anh đối với hoàn cảnh xung quanh cũng không quá quen thuộc, ngoại trừ đề phòng quân địch tập kích bất ngờ, anh tạm thời không nghĩ tới chuyện vọng động mù quáng. Chiều đó anh mới có thời gian nghiên cứu bản đồ, xây dựng và bố trí, anh chuẩn bị sáng mai mới bắt đầu hành động.

Mặc dù hôm nay trong rừng có rất nhiều tiếng động, nhưng tin tức truyền tới từ tiền tuyến vẫn rất tốt, hình như quân địch đang chơi với anh, anh cũng không để trong lòng.

Nhưng bây giờ khi anh đang cùng Tham mưu thảo luận bố trí, thì có một binh lính chạy vào báo cáo có quân địch xâm nhập. Anh biết đã không ổn, xem ra anh đã quá xem nhẹ thực lực của Đồng Hàn Thành.

Địa vị của anh ở quân khu N cũng như Đồng Hàn Thành ở quân khu B, hai người trước đó đã sớm biết danh tiếng của nhau, nên rất mong chờ trận đấu này. Muốn dựa theo sách lược và kinh nghiệm, hai người có thể nói là kỳ phùng địch thủ. Cho nên Tả Khải Duệ lập tức cảm thấy tin tức này chỉ là giả. Ngoại trừ phái binh lính đi tạm ứng, anh hạ lệnh tăng cường binh lính canh giữ trại của Tư lệnh, bản thân mình cũng lập tức chạy đi.

Nhưng ngay khi anh mới bước một chân vào lầu, quân hàm của Tư lệnh quân khu N đã bị Đồng Hàn Thành tháo xuống, ngoài lầu trại đã có tín hiệu tuyên bố trận đấu này đã kết thúc.

Tư lệnh của quân khu thở dài bất đắc dĩ, đối với về mặt thất vọng của Tả Khải Duệ. Tả Khải Duệ cũng rất hối hận, bản thân không chỉ xem nhẹ năng lực của Đồng Hàn Thành, mà không chỉ có xem nhẹ một chút. Anh ta có thể hành động trước bọn họ, đột nhập vào chế trụ mục tiêu, tuyệt đối không chỉ là năng lực tác chiến đơn giản và bình thường.

Nhưng bây giờ thắng bại đã định, anh không muốn nhận thua cũng không được. Cuối cùng anh vẫn sáng khoái bước lên bắt tay Đồng Hàn Thành, "Sư trưởng Đồng, ngưỡng mộ anh đã lâu."

Đồng Hàn Thành lễ phép bắt tay lại, "Chào anh Tả Khải Duệ."

Trận diễn tập này được quân khu chuẩn bị rất kỹ, nhưng mọi người không ngờ nó lại kết thúc nhanh như vậy, không có ai không kính nể Đồng Hàn Thành. Nhất là những binh lính đi theo Đồng Hàn Thành tới quân doanh của địch, bọn họ đã chân chính nhìn thấy sự kiên định và dũng cảm của Đồng Hàn Thành. Nếu không phải có anh dẫn dắt, bọn họ khó có thể xuyên qua khu rừng và thành công tiến vào quân doanh của địch.

Một chút vinh quang này chắc chắn sẽ đưa Đồng Hàn Thành thăng chức, nhưng từ trước anh đã không quá coi trọng những chuyện này. Trong lúc trạng thái đang khấn trương phòng bị, lúc rảnh anh vẫn nghĩ về Trình Cốc Tâm. Trở về quân khu anh chắc sẽ được nghỉ vài ngày, có lẽ anh có thể về thăm nhà.

Rốt cuộc Trình Cốc Tâm cũng đã được xuất viện, cảm giác trở về nhà rất tốt. Nhưng mẹ Đồng yêu cầu cô ba ngày hai bữa phải về nhà, cô có thể từ chối thì sẽ cố hết sức, nhưng cuối cùng vẫn duy trì về nhà họ Đồng hai lần.

Tối hôm nay cô lái xe từ trường học về nhà họ Đồng, xe ngừng lại ở trước cửa của quân khu, cô vẫn như thường ngày xuống xe đi bộ vào. Không phải vì không có Đồng Hàn Thành đưa đón mà do cô vẫn luôn thích đi bộ vào. Thật ra xe ở bên ngoài cũng không phải là không thể lái vào bên trong, nhưng giấy tờ tương đối rườm rà, Trình Cốc Tâm cũng lười làm mấy chuyện đó. Cô tự nguyện đi xa thêm hai bước chứ cũng không muốn sau này phải đi xa.

Nhàn nhả và thông dong đi trên con đường đã có hơn trăm năm, tự nhiên thường thức những cái sân nhỏ cổ kính. Những toà nhà ở chỗ này chắc cũng có vài thập niên rồi, kiến trúc và phong cách rất hoài cổ và có ý tứ, nhưng cô lại cảm thấy đây là lần đầu cô phát hiện ra chuyện đó. Dưới chân đạp phải phần cuối của mùa hè, có lẽ qua vài ngày nữa thì sẽ chính thức trở thành mùa thu, mới thoáng đó thôi mà cô đã tiến vào thân thể này được nửa năm rồi.

Ánh mắt cô bỗng hấp dẫn bởi một khối dây leo bò ở trên hàng rào, không biết tại sao cô lại nhìn nó chăm chăm một hồi lâu. Cứ nhìn chăm chăm rồi chăm chăm, dưới sự che kín của cây mây, cô thấy có một chiếc xe việt dã quen thuộc, đây chính là chiếc xe mà Đồng Hàn Thành vẫn thường lái. Vì thế cô bắt đầu nhìn kỹ cái sân này, cô khẳng định mình không có nhìn lầm, không phải là sân của nhà họ Đồng, nhưng sao xe anh lại đậu ở đây.

Sau đó cô tự giấu nhún vai, chỉ là một chiếc xe mà thôi, ai cũng có thể có tại sao nó lại không thể có ở chỗ này. Nhưng một giây sau, hình ảnh trước mắt đã phủ định suy nghĩ của cô. Một bóng dáng nhỏ bé hiện ra trong tầm mắt của cô, chạy ra ngoài sân nhỏ mà mục tiêu chính là cái xe kia. Mà ở phía sau cậu bé chính là Đồng Hàn Thành. Anh trước sau như một vẫn là bộ quân trang, đi nhanh ở phía sau cậu bé này, còn cậu bé thì đã chạy vọt tới trước xe, hai ba bước đã được anh ẵm từ dưới đất lên, dù cách xa như vậy, nhưng rõ ràng cô có thể cảm nhận được sự cưng chiều của anh.

"Mẹ, nhanh lên một chút!" Tiếng nói lạnh lạnh xuyên qua hàng rào bay thẳng vào tai cô.

Trước khi cô kịp phản ứng, một bóng dáng quen thuộc khác đã hiện ra trong mắt cô. Cô gái này cô cũng biết, đây chính là bạn ở trong miệng của Đồng Hàn Thành--Tina. Như cô nhìn thấy, hình ảnh trước mắt này như một gia đình ấm áp và hạnh phúc của ba người, ấm áp và hạnh phúc cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Á bì

Sau khi Tina đứng ở trước mặt hai người, vô cùng thân thiết kéo cái mũi nhỏ của cậu bé, hình như đang nói cái gì đó, kết quả cậu bé uốn éo lơ đi cô, ôm cô Đồng Hàn Thành dẫu môi lên. Sau đó, Đồng Hàn Thành mỉm cười an ủi cậu bé, ôm cậu bé lên xe.

Anh nhún vai với Tina, Tina cũng không thể không buông tay, sau đó cũng bước lên xe. Một lát xe chạy ra khỏi biệt viện, chạy trên con đường sau lưng Trình Cốc Tâm, chạy tới bên ngoài sân nhà người ta.diendan.le.quy.don@ab.com

Mãi chăm chú nhìn xe chạy thật xa, mãi đến khi nó biến mất ở trong tầm mắt, trong lòng của Trình Cốc Tâm không biết có mùi vị gì. Cô sớm đã phát hiện quan hệ của Tina và Đồng Hàn Thành không được bình thường, từ lúc bọn họ nói chuyện thì cô biết cô ấy hiểu rất rõ Đồng Hàn Thành, từ lúc cô ấy và mẹ Đồng xuất hiện như quan hệ của hai mẹ con. Lúc này Đồng Hàn Thành không phải nên đi lo cho diễn tập của anh hay sao, cho nên anh làm sao có thể rảnh rỗi xuất hiện ở đây, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là hai người kia có ý nghĩa quan trọng hơn sự trung thành của anh đối với tổ quốc.

Cậu bé kia nhìn qua thì hình như đã bảy tám tuổi rồi, thấy thế nào thì cũng giống như con anh. Nhưng tại sao anh đã có con rồi mà mẹ Đồng vẫn thúc giục cô có thai? Không đúng, nếu Đồng Hàn Thành và Tina có quan hệ như vậy, thì tại sao còn kết hôn với cô? Hơn nữa Tina còn biết rõ cô là vợ anh, biết chuyện cô mang thai nhưng lại không có phản ứng gì, ngược lại còn đối với cô vô cùng thân thiết. Có quá nhiều thứ làm cho cô không biết phải làm như thế nào, làm cho đầu cô rất rối.diendan.le.quy.don@ab.com

Vừa nhìn đồng hồ trên tay, cũng sắp bảy giờ rồi, thiếu chút nữa là cô quên mẹ Đồng đang ở nhà chờ cô về ăn cơm. Không dừng ở đây nữa, cô nhanh chóng đi về nhà họ Đồng.

Lúc ăn cơm, cô cẩn thận hỏi thăm chuyện Tina từ mẹ Đồng, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện bà hoàn toàn không biết chuyện con trai của Tina. Cô biết trong miệng bà Tina tên là Tân Nguyên, cũng là đứa nhỏ lớn lên ở trong đại viện này, ba mẹ của cô ấy là bạn lâu năm với ba mẹ Đồng, từ nhỏ lớn lên với Đồng Hàn Thành, thân như anh em. Cũng vì vậy nên bà xem cô ấy như con gái trong nhà, mà Tân Nguyên cũng rất thích sự yêu mến của bà.diendan.le.quy.don@ab.com

Từ đề tài này bất tri bất giác đã nói đến chuyện của Đồng Hàn Thành, mẹ Đồng thờ dãi nói, "Không biết diễn tập lần này của Hàn Thành tới lúc nào mới kết thúc, nó luôn bỏ con lại một mình, không phải là một người có đủ tư cách làm chồng."

Thì ra chuyện Đồng Hàn Thành đã trở về từ quân đội ngay cả mẹ Đồng cũng không biết, hơn nữa bà cũng không biết quan hệ của Đồng Hàn Thành và Tina, Trình Cốc Tâm tự nhiên phát hiện ra một bí mật không thể cho ai biết. Trong đầu chuyển động vài vòng, cô lập tức trả lời mẹ Đồng, "Mẹ chúng ta nên thông cảm cho công việc của anh ấy, thân là vợ anh ấy, con không thể oán trách như vậy."

Vừa nghe lời nói này của cô, dường như nó đã chạm vào trái tim mẹ Đồng, bà kích động nắm lấy tay của Trình Cốc Tâm, "Cốc Tâm, Hàn Thành có thể lấy được con là phúc khí của nó."

Trình Cốc Tâm cảm thấy vô cùng chua xót, cười miễn cưỡng.

Cô không biết bản thân mình có nên tin tưởng vào người đàn ông này nữa hay không, anh luôn hoài nghi cô bắt cá hai tay, để ý chuyện cô dây dưa không rõ với người đàn ông khác, nhưng còn anh thì sao? Tình huống mà cô nhìn thấy hôm nay là gì, anh giấu cô bao nhiêu chuyện? Cô là người đã chịu quá nhiều tổn thương, cho nên sau khi cô có cuộc sống mới, đã khoá trái hết những tình cảm của mình, nhưng không biết có phải ở trước mặt của Đồng Hàn Thành cô có đạo hạnh nhỏ hay không, cô đã từ chối thật lâu, nhưng tới cuối cùng vẫn mở lòng mình. Anh là người đã mang cho cô hi vọng, khi cô tưởng rằng mình đã thật sự tìm được hạnh phúc của mình, nhưng lại nhận được sự hiểu lầm và lừa dối của anh. Cho nên một lần nữa cô đã yêu người không nên yêu. Bỗng nhiên Trình Cốc Tâm cảm thấy rất mệt, cũng rất hối hận, hối hận vì tại sao lúc trước nhẹ dạ cả tin vào mấy lời ngọt ngào của anh, cảm động vì hành động của anh.

Khi chuyện liên quan tới mình xảy ra, hình như cô đã không còn yếu đuối giống như trong tưởng tượng của mình. Dù là bị tổn thương, cô vẫn muốn tìm anh để hỏi rõ ràng. Sau đó cô liền bấm số điện thoại của Đồng Hàn Thành.

Sau khi Đồng Hàn Thành từ buổi diễn tập trở lại quân đội, thì tính dạn dè một chút rồi về nhà, nhưng nửa đường lại nhận được điện thoại của Tân Nguyên, cô vội vã tìm anh giúp đỡ. Tân Nguyên có một đứa con, đây là chuyện anh đã biết mấy năm trước. Khi đó cô còn đang ở Mỹ, không qua bao lâu thì có tin cô mang thai, ba của đứa nhỏ là ai anh không biết, cô cũng không muốn nói ra. Sau này tự mình cô sinh đứa nhỏ ra, tự mình nuôi lớn tới tận bây giờ. Qua rất lâu nhà họ Tân mới biết chuyện này, hơn nữa trừ người trong nhà, người ngoài biết được chuyện này cũng rất ít. Thân là bạn tốt của cô, mấy năm trước, anh cũng giúp cô rất nhiều, anh cũng hiểu chuyện này cũng không dễ dàng gì với cô. Vì anh quá hiểu cô, anh mới quan tâm cô lúc cô ở nước ngoài không người nương tựa. Trước đó vài ngày, cô không nói tiếng nào đã về nước, làm cho anh có chút ứng phó không kịp, mà chuyện này cũng rất hợp với tính cách của cô. Bây giờ cô có việc tìm anh, anh cũng không thể từ chối.

Ở phương diện làm mẹ, Tân Nguyên có chút sợ ý lo là, hay cũng có thể nói tính cách cô có chút tùy tiện, hơn ba mươi tuổi, cũng chẳng thay đổi. Chuyện là như vậy, con trai của Tân Nguyên, Rod, muốn tham gia hoạt động của một câu lạc bộ gia đình, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có một nhà ba người cùng nhau tham gia. Rod thật sự rất muốn tham gia, nhưng cậu bé từ nhỏ tới giờ vẫn không biết ba mình là ai. Sau đó cậu bé nói nỗi khổ của mình cho mẹ biết, kết quả lúc đó Tân Nguyên nói một tiếng đồng ý với cậu bé rằng cậu bé nhất định sẽ thuận lợi tham gia hoạt động.

Chỉ có điều mới qua vài ngày, Tân Nguyên đã vớt chuyện này ra sau đầu, có lẽ lúc cô đáp ứng cũng không để ở trong lòng. Cho nên sáng hôm nay lúc buổi khai mạc của hoạt động, Rod hưng phấn nhắc nhở mẹ, Tân Nguyên mới giật mình không biết tìm đâu ra một người ba cho cậu bé. Nhìn về mặt chán nản thất vọng của cậu bé, Tân Nguyên khổ sở tự trách mình, bắt đầu đi tìm Đồng Hàn Thành.

Vì thế, cô còn lớn tiếng nhận anh làm cha nuôi của con cô. Cứ như vậy, Đồng Hàn Thành chạy thẳng từ quán doanh về nhà họ Tân, đi đón Tân Nguyên và con trai của cô. Thấy mẹ thật sự đã biến ra một người ba cho mình, thậm chí ba này còn cao lớn hơn trong tưởng tượng của mình, Rod rất kích động cứ nhảy lên nhảy xuống, thiếu chút nữa là chẳng tìm thấy đâu. Mặc dù Tân Nguyên đã năm lần bảy lượt nhấn mạnh với cậu bé phải kêu Đồng Hàn Thành là ba nuôi, nhưng Rod vẫn cố ý khẳng định kêu anh là ba.

Về phần Rod, tám năm trước lúc cậu bé mới sinh ra anh đã từng gặp rồi. Sau đó vài năm Tân Nguyên cũng không trở về nước, anh cũng quá bận nên không đi qua Mỹ thăm hai mẹ con bọn họ. Mặc dù là như vậy, nhưng một lớn một nhỏ hai người vẫn như xưa.

Bây giờ Đồng Hàn Thành đang làm đồ thủ công với hai mẹ con bọn họ, bỗng nhiên điện thoại trong túi reo lên. Nhìn thấy tên hiện ra trên điện thoại, anh áy náy gật đầu với Tân Nguyên, đi ra hai bước qua bên cạnh nhận điện thoại.

"A lô?"

"Đồng Hàn Thành, em có chuyện muốn nói với anh." Giọng điệu của Trình Cốc Tâm rất bình tĩnh nghe không ra cảm xúc gì.

Nhận điện thoại của Trình Cốc Tâm, đầu tiên Đồng Hàn Thành có chút giật mình, lại nghe thấy cô có việc muốn nói với mình, cảm giác có chút ngoài ý muốn. "Có chuyện gì sao?"

Cô dừng lại một lúc, câu nói kia đã ở bên miệng nhưng lại khó thốt nên lời, "Chúng ta...chúng ta...chúng ta chia..."

"Ba, ba sao rồi, phòng của con đã làm xong rồi." Trong ống nghe có một giọng nói trẻ con chói tai cắt ngang lời cô, nhưng mà chữ 'tay' vẫn còn mắc kẹt trong cổ họng của cô.

"Có việc gì đợi anh về rồi nói, bây giờ...anh có chút không tiện." Nói xong anh vội vàng cúp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh 'đồ đồ' ù tai, cái chữ 'ba' kia đã đánh vào não cô, lúc này cô đã không cần phải hoài nghi hay suy đoán gì nữa. Cho nên anh ấy không có ý muốn giải thích gì với cô sao? Anh tính ngả bài với cô rồi sao?

Tân Nguyên thấy Đồng Hàn Thành hơi có chút thất thần trở lại bàn, ân cần hỏi anh, "Là Cốc Tâm sao?"

"Ừ."

"Nếu anh có chuyện về nhà thì về trước đi, ở bên này em có thể ứng phó được mà." Dù sao anh là người đã có gia đình rồi, chăm sóc cô như vậy, nhất là đứng trên góc độ của một người phụ nữ, chắc sẽ có chút ghen tuông, cô có thể hiểu được.

"Không được! Nhiệm vụ của chúng ta còn chưa làm xong mà!" Rod lên tiếng kháng nghị.

"Không sao, ba không vội." Đồng Hàn Thành dịu dàng sờ đầu Rod, trấn an.

Sau khi đưa hai mẹ con Tân Nguyên về nhà, Đồng Hàn Thành mới về nhà. Khi về tới nhà đã hơn mười giờ, thấy cửa phòng đóng chặt anh biết Trình Cốc Tâm đã ngủ từ lâu. Anh cũng không muốn quấy rầy cô, anh tự trở về phòng của mình.

Buổi sáng hôm sau, Trình Cốc Tâm vội vàng rửa mặt muốn đi làm, chuẩn bị chạy tới trường, nhưng lại ngoài ý muốn thấy Đồng Hàn Thành đang ngồi trước bàn ăn, hình như cô đã quên lời nói mà anh nói ngày hôm qua. Nhưng không biết tại sao, giờ cô chẳng muốn nói chuyện với anh một chút nào.

Cho nên cô tính bỏ qua anh, đi thẳng ra cửa.

"Em không ăn sáng sao?" Cuối cùng Đồng Hàn Thành vẫn không làm thỏa mãn tâm nguyện của cô.

"Đang ăn kiêng, em vội đi làm đây." Bỗng nhiên Trình Cốc Tâm cảm thấy hình như cô đang trốn tránh anh, nhưng cô không biết tại sao mình lại làm như

vậy.

Anh lật tay nhìn đồng hồ, bình tĩnh nói, "Có phải em nhìn sai giờ rồi không, giờ này mà ngồi lại ăn sáng chắc cũng không trễ thời gian lên lớp của em đâu."

Ăn thì ăn, Trình Cốc Tâm quay người lại trở về ngồi lên ghế, không khách khí cầm chén cháo lên. Vừa đúng lúc cô cũng có chuyện muốn nói với anh, như vậy thì buổi sáng hôm nay cứ giải quyết hết đi.

Cô lì hục uống cháo trong chén, Đồng Hàn Thành đang muốn bảo cô uống chậm thôi đừng để bị sặc, thì cô đã đặt bát cháo không lên bàn một cái rầm, "Đồng Hàn Thành, em có chuyện muốn nói với anh."

"Có chuyện gì sao?" Thật ra anh cũng đang định hỏi cô, nhưng lo cô đi làm thời gian hơn gấp, nên quyết định chờ lúc cô tan làm rồi hỏi lại, "Em không vội tới trường sao?"

"Em cũng không có nói nhiều lời, chỉ một câu thôi." Trình Cốc Tâm khí phách rút khăn giấy ra lau miệng.

"Ừ." Anh thật sự bị điệu bộ của cô làm cho có chút run.

"Chúng ta chia tay đi."

"Em nói cái gì?" Đồng Hàn Thành đột nhiên ngắt ra, hoài nghi lỗi tai của mình.

"Em nói chúng ta chia tay đi, cái hiệp ước kia đến đây cũng có thể kết thúc." Trình Cốc Tâm không sợ phiền toái nhắc lại một lần nữa.

"Em có biết bây giờ em đang nói gì không?" Sau khi xác định lại lời nói ở trong tai, giọng điệu của anh tràn đầy tức giận.

"Tất nhiên."

"Anh không đồng ý." Đồng Hàn Thành đen mặt, cổ sức đè nén cơn tức giận của mình.

"Anh dựa vào cái gì mà không đồng ý!" Trình Cốc Tâm âm ỉc trừng to mắt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: Á bì

Rốt cuộc người đàn ông này đang nghĩ cái gì, chẳng lẽ anh còn muốn một chân đạp hai thuyền, ngồi hưởng cuộc sống giàu có và hạnh phúc sao? Mặc kệ như thế nào, bây giờ cô không rảnh tranh cãi với anh, thấy anh không trả lời, Trình Cốc Tâm đứng lên, "Tôi mặc kệ anh có đồng ý hay không, dù sao chuyện này cứ quyết định như vậy, về phần giải quyết hiệp ước như thế nào là quyền của tôi."

Sáng sớm anh rời khỏi giường làm đồ ăn sáng cho cô, muốn nói chuyện thật tốt với cô, nhưng cô lại nói chuyện này với anh, lại còn quá đáng tới mức muốn chia tay với anh? Trước đó Đồng Hàn Thành đã bị cô làm cho tức giận không nhẹ, anh còn chưa tính toán chuyện trước đó với cô đâu. Bây giờ anh thật sự rất tức giận, tại sao anh có thể yêu một người không có lương tâm như vậy. Anh vẫn luôn cố đè nén lửa giận muốn phun ra của mình, ần nhẫn hỏi, "Trình Cốc Tâm, rốt cuộc em có lương tâm không đấy?"

"Anh nói vậy là có ý gì? Coi như quên đi, tôi không rảnh nói nhiều với anh. Còn nữa, tôi sẽ nhanh chóng dọn ra khỏi nơi này." Không biết có phải trải qua một đêm lắng đọng, hình như cô đã giấu đi vết thương của mình khi gặp mặt anh. Không nhìn phản ứng của Đồng Hàn Thành, cô cầm lấy túi sách tự mình quay người ra khỏi cửa. *điễn.đàn.lê.quý.đôn*Á.bì

Nhưng khi cô mới đóng cánh cửa kia lại, một giây biến mất khỏi tầm mắt của anh, nước mắt đã chảy xuống. Thì ra cô không hề mạnh mẽ giống như mình đã tưởng tượng. Sau khi cô nói với anh về quyết định của mình, biết anh vẫn như cũ không có ý thắng thán với cô, từng cơn đau có rút trào dâng trong lòng. Có phải tình cảm của Đồng Hàn Thành cũng thuộc loại bất cá hai tay như Đỗ Tư Tuần hay không, cũng là lừa gạt, thậm chí lúc thân thể nát ra từng mảnh vẫn không làm cho cô cảm thấy đau đớn như bây giờ. Đau mới làm cho cô tỉnh táo lại, những thứ không thuộc về mình thì cần gì phải cưỡng cầu. *điễn.đàn.lê.quý.đôn*Á.Bì

Giờ tay lên lau nước mắt ở khoé mắt, Trình Cốc Tâm chỉnh lại tâm tình rồi đi xuống lầu.

Đồng Hàn Thành đứng lặng ở trước bàn thật lâu, nhìn chăm chăm cái cửa kia, vẫn không nhúc nhích, đôi mắt vừa bị nắm đấm đánh xuống.

Trình Cốc Tâm buồn phiền, cả ngày dạy học đều thấy hết sức bức bối. Rõ ràng cô đã thành công thắng gấp lại, không để mình lao vào, đưa ra một quyết định hết sức lý trí, nhưng tại sao cô vẫn buồn phiền như vậy? Người xưa có nói, 'nhất tuý giải thiên sầu', có phải uống rượu thì sẽ tốt hơn hay

không? Hơn nữa cô hoàn toàn không có ý về lại nhà của Đồng Hàn Thành, nếu cô và anh đã cắt đứt quan hệ, thì bây giờ ở trong nhà anh tạo phiền phức dễ làm gì. Hơn nữa sao cô có thể biết được anh còn ở nhà hay không, cô không muốn gặp lại anh. Một khi đã như vậy thì cô cứ đi uống rượu cho vui đi, đây là chuyện duy nhất mà cô có thể làm cho bản thân mình vui hơn. dienn.dann.le.quyy,doann@á.bi

Uống rượu thì đi đâu bây giờ? Đi quán rượu? Cái chỗ hỗn tạp đó cô cũng không dám đi, hơn nữa cô chẳng thích mấy chỗ đó chút nào. Đúng rồi, hầm rượu! Chỗ này vừa yên tĩnh lại an toàn. Sau khi cô tan làm liền đi thẳng tới hầm rượu của Gary, còn nhân tiện gọi điện báo anh trước một tiếng. Một người uống rượu thì gọi là uống rượu giải sầu, Trình Cốc Tâm không muốn thừa nhận mình uống rượu giải sầu, cho nên cô cần phải tìm người uống với cô. Nhưng mà thành phố to như vậy, khi cô cần thận suy nghĩ một vòng, người có thể nghĩ tới chỉ có Gary.

Trình Cốc Tâm chủ động tìm Gary uống rượu, tự nhiên anh sẽ đồng ý. Mới gặp cô, cô cười vui vẻ, làm cho anh tưởng cô có chuyện vui gì chứ. Nhưng dần dần cô uống ngày càng mạnh, về mặt càng uống càng khó coi, cho đến sau đó, chính là cô giật mình phát hiện nước mắt mình đang rơi.

"Gary, tới đây, chúng ta cạn ly." Trình Cốc Tâm lắc đầu loạn xạ, khuôn mặt hồng hồng vừa cười xen lẫn nước mắt, giờ ly rượu lên đi về phía anh.

"Cốc Tâm, có phải có chuyện gì không vui phải không?" Gary lo lắng hỏi.

"Không vui? Bây giờ tôi thật sự rất vui."

Anh bắt lấy cái ly rượu đang lắc lư ở trong tay cô, "Tôi không phải là người cô mượn tới uống rượu giải sầu, cô có chuyện gì không vui thì có thể nói với tôi."

Trình Cốc Tâm ngang bướng đoạt lại ly rượu, uống một hơi cạn sạch, "Ai nói tôi đang mượn rượu giải sầu, vốn chẳng có gì hết."

"Cô không xem tôi là bạn sao, tôi cũng chẳng ép buộc cô nữa." Bành Lâm thất vọng nói.

Trình Cốc Tâm đang nửa say rồi bỗng kích động, "Ôi chào, ai không xem anh là bạn chứ, chỉ là tôi đã chia tay Đồng Hàn Thành rồi!"

"Chia tay? Cô nói là hai người ly hôn sao?" Bành Lâm thật sự đã giật mình.

Trình Cốc Tâm gật đầu như trống lắc.

Điều khó tin như vậy nên Bành Lâm cũng không dám tin, anh không biết giữa vợ chồng họ xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi lần anh thấy cô và chồng cô thì như là hai kẻ địch vậy. Anh có thể nhìn ra được cô thật sự rất đau lòng, nó biểu hiện quá rõ ràng làm cho anh không biết phải an ủi cô như thế nào, "Xin lỗi, tôi không nên ép hỏi cô. Nhưng nếu cô cần giúp đỡ chỗ nào thì cứ tới tìm tôi."

"Không có việc gì." Trình Cốc Tâm làm bộ không sao khoát tay, thoát nhìn như chẳng có gì xảy ra, "Đúng rồi, anh có thể giúp tôi tìm một phòng gần trường học hay không, tôi muốn xin ký túc xá của giáo viên trong trường nhưng có thể sẽ không có kết quả sớm, nhưng mà tôi muốn chuyển ra càng sớm càng tốt."

"Tất nhiên không thành vấn đề." Chuyện này đối với Gary chỉ là một chuyện nhỏ.

"Cảm ơn anh."

Sau đó Gary ngồi tiếp rượu với Trình Cốc Tâm trong hầm rượu rất lâu, mới đưa cô về nhà. Anh không muốn để cho cô uống thêm nữa, nhưng Trình Cốc Tâm cũng rất ngang bướng cứ cố cướp rượu lại, đến cuối cùng thì cũng đã uống không ít.

Ngồi ở trong xe vui vẻ để gió đêm hất vào mặt, lúc cô về tới nhà thì tinh thần cũng đã tỉnh táo được một chút.

"Gary, hôm nay thật sự cảm ơn anh."

"Nhớ đó, chúng ta là bạn bè, không cần phải nói cảm ơn với tôi."

"Được rồi, vậy tôi lên nhà trước đây." Trình Cốc Tâm bĩu môi.

"Cần tôi đưa cô lên không?" Gary ân cần hỏi.

"Không cần đâu, tôi có thể tự đi lên."

"Được, vậy ngày mai tôi tới giúp cô chuyển nhà." Anh dịu dàng nhìn khuôn mặt cô dưới ánh đèn vàng, nhìn như si như mê.

"Ừ." Tự nhiên Trình Cốc Tâm cũng không hề phát hiện ra biến hóa trong tâm tư của anh.

Không khéo một màn Bành Lâm đưa Trình Cốc Tâm về nhà đã bị Đồng Hàn Thành đưa trên ban công nhìn thấy, nên không muốn đi ra. Thật ra ban đầu cũng chẳng khéo như vậy, sáng hôm nay sau khi Trình Cốc Tâm đi, Đồng Hàn Thành kích động thật lâu mới bình tĩnh lại được, anh rất ít khi không thể khống chế tốt tâm tình của mình như vậy. Sau khi tỉnh táo lại anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh quyết định chờ sau khi cô về nhà, muốn nói chuyện thật tốt với cô, vì sao cô muốn chia tay anh, vì anh cảm thấy nguyên nhân cô đưa ra hoàn toàn không phải là nguyên nhân chân chính.

Cả ngày không có việc gì làm, ban công này là nơi anh nghỉ ngơi, ngày xưa anh thường ngồi đây suy nghĩ hay là đọc sách. Cũng đã qua thời gian cô nên

về nhà rồi, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng cô, dù là đang giận cô nhưng vẫn không tránh khỏi có chút lo lắng. Anh chịu đựng không gọi điện cho cô, nhưng lại không thể không chế nổi mình đi ra ban công đứng chờ cô.

Tốt lắm, cuối cùng anh đã thấy người kia, nhưng nó lại dập tắt đi hy vọng duy nhất của anh. Thấy cô mỉm cười vẫy tay với anh ta, trong lòng anh có mùi vị không nói được nên lời.

Sau khi Trình Cốc Tâm mở cửa thì phát hiện trong nhà một mảnh tối đen, ý thức đầu tiên của cô là Đồng Hàn Thành đã đi, cô tức giận mò công tắc điện, một giây sau do không phòng bị liền bị một đôi tay tấn công, cửa phanh một tiếng đã đóng lại.

Chuyện xảy ra bất ngờ như vậy làm cô hoảng sợ, đầu óc trong bóng tối bỗng trở nên trống rỗng.

“Em muốn chia tay với anh là vì người đàn ông kia sao?”

Giọng đàn ông quen thuộc truyền vào trong lỗ tai cô mới làm cho cô đỡ khản trương, “Đồng Hàn Thành, anh làm cái gì vậy?” Bộ người đàn ông này có bệnh sao, buổi tối không bật đèn, đã vậy còn muốn hù cô.

“Trả lời câu hỏi của anh đi.” Anh tiến lên một bước khi dễ cô, ngoan cố hỏi cô.

Thật ra bây giờ cũng không phải là tối lắm, ánh trăng ngoài cửa rất sáng, từ cửa sổ sát đất chiếu vào, cô có thể thấy rõ con người đen nhánh trước mặt, nó như một con báo săn, muốn nhìn thấu nội tâm của cô, “Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi của anh, buông tay ra tôi muốn bật đèn.” Hẳn là do rượu, lá gan của Trình Cốc Tâm không phải lớn bình thường, cho dù anh là báo săn thì cô cũng không sợ.

Cô tránh né như vậy, càng làm cho ý tưởng ở trong lòng anh càng kiên định, ghen tỵ đáng sợ càng ăn mòn lý trí của anh, “Em không nói anh không thả.”

“Anh có bệnh sao, chúng ta đã chia tay rồi có biết không? Anh dựa vào cái gì mà quản việc tôi làm, quản chuyện của anh là đủ rồi!” Trình Cốc Tâm cũng bị người đàn ông không nói lý này chọc tức điên.

Anh nắm chặt lấy tay cô không cho cô tránh thoát được, đặt chặt cô ở trên tường, cơ hồ cắn trên môi cô, “Em nói anh có bệnh?”

Câu này vốn anh không muốn nói nhưng cô đã chạm tới ranh giới của anh, Trình Cốc Tâm bị anh ép lên tường gần như là ngạt thở, “Anh sẽ chứng minh cho em xem thử anh có bệnh hay không!” Nói xong anh trực tiếp cắn lên môi cô.

Không kịp phản ứng lời anh nói, môi cô đã bị anh cắn chặt, Trình Cốc Tâm có ý nghĩ muốn phản kháng, muốn đẩy anh ra, nhưng một người đàn ông mạnh mẽ như vậy đứng ở trước mặt cô, dù cô có dùng bao nhiêu sức cũng không thể đẩy được. Nhất là sau khi cô uống rượu, tinh thần và toàn thân cô đều ê ẩm và mềm yếu.

“Hu hu hu...” Nhưng cô vẫn kiên trì dùng chân mình đá chân anh, ngược lại đá những khối cơ bắp cứng đó làm chân cô thêm đau.

Bởi vì răng cô ngậm lại rất nhanh, không cho anh cạy mở ra, vì thế anh có ý xấu cắn môi cô. Không có chút thương tiếc, anh thuần túy muốn phát tiết lên người cô, dặt dẹo cô.

Trình Cốc Tâm bị anh cắn, môi sưng lên, mỗi tiếng khóc nức nở phát ra từ cổ họng của cô, nhưng anh vẫn không để ý. Rất nhanh máu đã truyền khắp khoang miệng của cô, lúc này Đồng Hàn Thành mới từ từ buông lỏng sự xâm nhập của anh, đổi thành nhẹ nhàng liếm mát vết thương trên môi cô.

Nhưng phản ứng của người đàn ông này hoàn toàn chọc giận Trình Cốc Tâm, dựa vào cái gì mà cô bị anh đè ép ở chỗ này, dựa vào cái gì mà để anh cắn. Càng nghĩ càng tức nên cô cũng muốn cắn ngược lại, dùng răng hung hăng cắn lên môi anh. Tốt lắm bây giờ thì máu của hai người hoàn toàn tràn trong khoang miệng của cả hai.

Nhưng Đồng Hàn Thành không để ý, mượn thời cơ lúc cô buông lỏng hàm răng của mình ra, liền xâm nhập vào miệng cô, khuấy đảo và treu đùa lưỡi của cô.

Lúc Trình Cốc Tâm còn đang đắc ý, thành trì của cô đã bị anh công phá.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Sau khi tham nhập vào miệng cô, một chút cảm giác say nhàn nhạt truyền tới đầu lưỡi của anh, làm cho Đồng Hàn Thành cau mày lại. Cô không chỉ đi ra ngoài với người đàn ông khác, mà cô còn đi uống rượu với người đàn ông đó, nghĩ tới đây, động tác của anh cũng không khỏi có chút thô bạo.

Anh cắn chặt lưỡi cô, mút từng chút một, hoặc là đảo quanh cổ họng của cô, nói tóm lại anh làm tất cả chỉ vì muốn làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy khó chịu, bị anh đoạt đi từng giọt hô hấp.diendaanleequyddoon@abi

Một bàn tay vô ý thức đưa lên ngực cô xoa nắn, cách lớp quần áo mỏng nên hình như bị anh xoa đến biến dạng. Chốc lát sau, hình như anh không vừa lòng với cảm xúc bấy giờ, ‘rột’ vạch quần áo ra tìm tới ngực cô, lộ ra đường viền ren của áo ngực, mà không biết sao anh lại rất thương thức, lập tức kéo đứt dây áo ở sau lưng.

Động tác nhanh chóng làm cho Trình Cốc Tâm còn đang mê mẩn nặng nề giật cả mình, kháng cự không nói nên lời vì đầu lưỡi cô vẫn bị anh mút chặt, một đoạn chỉ bạc rớt xuống từ khoe miệng cô, rơi trước ngực cô, chế tạo ra một cảnh tượng rất dâm mị.

Đầu tiên anh dùng hai ngón tay vân vê nụ hoa hồng nhạt, lại dùng móng tay gầy gầy đỉnh đầu, một dòng điện đáng sợ chảy ra thân thể của cô, nơi bị anh nắm giữ không biết điều đứng thẳng lên. Cảm nhận được sự đứng thẳng của cô, anh làm như rất vừa lòng chuyển tay qua nâng vú cô lên, bàn tay bao trùm lại tất cả, nắm chặt và xoa nắn. Một lát sau anh mới buông Trình Cốc Tâm gần như hít thở không thông ra, đột nhiên cúi đầu ngậm nụ hoa của cô vào miệng mà mút. Đầu lưỡi trượt qua trượt lại nụ hoa cô, đầu lưỡi treu đùa đỉnh đầu, còn dùng răng ria rói nó.

“À...đừng...” Cảm giác xấu hổ và sợ hãi cùng xuất hiện trong lòng cô, cô vô lực cầu xin.diiendaanleequyyddoon@abi

Tiếng nói như vậy truyền vào trong tai lại biến thành một loại kích thích kỳ lạ, kích thích anh càng mạnh hơn, tay của anh trên ngực cô đã đổi qua phía bên kia, hôn một đường từ ngực cô lên mặt cô.

Trình Cốc Tâm cố gắng nhắm hai mắt lại, chỉ có thể cắn răng thừa nhận tất cả, sự hành hạ của anh làm cho tinh thần cô có chút tan rã. Khi cảm giác được môi của anh đang đến gần, cô theo bản năng quay mặt đi chỗ khác, nhưng đó chỉ có thể làm cho anh càng dùng sức nghiền lên miệng cô.

“Ừ...ngon tuyệt...” Môi của cô đã bị anh xâm chiếm, đầu lưỡi thô bạo cứng rắn chọc vào miệng cô, bị buộc ở một chỗ với đầu lưỡi của anh. Mà tay của anh lần xuống mông cô thăm dò vào đũng váy. Một chốc lát sau ngón tay của anh đã đẩy quần lót ra bên cạnh để chui vào nơi tư mật của cô.diiendaanleequyyddoon@abi

Cảm giác có vật lạ xâm nhập vào, Trình Cốc Tâm liều mạng vận vẹo thân thể, nhưng lại để cho ngón tay của anh càng tiến vào sâu hơn. Tìm được đỉnh đầu gỗ lên rất chuẩn, dùng một chút lực không nặng không nhẹ đè lên nơi mềm mại đó. Một dòng điện tê dại lập tức chạy khắp toàn thân, sâu thêm vài phần, có một dòng nước ấm ướt chảy ra dưới bụng cô.

Dục vọng đã sớm được Đồng Hàn Thành để nó thoát ra khỏi quần lót, nặng nề đè lên nơi mềm mại của cô. Con nóng đó làm cho cô co rúm lại, ý thức còn sót lại nói cho cô biết vật đè đang ở phía dưới là thứ gì. Đỉnh đầu của vật thô to kia đã đụng nhẹ lên thân cô, đang nóng lòng muốn tiến vào thân thể cô.

“Xin anh...đừng mà...” Đêm nay Đồng Hàn Thành quá đáng sợ, cô đã bị đánh toi bởi dưới sự hành hạ của anh.

Vì bị dục vọng và ghen tỵ chiếm hết cả đầu nên rõ ràng anh cảm thấy lời này hình như đang ám chỉ thứ gì đó, một tay anh tiếp tục kéo eo cô, chậm rãi kích thích mông anh, đẩy lên phía trước tiến vào. Mặc dù cảm nhận đầu đã được thoải mái, nhưng sự thoải mái này lại không hề đầy đủ, sau khi đầu của anh đã xông vào, thì nó bị mắc kẹt bởi sự khô khốc ở bên trong.

“À...đau.” Cảm xúc đau rất truyền tới từ bên dưới của cô, Trình Cốc Tâm nhịn không được kêu đau, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống gò má.

Anh than nhẹ một tiếng, chậm rãi rút khỏi thân thể của cô, hai tay kéo mông cô. Con đau không lưu lại khi anh mới lui ra ngoài chưa bao lâu lại bị anh mãnh liệt đâm vào đập vào thần kinh của cô, chưa kịp kêu đau, một giây sau chính là trời đất quay cuồng.

Chính xác mà nói, là Đồng Hàn Thành bế cô tới ghế sofa. Không kịp đợi Trình Cốc Tâm làm quen với hoàn cảnh xung quanh, anh chẳng lưu tình kéo váy và quần lót của cô xuống, hơi thở phả ra ô ô, đỡ hai đùi cô lên vai anh. Tư thế như vậy làm cho cô thấy sợ phải dùng hai tay chống đỡ, trốn ra sau từng chút, nhưng cánh tay của anh gắt gao bóp chặt chân nhỏ của cô, không cho phép cô lùi về sau một tấc.

Hình như cô cảm nhận được đôi mắt đáng sợ của anh, phần dưới của cô đã hoàn toàn bày ra trước mặt của cô, dù trời có tối, vẫn có ánh sáng chiếu vào. Trình Cốc Tâm liều mạng lắc đầu, trong miệng lưu liu nói đừng mà, bởi vì cô đã ý thức được bước tiếp theo anh sẽ làm gì. Lúc đó đã muộn, đầu anh đã cúi xuống, hung hãn hôn lên cánh hoa kiều diễm kia.

“À...” Chưa bao giờ cảm nhận kích thích như vậy nên làm đầu cô xém nổ tung, cô kêu nhỏ như mèo kêu, chỉ cảm nhận được ở bên dưới của cô khó nhịn khi có một cái ấm áp nào đó bao lại, có một chút lực đang cố hút thịt mềm mại của cô ra ngoài.

Tinh tế cảm nhận được người ở dưới thân mình đang run rẩy, anh càng hăng say đánh lên miếng thịt đang gồ lên kia, mãi đến khi bị anh ngậm mút đến nổi cứng lên. Một giọt chất lỏng chảy ra ngoài, thấm ướt cảm anh. Anh bắt chước rút ra cắm vào theo nhịp, dùng đầu lưỡi của anh đâm vào khe hở của hư không, làm toàn bộ tinh thần của cô đều tập trung vào mảnh đất này. Thật sự quá mức kích thích, mũi anh thở nặng nề không ngừng, bỗng nhiên thân thể của cô như có một luồng điện không ngừng đánh vào, lưng cong lên, run rẩy không cách nào kiềm chế được. Cuối cùng đùi của cô không nhịn được đè lên vai anh, cả người xụi lơ nằm lại trên ghế sofa.

Nước dưới sự run rẩy của cô đã chảy ra ngoài, cũng theo lưỡi anh đang hút lấy kéo ra một sợi chỉ bạc chảy xuống. Ngẩng đầu lên từ bên dưới cô, anh rất vừa lòng liếm đi sợi chỉ bạc đó, cúi người xuống áp thân thể to lớn của mình hôn lên môi cô lần nữa.

Trong miệng anh toàn là hơi thở hơi ngai ngái từ bên dưới của mình, làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy anh tăng thêm vài phần tà ác. Vì phản ứng không tốt của bản thân mà cảm thấy xấu hổ, cô đã rơi xuống cùng với anh.

Vật cứng nóng rục lại đặt lên nơi mềm mại của cô lần nữa, cái đầu tròn cực lớn ma sát lên cánh hoa ướt át, áp lên có ý đồ muốn tiến vào, ẩm ướt như

vậy chắc đã có thể rồi. Không chờ phản ứng của cô, vật cứng cực lớn hung hăng mở cánh hoa đang khép chặt, trong nháy mắt đã đến cực hạn của cô.

“Đau...” Mặc dù độ ẩm ướt có đủ, nhưng để chống lại vật đáng sợ đó, cô vẫn không nhịn được mà kêu đau.

“A...thật chặt.” Anh gằm lên như thú dữ, có thể rõ ràng thấy anh cũng không dễ chịu gì cho mấy. Mượn sự trơn mỏng manh, mỏng của anh chậm rãi đè xuống, sáp nhập vật thô cứng kia vào trong cơ thể của cô.

Sức toàn thân chống đỡ lại vật kia có chút dọa người, mặc dù đây không phải là lần đầu cô thừa nhận anh, nhưng ý thức lần này thanh tỉnh hơn hai lần trước. Cô cũng có thể cảm nhận rõ giữa đùi cô có chút co rút, hình như nó muốn đẩy vật kia ra ngoài, nhưng cũng có vẻ như muốn hút vật kia vào.

Anh không thể kiềm chế được sự co rút kia, khi rút ra ngoài đã ma sát lên lớp thịt mềm mại làm cho anh cảm thấy một trận sáng khoái mãnh liệt, rồi chậm rãi đâm vào. Khi toàn bộ ý thức của cô đều tập trung lên thân thể mình, cô hoàn toàn không phát hiện tay của anh đã đi tới trước ngực cô.

“A...” Một cú đâm sâu mãnh liệt, anh hung hăng chen vào, như muốn xuyên qua bụng của cô. Từng trận ma sát nặng nề lên vách non mềm, đánh vào chỗ sâu nhất, cảm giác sáng khoái mãnh liệt này, làm cho cô không thể không thừa nhận.

Cuối cùng cô dưới bề dục mà anh tạo ra chìm nổi trôi giạt, kêu lên thất thanh, run rẩy co rút, nước mắt mờ hồ ở trên mặt, ngất xỉu ở trong cơn cao trào, rồi lại tỉnh dậy. Đêm dài như vậy, mà anh lại làm không biết mệt.

Cũng không biết Trình Cốc Tâm đã hôn mê mấy lần, theo từng đợt rít gào trầm thấp ngăn ngui, anh dùng lực cắn lên gáy của cô, cả người bị ôm vào lồng ngực khỏe mạnh, ôm chặt, sau đó là từng trận run rẩy, rốt cuộc anh cũng đã phóng ra hết tất cả dục vọng của mình. Ôm người ở dưới thân, cô đã nặng nề ngủ thiếp đi, cặp vú mềm mại dán lên ngực anh, dù cả thân thể có cảm giác dinh dính, nhưng anh vẫn cho rằng đây là cảm giác thoải mái nhất.

Nếu như khi cô đối mặt với anh, mỗi lần đều ngoan ngoãn như vậy, nguyên ý ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, thì thật là tốt biết bao. Đồng Hàn Thành khôi phục lại lý trí thì than nhẹ, anh chẳng có tí hối hận về hành động đêm nay của mình. Nghĩ đến người ở dưới thân cũng ở dưới người đàn ông khác quanh co khúc khuỷu kiểu mỉa như vậy, anh liền phát điên ghen tỵ, anh hi vọng sự mềm mại của cô và sự rên rỉ của cô chỉ thuộc riêng mỗi anh.

Mặc dù vật cứng kia của anh đã mềm rồi, nhưng anh vẫn ở trong cơ thể của cô như cũ vì muốn cảm nhận dư âm sau cao trào. Qua lâu sau, nó mới trượt ra ngoài. Đồng Hàn Thành chậm rãi ngồi dậy, ôm người trong lòng vào phòng tắm.

Mặc dù Trình Cốc Tâm đang ngủ, nhưng đêm nay cô thật sự đã có một giấc mơ hỗn loạn. Cô nhớ bản thân mình bị Đồng Hàn Thành ép buộc như thế nào, nhưng thân thể của cô dưới sự hành động của anh lại sinh ra phản ứng. Cô rõ ràng chính là một người phụ nữ dâm đãng, dưới sự lăng nhục của anh lại tìm được niềm vui và khoái cảm. Nó thật sự đã đánh tan nát lòng tự trọng của cô, mà còn nói lung tung ở trong mộng của cô.

Nhìn người bên cạnh, tay của Đồng Hàn Thành nở ra ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lên lưng cô, dịu dàng và an ủi. Rõ ràng là anh tra tấn cô, nhưng người vút áo giáp đầu hàng lại chính là anh, cô mới chân chính là tâm ma của anh.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, trên giường chỉ có mỗi cô, nhưng nếp nhăn ở phía nửa giường bên kia lại nói cho cô biết tối qua không phải cô ngủ một mình. Những chuyện hỗn loạn đó không quá mơ hồ ở trong đầu cô, cảm giác sung sướng ẩn ẩn đó kích thích cảm giác của cô, nhưng lại không có cảm giác ẩm ướt dính dính như trong dự đoán của cô, chắc là anh đã giúp cô dọn dẹp rồi. Nghĩ đến đây, cô không nhịn được hừ một tiếng lạnh lùng.

Mọi chuyện tối hôm qua, cô không tính sẽ truy cứu nó, nếu mà tính truy cứu thì cô tính truy cứu cái gì đây? Lời xin lỗi từ anh? Đối với cô thì nó có ích gì chứ? Tối qua khi cô buông tha cho sự giãy dụa thì cô đã từng nghĩ qua, không phải một lần mà nhiều lần rồi nên nó đã vô nghĩa. Dù sao hôm nay cô cũng sẽ rời khỏi đây, như vậy cô và người đàn ông kia sẽ chẳng còn liên quan gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

“Reng...” Khi Trình Cốc Tâm đang mặc áo thì cái điện thoại để ở đầu giường vang lên, bởi vì vội chạy qua nghe điện thoại, nên cổ áo bị mắc kẹt với dây áo ngực, dù cô muốn kéo áo xuống cũng kéo không được.

Di động cứ vang lên từng đợt, dù Đồng Hàn Thành ngồi ở trong phòng khách cũng nghe được, anh cho rằng cô đang ngủ chưa tỉnh lại, nên vội vã chạy vào phòng ngủ muốn giúp cô tắt đi. Nào ngờ mới mở cửa ra chính là cảnh tượng mê người như vậy, lưng trần trắng nõn với áo nội y sáng màu hấp dẫn lạ người, cúi đầu ở bên dưới còn mặc một cái quần đùi thoải mái, xuống chút nữa chính là đôi chân hoàn mỹ, anh theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.dieendannleequyddon@abi

Tiếng Đồng Hàn Thành mở cửa không có lớn, nhưng cũng đủ làm cho Trình Cốc Tâm phát hiện, để anh nhìn thấy cảnh tượng như vậy làm cho cô xấu hổ không nói nên lời. Cẩn rằng, dứt khoát không thêm quần áo, tùy ý cứ bộ dạng đó đi đến bên giường cầm điện thoại lên nghe, mà chính mình cũng chẳng có gì hay để anh nhìn.

“A lô, Gary.”

Nghe được tên này theo phản xạ Đồng Hàn Thành liền nhủ mày, cả khuôn mặt đều đen đi.

“À... được, anh không cần phải lên đây, tôi có thể tự xuống.” Nói xong hai câu Trình Cốc Tâm vội vã cúp điện thoại, quay đầu nhìn lại, Đồng Hàn Thành vẫn đứng không nhúc nhích ở trong phòng. Cô nổi giận, nhìn qua anh bằng nửa con mắt đầy giận dữ.

Mặc dù không nghe thấy người đàn ông ở đầu dây bên kia nói gì, nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu, thất thần đứng ở đó, lại muốn biết bọn họ đang nói cái gì.

“Sao anh còn chưa đi ra!” Trình Cốc Tâm không nhìn được nữa, một bên vừa cố kéo góc áo xuống, một bên thì dù kéo thế nào cũng không xuống.
dieendannleequyyddon@abi

“Nếu không thì để anh giúp em nhé?” Tạm thời cứ bỏ qua mấy chuyện khác đã, Đồng Hàn Thành phát hiện cô có vấn đề.

“Không cần!” Ngoài miệng thì nói không cần nhưng thật lòng thì cô đang rất khó chịu.

Anh không thêm quan tâm chuyện cô cự tuyệt, đi tới giữ lấy tay cô. Trình Cốc Tâm không nghĩ tới anh sẽ trực tiếp làm như vậy, nhất thời bị dọa sợ không dám di chuyển, để mặc cho tay anh treu đùa ở sau lưng cô thật lâu, còn có cảm giác rung mình khi bàn tay thô to của anh lướt qua da ở sau lưng cô.

“Được rồi.” Sau khi anh kéo áo cô xuống còn vuốt phẳng lại, ngừng đầu lên nói.

“Hừ, anh có thể đi ra ngoài rồi.” Không có ý muốn cảm ơn anh, Trình Cốc Tâm ngang ngược trả lời anh.
dieendannleequyyddon@abi

Bất ngờ là Đồng Hàn Thành chẳng nói lại câu nào, mà yên lặng đi ra ngoài cửa phòng ngủ, toàn bộ mọi chuyện làm cho Trình Cốc Tâm chẳng hiểu ra làm sao cả.

Ở ngoài cửa phòng không thấy bóng dáng của anh, nhưng lại đột nhiên bay tới một câu, “Bữa sáng để ở trên bàn.”

Trình Cốc Tâm bĩu môi, bộ anh chuẩn bị bữa sáng thì cô bắt buộc phải ăn sao? Cô cứ không muốn đấy, xoay người lại mở tủ quần áo, sắp xếp quần áo, chuẩn bị chạy lấy người.

Hai người hoàn toàn không nói tới một chữ về chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Nửa tiếng sau, chuông ngoài cửa vang lên, người đi ra mở cửa là Đồng Hàn Thành, Trình Cốc Tâm còn ở trong phòng sắp xếp lại mọi thứ của mình cho tốt. Người đến là Gary, sau khi mở cửa liền nhìn thấy anh nên mặt của Đồng Hàn Thành đen lại, không nói chuyện với anh cũng chẳng cho anh vào nhà, cứ đứng ngoài cửa như vậy. Đồng Hàn Thành không phải là người không có giáo dục, tốt xấu gì anh cũng xuất thân từ trường số 1, từ nhỏ đã tiếp thu nền giáo dục rất tốt, hơn nữa anh cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, không phải là cái loại trẻ ranh không có giáo dục. Nhưng trước mặt anh lại là tình địch của anh, nên anh chẳng muốn cho anh ta sắc mặt tốt, lần nào cũng như vậy. Thật ra trong lòng anh có nhiều lần tà ác nghĩ tới, nhiều lần Trình Cốc Tâm không chấp nhận anh chính là do người đàn ông này gây ra, anh ta biết cô là người có chồng, vẫn đến treu chọc cô, cảm dỗ cô, hoàn toàn xem người chồng danh chính ngôn thuận như anh là vật trang trí, cuối cùng làm cho cô phải rời khỏi anh. Nói dễ nghe cô và anh ta chính là đối tượng di tình biệt luyện, nói khó nghe anh ta chính là cái thể loại tiểu tam tới đây để phá hoại hôn nhân gia đình người khác. Càng nghĩ càng khó chịu, Đồng Hàn Thành nhìn chằm chằm anh đến nổi mắt đỏ lên.

“Chào anh, anh Đồng.”

Vốn Gary cho rằng anh sẽ không gặp anh ta, dù sao anh cũng không ngờ tới anh tới đón Trình Cốc Tâm lại đụng mặt Đồng Hàn Thành. Từ nhỏ anh đã được giáo dục vô cùng tốt, dù Đồng Hàn Thành không muốn gặp anh, anh vẫn mỉm cười đối mặt với anh ta, nhưng mà anh ta cứ nhìn anh theo kiểu rất kỳ lạ? Làm như người trước mặt không phải là người bình thường, ngược lại thì giống như một con thú dữ hơn, lúc nào cũng có thể bổ nhào lên người khác.

Không bao lâu sau, Trình Cốc Tâm kéo theo va ly xuất hiện trong phòng khách, cô cảm thấy chắc giờ đi xuống thì sẽ gặp Gary, nào ngờ mới mở cửa ra thì thấy hai người đàn ông đang đứng trước cửa nhà.

“Gary, sao anh lên đây?”

Gary vòng qua Đồng Hàn Thành nhìn vào trong phòng, “Tôi lên giúp cô cầm hành lý xuống.”

“Vậy sao anh không vào nhà?” Vừa mới hỏi những lời này, cô liền ý thức được có người vẫn đang đứng che ở trước mặt của Gary, cũng biết cô không cần hỏi nữa.

Gary lưng túng mỉm cười, ý bảo cô không sao.

“Tôi đã thu dọn xong rồi, có thể đi rồi.” Trình Cốc Tâm hoàn toàn bỏ qua người nào đó, kéo va ly đi ra khỏi cửa.

“Em đi đâu?” Đồng Hàn Thành không xem mình như không khí, cảm giác tồn tại của anh thật sự thấp như vậy sao?

“Chuyển nhà.”

“Muốn dọn tới sống với anh ta sao?” Mắt anh hồng lên chỉ người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa chất vấn cô.

“Anh nói đi đâu vậy, suy nghĩ đừng có hẹp hòi như vậy có được không!” Trình Cốc Tâm chẳng thích tiếp tục tranh chấp với người đàn ông này, có lúc quả thật trẻ con đến chết, anh cho rằng mình là ai chứ.

Cô muốn đi nhanh ra khỏi đây, nhưng Đồng Hàn Thành đang đứng ở cửa lại không muốn nhường đường, nên hung hăng nói một câu, “Tránh ra để tôi đi!”

Đồng Hàn Thành chưa từng thấy Trình Cốc Tâm như vậy, anh biết cô thật sự đã nổi giận rồi, đành phải nghiêng người nhường đường. Giờ anh còn có thể làm thế nào nữa? Nếu như không thức thối, chỉ sợ tới sau này ngay cả một cơ hội cũng chẳng có.

Trình Cốc Tâm đi rồi, kéo theo hành lý của cô đi cùng với người đàn ông khác rồi. Đồng Hàn Thành cảm thấy đặc biệt mất mát ngồi ở trong phòng khách, bây giờ anh chính là một người đàn ông có vợ chạy theo người đàn ông khác, đáng thương như vậy, chỉ có thể tự mình che mặt than vãn. Anh chờ ngày nghỉ này lâu như vậy, trải qua bao đau khổ, một người ở trong ngôi nhà này quá cô đơn, không bằng quay về quân đội thôi, giống như anh của ngày trước chưa bao giờ có ngày nghỉ.

Điện thoại vang lên, hình như anh vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng của anh, anh vẫn không phát hiện thấy. Trình Cốc Tâm ơi là Trình Cốc Tâm, cô thật sự là tâm ma của anh, nếu như cuộc sống sau này không có cô, chắc anh sẽ sống tiếp rất khổ sở. Chuyện cho tới bây giờ anh vẫn không nhìn ra vấn đề nằm ở đâu, anh đối với cô không tốt sao? Mị lực của anh không đủ lớn sao? Anh đối với cô còn chưa đủ trực tiếp sao? Vậy thì là như thế nào, vì sao cô lại vứt bỏ anh mà chọn người đàn ông khác? Người đàn ông đó có gì tốt hơn anh chứ?

Điện thoại trên bàn vang lên một lần lại một lần, cứ vang lên không ngại phiền, cuối cùng cũng gọi được Đồng Hàn Thành trong suy nghĩ quay về.

“A lô.” Anh hoảng hốt như không nghe thấy điện thoại, lập tức bắt máy liền.

“Hàn Thành, sao giờ anh mới bắt máy, em còn tưởng anh gặp chuyện gì rồi chứ.” Giọng nói của Tân Nguyên vang lên ở đầu bên kia.

“Có chuyện gì sao?” Tâm tình của Đồng Hàn Thành không được tốt, giọng nói cũng rầu rĩ.

Lỗi tai của Tân Nguyên rất thánh, cô hiểu rất rõ Đồng Hàn Thành, biết anh nhất định là có chuyện gì xảy ra rồi, “Anh sao vậy, người anh em?”

“Không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì sao, vậy ra ngoài uống một ly không?” Chính bởi vì biết quá rõ tính tình của Đồng Hàn Thành, lúc này cô mới không lấy cứng chọi cứng, mà lựa chọn đi đường vòng.

Đồng Hàn Thành trầm mặc, trong lòng có một nỗi sầu lo không thể nói nên lời, nhưng uống rượu lại là một sự lựa chọn rất tốt, làm tê liệt bản thân mình, thì sẽ không còn nhớ tới Trình Cốc Tâm người đã đã thương lòng của anh nữa. Vì thế anh liền gật đầu đồng ý.

Đương nhiên Trình Cốc Tâm hoàn toàn không biết sự ra đi của cô đã làm Đồng Hàn Thành đau khổ tới cỡ nào, cô vẫn luôn một lòng cho rằng sự ra đi của mình là quyết định tốt nhất, dù Đồng Hàn Thành không bỏ cô nhưng cô vẫn không thể nào bỏ qua sự tồn tại của hai mẹ con kia. Cô vẫn cảm thấy chính mình mới là người chịu tổn thương, hoàn toàn đau khổ.

Tốt rồi, bây giờ rốt cuộc cũng đã rời khỏi, cô có thể bỏ xuống tất cả làm lại từ đầu, cuộc sống mà, vẫn phải tiếp tục thôi, cái người tên là Đỗ Tư Tuấn hay là Đồng Hàn Thành, đều là mây trôi qua, cô nên nhìn về tương lai nhiều hơn.

Gary không chỉ có tốc độ nhanh, mà còn rất có hiệu suất làm việc, anh đã tìm được một phòng cho Trình Cốc Tâm ngay gần trường học của cô, đi bộ khoảng mười phút, có thể giúp cô lên lớp vừa nhanh vừa tiện. Hơn nữa, phòng lại cực kỳ tốt, có thể nói nó là phòng trọ nằm trong một khu rất cao cấp, còn vượt xa cả yêu cầu của Trình Cốc Tâm.

Tuy là phòng ở quá tốt, nhưng Trình Cốc Tâm cảm thấy nó không cần thiết cho lắm. Cô đã xin nhà trường một phòng ký túc xá một khoảng thời gian rồi, nhanh nhất thì cũng phải học kỳ sau, cho nên cô sẽ ở đây một thời gian ngắn, tiền nhà chắc cũng sẽ rất mắc, cô cảm thấy nó quá lãng phí rồi. Cô đã nói với Gary có thể đổi chỗ khác hay không, điều kiện ở đây quá tốt, nhưng Gary nói không cần, nhà này là của anh, thậm chí mấy tòa nhà lớn lân cận cũng là của anh, một gian nhà nhỏ này đối với anh không là gì cả.

Nói thế nào thì Trình Cốc Tâm cũng không nhận, anh cũng đã giúp cô quá nhiều rồi.

“Tôi nói chúng ta là bạn tốt mà, phòng này cứ coi như tôi cho cô mượn ở tạm đi.” Cô cứ cố từ chối làm cho anh cảm thấy có chút tự giễu.

“Nhưng mà...” Tim không được lý do, tâm lý cũng có chút ngại.

“Đừng nhưng nhị nữa, cứ ở lại phòng trọ này đi.” Anh cố gắng khuyên cô.

Từ chối vài lần Trình Cốc Tâm vẫn phải gật đầu, tìm đâu ra nơi nào tốt hơn nơi này, không phải sao?

“Cảm ơn anh.” Cô nhếch môi cười.

Thấy cô gật đầu, rót cuộc Gary cũng thờ dài nhẹ nhõm, nhìn không được lại trêu cô, “Không cần cảm ơn tôi đâu, hay là cô cho tôi ở lại theo đuổi cô đi.”

“Hả? Anh nói đùa à, ha ha ha.” Khi cô nghe thấy lời này làm cho cô cảm thấy có chút kinh sợ.

“Tôi nghiêm túc đó, không phải đùa đâu.” Gary nháy đôi mắt to, nhìn cô chăm chú.

Trình Cốc Tâm ngây người, nói cô không có cảm giác thì cũng không phải, tình cảm của cô không có xui xẻo tới mức đó đâu, một người đàn ông đối tốt với cô như vậy, nói không muốn là chuyện không thể nào, tốt đến mức hơn cả quan hệ bạn bè bình thường. Nhưng cho tới nay anh vẫn chưa bao giờ đắm vào lớp giấy đó, nên cô vẫn luôn giả bộ chẳng biết gì. Bởi vì trước đó cô là người đã có chồng, nhưng bây giờ cô vừa độc thân, không nghĩ tới anh lại lập tức đắm thũng tấm giấy đó nhanh như vậy.

Vừa mới bị tổn thương sau hai lần tình cảm, Trình Cốc Tâm cũng sẽ không mở lòng mình ra dễ dàng như vậy, chiêu đầu tiên này của Gary thật sự là sai lầm rồi. Chỉ có điều đó cũng không phải là trò ngại của anh, từ trước tới giờ anh là người có tình cảm rất trực tiếp, tuổi của anh cũng không còn nhỏ, tình cảm trong lòng cũng không cần che giấu, anh cũng không đủ tuổi để chơi mấy trò tình yêu của mấy cô bé cậu bé mới lớn. Cho nên sau khi cô khôi phục lại sự độc thân của mình, anh nhanh chóng nói ra, cũng không phải là quá gấp, theo logic thì nó chỉ tiện mà thôi.

“Thật xin lỗi Gary, bây giờ tôi không có ý đi lo mấy chuyện này.”

Quả nhiên lại bị từ chối nữa, Gary cũng từng nghĩ tới, nếu như Trình Cốc Tâm thật sự tiếp nhận anh, anh cũng sẽ không nhớ mãi cô không quên như vậy.

“Không sao, thời gian còn dài mà, tôi vẫn còn có cơ hội, không phải sao?” Điểm này thì anh cực kỳ tự tin.

Trình Cốc Tâm lúng túng gật nhẹ khoe miệng, tốt hơn là không nên nói gì nữa. Haizz, mới vừa đi ra khỏi vấn đề tình cảm đáng ghét kia, sao giờ lại gặp phải hoa đào chứ, chẳng lẽ đây là lỗi của cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Dù là tới quán rượu, nhưng tinh thần của Đồng Hàn Thành rất mệt mỏi, cứ buồn bực uống từng ly rượu.

“Trời ơi trời ơi trời ơi...” Tân Nguyên thật sự không thể nhìn được nữa, túm lấy ly rượu đang để bên môi của anh, “Bộ anh càng uống càng ghiền sao, em tới tìm anh để nói chuyện phiếm mà.”

Đồng Hàn Thành không giận cũng không buồn, nhưng mặt thì tối sầm lại, “Nói chuyện gì chứ.”

“Có phải anh cãi nhau với vợ anh hay không?” Tân Nguyên nói ra trực giác của người phụ nữ.

“Không phải.”

“Không phải sao? Theo như em biết, người có thể làm cho Đại sư trưởng Đồng của chúng ta không vui cũng không có mấy người, chẳng lẽ không phải vợ anh?” Tân Nguyên ngửa đầu, cau mày lại.

“Cô ấy đi rồi, không có cãi nhau.” Khi anh nói những lời này có vẻ như anh chẳng sao cả, nhưng có trời mới biết trong lòng anh phức tạp biết bao nhiêu.

“Đi rồi? Cô ấy bỏ anh à?” Đây chính là tin tức có tính chất ném bom nè, đó là những gì Tân Nguyên nói.

Đồng Hàn Thành im lặng không trả lời, cầm ly rượu ở trên bàn lên uống sạch.

Nhìn thấy bộ dáng tiêu cực như vậy của anh làm cho Tân Nguyên rất nóng nảy, “Vậy anh nói xem đã xảy ra chuyện gì, sao cô ấy lại vô duyên vô cớ rời khỏi anh chứ, có phải là do lần trước anh đi chơi với Rod mới xảy ra chuyện hay không?”

“Không phải đâu, em nghĩ nhiều quá rồi.” Anh chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân mà mình phủ định lại chính là nguyên nhân mà cô rời khỏi anh.

“Vậy thì tại sao, giữa hai người có mâu thuẫn gì sao?”

Mâu thuẫn? Kẻ thứ ba có được tính hay không? Anh cười khỏ ở trong lòng, vừa uống thêm vài ly nữa.

Bộ dạng Đồng Hàn Thành như vậy thật sự đã làm lãng phí sự kiên nhẫn của cô, “Vậy anh nói đi là có chuyện gì hả!”

“Nếu nói ngay cả anh cũng không biết thì sao?” Bây giờ nói tới anh thật sự cảm thấy rất hài, giữa bọn họ chưa bao giờ có một cuộc nói chuyện thẳng thắn, trong lòng cô nghĩ như thế nào, rốt cuộc cô có hạnh phúc khi ở với anh hay không, anh hoàn toàn chẳng biết gì cả. Cho tới giờ anh đều dựa theo

con đường và cách mình nghĩ để đi, nếu cuối cùng cô cần bản chưa từng yêu anh, vậy anh rồi rắm về mấy vấn đề gì đây?

“Xem ra anh không thể nào quên nỗi cô vợ của anh.” Tân Nguyên cảm thấy cô không nên ôm quá nhiều hi vọng về anh nữa, mười năm trước là bộ dạng gì, thì mười năm sau chính là bộ dạng đó.

Bị cô nói như vậy nhưng ngay cả một chữ anh cũng chẳng để tâm. Vấn đề giữa anh và Trình Cốc Tâm cũng không phải đơn giản chỉ có như vậy, trong đó còn liên quan tới hôn nhân giả và thân phận của cô nữa, một hai câu chẳng nói rõ được.

“Đại sư trưởng Đồng, chẳng lẽ anh cứ tính để tinh thần suy sụp như vậy sao?” Quãng đi những nhân tố chế nhạo, thì cô có thể nhìn thấy Đồng Hàn Thành là thật lòng, cho nên một khi anh đã yêu, thì không dễ buông tay, sẽ chẳng giống như mười năm trước.

...

Anh chẳng chịu đi về làm cho cô có chút lo lắng, “Đừng như vậy, anh nên tin tưởng bản thân mình một chút đi. Từ góc độ phụ nữ, em có thể nhìn thấy Cốc Tâm cũng có tình cảm với anh đó. Cho nên anh cần phải phát huy hết sức quyến rũ vô hạn của Đại sư trưởng Đồng đi chứ, bắt cô ấy về lại bên anh lần nữa!” Thân là bạn tốt, giờ phút này cô chỉ có thể cố gắng khuyên giải và cổ vũ anh.

“Thật sao?” Mặc dù biểu cảm của anh vẫn cứng nhắc như cũ, nhưng trong lời nói của anh lại có giọng nhe nhỏ.

“Đương nhiên, anh mất tự tin từ khi nào vậy.”

Người bên cạnh lại không nói gì mà cầm ly rượu lên uống. Tân Nguyên muốn nói lại thôi, thân là bạn tốt cô nghĩ cô nên làm chút gì đó cho anh.

Khi có tâm sự hay chuyện phiền não, tìm một người tâm sự và khuyên giải thật sự rất có ích, ví dụ như bây giờ, hình như Đồng Hàn Thành đã nghĩ ra bước tiếp theo anh nên làm gì rồi.

Hôm nay Trình Cốc Tâm bận rất nhiều việc, đột nhiên có rất nhiều công việc. Chuyện là như vậy, lúc tối ngày hôm qua, Chủ nhiệm Đồng có mở một cuộc nói chuyện nhỏ, tuyên bố một chuyện lớn với bọn họ. Xét đột biến tập lần này quân khu của bọn họ đại thắng quân khu N, trưởng học quyết định mời một vài lãnh đạo ở quân khu tới diễn thuyết ở trường học, đồng thời cũng mượn trường của bọn họ làm một đại hội tuyên dương. Mục đích của chuyện này là muốn khích lệ tinh thần của học sinh và giáo viên trong trường.

Lúc Trình Cốc Tâm ngồi ở dưới nghe ông nói, tự nhiên cô nghĩ đến Đồng Hàn Thành, cũng hiểu được thì ra trước đó anh cứ vội vàng là do có trận đấu với quân khu N. Chỉ có điều cô hoàn toàn không có nghĩ đến chuyện Đồng Hàn Thành sẽ đến, trong tiềm thức của cô cho rằng chắc anh sẽ không thích những trường hợp như vậy, hơn nữa anh có thể nói được gì chứ? Chuyện diễn thuyết này chắc là do những lãnh đạo lâu năm ở trong quân khu làm. Bởi vì hội nghị lần này là tạm thời mời tới, cũng đã qua giờ học, cho nên chủ nhiệm cũng chưa thật sự giới thiệu rõ đột biến tập, mà toàn bộ thời gian dùng vào việc phân công tác cho mỗi người. Nhưng những trường hợp lớn như vậy ở trong trường học chắc sẽ không bắt những giáo viên già chạy đông chạy tây, mà toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên đầu những giáo viên trẻ tuổi. Mà những giáo viên trẻ tuổi như Trình Cốc Tâm ở trong trường học cũng rất ít, cho nên khó tránh khỏi việc cô sẽ phải nhận rất nhiều công việc, bao gồm cả chuyện phụ trách sân tập, bộ phận tiếp đãi mọi người. Đương nhiên mấy chuyện vặt thì sẽ do học trò của cô hoàn thành, cô chỉ cần trừu tượng những chuyện chung, và Đồng Phương cũng là giáo viên sẽ phụ trách trừu tượng những chuyện chung với cô.

Vốn Trình Cốc Tâm cũng chẳng vội vàng gì cho mấy, nhưng hôm nay vừa khéo Chủ nhiệm Đồng thấy cô không có lớp, nên lại phân công một số công việc cho cô, vậy nên giờ cô chạy muốn sút đầu mẻ trán. Một lát thì có một học trò chạy đến nói âm thanh xảy ra vấn đề, một lát nữa thì lại có một học trò khác chạy tới nói trên bàn thiếu mấy tấm băng khen, một lát thì lại có học trò chạy tới nói người dẫn chương trình xảy ra chuyện. . . Nói chung chờ tới khi cô giải quyết xong những chuyện đó thì có học trò chạy tới nói lãnh đạo của quân khu đã tới, kêu cô chuẩn bị tiếp đãi khách.

Cô thật sự bức muốn chết, từ khi sống lại tới giờ cô chưa bao giờ nhận nhiều công việc như vậy, Chủ nhiệm thật sự rất coi trọng cô. Thật ra cô không biết chứ Chủ nhiệm Đồng cũng muốn giúp cô, bởi vì nói ra tốt xấu gì cô cũng là con gái của Phó tư lệnh của quân khu, cũng muốn cô lộ chút mặt mũi trong trường học lớn như vậy.

Cô dẫn theo mấy học trò đi ra ngoài hội trường tiếp đãi nhóm lãnh đạo, nhưng khi cô mới bước ra tới cửa lại cảm thấy chiếc xe đang lái tới có chút quen quen. Mặc dù mặt trời có chút chói mắt, tuy nói có rất nhiều loại xe đang chạy tới, nhưng chiếc xe kia thật sự nhìn rất quen. Quả nhiên cô không có nhận sai, dù chiếc xe đó có chạy giữa những chiếc xe nhưng người bước xuống xe thì làm sao cô có thể không nhận ra.

Cô cũng không phải người có tính làm đà điểu, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy anh thì cô lại có ý muốn tránh đi. Vì thế cô dấn dò hai ba câu với mấy học sinh ở bên cạnh xong thì tính đi vào bên trong, nhưng Đồng Hàn Thành lại không cho cô có cơ hội này. Thấy cô muốn xoay người chạy đi, tốc độ của anh lập tức nhanh hơn, chạy vào hội trường kêu cô lại.

“Cô giáo Trình, chào em.” Giọng của Đồng Hàn Thành rất nhẹ nhàng, mặt mày thì hớn hờ.

Trình Cốc Tâm lập tức cảm thấy khó xử, vẻ mặt của cô cũng rất phong phú, im lặng mắng chửi trong lòng, đây là nhân phẩm của cô, gặp người phụ trách lại không có chút xấu hổ nào như vậy, sao anh có thể coi như không xảy ra chuyện gì như vậy. Cô rõ ràng không sai, nhưng tại sao cô cảm thấy có chút chột dạ?

“À... chào anh.”

“Đôi vợ chồng này sao lại khách khí như vậy, ha ha ha.” Không biết Chủ nhiệm Đồng chạy ra từ chỗ nào bắt đầu trên học.

Lời nói của ông thật sự làm cho cô rất xấu hổ, không nói đến chuyện giờ hai người không có loại quan hệ đó, nhưng cho dù là có thì với những trường hợp này cũng nên có chút kiêng kỵ chứ.

“Chủ nhiệm Đồng, chú cứ nói đùa.” Đồng Hàn Thành lại đi tới nói chuyện với ông.

“Ha ha ha, Cốc Tâm à, Hàn Thành thì giao cho cô tiếp, hôm nay cậu ta chính là nhân vật chính đấy!” Ngụ ý của ông chính là cô phải tiếp đãi anh cho tốt, Trình Cốc Tâm lén trợn mắt lên.

Nhưng mà cô không tình nguyện, “Chủ nhiệm Đồng, cái này...không được thích hợp cho lắm.” Cô cố gắng ám chỉ với ông công tư phải phân minh.

“Sao lại không thích hợp, bên này ngoại trừ cô ra thì còn ai thích hợp hơn, cô nha, cứ tiếp đãi Hàn Thành cho tốt đi, chuyện khác cô không cần lo.” Không biết tại sao bỗng nhiên Chủ nhiệm Đồng bỏ hết những nhiệm vụ tiếp theo mà cô được giao cho.

Tại sao lại vậy, sao cô có thể ở trước mặt nói với chủ nhiệm giao hết công việc của cô cho người khác được, hơn nữa cô và vị đang đứng ở trước mặt này đã chia tay, nói chính xác hơn thì cô chính là người không thích hợp nhất, nói như vậy được chưa? Trình Cốc Tâm khóc không ra nước mắt, trái lại thì Đồng Hàn Thành đang cười trộm ở trong lòng.

Vì thế nhiệm vụ vốn nặng nề lại trở nên nhẹ nhàng hơn, cô chỉ cần ở trong phòng nghỉ cùng với Đồng Hàn Thành, Chủ nhiệm Đồng cũng chiều cô quá đấy.

Ngồi ở trong phòng nghỉ, Trình Cốc Tâm ôm cánh tay mặt mày khổ não, ngay cả một cái liếc mắt cũng chẳng muốn nhìn Đồng Hàn Thành, cô cảm thấy sau khi chia tay mà còn gặp mặt rất khó chịu. Nhưng cô lại nhạy cảm cảm thấy được vẫn luôn có một đôi mắt nhìn cô chăm chăm, làm cho toàn thân cô cảm thấy rất khó chịu. Trong căn phòng nghỉ nhỏ này chỉ có đúng hai người đang ngồi.

“Anh làm gì mà cứ nhìn tôi như vậy.” Cô bực bội nói.

“Bởi vì anh nhìn em còn chưa đủ.”

“Đồng Hàn Thành! Anh đang nói gì đó?” Cô bị mấy lời này của anh chọc tức điên.

“Ý của anh là...có phải em nên giới thiệu cơ bản về ngày hôm nay cho anh biết được không?” Thấy cô bị mình chọc như vậy, anh không dám tiếp tục chọc cô nữa, vội vàng trở lại chủ đề chính.

“Giới thiệu cái gì?” Giọng điệu của Trình Cốc Tâm cứng ngắt, vẻ mặt nghiêm túc.

Dù Trình Cốc Tâm không nể mặt anh cỡ nào, từ đầu đến cuối Đồng Hàn Thành vẫn mỉm cười và kiên nhẫn với cô, “Ví dụ như trường học của em, còn có quy trình ngày hôm nay nữa.”

“Trên bàn có sổ tay giới thiệu và bản đồ quy trình ngày hôm nay, bộ anh không biết nhìn à?”

“Nhưng anh cảm thấy nếu nghe em nói thì sẽ sống động hơn.”

“Đồng Hàn Thành, anh cũng phiền quá đấy!” Cô lại bị anh kích thích lần nữa.

“Nhưng cái này không phải là nhiệm vụ ngày hôm nay của em hay sao?”

Trình Cốc Tâm đứng bật dậy từ sofa, hùng hổ đi tới chỗ anh. Người không biết còn tưởng cô sắp ra tay với anh, thật ra cô chỉ đi tới cầm lấy quyển sổ tay giới thiệu mà thôi. Rõ ràng Đồng Hàn Thành cũng bị bộ dáng của cô làm cho hoảng sợ, đây chính là ví dụ của những người sợ chuyện không đâu đấy.

Cô cũng rất nể mặt cầm quyển sổ giới thiệu lên đọc từng chữ cho anh nghe. Ngay cả một chút tình cảm hay nhịp nhàng cũng chẳng có, nhưng Đồng Hàn Thành lại thấy rất buồn cười. Sau khi đọc xong ngay cả Trình Cốc Tâm cũng chẳng nghe nổi mấy thứ cô đọc, nhưng người kia thì vẫn hưng phấn như cũ.

“Anh đói bụng rồi.” Sau khi cô đọc xong, Đồng Hàn Thành chẳng khách khí chút nào đưa ra yêu cầu của mình.

“Vậy thì đi ăn.” Bây giờ cô khát muốn chết, cái giới thiệu về trường học này nó kéo từ năm này qua năm khác, lãng phí rất nhiều nước bọt của cô.

“Được đi thôi.”

“Đi đâu?” Trình Cốc Tâm có chút không bắt kịp theo lối suy nghĩ của anh.

“Đi ăn.”

“Anh muốn ăn thì anh đi ăn đi, chuyện này đâu có liên quan tới tôi!” Quả nhiên là chẳng hiểu nổi.

“Bộ đây không phải là công việc của em sao?”

Trời ơi bây giờ có thể nói ngay cả tinh thần và thể xác Trình Cốc Tâm đều cảm thấy rất mệt, từ trong ra ngoài đều rất phiền chán, quả nhiên là cô gặp phải chuyện lớn rồi.

Chương 53

Cuối cùng nhớ đến sự dụ dỗ và đe dọa của Chủ nhiệm Đồng, Trình Cốc Tâm đành dẫn Đồng Hàn Thành tới căn tin ăn cơm, cô cũng đi theo. Ngoại trừ cảm thấy hơi lúng túng với quan hệ hiện tại của hai người, Trình Cốc Tâm cũng không có cảm giác bất an khi phải ăn cơm với anh, cho nên khi cô đứng ở trước cửa sổ nhìn mấy món ăn, cô cũng bỏ qua những món ăn mà Đồng Hàn Thành không thích ăn, rồi lấy những đồ ăn mà anh có thể ăn. Thậm chí ngay cả điểm này, cô cũng không hề biết mình lại tự giác như vậy.

Ăn cơm xong cô cảm thấy như trút được gánh nặng, chuẩn bị phui mông chạy lấy người, bởi vì đại hội biểu dương được tổ chức vào buổi chiều, từ giờ đến đó còn tới tận hai tiếng nữa, bởi vì lúc đầu cả người cô cảm thấy không được tốt, dù sao thì chủ nhiệm cũng đã giao việc đó cho người khác rồi, thay vì chờ ở trong trường học không bằng chạy về ngủ một giấc cho khỏe. Cô cũng lười phải đi theo anh, hơn nữa Đồng Hàn Thành cũng không phải con nít ba tuổi, vốn cũng không cần cô phải tiếp đãi anh.

“Tôi đi đây, anh cứ tự nhiên đi.” Tối thiểu lúc gần đi cô cũng phải chào hỏi trước.

“Chờ một chút.”

“Đừng lấy công việc mà ép tôi, tôi cũng không bị anh lừa đâu.” Trình Cốc Tâm cướp lời.

Quả nhiên lời nói của Đồng Hàn Thành bị ngăn ở trong cổ họng, làm cho cô cảm thấy có chút đắc ý.

“Vậy em đi đâu?” Nhưng làm sao Đồng Hàn Thành có thể bỏ qua cho cô, rõ ràng anh đã đổi góc độ khác.

“Không cần nói cho anh biết!” Trình Cốc Tâm đề phòng nhìn anh chăm chăm.

“Anh muốn nói là... có phải chúng ta nên nói chuyện ly hôn một chút hay không?” Anh nhún mày thành thật nhìn cô.

Lời nói của anh như một trận đòn cảnh tỉnh, thiếu chút nữa Trình Cốc Tâm đã quên mất chuyện mà hai người cần xử lý. Trước kia, cô vẫn thuần túy cho rằng vì quan hệ của bọn họ chỉ là bạn, nên chỉ cần nói một câu chia tay là có thể nói bái bai rồi.

“Được, vậy giờ nói đi.” Cô ngồi xuống ghế lần nữa.

Trình Cốc Tâm cho rằng hôn nhân của bọn họ thuần túy chỉ là hình thức, nếu muốn ly hôn thì cứ cầm giấy chứng nhận đi tới cục dân chính, mấy vấn đề phân chia tài sản hay linh tinh khác thì không cần bàn tới. Cho nên chuyện này chỉ cần nói mấy câu là xong.

Anh liếc nhìn mọi thứ ở xung quanh, nói với vẻ rất thâm ý, “À... nơi này... không thích hợp cho lắm.”

“Có gì không thích hợp, cứ nói nhanh đi.” Tính nhẫn nại của cô đã bị anh mài hết rất nhanh.

“Quan hệ của chúng ta... chỉ có anh và em biết rõ, nói ở chỗ này không tránh khỏi sẽ bị người khác nghe lén. Anh nghĩ những người ở đây tám mươi phần trăm đều biết em, nếu bọn họ truyền đi, truyền vào tai ba em...” Anh cảm thấy mình nói thế là đủ rồi, tiếp theo phải chờ xem ý của cô.

Mặc dù Trình Cốc Tâm không có dụng tâm nghe anh nói chuyện, nhưng những lời nói kia lại đập vào lòng cô. Nếu Trình Bác Hải biết được quan hệ của bọn họ, kết quả chẳng thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa quan trọng là, hiệp nghị trước khi kết hôn là do cô đề xuất, cô sẽ là người lãnh hậu quả nặng nhất. Cô có chút không quyết tâm được, cắn răng, bỏ luôn ý nghĩ chạy về ngủ, “Được, vậy chúng ta đi tới văn phòng của tôi nói chuyện.”

Đồng Hàn Thành im lặng buông đôi đũa trong tay xuống, ra vẻ chẳng có việc gì vỗ lên quần, nói ra không cảm xúc nào, “Vậy đi thôi.”

Hôm nay bạn nhỏ Trình Cốc Tâm đáng thương chỉ có thể tiếp tục rót xuống hố sâu của định mệnh.

Vào văn phòng Trình Cốc Tâm cẩn thận khóa cửa lại, sau khi xác nhận lại lần nữa mới ngồi xuống ghế.

“Nói đi, anh có điều kiện gì?” Cô cảm thấy nếu bọn họ đã tìm được nơi để nói chuyện thì vấn đề điều kiện ly hôn chắc nói ra cũng chẳng sao.

“Điều kiện gì?”

“Anh muốn tôi tìm chỗ không người, không phải là muốn bàn tiếp những yêu cầu khác về chuyện ly hôn sao? Anh cứ nói thẳng đi.”

“Anh không có yêu cầu khác.”

“Cái gì? Anh đùa tôi đấy à.” Trình Cốc Tâm quả thật không thể tin anh được, giận muốn sôi máu.

“Anh không có đùa.”

Trình Cốc Tâm cố đè xuống lửa giận ở trong lòng, nghĩ tới chịu đựng thêm anh ta một lần thì đủ rồi, sớm ly hôn thì sẽ được giải thoát sớm, “Vậy cứ hẹn một ngày đi tới cục dân chính đi.”

“Đi tới cục dân chính làm gì?”

Người đàn ông này đã phá giới hạn của cô một lần nữa.

“Đương nhiên là tới đó xử lý chuyện ly hôn của chúng ta.” Cô cảm thấy bản thân cô đã cố gắng kiềm chế quá rồi, nhưng giọng nói vẫn không tự chủ được mà có chút to hơn.

“Anh không đồng ý.” Đồng Hàn Thành mặt đen lại nói, sự trực tiếp của cô làm cho anh không được thoải mái.

Đương nhiên Trình Cốc Tâm biết anh cũng không phải đùa, nhưng sao anh có thể đùa giỡn cô như vậy chứ, “Đồng Hàn Thành rốt cuộc anh có ý gì đây, vừa rồi người đòi nói chuyện ly hôn của chúng ta chính là anh, bây giờ anh lại nói không đồng ý, bộ anh nghĩ anh có thể trêu tôi như vậy sao!”

“Em hiểu lầm rồi, anh chỉ muốn nói với em về chuyện ly hôn, nhưng chưa bao giờ đồng ý với em về chuyện ly hôn.” Đúng vậy, vừa rồi chỉ là kẻ sách tạm thời của anh. Nói cách khác anh chính là dùng lời nói để tìm khe hở của chuyện này.

“Anh...” Cô lập tức ghen hờn, xem như cô đã hiểu rõ rồi, người đàn ông này vốn không có ý đồng ý về chuyện ly hôn này, “Đồng Hàn Thành anh không cảm thấy cuộc hôn nhân của chúng ta đối với anh chỉ là một sự ràng buộc hay sao, anh vốn có thể có một cuộc sống hạnh phúc hơn thế nữa.” Hình ảnh một nhà ba người đứng ở trước xe hiện lên rõ ràng trong đầu cô.

“Em cảm thấy cuộc hôn nhân này đối với em là một sự ràng buộc hay sao?” Lời nói của cô tới tai anh lại biến thành một ý nghĩa khác.

“Đúng vậy, dù bây giờ anh không đồng ý, chúng ta ở riêng tới một thời gian nhất định thì sẽ tự ly hôn thôi. Cho nên anh cần gì phải kiên trì, đối với anh chẳng có một chút lợi ích nào hết.” Tức giận qua đi, lý trí của cô đã trở lại. Đầu óc đã thanh tỉnh, toàn bộ đa cảm và bất đắc dĩ nảy lên trong lòng cô.

“Anh sẽ không đồng ý, không cần cố gắng dùng lời nói để thuyết phục anh.” Đồng Hàn Thành có thể nhìn thấy những lý do đơn giản đó chỉ là lấy cớ, với thời gian hai năm anh sẽ làm cho cô quay trở lại bên cạnh anh.

“Tôi không muốn thuyết phục anh...” Cô thờ dãi, từ lúc bắt đầu sự trao đổi giữa cô và anh đã làm cho cô cảm thấy rất bất lực, “Thôi, anh ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một chút.”

Sau khi Đồng Hàn Thành im lặng rời khỏi phòng làm việc của cô, Trình Cốc Tâm vẫn luôn im lặng ngồi ở trên ghế sofa, mãi đến lâu sau, có một học sinh chạy tới tìm mới đánh thức cô. Về phần Đồng Hàn Thành đã đi đâu, cô cũng không bận tâm lắm, cô có phải đã thất trách hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Cậu học sinh kia nói cho cô biết đại hội tuyên dương đã bắt đầu, nhưng bọn họ tìm hết cả hội trường mà không nhìn thấy cô. Cô đứng lên chỉnh sửa lại tâm tình của mình, rồi đi tới hội trường với cậu học trò kia. Bất kể như thế nào, cô vẫn là thành viên của hội chỉ đạo, học trò của ban cô toàn bộ đều tham gia vào hoạt động này, nói như thế nào thì cô cũng nên có mặt.

Không biết là trùng hợp hay là cố ý, cô vừa mới đi vào hội trường thì đúng lúc có một học sinh đang đứng ở trên đài giới thiệu về một nhân vật đã giữ linh hồn của trận diễn tập lần này, cũng là anh đã dẫn đội tiên phong của quân khu B tiến vào quân doanh của quân địch, chỉ một lần đã bắt được người cầm đầu. Vị trí dẫn chương trình đáng lẽ là của Trình Cốc Tâm, nhưng cô cũng chưa nhìn qua bản thảo của người dẫn chương trình, cho nên khi cô nghe thấy đoạn giới thiệu đó, cũng không ngờ đó chính là Đồng Hàn Thành. Nhưng sau đó khi ba chữ ‘Su trường Đồng’ vang lên khắp hội trường, cô không thể không tin được.

Quả nhiên khi cô vừa nhìn chăm chăm lên sân khấu, Đồng Hàn Thành một thân quân phục bước lên sân khấu, toàn hội trường vỗ tay như sấm. Cô chưa bao giờ phát hiện, hình như người đàn ông này có khí chất bẩm sinh, dù là bây giờ toàn hội trường đang chú ý, đèn sáng tập trung mỗi mình anh, thì anh cũng rất trấn tĩnh và tự nhiên. Anh chậm rãi thông thả cầm microphone lên trước, tinh tế và cẩn thận kể lại quá trình quan trọng anh dẫn quân lên vào vùng của quân khu N, không có phóng đại, không có dài dòng, nhưng nó làm cho Trình Cốc Tâm cảm thấy cảnh tượng đang hiện lên ngay trước mắt cô.

Hình như anh cũng hiểu điều chỉnh không khí như thế nào, một buổi diễn thuyết nhỏ đã làm cho tất cả học sinh hận không được muốn có mặt trên chiến trường, ý chí giết địch đã thật sự kích thích tới sứ mệnh và trách nhiệm của bọn họ. Trong đầu bỗng nảy lên một ý nghĩ, trời sinh Đồng Hàn Thành nên làm quân nhân, bộ đáng không giận mà uy của anh và nhiệt huyết cương nghị của anh.

Nghe rồi nghe, Trình Cốc Tâm đã theo dõi anh thật lâu, suy nghĩ ở trong đầu cũng biến hóa rất nhiều. Quả thật anh có sức quyến rũ rất lớn, đàn ông như vậy chỉ sợ không có phụ nữ nào có thể không gục ngã. Nhưng mà bây giờ chuyện đó thì có liên quan gì tới cô chứ? Theo tiếng vỗ tay vang lên lần nữa trong hội trường, anh cúi người xuống cảm ơn.

Tiếp theo chính là phần trao thưởng, Đồng Hàn Thành vẫn là nhân vật chính. Ở trong nhà của Đồng Hàn Thành, Trình Cốc Tâm nhìn thấy anh có không ít huân chương, cho nên mấy trường hợp này đối với anh cũng đã tập mãi thành quen. Sau khi trao xong mấy cái huân chương, mấy lãnh đạo đứng trên đài đọc diễn thuyết tổng kết, Trình Cốc Tâm cũng không có nhiều hứng thú với mấy điều này, chỉ đứng đó mang dáng vẻ đang nghe cho có thôi. Không bao lâu, điện thoại trong quần vang lên, cô vốn không có ý nhận, trong trường hợp này nhận cũng không tiện cho lắm, sau khi cô thấy tên trên màn hình thì

không thể không đi ra ngoài hành lang nhận cuộc gọi này.

Người gọi đến chính là mẹ Đồng, dù cô không tình nguyện nhưng cũng phải đối xử khách khí với bà, thân thiết gọi bà một tiếng mẹ.

Mẹ Đồng tìm cô cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn cô về nhà ăn cơm, cùng về với Đồng Hàn Thành. Rõ ràng bà cũng đã biết chuyện Đồng Hàn Thành đã trở về, bà nói cơ hội người một nhà tụ lại ăn cơm rất ít, Hàn Thành đã bận rất lâu rồi nên chuyện này rất hiếm, lời nói cũng tỏ ra rất vui mừng.

Đã nói đến nước này thì dù cô và Đồng Hàn Thành có quấy tới cỡ nào thì cũng phải đồng ý thôi. Cuộc gọi này không biết nên nói nó quá khéo hay là không khéo, cô mới đề xuất với Đồng Hàn Thành về chuyện ly hôn không bao lâu. Càng khéo hơn là mới vừa cúp điện thoại, quay đầu lại Đồng Hàn Thành đã xuất hiện trước mắt cô, trong tay đang cầm một bó hoa tươi, chính là bó hoa anh mới nhận được ở trên sân khấu.

“Anh làm gì mà đứng ở chỗ này dọa người như vậy.” Tâm tình của Trình Cốc Tâm cũng không được tốt cho lắm.

“Chờ em về nhà.” Người đàn ông này mặt vẫn không biến sắc nói.

“Hà?” Trình Cốc Tâm vẫn luôn ngu ngốc không thể theo kịp mấy câu nói của anh, lúc hiểu được ý tứ của anh thì mặt liền chuyển sang giận dữ, “Đồng Hàn Thành, có phải anh bảo mẹ gọi điện đúng hay không?”

“Cũng không thể nói như vậy, anh và mẹ nói chuyện với nhau trên điện thoại, anh nói anh đã hết bận rồi, thuận tiện nói với bà vài câu, nên bà muốn anh về nhà ăn cơm.” Anh nhún vai, nói cho cô biết chuyện cũng chỉ có vậy thôi.

“Vậy sao anh không từ chối mẹ?”

“Tại sao anh phải từ chối mẹ?”

Đồng Hàn Thành nói không sai, quả thật anh chẳng có lý do gì mà từ chối yêu cầu của mẹ Đồng, “Vậy anh cần gì phải nhắc đến tôi?”

“Em không phải là con dâu của mẹ sao, trường hợp này chẳng lẽ em không nên tham gia sao?”

Thật ra Đồng Hàn Thành có giữ một chút mẹo nhỏ với mẹ anh. Nếu anh không gọi điện cho mẹ Đồng, mẹ Đồng cũng không kêu hai đứa về nhà ăn cơm. Mà anh cũng biết chắc Trình Cốc Tâm sẽ không nói chuyện quan hệ bây giờ của hai người cho người lớn biết. Cho nên cô phải đi theo anh diễn trò, sau đó bị anh chiếm hết tiện nghi.

Trình Cốc Tâm đành cam chịu, mặt mày xám xịt đi theo anh về nhà họ Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

“Hàn Thành, sao các con về sớm vậy?” Bởi vì chạy vội ra mở cửa, mẹ Đồng vội vàng chạy ra từ trong bếp, trong tay còn đang cầm cái thìa, thấy hai người đang đứng ở cửa thì rất kinh ngạc. Lúc này chỉ mới xế chiều, bà cũng chỉ mới bắt đầu xuống bếp làm cơm mà thôi.

“Hôm nay con tới trường học của Cốc Tâm đọc diễn thuyết, sau khi kết thúc chúng con cũng trở về cùng nhau luôn, vừa đúng buổi chiều Cốc Tâm cũng không có lớp, phải không em?” Đồng Hàn Thành xấu xa vút vấn đề đó lên người cô. diễn.đàn.lê.quý.đôn@á.bi

“Đúng vậy mẹ, ha ha ha.” Trình Cốc Tâm hận đến ngứa răng, anh cho rằng cô ở trước mặt người lớn thì không dám làm gì, một lòng phải đóng tốt vai con dâu tốt.

Mẹ Đồng hiểu rõ, nhưng vẫn cảm thấy hai người trước mặt này có chút kỳ quái, “Vậy các con vào nhà trước đi, mẹ đi chuẩn bị cơm chiều. Bây giờ mới hơn bốn giờ, tới sáu rưỡi mới có cơm ăn, lúc đó ba con cũng mới về.”

“Mẹ, con vào bếp giúp mẹ.” Nhưng mà Trình Cốc Tâm không muốn ở chung một chỗ với Đồng Hàn Thành, vừa nãy ngồi trên xe không khí đã có chút kỳ quái, cảm thấy không được thoải mái.

“Không cần đâu, con và Hàn Thành ngồi ở trong phòng khách xem ti vi đi, một mình mẹ ở trong bếp là đủ rồi.” Mẹ Đồng chẳng hiểu tâm tư nhỏ bé của Trình Cốc Tâm gì cả, ngược lại còn lo lắng vun đắp cho hai người nữa.

“Mẹ, con đâu mẹ muốn biểu hiện một chút, sao mẹ có thể nhẫn tâm từ chối cô ấy như vậy chứ?” Đồng Hàn Thành đứng ở một bên ôn hòa nói chuyện, nghe được Trình Cốc Tâm rất muốn đánh người, nhưng lại không thể ở trong trường hợp này mà ra tay, chỉ đành im lặng cười gượng.

“Được được được, vậy Cốc Tâm con theo mẹ tới nhà bếp đi.” Mẹ Đồng nghe xong câu này, cười không khép được miệng.

Trình Cốc Tâm thật sự không biết bây giờ cô nên oán hận anh hay là cảm ơn anh nữa.

Khi cô vào bếp mới phát hiện, bản thân cô thật sự chẳng giúp được gì. Tài nghệ nấu nướng của mình cũng không dám khen tặng, thậm chí còn thua xa Đồng Hàn Thành, huống chi là nói tới độ khó có kỹ thuật khi làm đồ ăn của mẹ Đồng, cho nên vào bếp cô chỉ thấy mẹ Đồng vội vàng chạy tới chạy lui, vừa lấy nồi, vừa thái rau, cô chỉ có thể ở một bên làm chút chuyện nhặt rau rửa chén mà thôi. Thật ra, tuy mẹ Đồng vui vẻ nhận lời, nhưng bà vẫn luôn phải làm luôn tay.

Sau đó, Trình Cốc Tâm cảm thấy có chút xấu hổ, muốn tranh lấy con cá diếc mà mẹ Đồng mới mua về để xử lý nó. Theo miêu tả thì con cá kia vẫn còn sống, lúc lấy nó từ trong túi ra, đuôi cá của nó gãy rất mạnh. Vốn mẹ Đồng nghĩ sẽ tự bà làm, bởi vì cá này rất tanh và trơn, bà cảm thấy mấy người trẻ tuổi chắc chắn sẽ không thích, nhưng Trình Cốc Tâm liên tục giải thích với bà, nói cứ để cho cô làm nó, cô không để ý tới mùi cá. Mẹ Đồng cũng đồng ý, đi qua bên kia chăm cho cái nồi thịt đang chưng ở trong nồi.

Trình Cốc Tâm đứng trước cái chậu, nhìn con cá đang hấp hối, không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô thử dùng ngón tay chọc vào đầu vào bụng nó, cảm xúc đó khắc sâu vào lòng cô, bây giờ vẫn còn có thể nghĩ thấy mùi cá. Nói lại, từ trước tới nay cô chưa bao giờ tiếp xúc với mấy con vật vừa hôi vừa trơn như vậy, trước kia bước vào bếp, nhiều lần thì cũng chỉ xào cái, thử đồ ăn mặn mà cô tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ có trứng gà và thịt băm. Cô nhiệt tình tranh lấy, lấy được thì lại chẳng biết xử lý như thế nào, cô cứ đứng như vậy, tay buông xuống không được mà cầm lên cũng chẳng xong.

Cứ đứng nghen như vậy hơn mười giây, làm một lần đấu tranh tâm lý, cô ngẩng đầu lên cắn răng, bắt đầu động thủ. Nhưng cô mới vừa nghiêng đầu thì liền nhìn thấy người đang đứng nghiêng người tựa ở cửa bếp, vẻ mặt của người đàn ông đó trông rất thích thú. Vì thế vẻ mặt hung ác của cô cũng loạt vào trong mắt anh, Trình Cốc Tâm cảm thấy có chút lúng túng. Anh đến là để chê cười cô à, nụ cười ý vị thâm sâu đó chính là như vậy, cô cũng chẳng muốn quân anh, cố hết sức đưa tay vào chậu muốn bắt lấy con cá đó. Sau đó... lại lần nữa để nó chạy thoát, nghĩ đến Đồng Hàn Thành còn đang nhìn, bản thân cô còn ghét bỏ bộ dáng của bản thân mình.

“Hàn Thành, sao con còn đứng ở ngoài cửa vậy?” Không hề phát hiện ra giữa hai người có sự im lặng, mẹ Đồng xoay người lại thì phát hiện Đồng Hàn Thành đang đứng ở ngoài cửa.

“Con muốn vào rót ly nước.” Anh lập tức che giấu đi nụ cười vô si của mình, lúc này Đồng Hàn Thành đã cởi bỏ đi bộ quân phục, thay bằng một bộ quần áo bình thường mặc ở nhà.

“Vậy tự con lấy đi, ly ở trong tủ chén đó. Cốc Tâm à, con làm xong cá chưa?” Mẹ Đồng thuận miệng hỏi.

“Dạ lập tức xong ngay đây.” Trình Cốc Tâm vội vàng trả lời, nhìn chằm chằm con cá nằm trong chậu với vẻ mặt thấy chết không còn.

Mẹ Đồng quay đầu, tiếp tục làm chuyện ở trong tay bà.

Ngay khi Trình Cốc Tâm đang sống chết thót lần này cô sẽ làm, có vài tiếng bước chân tiến gần tới cô làm cho cô nhảy dựng lên, hơi thở này quá quen thuộc nên không cần hỏi cũng biết.

“Anh muốn làm gì?” Cô đề giọng lại hỏi.

Đồng Hàn Thành không quan tâm phản ứng của cô, tự bước lên, vây ở phía sau cô và cái chậu, “Lấy ly.”

Thân thể của anh nhẹ nhàng dán sát lưng cô, đề cô lên cái chậu, cũng có thể cảm nhận hơi thở của anh ở trên đầu cô. Tóm lại đối với cô bây giờ mà nói, cảm thấy rất khó chịu. Nhưng lúc này cô cũng không thể tránh ra bỏ đi ra ngoài, chỉ có thể đứng cứng đờ tại chỗ. Nhưng Đồng Hàn Thành lại cố tình lấy cái ly mà cũng lấy không tốt.

“Anh xong chưa?” Trình Cốc Tâm cố gắng đề giọng mình xuống, sợ mẹ Đồng nghe thấy.

“Còn đang tìm...”

Đối với Trình Cốc Tâm mà nói bây giờ chính là sự dày vò, nhưng đối với Đồng Hàn Thành lại chính là sự hưởng thụ, đúng vậy, anh cố ý vậy. Bây giờ về mặt và biểu cảm của anh vẫn bình thường, không nhìn ra chút cảm xúc nào.

Qua một hồi lâu, cuối cùng anh cũng cầm lấy một cái ly thủy tinh, nhưng anh vẫn không đi mà đứng im tại chỗ, tiếp tục đề ép lên Trình Cốc Tâm, “Mùi có chút không tốt nên sẽ làm mình khó thở, cảm xúc không tốt nên phải làm nhanh, chịu khó một chút, chủ yếu là muốn tẩy bụng và đầu của nó.”

Nói xong, anh lấy cái ly thì im lặng đi ra, chỉ để lại Trình Cốc Tâm đứng cạnh chậu cá thần người. Anh có thể nhìn thấy rõ tâm lý của cô như vậy, còn nói cho cô biết cách làm sạch cá.

Kính ngạc và khiếp sợ, Trình Cốc Tâm cũng không muốn vì vậy mà tỏ ra xúc động, chắc người đàn ông kia cũng chẳng có tâm tư gì đâu. Nhưng cuối cùng cô vẫn dựa theo câu nói của anh mà làm sạch con cá.

Người một nhà khó có dịp quay quần ăn cơm một bữa như vậy, hình như ba Đồng nhìn rất là vui vẻ, ngẫu nhiên cũng sẽ trao đổi vài câu về công việc với Đồng Hàn Thành, mẹ Đồng cũng vui vẻ ngồi một bên chia thức ăn. Trình Cốc Tâm nhìn thấy hình ảnh cả nhà ba người vui vẻ hòa thuận, không khỏi cảm thấy có chút xót xa. Trước kia nhà bọn họ cũng hòa thuận và vui vẻ như vậy, có ba mẹ yêu thương. Giờ đếm qua đếm lại, Dung Hủy San cũng đã qua đời hơn nửa năm, không biết nỗi đau mất đi con gái của hai người đã giảm bớt chưa.

“Cốc Tâm à, canh cá diếc này con uống nhiều một chút, đối với thân thể của con rất là bổ đấy.” Mẹ Đồng tự mình bung một chén canh tới trước mặt cô,

còn mức thêm cho cô vài muỗng.

“Không cần đâu mẹ, nhiều quá con uống không hết.” Mỗi lần đến nhà họ Đồng ăn cơm, mẹ Đồng lúc nào cũng gấp rất nhiều thức ăn cho cô, lần này cũng không ngoại lệ, cái chén ở trước mặt cô đã sớm chất đầy thức ăn, nhiều quá ăn không hết.

“Con vẫn chưa uống được bao nhiêu, canh này là đặc biệt ninh cho con đấy, con nhất định phải uống nhiều một chút.” Mẹ Đồng vẫn một lòng vì chuyện muốn ôm cháu, bà cũng chỉ có thể làm mấy chuyện này mà thôi.

“Vừa rồi cô ấy đã uống một chén rồi.” Đồng Hàn Thành thỉnh linh giải vây giúp cô.

“Vậy thì uống thêm một chén nữa.” Mẹ Đồng vẫn chưa thỏa hiệp, tâm tư mấy người già sốt ruột cũng không phải bọn họ không hiểu được.

Trình Cốc Tâm không nói gì nhận lấy cái chén.

“Hàn Thành, nghe nói con bé nhà họ Tân kia mới về à?” Nãy giờ không tham gia nói chuyện bỗng nhiên ba Đồng mở miệng hỏi một câu.

“Dạ.”

“Con biết rồi?” Ba Đồng run mi.

“Con và Cốc Tâm đã gặp qua Tân Nguyên rồi ạ.”

“Vậy à? Nghe nói tự nhiên Lão Tân lại có thêm một đứa cháu ngoại tám tuổi nữa.”

Nghe thấy thế, chiếc đĩa mà Trình Cốc Tâm đang lua cơm bỗng dừng lại.

“Dạ.”

“Xem ra con đã sớm biết chuyện đó rồi.”

“Có chút ạ.” Đồng Hàn Thành vẫn thản nhiên như trước.

“Cái gì mà có chút, xem ra con giấu cũng lâu rồi, tin tức đó làm cho cả đại viện chấn động.” Thái độ của ba Đồng bắt đầu nghiêm túc hơn.

Trình Cốc Tâm cảm thấy hình như lúc này ba Đồng và mẹ Đồng đã phát hiện ra chút đầu mối gì đó.

“Chuyện con đã đáp ứng người khác thì chắc chắn con sẽ làm được.” Hình như anh chẳng có chút nào sợ uy nghiêm của ba Đồng.

“Vậy con có biết ba của đứa bé đó là ai hay không?” Biểu hiện của con trai đã nằm trong dự đoán của ba Đồng.

“Không biết ạ.”

“Không biết hay là không thể nói?”

“Không biết ạ.”

Lần này Trình Cốc Tâm muốn hung hăng khinh bỉ Đồng Hàn Thành, người đàn ông này chẳng có chút ý thức muốn chịu trách nhiệm, nếu như không phải hiện trạng bây giờ cô thật sự muốn đứng dậy chỉ thẳng tay vào mặt anh mà mắng rồi.

Ba Đồng chậm rãi thở dài, thật ra ông cũng chỉ xuất phát từ sự quan tâm của người lớn, dù sao con bé cũng là đứa nhỏ ông thấy cô lớn lên, “Con bé nhà Lão Tân chắc cùng tuổi với con đúng không?”

“Dạ.”

“Haiz, Tân Nguyên cũng là đứa bé cố chấp, chuyện đi nước ngoài nhiều năm như vậy hóa ra thì cũng chỉ để lừa dối.” Cho tới đề tài này mẹ Đồng cũng rất xúc động, “Chỉ có điều Hàn Thành à, Tân Nguyên và con lớn lên cùng nhau, nhưng đứa nhỏ nhà người ta cũng đã tám tuổi rồi...”

“Con biết rồi ạ.” Đồng Hàn Thành vẫn bình tĩnh uống canh, bộ dáng rất là tao nhã.

Hình như đề tài cứ trôi qua như vậy, một chút cũng chẳng đi theo hướng mà Trình Cốc Tâm cho rằng nó sẽ mở rộng. Chẳng những như vậy, cuối cùng đề tài đó lại đẩy tới người cô.

“Đừng có ừ rồi không làm, đêm nay ở nhà luôn đi.” Mặc dù ba Đồng chưa thấy vẻ mặt của mẹ Đồng, như vẻ mặt của ông cũng rất sốt ruột, cháu nhà người ta cũng đã tám tuổi rồi, còn của ông thì chẳng thấy đâu.

“Dạ.”

Đồng Hàn Thành không mặn không nhạt đồng ý, còn trong lòng của Trình Cốc Tâm thì có cả ngàn con dê đang chạy điên cuồng, tại sao bọn họ lại

không hỏi ý kiến của cô chứ! Nhưng quả thật, cô không có quyền lên tiếng trong chuyện này...

Ở trong phòng của Đồng Hàn Thành.

“Đồng Hàn Thành, tại sao anh lại đồng ý ở lại đây hả?” Oán niệm ở trong lòng rốt cuộc cũng đã được phóng ra.

“Đó là hi vọng của bọn họ.” Cũng là hi vọng của anh, những lời này anh chỉ có thể nói ở trong lòng.

“Vậy bộ anh không nghĩ trong phòng anh chỉ có một cái giường thì làm sao chúng ta ngủ đây!”

“Trước kia cũng chẳng phải chúng ta chưa từng ngủ qua.” So với sự kích động của cô, anh cảm thấy không cần thiết, Trình Cốc Tâm hoàn toàn không thể nắm được tâm tư của anh.

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, hai chuyện đâu có giống nhau!” Cô tức đến mức sắp hôn mê.

“Có cái gì không giống như, cũng chỉ là một cái giường có hai người nằm.”

“Chúng ta đã chia tay rồi có được hay chưa?” Quả thật cô không thể nào lý giải được lối suy nghĩ của người đàn ông này.

“Về mặt phát luật chúng ta vẫn còn là vợ chồng, huống hồ ai đã quy định chia tay rồi thì không thể ngủ chung giường.” Đồng Hàn Thành đặc biệt có kiên nhẫn phản bác lại.

Trình Cốc Tâm nghĩ thì đã hiểu, người đàn ông này không phải là không thể nói lý mà là mặt dày vô cơ gây sự. Cô dùng sức nuốt tức giận xuống, “Tôi không cãi nhau với anh nữa, tóm lại đêm nay anh không được đụng tới một cọng tóc của tôi.”

“Khụ khụ.” Đồng Hàn Thành không thể ngăn được nở nụ cười, “Em tự tin đối với bản thân mình như vậy sao, cảm thấy anh nhất định sẽ chạm vào em sao?”

“Anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

“Có ngủ hay không thì tùy em, anh đi tắm trước đây.” Bỏ qua sự tức giận của cô, anh nhún vai tỏ vẻ không sao cả, nói xong câu này thì đi thẳng vào phòng tắm.

Cho rằng cô sẽ đánh không lại con buồn ngủ, cuối cùng rồi cũng sẽ thỏa hiệp thôi, nào biết khi anh tắm xong, phát hiện cô vẫn đứng trước cửa sổ như trước, nhìn không ra con giận trước đó mà có vài phần lạnh lẽo.

“Anh tắm xong rồi, em có muốn đi tắm hay không?” Anh cũng không muốn đối chọi quá gay gắt với cô.

“Đồng Hàn Thành...” Trình Cốc Tâm quay đầu lại từ trong bóng đêm trước cửa sổ, nhìn theo anh, “Anh không biết làm như vậy là chuyện rất vô dụng sao? Chúng ta yêu nhau rồi chia tay nhau trong hòa bình không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Yêu nhau và chia tay nhau trong hòa bình? Em coi quan hệ của chúng ta nhẹ nhàng như vậy sao?” Anh thật sự đã bị một cú đả kích rất sâu.

“Đúng vậy, tôi mệt mỏi rồi, tôi không muốn tiếp tục quan hệ như vậy với anh nữa, chúng ta cũng đã từng định ra một ngày phải chia tay mà. Về phần bên kia của người lớn, tôi cảm thấy cũng không cần phải gạt họ nữa, cùng lắm thì nói ra chuyện hợp đồng hôn nhân của chúng ta, thật ra cũng không có khó gì, tất cả trách nhiệm cứ để tôi gánh là được.” Cô bình tĩnh nói ra hết những lời đó, đây chính là tâm tư mà mới vừa rồi cô đã thật tâm suy nghĩ.

“Sau đó em có thể cùng người khác sống hạnh phúc có phải không?” Những lời này đối với Đồng Hàn Thành mà nói thì có chút nhỏ mọn của tiểu nhân, loại tin tưởng anh vừa mới có được đã bị cô đánh trở về vị trí ban đầu, không thể nào ngăn được sự ghen tỵ của mình.

“Đồng Hàn Thành, anh nói gì vậy?” Trình Cốc Tâm cũng bị anh chọc tức không nhẹ, rõ ràng là cô buông tay để anh có thể sống hạnh phúc với người khác, tại sao anh có thể nói ngược như vậy.

“Chẳng lẽ anh nói không đúng?” Đồng Hàn Thành nói xong thì cười tự giễu, “Thật xin lỗi, anh không nên nói chuyện trực tiếp như vậy.”

Trình Cốc Tâm thật sự chẳng muốn nói chuyện tiếp với anh nữa, nếu bọn họ đã chia tay, cô không cần phải kiêng dè chuyện anh muốn nói như thế nào. Sau khi liếc anh một cái thật sâu, cô muốn nói lại thôi nên quay người lại, tiếp tục ngắm người nhìn ra ngoài cửa sổ, cô sẽ không nói cho anh biết nỗi lòng của cô đâu, lúc này khi cô bình tĩnh nói chuyện với anh, trong lòng đã có nỗi đau co rút âm ỉ.

Hai người đều trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi làm cho người ta cảm thấy hai người sẽ đứng như vậy cho đến hết đêm.

Bóng lưng trước mặt thật sự quá lạnh lẽo, gần như làm cho trái tim của Đồng Hàn Thành lạnh đi, mỗi lần anh dựa vào cô, thì luôn bị cô đẩy ra, dù cho anh có thật sự ôm cô vào lòng, nhưng vẫn không có cách nào đến gần trái tim của cô. Có lẽ cho tới giờ cô vẫn luôn kháng cự lại anh, có lẽ anh thật sự không phải là người chồng mà cô mong muốn, cũng có lẽ cô chưa từng yêu anh... Cho tới giờ, cũng chỉ có anh tự mình đa tình, cố gắng trong vô vọng.

“Em vẫn nên đi tắm đi, giờ là cuối thu em cứ đứng trước cửa sổ như vậy rất dễ cảm lạnh, đêm nay anh sẽ ngủ ở phòng khách.” Anh nói xong những lời này thì quay người đi ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau Trình Cốc Tâm đã rời giường từ sớm, tối qua chỉ có mình cô ngủ trên giường của Đồng Hàn Thành, trần trọc cả đêm cũng chẳng ngủ được, cuối cùng không biết cô thiếp đi lúc nào, nhưng dù sao vẫn còn thiếu ngủ. Mặc dù là như vậy, nhưng khi cô xuống lầu thì đã thấy mẹ Đồng bận rộn ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng, ba Đồng thì ngồi ở trong phòng khách xem báo, hai người già vẫn luôn có thói quen dậy sớm. Vẫn chưa thấy bóng dáng của Đồng Hàn Thành, cô nghĩ chắc giờ anh vẫn còn đang ngủ.

“Cốc Tâm à, sao con dậy sớm như vậy?” Ba Đồng ngồi ở trong phòng khách xem báo tình mắt phát hiện Trình Cốc Tâm đang đi xuống lầu.

“Chào buổi sáng ba.”

Mẹ Đồng nghe thấy tiếng cũng chạy ra, “Cốc Tâm, sao dậy sớm vậy con, mẹ vẫn chưa chuẩn bị xong bữa sáng.”

“Không cần đâu mẹ, con không ăn đâu ạ.”

“Sao lại không ăn? Hàn Thành cũng như vậy, sáng sớm đã chạy đi rồi, bữa sáng cũng chẳng ăn đã chạy về quân đội.” Mẹ Đồng thở dài oán trách.

“Anh ấy đã đi rồi sao ạ?” Trình Cốc Tâm giật mình hỏi.

“Đúng vậy, khi nó rời giường không có đánh thức con sao?” Có thể thấy chuyện anh ngủ ở trong phòng khách ngày hôm qua không có bị ba mẹ Đồng phát hiện.

“Không ạ, chắc con ngủ quá say rồi.” Cô đoán chắc Đồng Hàn Thành không muốn mẹ Đồng phát hiện nên đã đi từ sớm.

“Không đánh thức là tốt, Cốc Tâm à, con vẫn nên ăn sáng đi, cháo nấu sắp xong rồi con.”

Không có cách nào từ chối ý tốt của mẹ Đồng, Trình Cốc Tâm chỉ có thể lưu lại ăn cho xong bữa sáng, dù sao giờ Đồng Hàn Thành cũng đã đi rồi, cô cũng chẳng có gì không thích cả. Ba mẹ Đồng đối với cô rất tốt, giống như ba mẹ ruột vậy, nhưng cô sợ mình sẽ làm cho bọn họ thất vọng, chờ sau này khi Tina và Đồng Hàn Thành ở bên nhau, thì cô có thể đối mặt với bọn họ rồi.

Sau cái ngày qua đêm ở nhà họ Đồng, cuộc sống của cô đã trở lại bình thường, một người sống theo quy luật của mình. Nửa tháng sau đó, Đồng Hàn Thành cũng chưa từng liên lạc cho cô, mẹ Đồng cũng chỉ gọi điện cho cô đúng một lần, không phải mấy chuyện như muốn cô trở về ăn cơm. Cô nghĩ chắc có lẽ Đồng Hàn Thành nghe thâm lời cô nói rồi, vậy thì cũng tốt.

Nhưng mà cuộc sống quá bình lặng lúc nào cũng bị đánh vỡ, bởi vì bản thân cô rõ ràng là người trong cuộc, làm sao có thể để bản thân mình ngoài cuộc được. Buổi chiều hôm nay cô ở trường nhận được một cuộc gọi, trong lòng bất an, cô không biết Tina gọi cho cô là có chuyện gì, bây giờ cô chỉ còn thiếu chút nữa là sẽ ký tên đồng ý thỏa thuận li hôn với Đồng Hàn Thành mà thôi.

Tina là một người phụ nữ thông minh, bởi vì đều là người từng trải nên cô đặc biệt có thể thấy rõ ràng chuyện của Trình Cốc Tâm và Đồng Hàn Thành. Hai người rõ ràng đều yêu nhau, nhưng lại không hiểu lòng nhau, không biết làm sao chỉ biết dằn vặt lẫn nhau. Cho nên thật sự cô không thể tiếp tục nhìn được nữa. Đồng Hàn Thành, tình yêu của người này vẫn thấp như vậy, lúc nên hiểu thì lại không hiểu, thật sự làm cho cô có cảm giác chỉ tiếc rên sất không thành.

“Tina, chị tìm em có chuyện gì sao?” Trình Cốc Tâm cảm thấy hơi bất an khi ngồi trước mặt của Tina, nhìn không được nên mở miệng trước. Bởi vì từ khi cô ngồi xuống, Tina vẫn nhìn cô cười chứ không nói gì, vẻ mặt thâm sâu khó đoán.

“Lúc chị còn trẻ đã từng ở chung một chỗ với Hàn Thành.”

Không nghĩ tới Tina lại nói chuyện trực tiếp như vậy, nhất thời cô có chút cảm giác ứng phó không kịp. Chỉ có điều chuyện này cô cũng đã biết rồi, “Dạ.”

“Xem ra em đã biết rồi, Hàn Thành đã nói với em sao?”

“Không có, anh ấy chưa từng nói với em.” Đây có được coi là muốn ra uy với tình địch hay không, cô cho rằng Tina không phải là người như thế.

“Hả? Vậy là em đoán được à?”

Tina cảm thấy rất thích thú, cô đối với người con gái tên Trình Cốc Tâm cảm thấy rất thích thú, người con gái mà có thể làm cho Đồng Hàn Thành yêu, thì chắc cô gái ấy phải có chỗ nào đặc biệt lắm.

“Dạ.” Đối với chuyện này Trình Cốc Tâm không muốn giải thích nhiều, chẳng lẽ còn muốn cô giải thích cô đã đoán ra được như thế này như thế kia sao?

Tốt lắm, Tina không muốn đùa dai nữa, nếu như cô còn tiếp tục nói như vậy, chỉ sợ người con gái ngồi trước mặt này sẽ đứng lên bỏ về mất. “Nhưng mà nó là chuyện quá khứ rồi.”

“Tina, chị tìm em ra để nói những chuyện này sao?” Sự nhẫn nại của Trình Cốc Tâm thật sự càng lúc càng kiệt rồi.

Quả nhiên như cô dự đoán, “Được rồi, không đùa với em nữa, em cũng đừng tức giận quá.”

“Há? Chị nói cái gì?” Trình Cốc Tâm bị câu nói của cô làm cho lọt vào trong sương mù.

“Chị và Hàn Thành lúc còn đi học đã ở bên nhau được nửa tháng, sau này thì chia tay, bởi vì chị cảm thấy anh ấy làm đàn ông chẳng có chút thú vị nào. Nói cách khác, đoạn quá khứ kia của bọn chị cứ xem như nó không có đi.”

“Thật ra chị không cần phải giải thích những chuyện này với em, em và anh ấy cũng chẳng có quan hệ gì nữa.”

“Con chị không có quan hệ gì tới anh ấy.”

“Chị...” Trình Cốc Tâm muốn nói thêm thì lời nói bị kẹt ở bên môi, nhìn Tina hình như cô ấy có thể nhìn thấu hết tất cả mọi thứ, cô cảm thấy bản thân mình quả thật quá ngây thơ.

“Chắc em muốn biết làm sao chị có thể biết là em đã đoán được phải không?”

Tina tự tin khoe môi cong lên, “Rất đơn giản, trực giác của phụ nữ, ngày đó chị nhìn thấy em đứng ở trước sân nhà chị.”

Lúc này Trình Cốc Tâm thật sự hận đến mức muốn tìm cái hang mà chui xuống.

“Ngày đó thật sự chuyện quá vội nên mới tìm Hàn Thành, bởi vì chị thiếu chút nữa đã quên mất chuyện mình đã đồng ý với con, dưới tình huống gấp quá mới tìm anh ấy giúp một tay.”

Tina bắt đầu dĩ nhiên vai.

“Vậy ba của đứa nhỏ đâu hả chị?” Trình Cốc Tâm không tự giác mà bật miệng hỏi.

“Này, đây là bí mật.”

Về mặt Tina thần bí nói, cũng không có chút gì là không vui.

Trình Cốc Tâm thật sự cảm thấy cô bắt đầu không nhìn rõ được người con gái ngồi trước mặt này, có lẽ cách nhìn nhận mọi việc của cô ngày từ đầu đã quá nông cạn. “Thật xin lỗi, em hơi quá phận khi hỏi chị như vậy.”

“Không sao, bây giờ hiểu lầm đã được giải, em có thể yên tâm ở một chỗ với Hàn Thành rồi.”

“Cái này...” Trong lúc này cô và Đồng Hàn Thành chắc là đã không còn khả năng rồi, cho dù bây giờ không còn tồn tại chương ngại gì nữa, nhưng cô cũng đã xin anh hãy buông tay rồi.

“Chuyện giữa hai người nói thế nào thì cũng một phần do chị, hôm nay chị muốn hẹn em ra đây là để nói rõ chuyện này, về sau muốn như thế nào cũng là chuyện của hai người. Nhưng mà chị cũng không hi vọng hai người sẽ làm ra chuyện phải hối tiếc cả đời.”

Tina để ly xuống nói.

“Làm chị phải chê cười rồi.”

“Đừng khách sáo với chị như vậy, sau này rất có thể chúng ta sẽ trở thành bạn tốt mà không phải sao?”

Tina nhìn người rất chuẩn, cô không có ghét Trình Cốc Tâm, thậm chí còn có chút hảo cảm đối với Trình Cốc Tâm nữa.

“Đúng vậy.” Sau cuộc nói chuyện thật lâu với Tina, cô cũng bắt đầu thích tính cách thẳng thắn của cô ấy.

Sau khi nói chuyện xong hai người còn ngồi thêm nói chuyện phiếm với nhau, Tina còn kể cho cô nghe chút chuyện hồi đi học của Đồng Hàn Thành, bao gồm cả chuyện sau khi hai người không hiểu tình thú là như thế nào. Sau đó là nói tới Rod, Trình Cốc Tâm cũng chẳng ghét gì đứa nhỏ, nhất là cô đã từng có một đứa con bất hạnh, cho nên cô nghe cũng rất là thích thú.

Bất tri bất giác cô cũng không có phát hiện, đối với cô đứa nhỏ đã trở thành một khối mềm mại ở trong lòng cô rồi. Nếu như không phải ngoài ý muốn cô mất đi đứa nhỏ, cô chắc sẽ giữ lại nó. Thật ra cô không nhẫn tâm như Đồng Hàn Thành nghĩ, khi đứa bé rời khỏi cơ thể cô, ngoại trừ cơn đau trên thân thể, lòng của cô cũng đau đớn rất kịch liệt. Nhưng lúc đó cô không có nói cho ai biết, với lại trước đó cô cũng chưa tình ngộ.

Mặc dù hiểu lầm đã được giải, nhưng với tính cách của Trình Cốc Tâm, cô sẽ không bao giờ chủ động đi tìm Đồng Hàn Thành. Những ngày sau đó, vẫn không có Đồng Hàn Thành, nhưng quan hệ của cô và Tina lại ngày càng tốt. Nhưng mà duyên phận trời định thì làm sao mà dứt được chứ?

Vào một hôm, trường học truyền xuống thông báo khẩn cấp, muốn Trình Cốc Tâm điều phối một vài nhân viên kỹ thuật xuống trợ giúp công tác cứu trợ ở tuyến đầu, dĩ nhiên tên của Trình Cốc Tâm cũng nằm ở trong danh sách.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Lần này là trận thiên tai đất đá sạt lở, nó đến rất bất ngờ, cho nên dù đã có thiết bị kỹ thuật tiên tiến nhất, nhưng vẫn khó có thể đoán được trận thiên tai phát sinh vào lúc nào, mà chuyện bây giờ chúng ta có thể làm là giảm mức thương vong do thiên tai lần này gây ra xuống mức thấp nhất. Đoàn người của Trình Cốc Tâm mang theo tất cả thiết bị cần dùng chạy tới vùng thiên tai, nhưng đó là chuyện xảy ra vào 48 tiếng sau. Nghe nói đầu đã có quân đội chạy tới đó trước rồi, đã thâm nhập vào khu thiên tai tiến hành cứu trợ, cũng nghe nói bởi vì lực ảnh hưởng của thiên tai lần này quá lớn, mỗi quân khu trên toàn quốc đều phải điều động ít nhất một tổ quân đội, nghe đầu sư đoàn 139 cũng là một tiểu đội chủ lực ở trong đó.

Trình Cốc Tâm biết nhất định Đồng Hàn Thành cũng ở đây. Vừa đến khu thiên tai, cô ngựa không ngừng vó tham gia công tác, căn bản không có chút thời gian dư nào đi thăm dò chuyện của Đồng Hàn Thành. Nhớ đến ngày đó cô và Tina nói chuyện điện thoại, nói cô sẽ đi trợ giúp ở tiền tuyến, suy nghĩ của cô loạn cả lên. Cô cố lắc đầu, làm cho bản thân cô tỉnh và tập trung vào công tác cô đang làm. Lần này, bộ phận kỹ thuật của cô đã mang đến một bộ máy thăm dò tiên tiến nhất, chủ yếu là vận dụng hệ thống cảm ứng nóng và hệ thống dao cảm để có thể dò được tín hiệu sinh mạng vẫn còn sống cho dù là sâu và hẻo lánh trong núi rừng. Bởi vì hệ thống này mới thiết kế xong nên vẫn chưa được thí nghiệm cơ bản, mà thiên tai lần này quá mức đột ngột, bọn họ cũng không đủ thời gian tiến hành toàn bộ thí nghiệm và chạy thử rườm rà, trực tiếp chuyển nó đến đây, Trình Cốc Tâm thật lòng hi vọng, bộ hệ thống này không nên xảy ra vấn đề.

Thật sự rất thuận lợi vì có máy kỹ thuật tiên tiến, bọn họ đã giúp được quân đội tìm được rất nhiều người dân còn bị kẹt lại ở vùng thiên tai, có thể cứu được bọn họ ra, xem ra bộ máy kỹ thuật này thật sự đã làm nên chuyện, ngồi ở trong lều, chủ nhiệm vỗ đùi, đứng lên, “Thời gian trước đó mọi người đã rất cố gắng, bây giờ hệ thống cũng không có xảy ra bug hay vi rút, nên mọi người có thể tạm thời đi nghỉ trước.”

Trình Cốc Tâm thờ phào nhẹ nhõm, có rất nhiều số hiệu là do cô biên soạn. Bởi vì biết hệ thống này sẽ do quân đội sử dụng, khác với những chương trình thương mại trước đó mà cô đã từng làm, nên lần này cô đặc biệt rất cẩn thận và dụng tâm vào chuyện này. Cô cũng hi vọng, cô có thể giúp bọn họ cứu được thêm nhiều người, cô càng hi vọng cô ở hậu phương có thể trợ giúp Đồng Hàn Thành một tay.

Mấy ngày nay mặc dù vẫn luôn ngồi ở trong lều, nhưng mà thông qua bản đồ trên màn hình truyền tới có thể thấy được vùng thiên tai bây giờ rất loạn, đối với những binh lính làm công tác cứu trợ ở tiền tuyến mà nói, đó chính là một thử thách rất lớn. Không có lúc nào cô không ngừng cầu nguyện cho Đồng Hàn Thành, hi vọng anh có thể trở về bình an.

Sau hai ngày, bây giờ đã là năm ngày sau khi xảy ra thiên tai, từng điểm đỏ trên máy tính đã biến mất, dựa vào tin tức hiện tại, đã không có tín hiệu về việc chưa có người nào sống mà chưa được cứu ra. Nên giai đoạn công tác cứu trợ đầu tiên đã kết thúc. Trước nửa đêm, ở bên ngoài truyền đến tin tức, từng đội cứu trợ đã bắt đầu quay về. Trình Cốc Tâm thở nhẹ yên tâm, xoay cần cổ có chút đau, đi ra khỏi lều. Trời còn chưa hoàn toàn sáng, mờ mờ có thể nhìn thấy từng vầng thái dương đang bắt đầu hiện ra, một ngày mới sẽ mang đến cho mọi người hi vọng mới. Tình hình đã qua, những nhóm người còn sống cũng đã bắt đầu cuộc sống mới của họ. Mà Đồng Hàn Thành chắc anh cũng sắp trở về bình an rồi. Dù sao cô vẫn chưa nghe thấy tin tức gì không tốt mà không phải sao? Trình Cốc Tâm tự hỏi tự trả lời.

“Bíp bíp.” Tiếng hệ thống trên màn hình phát ra từ trong lều, bởi vì là sáng sớm nên xung quanh đặc biệt yên tĩnh, dù là mới đi ra bên ngoài nhưng Trình Cốc Tâm có thể nghe thấy rõ ràng. Không biết như thế nào bỗng trong lòng cô cảm thấy không yên, cô có dự cảm chuyện xấu xảy ra.

Cô nhanh chóng chạy về lều, kiểm tra tin tức trước màn hình, thông báo của hệ thống làm cho nhiều người đang nằm ngủ gần đó bỗng tỉnh dậy, tất cả đều có vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm Trình Cốc Tâm đang đứng trước máy tính. Cô cẩn thận nhìn điểm đỏ trên màn hình, lại cẩn thận dò xét vùng lân cận của điểm đỏ đó, nhưng không có phát hiện tín hiệu sinh mạng vẫn còn sống. Qua không bao lâu, tín hiệu trên màn hình bỗng biến mất. Nhưng chỉ có Trình Cốc Tâm là không nghĩ như vậy, cô vẫn có dự cảm không được tốt, trong lòng mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan tới Đồng Hàn Thành, nhưng không có chứng cứ nên cô vẫn cảm thấy không yên lòng.

Chưa buông tha cho ý nghĩ đó, cô cố gắng đọc hàng số hiệu trước mặt, lại tiến hành kiểm tra thêm lần nữa, mà điểm đỏ đó vẫn không có xuất hiện lần thứ hai. Mà lúc này mặt trời đã gần xuống núi rồi, cũng đã gần qua một ngày, Trình Cốc Tâm tự nói với bản thân, nên bỏ qua đi, chắc chỉ là con bug của hệ thống mà thôi.

Một cậu lính binh nhì đưa cơm bước vào lều, Trình Cốc Tâm hỏi theo bản năng, “Quân đội cứu trợ ở tiền tuyến đã trở lại chưa?”

“Dạ... chắc cũng đã trở lại rồi.” Cậu lính binh nhì nghĩ rồi giải đáp, “Đúng rồi nghe tiểu đội trưởng có nói, hình như là còn một đội của sư đoàn 139 chưa có trở lại.”

Trong lòng của Trình Cốc Tâm bỗng hồi hộp, mà bây giờ điểm đỏ trên máy tính xuất hiện lần nữa, cô nhanh chóng quyết đoán nói với chủ nhiệm, “Chủ nhiệm, còn có một đội cứu trợ bị vạ ở đó.” Cô chỉ điểm đỏ trên máy tính, “Lần này không phải lỗi của hệ thống, xin chú cho đội chỉ viện tới cứu trợ đi.”

“Cốc Tâm à, cháu nói chỗ này chú cũng từng nghiên cứu qua, cháu xem địa hình ở chỗ này chắc là không có dân, đội cứu trợ của chúng ta làm sao chạy tới chỗ này, nhất định là hệ thống của chúng ta có vấn đề.” Chủ nhiệm thở dài phản bác lại.

“Không phải đâu chủ nhiệm, dù địa hình là như vậy, cũng không thể bài trừ khả năng không có người sống ở đó, có thể là do bọn họ bị ép di chuyển tới chỗ đó.” Bây giờ Trình Cốc Tâm có thể khẳng định, nhất định Đồng Hàn Thành đang ở đó, anh cần đội chi viện, không có căn cứ nhưng cô có trực giác, đó chính là trực giác thuộc về hai người bọn họ.

Cuối cùng Chủ nhiệm Đồng cũng không thể nào lay chuyển được sự cố chấp của Trình Cốc Tâm, cũng đồng ý với cô sẽ cho một đội chạy tới vùng mà cô đã chỉ, bởi vì địa hình hiểm trở, căn bản chẳng có đường bộ nào thông với nơi đó, chỉ đành phải cho phi cơ bay tới chỗ đó. Trình Cốc Tâm cố chấp muốn đi theo lên máy bay, mang theo thiết bị của cô, cô tự nói với bản thân rằng Đồng Hàn Thành đang chờ cô.

Như Trình Cốc Tâm dự đoán, Đồng Hàn Thành thật sự bị vây ở chỗ đó, chỉ có điều bị nhốt cũng không phải chỉ có anh mà còn có một cặp chị em, chị thì đã hơn mười tuổi, còn em trai nhỏ thì chưa tới năm tuổi. Ngày đó nhóm của Đồng Hàn Thành chạy tới trong thôn, trước khi đất đá sạt lở, đã nhanh chóng chuyển từng người ra khỏi thôn, trước khi bọn anh di chuyển tiếp, anh nghe được tin còn có một cặp chị em còn sống, nhưng bởi vì đất đá rơi xuống bất định, anh liền bảo đội của anh dẫn theo mọi người đi trước, còn bản thân anh thì quay lại tìm kiếm hai chị em.

Sau khi tìm được một ngôi nhà vẫn còn chưa bị tổn hại nhiều, anh đã tìm thấy cặp chị em đó đang trốn trong góc gần giường vì quá sợ hãi, nhìn thấy anh thì càng hoảng sợ hơn. Anh kiên nhẫn giới thiệu bản thân mình với hai đứa nhỏ, cũng nói với hai đứa rồi khỏi chỗ này với anh. Ba mẹ của hai đứa nhỏ không có ở đây, bọn họ đã đi ra ngoài làm ăn rồi, ông bà nội của hai đứa mấy năm trước cũng đã qua đời. Cho nên đối với sự xuất hiện của người lạ, bọn họ cực kỳ sợ hãi, cậu em trai chưa tới năm tuổi cứ trốn ở trong lòng chị không chịu đi ra, Đồng Hàn Thành tốn rất nhiều sức mới làm cho đôi chị em này nghe lời anh, cùng anh rời khỏi chỗ này.

Khi Đồng Hàn Thành ôm theo em trai năm tuổi đang không vui và dắt tay chị gái lao ra khỏi phòng, đất đá cuộn cuộn rơi xuống, anh có trực giác không tốt, ngôi nhà gần như sập sụp xuống. Cho nên anh từ bỏ con đường rút lui mà anh nghĩ ban đầu, mạo hiểm lựa chọn con đường hẻo lánh khác, chạy thật lâu thật lâu, bọn họ mới rời khỏi được nơi đất đá rơi xuống đó, tìm được một nơi được xem như là rất an toàn. Nhưng mà bây giờ bọn họ lại ở nơi không thể liên lạc được với bên ngoài.

Bọn họ đã bị nhốt hơn 12 tiếng đồng hồ rồi, vì để chăm sóc cùng lúc cả hai chị em, anh phải mang đồ ăn mà anh dự trữ ra cho hai đứa nhỏ, cõi quần áo trên người xuống khoác lên cho hai đứa. Lúc này đã cuối mùa thu, trời cũng đặc biệt lạnh hơn, Đồng Hàn Thành đành cắn răng vừa đói vừa lạnh suốt 12 tiếng, cũng vì anh biết hai chị em ở trước mặt này càng cần đồ ăn và sưởi ấm hơn cả anh.

Nhưng mà cho dù là một người đàn ông mạnh mẽ như Đồng Hàn Thành cũng có lúc không chống đỡ nổi, mặc dù anh rất khỏe mạnh, nhưng giờ là cuối thu nhiệt độ ở vùng núi thấp hơn những nơi khác rất nhiều, hơn nữa do ẩm ướt thâm nhập vào, dần dần Đồng Hàn Thành cảm thấy anh sắp không chống đỡ nổi nữa. Nhưng anh vẫn đang chờ, mặc dù không biết có ai biết mà chạy tới tìm họ hay không, nhưng anh biết nếu mà anh ngã xuống, cặp chị em trước mắt này không có cách nào tiếp tục chống đỡ nữa, anh chính là hi vọng của bọn họ.

Trình Cốc Tâm xông xuống máy bay, cầm dụng cụ trong tay đi tìm Đồng Hàn Thành trước, bởi vì cô biết dù là một giây anh cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi. Nhìn thấy cánh tay để trần ở trước mặt, đường cong cơ bắp rõ ràng là của Đồng Hàn Thành, nhất thời nước mắt của Trình Cốc Tâm tràn mi, cô nhanh chóng chạy lên, ôm chặt lấy anh.

Đồng Hàn Thành cho rằng mình đang nằm mơ, cuối cùng bản thân vẫn không thể chống đỡ tới cuối cùng, quần áo trước mắt phát sáng ngời, người con gái mà anh yêu tha thiết lại đang xuất hiện trước mắt mình. Nhưng anh vẫn vui vẻ nói với cô một câu, anh cho rằng đây chính là câu nói cuối cùng của anh và cô, “Em đã tới rồi.”

Sau khi Trình Cốc Tâm nghe được câu ‘em đã tới rồi’, cũng cảm giác được người ở trước mặt đã ngã vào lòng cô, quả nhiên anh đã không kiên trì nổi nữa. Vuốt ve da thịt lạnh như băng của anh, cô cố gắng cầu nguyện, anh nhất định sẽ không có chuyện gì.

Lúc cô ngồi trên phi cơ chạy tới đây, trong đầu của Trình Cốc Tâm rất loạn. Nếu như Đồng Hàn Thành gặp chuyện gì không may, thì hạnh phúc của cô phải làm sao đây. Cô rất hối hận, trước đây cô vẫn chưa bao giờ tranh thủ cho hạnh phúc của mình thật tốt, cô hận thấu bản tính già mồm cãi lảo của mình. Giống như những gì Tina đã nói, cô cần phải cố gắng đi tranh thủ nó một phen, nếu Đồng Hàn Thành vẫn khỏe mạnh, cô chỉ cần bày tỏ tình cảm của mình, cô không muốn ly hôn với anh, bởi vì cô đã yêu anh quá rồi, yêu rất sâu.

Tốt rồi, giờ ông trời đã cho cô thêm một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Khi Đồng Hàn Thành mở mắt ra lần nữa thì giống như đã trôi qua mấy đời, ánh sáng chói mắt làm cho anh khó thích ứng, sau khi có thể thấy rõ, mới phát hiện hoàn cảnh xung quanh toàn những thứ lạ lẫm, nhưng lại thấy người quen.

“Này, anh tỉnh dậy rồi à.” Giọng nói quen thuộc truyền tới bên tai, không hiểu sao có chút ấm áp, nhưng lại có chút thất vọng.

“Anh ngủ bao lâu rồi?” Anh ngủ đã lâu, lâu đến mức anh không thể nào nhớ rõ trước đó xảy ra chuyện gì và gặp người nào, cố làm mình nhớ lại, anh mới nhớ được anh đang làm nhiệm vụ cứu trợ, đi theo anh còn có một cặp chị em.

“Tình hình thiên tai bây giờ như thế nào? Mấy đứa nhỏ đâu?” Không chờ Tina kịp trả lời anh đã vội hỏi.

“Anh nha, chăm sóc mình cho tốt đi, anh có biết bản thân anh ở đây ngủ nhiều ngày lắm rồi có biết không, suốt cả hai ngày hai đêm, đây là chuyện bình thường sao? Người tham gia ở tiền tuyến cũng không thể không quan tâm chăm sóc cho mình không ngủ không nghỉ, không chăm sóc được bản thân cho tốt, sau này còn muốn chăm sóc ai nữa!” Tina không thêm trả lời câu hỏi của anh, oán trách hết cục tức ở trong mình ra trước.

“Nói cho anh biết trước đã.”

“Thật là, em biết không thể lay chuyển được anh mà. Cặp chị em kia đã được thu xếp tốt rồi, tình hình thiên tai cũng đã được giảm nhẹ, anh cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt đi.” Tina thật sự không thêm nể mặt anh.

“Ừ.” Đồng Hàn Thành yên tâm nhắm hai mắt lại, thật ra trong lòng anh còn có một vấn đề khác nữa, nhưng không biết làm sao để mở miệng hỏi. Anh muốn biết, bóng dáng ngày đó có phải là sự thật không, còn có một bóng dáng hốt hoảng mấy ngày nay chăm sóc anh, dù là anh không thể mở mắt ra, nhưng cảm giác quen thuộc như vậy, làm cho anh nhớ tới cô. Chỉ có điều đó không thể nào là cô được, toàn bộ chắc do tại anh nhớ cô quá nhiều. Cuối cùng anh vẫn không thể bỏ cô xuống được.

“Trời ơi là trời, anh ngủ rồi sao, không quan tâm vợ mình hay sao?”

“Cô ấy thế nào rồi?” Đồng Hàn Thành đột nhiên mở mắt ra.

“Đó không phải là do liên tục chăm sóc anh trong hai ngày sao, bản thân mình cũng ngã xuống, bằng không anh nghĩ sao em lại đứng ở đây, em cũng lười chạy tới đây chăm sóc anh lắm đấy.” Tina thở hắt hắt nói.

Lòng của anh thoáng hồi hộp, thì ra tất cả đều là sự thật, người ghé vào lỗ tai anh nói ‘Đồng Hàn Thành mau tỉnh lại đi’, nắm tay anh nói với anh ‘em không muốn ly hôn với anh đâu’ các thứ, cũng không phải là anh đang mơ. “Cô ấy đang ở đâu?” Đồng Hàn Thành bật dậy từ trên giường, cũng không quan tâm đầu mình giờ đang có bao nhiêu mê man, cũng không quan tâm giờ tay chân mình vô lực bao nhiêu.

“Vừa được đưa đến phòng bệnh ở lầu hai rồi, đi làm một chút kiểm tra trước đã.” Tina đột nhiên vỗ trán mình thở dài. “Anh đừng vội, em dẫn anh đi.” Còn chưa nói xong, người đang ở trên giường đã bắt đầu đứng dậy đi, cô vội vã đuổi theo sau anh, sợ anh lại xảy ra chuyện gì.

Trình Cốc Tâm thật sự không có chuyện gì, chỉ là có chút mệt mỏi, nhưng cô không nói lại Tina, nên vẫn phải đi làm chút kiểm tra, vốn đã rất mệt lại thêm thiếu ngủ, giờ còn bị ép buộc như vậy, nằm ở trên giường nhưng lại không có buồn ngủ. Nằm ở trên giường nhìn trần nhà đến gần người, nghĩ không biết lúc nào thì Đồng Hàn Thành mới tỉnh lại.

Cửa lách cạch bị đẩy ra, cô theo bản năng nhìn ra hướng cửa, Đồng Hàn Thành mặc quần áo bệnh nhân xuất hiện trước mặt cô. Anh tỉnh lại lúc nào thế? Sao anh biết cô ở đây? Chắc cô cần phải nói với anh cái gì đó? Đột nhiên cô cảm thấy có chút quẫn, rõ ràng tình cảm trong lòng đã quá rõ, nhưng giờ phút này khi tình tảo đổi mặt với anh, cô lại cảm thấy nhát gan lần nữa.

“Cốc Tâm, em không thoải mái sao?” Không đợi Trình Cốc Tâm mở miệng, Đồng Hàn Thành đã dẫn đầu nói trước.

“Không có, em rất khỏe.” Trình Cốc Tâm nhất thời cảm thấy xấu hổ, ánh mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

“Vậy là tốt rồi.”

Nói xong bốn chữ, Đồng Hàn Thành cũng không biết nên nói thêm gì nữa, hai người rõ ràng là còn yêu đối phương.

Lâm vào cảnh trầm mặc, còn Tina thì giống như là đang xem kịch vui nhìn bọn họ, đối với bọn họ cô thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, làm cô lười cũng chẳng muốn giúp bọn họ nữa.

“Khụ khụ, sao em thức dậy rồi?” Đồng Hàn Thành ngơ ngác đứng đó chẳng nói chuyện, nhìn chằm chằm cô ấy, Tina cũng đứng ở bên cạnh chẳng lên tiếng được, nói ra thì người quẫn bây giờ nên là cô mới đúng.

“Ừ, mấy ngày nay đều là em chăm sóc anh sao?”

“Ừ.”

“Ngày đó người anh thấy ở dưới chân núi cũng là em sao?”

“Ừ.”

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, đánh vỡ cuộc nói chuyện không có dinh dưỡng này.

“Người nhà của Trình Cốc Tâm có ở đây không?” Bác sĩ mặc áo khoác trắng đi tới.

“Có ở đây.” Đồng Hàn Thành trả lời trước.

“Đi theo tôi tới phòng làm việc một chuyến.” Bác sĩ lạnh nhạt nói.

“Được, Tân Nguyên, em giúp anh chăm sóc Cốc Tâm một chút, anh đi chút rồi sẽ quay lại.” Đồng Hàn Thành chẳng có chút cảm giác mình cũng là bệnh nhân, hoàn toàn có bộ dáng người nhà của Trình Cốc Tâm.

Không đợi hai cô gái trả lời, Đồng Hàn Thành đã xoay người đi theo bác sĩ ra ngoài rồi.

Thừa dịp Đồng Hàn Thành không có ở đây, Tina lại thuyết giáo Trình Cốc Tâm một phen, nếu bọn họ đều đã hiểu rõ tình huống của đối phương rồi, thì còn có cái gì không thể nói nữa chứ. Không phải cả câu chuyện chỉ có một câu thôi sao, hai người đều không chủ động, sớm muộn gì cũng làm nhau ngạt chết.

Sau khi Đồng Hàn Thành trở lại sắc mặt cũng không có thay đổi là bao nhiêu, Trình Cốc Tâm hỏi anh bác sĩ nói gì, anh chỉ nói bác sĩ nói cô cần phải điều dưỡng thân thể, không được làm việc quá mệt, còn nói anh thân là chồng thì cần phải chăm sóc vợ mình mấy thứ linh tinh. Cuối cùng nói đến mức Trình Cốc Tâm đỏ mặt, sau đó Đồng Hàn Thành lấy ánh mắt ý bảo Tina nên rời khỏi đây rồi, anh muốn ở một mình với Trình Cốc Tâm.

Tina đã sớm không chờ nổi nữa rồi, thu được ý của anh, lập tức lách eo nhỏ rời khỏi phòng. Mà bây giờ chỉ còn lại có Trình Cốc Tâm và Đồng Hàn Thành ở trong phòng.

“Em không có gì muốn nói với anh à?” Đồng Hàn Thành đi tới cạnh giường, tiếp tục nhìn chăm chăm Trình Cốc Tâm, càng dựa sát gần hơn.

“Không... không có.” Đối mặt với khuôn mặt đang sát lại gần, Trình Cốc Tâm nhất thời hít thở không thông.

“Hả? Phải không?” Anh lên giọng hỏi, “Hay là những điều mà anh nghe đều là ảo giác?”

“Hả... anh nói gì?” Rốt cuộc Trình Cốc Tâm cảm thấy quá lúng túng, nhất định anh đã biết, nhưng giờ hỏi cũng chỉ là cố ý.

“Nhưng anh vẫn nhớ rất rõ, vậy muốn anh nói ra sao?”

“Đừng mà.” Trình Cốc Tâm nhanh chóng giơ tay lên che miệng anh, nhưng lại bị anh bắt được, nắm ở trong tay.

Nhìn cặp mắt thâm tình kia, còn có nhiệt độ ấm ở trong lòng bàn tay, trong lòng cô không nói được nên lời, anh có thể ở bên cạnh cô vậy thì thật tốt, cô không muốn nghĩ đến việc sẽ mất đi anh.

“Đồng Hàn Thành, chúng ta đừng ly hôn nữa có được không?”

“Được.”

“Em yêu anh.”

“Anh biết.”

“Thật xin lỗi.”

“Không cần phải nói xin lỗi, chúng ta là vợ chồng.” Anh nắm chặt bàn tay cô.

“Đồng Hàn Thành.”

“Ừ.”

“Chúng ta sinh một đứa bé đi.”

Đột nhiên Đồng Hàn Thành sững sốt, nhưng vẫn đáp lại một câu, “Được.”

“Nhưng em vẫn muốn nói xin lỗi với anh, làm sao bây giờ hả Đồng Hàn Thành?” Trình Cốc Tâm uể oải nhìn anh, vẻ mặt tủi thân.

“Được, vậy em nói đi.” Đồng Hàn Thành cảm thấy cung chiều cô cảm giác rất tốt, anh có thể có được cô quả thật không dễ.

“Là do em quá tùy hứng, hại chúng ta mất đi đứa nhỏ; là do sự tùy hứng của em mà lần lượt đẩy anh ra xa, làm anh phải đau khổ.”

“Ừ mọi chuyện đã qua rồi, nhớ về sau ngoan ngoãn nghe lời là tốt rồi.”

“Này, cái gì mà ngoan ngoãn nghe lời chứ?” Trình Cốc Tâm tức giận rút tay cô đang ở trong tay anh ra.

“Đừng mà, không phải em nói muốn sinh đứa nhỏ sao? Đương nhiên phải nghe theo lời anh rồi.” Nụ cười tà ác ở trên môi của Đồng Hàn Thành.

“Vi sao lại không thể nghe theo em?” Trình Cốc Tâm cong môi, bộ dáng rất không hài lòng.

“Hà?” Em đã muốn chủ động, vậy về sau ở trên giường anh cũng không ngại phối hợp với em một chút.”

Lúc này Trình Cốc Tâm mới phát hiện, bản thân cô đã hoàn toàn mắc bẫy của anh rồi, thậm chí quá hóa giận nhưng không có chỗ phát tiết.

Sau hai ngày nghỉ ngơi ở trong bệnh viện, hai người liền trở lại thành phố B, về tới ngôi nhà nhỏ của bọn họ. Hơn nữa, đồ đạc của Trình Cốc Tâm ở trong nhà của Gary cũng đã được Đồng Hàn Thành phái người đi dọn dẹp chuyển về nhà của hai người. Bởi vì lần này hai vợ chồng tham gia hoạt động cứu trợ, biểu hiện đặc biệt xuất sắc, lãnh đạo ở phía trên có lòng tốt cấp cho hai người một kỳ nghỉ không ngắn, để cho hai người nghỉ ngơi thật tốt.

“Vợ à, chúng ta trở về phòng đi.” Bây giờ Đồng Hàn Thành kêu Trình Cốc Tâm là vợ rất thuận miệng.

“Trời ơi, trở về phòng làm gì chứ?” Lúc này bọn họ mới về nhà mà.

“Đương nhiên là để sinh đứa nhỏ rồi.” Anh nói như chuyện đương nhiên.

Trình Cốc Tâm quả thật không nói được lời nào, không biết đầu óc của người đàn ông này cấu tạo như thế nào mà cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện đó, “Nhưng giờ là ban ngày!”

“Ban ngày thì sao, chẳng lẽ ban ngày thì không thể sinh đứa nhỏ? Em có biết đối với chuyện này mẹ anh đã vội lắm rồi, tuy ba anh không có nói ra, nhưng em cũng nhìn ra được mà, ông so với mẹ còn gấp hơn. Huống chi không phải em nói muốn sinh đứa nhỏ sao, cho nên hai chúng ta cần thừa dịp khó khăn lắm mới có được một kỳ nghỉ, nắm chặt thời cơ.” Đồng Hàn Thành nghiêm túc nói.

“Nhưng cũng đâu cần phải vội.”

“Đứa nhỏ không phải muốn mang thai là mang thai, chúng ta cần phải cố gắng rất nhiều.” Thật ra trong lòng anh có suy nghĩ khác.

Mặc kệ Trình Cốc Tâm từ chối như thế nào, cuối cùng vẫn không lay chuyển được anh, bị anh kéo lên giường rồi.

Vì thế hết ngày nghỉ đa phần cô đều bị Đồng Hàn Thành kéo lên giường vì nghiệp lớn sinh đứa nhỏ, nhưng cho dù đang trong thời kỳ nguy hiểm, cô vẫn không có trúng thưởng.

Từ đầu đến cuối Đồng Hàn Thành cũng không có dừng khi nói cho Trình Cốc Tâm nghe những gì bác sĩ nói với anh vào ngày hôm đó, “Anh Đồng, về sau vợ anh có khả năng mang thai rất thấp, bởi vì tử cung của cô ấy đã từng chịu lạnh, hơn nữa đã từng sảy thai một lần... nhưng cũng không phải không thể mang thai, sau này nhớ điều dưỡng tốt, hơn nữa vợ chồng hai người cố gắng một chút, kỳ tích cũng không phải không thể xảy ra.” Cho nên anh luôn nghĩ, chỉ cần anh cố gắng một chút, nhất định sẽ có đứa nhỏ.

Chính vì trước sau chưa từng trúng thưởng, cô vẫn luôn bị Đồng Hàn Thành áp bức ở trên giường. Ngày đó cô rốt cuộc không chịu được nữa.

Trình Cốc Tâm leo lên người Đồng Hàn Thành, “Dù anh có là Thượng tá, nhưng địa vị của em cũng cao hơn anh!”

Đồng Hàn Thành kéo Trình Cốc Tâm đang ngồi trên người mình tới trước mặt, “Lúc chúng ta ở trên giường, anh không ngại địa vị của em cao hơn anh.”

Nhưng vừa mới nói xong, không qua bao lâu, Trình Cốc Tâm lại bị đè xuống dưới rồi tỉnh rồi ngủ.

Nửa năm qua đi, mọi chuyện vẫn không thuận lợi như Đồng Hàn Thành nghĩ, dù anh có cố gắng như thế nào, nhưng vẫn không thể làm cho Trình Cốc Tâm mang thai. Về bí mật đó, anh vẫn giữ nguyên ở trong lòng.

Thật ra có đứa nhỏ hay không cũng không còn quan trọng nữa, bọn họ yêu nhau ở cùng một chỗ với nhau là hạnh phúc rồi.

~~Hoàn~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Cao Một Trượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.